Chuck Palahniuk

BÎNTUIȚII

„Cel mai original roman al anului 2005!“
The Guardian

Chuck Palahniuk

BÎNTUIȚII

Un roman de povești

Traducere din limba engleză
și note de Rareș Moldovan

POLIROM
2007

Supranumit „portdrapelul generației nihiliste", **Chuck Palahniuk** s-a născut în 1962. Primele sale două cărți, trimise unor editori din New York, au fost refuzate. La fel se va întîmpla și cu romanul *Fight Club*, respins inițial pentru că a fost considerat „prea întunecat și prea riscant". În loc să-i mai estompeze tonul, Palahniuk îl va duce la extrem. Publicat în 1996 și devenit un clasic al literaturii underground, *Fight Club* este unanim considerat în momentul de față drept unul dintre cele mai originale și provocatoare romane scrise în ultimul deceniu al secolului XX. În 1999, Palahniuk publică romanele *Supraviețuitor* și *Monștrii invizibili,* urmate de *Sufocare* (2001), *Cîntec de leagăn* (2002), *Jurnal* (2003) și *Bîntuiții* (2005). A mai publicat o carte de amintiri și însemnări de călătorie, *Fugari & refugiați* (2003), și un volum de eseuri, *Mai ciudat decît ficțiunea* (2004). Pînă în prezent, în colecția Biblioteca Polirom au apărut romanele *Fight Club* (2004), *Sufocare* (2004) și *Jurnal* (2006). *Bîntuiții* este unul dintre cele mai bune romane ale lui Palahniuk, exploatînd convenția povestirii în ramă, în tradiția *Decameronului* și a *Povestirilor din Canterbury* și, în același timp, o satiră necruțătoare la adresa emisiunilor de tip *reality show*. Cele 23 de povestiri care formează substanța cărții aparțin protagoniștilor unui experiment inedit și, așa cum se va vedea, macabru: persoane care au răspuns invitației de a petrece trei luni într-un teatru dezafectat, în condiții minime de confort, pentru a produce o posibilă capodoperă care le va garanta celebritatea pe scena literară. Treptat, stimulate de acest mediu neobișnuit, personajele se vor implica într-un joc pe muchie de cuțit care îi va ține pe cititori cu sufletul la gură.

„Erau multă frumuseţe şi mult desfrîu, multe *ciudăţenii* străbătute şi de un fior de groază; şi mai erau multe amănunte care-ţi puteau face silă."[1]

E.A. Poe, *Masca morţii roşii*

1. E. A. Poe, „Masca morţii roşii", traducere de Ion Vinea. În *Prăbuşirea casei Usher. Schiţe, nuvele, povestiri*, ed. îngrijită de Liviu Cotrău, Editura Univers, 1990, p. 480.

Cobai

Ar fi trebuit să fie o tabără pentru scriitori. Ar fi trebuit
să fim în siguranţă.
O colonie de scriitori, izolată, unde-am fi putut lucra,
condusă de un bătrîn muribund pe nume Whittier,
pînă n-a mai fost ce-ar fi trebuit.
Şi-ar fi trebuit să scriem poezii. Poezii drăguţe.
Gaşca asta a noastră, elevii lui talentaţi,
închişi departe de lumea obişnuită timp de trei luni.

Şi ne-am dat unii altora porecle, de pildă „Peţitorul". Sau
„Veriga Lipsă".
Sau „Mama Natură". Nume prosteşti. Asociaţii libere.
Aşa cum inventai, cînd erai mic, nume
pentru plantele şi
animalele din lumea ta. Peoniilor lipicioase
de nectar şi năpădite de
furnici le spuneai „floarea furnicii". Cîinilor Collie le
ziceai „Lassie".
Aşa cum şi azi îi spui cuiva „ăla cu un singur picior"
Sau „ştii, negresa aia..."

Ne-am numit unii pe ceilalţi:
„Contele Calomniei".
Sau „Sora Justiţiară".
Nume pe care ni le-am cîştigat după poveştile noastre.
Nume
pe care ni le-am dat
după vieţile noastre, nu după familii:
„Lady Zdreanţă".
„Agentul Ciripel".
Nume primite după păcatele noastre, nu după slujbe:
„Sfîntul Fără-Maţe".

Şi „Ducele Vandalilor".
După greşelile şi crimele noastre. Opusul
numelor de supereroi.

Nume prosteşti pentru oameni în carne şi oase. Ca şi cum ai tăia o păpuşă
de cîrpe şi-ai găsi înăuntru:
intestine adevărate, plămîni adevăraţi, o inimă care bate, sînge. Mult
sînge încins, lipicios.
Şi-ar fi trebuit să scriem povestiri. Povestiri amuzante.
Eram prea mulţi, noi, ăştia izolaţi de lume pentru
o întreagă
primăvară, vară, iarnă, toamnă – un întreg anotimp
al acelui an.

Nu conta cine eram, cel puţin pentru bătrînul
domn Whittier.
Dar nu ne-a zis asta de la început.
Pentru domnul Whittier eram animale de laborator. Un experiment.

Dar nu ştiam.
Nu, era doar o tabără de scriitori pînă cînd a fost prea tîrziu
să mai fim altceva
decît victimele lui.

1

Autobuzul trage pe dreapta la colţul străzii unde ne-am înţeles să aştepte Tovarăşa Lătrău, şi ea stă acolo îmbrăcată într-o jachetă militară de un măsliniu închis şi pantaloni largi de camuflaj, suflecaţi deasupra cizmelor de infanterie. Cu cîte-o valiză de fiecare parte. Cu bereta neagră trasă pe frunte, ar putea fi oricine.

— Regula era... spune Sfîntul Fără-Maţe la microfonul care atîrnă deasupra volanului.

Şi Tovarăşa Lătrău spune „Bine". Se apleacă să scoată eticheta de pe una din valize. Tovarăşa Lătrău vîră eticheta în buzunarul ei măsliniu, apoi ia cealaltă valiză şi urcă în autocar. Valiza orfană rămîne abandonată, singură pe trotuar, şi Tovarăşa Lătrău se aşază şi spune:

— OK. Spune: Dă-i drumul.

Cu toţii lăsaserăm bilete cu explicaţii în dimineaţa aia. În zori. Strecurîndu-ne în vîrful picioarelor, cu valizele după noi pe scări întunecoase, apoi de-a lungul străzilor lungi, întunecate, avînd drept companie doar camioanele de salubrizare. Nici n-am văzut răsăritul soarelui.

Pe scaunul de lîngă Tovarăşa Lătrău, Contele Calomniei scrie ceva într-o agendă de buzunar, cu ochii sărindu-i de la ea la propriul stilou.

Şi, aplecîndu-se să vadă, Tovarăşa Lătrău spune:

— Am ochi *verzi*, nu *căprui*, şi culoarea naturală a părului meu e *arămiu*. Se uită în timp ce el scrie *verzi*, apoi zice: Şi am un mic trandafir roşu tatuat pe bucă. Ochii i se opresc pe reportofonul argintiu care se iţeşte din buzunarul cămăşii, cu micul microfon acoperit cu o

grilă metalică, şi spune: Nu scrie *păr vopsit*. Femeile fie îşi *accentuează*, fie îşi *nuanţează* culoarea părului.

Lîngă ei stă domnul Whittier, ţinînd strîns cu mîinile lui tremurătoare şi acoperite de pete scheletul cromat al scaunului său cu rotile, pliat lîngă banchetă. Alături stă doamna Clark, cu sînii atît de mari încît aproape i se odihnesc în poală.

Privindu-i cu coada ochiului, Tovarăşa Lătrău se apleacă spre mîneca de flanelă gri a Contelui Calomniei. Spune:

— Pur ornamentali, presupun. Şi fără nici o valoare nutritivă...

Aia a fost ziua în care am ratat ultimul nostru răsărit de soare.

La intersecţia următoare ne-aşteaptă Sora Justiţiară, care ne-arată ceasul ei mare şi negru, spunînd:

— Ne-am înţeles la patru treişcinci. Bate cu degetul în cadran, spunînd:

— Acum e patru treişnouă...

Sora Justiţiară şi-a adus o casetă din imitaţie de piele, cu o curea de trecut peste umăr şi o clapetă care se închide cu un pocnet, protejînd Biblia dinăuntru. O poşetă artizanală făcută pentru a căra de ici-colo Cuvîntul lui Dumnezeu.

Am aşteptat autobuzul peste tot prin oraş. La colţuri de stradă sau pe băncuţele din staţiile de autobuz, pînă cînd apărea Sfîntul Fără-Maţe. Domnul Whittier aşezat în faţă, lîngă doamna Clark. Contele Calomniei. Tovarăşa Lătrău şi Sora Justiţiară.

Sfîntul Fără-Maţe trage maneta ca să deschidă uşa pneumatică, şi pe trotuar e micuţa domnişoară Hapciu. Cu mînecile puloverului ei umflate de şerveţelele murdare îndesate înăuntru. Îşi ridică valiza, care răpăie sonor ca floricelele într-un cuptor cu microunde. La fiecare treaptă, valiza răpăie tare ca un foc de mitralieră îndepărtat, şi domnişoara Hapciu îşi ridică privirea spre noi şi spune:

— Pastilele mele. Scutură puternic valiza şi spune: Un stoc pe trei luni...

De-aia era regula despre bagaje. Ca să încăpem toţi.

Singura regulă era un bagaj de persoană, dar domnul Whittier n-a spus cît de mare sau ce fel de bagaj.

Cînd a urcat la bord Lady Zdreanţă, purta un inel cu un diamant cît o boabă de porumb, ţinea în mînă o lesă, iar lesa trăgea o valiză de piele pe rotile.

Fluturîndu-şi degetele ca să facă piatra să scînteieze, Lady Zdreanţă spune:

— E soţul meu răposat, incinerat şi transformat într-un diamant de trei carate...

La care Tovarăşa Lătrău se apleacă spre agenda în care scrie Contele Calomniei şi spune:

— Forma corectă este *lifting* facial.

La cîteva străzi mai încolo, după ce trecem de vreo două semafoare şi dăm de cîteva ori colţul, aşteaptă Bucătarul Asasin, cu o valiză din aluminiu turnat, avînd înăuntru chiloţii lui albi de supraelastic, tricourile şi şosetele lui împachetate în mici pătrăţele, ca nişte origami. Plus un set de cuţite de bucătărie asortate. La fundul valizei sînt îndesate teancuri de bancnote legate cu elastic, toate de cîte-o sută de dolari. Toate atît de grele încît are nevoie de ambele mîini ca s-o urce în autocar.

Apoi de-a lungul altei străzi, pe sub un pod, autobuzul a ocolit un parc şi a tras pe dreapta într-un loc unde nu părea să aştepte nimeni. Acolo, bărbatul căruia i-am spus „Veriga Lipsă" a ieşit din tufişurile de lîngă trotuar. În braţe, ca pe o minge uriaşă, purta un sac menajer negru, prin găurile căruia se scurg cămăşi de flanelă în carouri.

Uitîndu-se la Veriga Lipsă, dar vorbind lateral, spre Contele Calomniei, Tovarăşa Lătrău spuse:

— *Barba* lui parcă-i un animal din ălea pe care le vîna Hemingway...

Lumea asta cufundată în vise, toţi ăştia ne-ar crede nebuni. Oamenii ăştia care-s încă în aşternut or să mai

doarmă vreo oră, apoi or să se spele pe faţă, la subsuori şi-ntre picioare, înainte de-a se duce la munca de toate zilele. Trăind aceeaşi viaţă, în fiecare zi.

Oamenii ăştia ar plînge să vadă c-am plecat, dar ar plînge şi dacă ne-am îmbarca pe-o corabie, să începem o viaţă nouă dincolo de-un ocean. Dacă am emigra. Dac-am fi pionieri.

În dimineaţa asta eram astronauţi. Exploratori. Treji în timp ce ei dormeau.

Oamenii ăştia ar plînge, dar apoi s-ar întoarce să servească la mese, să zugrăvească, să programeze computere.

La următoarea oprire, Sfîntul Fără-Maţe deschise uşa şi o pisică ţîşni pe scări şi apoi pe culoar printre scaune. În urma ei apăru Directoarea Tăgadă, spunînd:

— O cheamă Cora.

Numele pisicii era Cora Reynolds.

— Nu eu i l-am dat, a spus Directoarea Tăgadă, cu bluza şi fusta acoperite de o glazură de păr de pisică.

Cu unul din revere umflîndu-i-se pe piept.

— Un toc de umăr pentru pistol, spune Tovarăşa Lătrău, aplecîndu-se aproape de reportofonul din buzunarul Contelui Calomniei.

Toate astea – şoptitul în întuneric, lăsatul bileţelelor, plecatul pe furiş – erau aventura noastră.

Dacă ai avea de gînd să naufragiezi pe o insulă pustie timp de trei luni, ce-ai lua cu tine?

Să zicem că hrana şi apa ţi-ar fi asigurate, sau cel puţin aşa crezi.

Să zicem că nu poţi lua decît o valiză pentru că o să fiţi o grămadă, iar în autobuzul care vă duce pe insula pustie nu încap prea multe.

Ce-ai împacheta în valiză?

Sfîntul Fără-Maţe a adus cutii de snackuri cu costiţă şi pufuleţi cu brînză. Degetele şi bărbia îi sînt portocalii de la praful lor sărat. Cu o mînă scheletică ţine volanul, cu cealaltă înclină cutia şi-şi toarnă în gură snackurile.

Sora Justiţiară a adus o pungă de haine, cu un săculeţ rotund fixat în partea de sus.

Aplecîndu-se peste propriii sîni imenşi, ţinîndu-i în braţe ca pe un copilaş, doamna Clark o întreabă pe Sora Justiţiară dacă a adus o ţeastă de om.

Şi Sora Justiţiară deschide săculeţul cît să se vadă cele trei găuri ale unei bile de bowling şi zice:

— E hobby-ul meu...

Tovarăşa Lătrău îşi plimbă privirea de la Contele Calomniei, care mîzgăleşte ceva în carneţel, la părul negru împletit în cozi strînse al Sorei Justiţiare, prins cu agrafe din care nu scapă nici o şuviţă.

— *Ăla*, spune Tovarăşa Lătrău, *e păr accentuat.*

La următoarea oprire, Agentul Ciripel stă pe trotuar cu o cameră de filmat lipită de un ochi, filmînd autobuzul care trage pe dreapta. A adus un teanc de cărţi de vizită pe care le-a împărţit ca să ne arate că e detectiv particular. Cu videocamera ţinută ca o mască, acoperindu-i jumătate din faţă, ne-a filmat în timp ce trecea pe culoar spre un loc liber din spate, orbindu-ne pe toţi cu lumina camerei.

După încă vreun cvartal, a urcat la bord Peţitorul, cu urme de bălegar pe cizmele lui de cowboy. Cu o pălărie de cowboy de pai în mînă şi cu un sac de fîş pe umăr, s-a aşezat şi a deschis geamul şi a scuipat o zeamă maronie de tutun pe caroseria de oţel striat a autobuzului.

Asta am adus pentru cele trei luni departe de lume. Agentul Ciripel, camera lui video. Sora Justiţiară, bila de bowling. Lady Zdreanţă, inelul cu diamant. De astea vom avea nevoie pentru a ne scrie povestirile. Domnişoara Hapciu, de pastilele şi şerveţelele ei. Sfîntul Fără-Maţe, de snackurile lui. Contele Calomniei, de carneţelul şi reportofonul lui.

Bucătarul Asasin, de cuţitele lui.

În lumina slabă din autobuz ne uităm cu toţii pe furiş la domnul Whittier, organizatorul atelierului. Profesorul nostru. Sub cele cîteva fire cărunte pieptănate de-a

curmezişul i se zăreşte ţeasta lucioasă, cu scalpul acoperit de pete. Gulerul apretat al cămăşii, ridicat ca un gard alb în jurul gîtului său subţire şi pătat.

— Oamenii de care vă ascundeţi, va spune domnul Whittier, nu vă vor iluminaţi. Ei vor să ştie la ce să se aştepte. Domnul Whittier va spune: Nu puteţi fi omul pe care-l ştiu ei şi omul extraordinar, măreţ, care vreţi să deveniţi. Nu în acelaşi timp.

Oamenii care ne-ar iubi într-adevăr, a spus domnul Whittier, ne-ar implora să plecăm. Să ne îndeplinim visul. Să ne exersăm arta. Şi ne vor iubi cînd ne vom întoarce cu toţii.

Peste trei luni.

Bucăţica asta de viaţă pe care am juca-o toţi la zaruri.

Pe care am risca.

Cu timpul ăsta, am paria pe capacitatea noastră de a scrie o capodoperă. O povestire sau un poem sau un scenariu sau nişte memorii care să dea sens vieţilor noastre. O capodoperă care să ne scoată din sclavia faţă de un soţ sau de un părinte sau de o corporaţie. Care să ne cîştige libertatea.

Călătorim cu toţii pe străzile pustii, în întuneric. Domnişoara Hapciu pescuieşte un şerveţel umed din mîneca bluzei şi-şi suflă nasul. Îşi trage nasul şi spune:

— M-am furişat, mi-era aşa de frică să nu mă prindă. Vîrînd şerveţelul în mînecă, spune: M-am simţit exact ca... Anne Frank.

Tovarăşa Lătrău scoate eticheta bagajului din buzunarul jachetei, rămăşiţa valizei abandonate. A vieţii ei abandonate. Şi, învîrtind-o fără încetare în mînă, tot uitîndu-se la ea, Tovarăşa Lătrău spune:

— Din cîte mi se pare mie... Spune: Lui Anne Frank nici nu i-a fost prea greu în viaţă.

Şi Sfîntul Fără-Maţe, cu gura plină de fulgi de porumb, privindu-ne pe toţi în oglinda retrovizoare, mestecînd sarea şi grăsimile, spune:

— Cum aşa?

Directoarea Tăgadă îşi mîngîie pisica. Doamna Clark îşi mîngîie sînii. Domnul Whittier, scaunul lui cromat cu rotile.

Sub un felinar, la colţul următor, aşteaptă silueta întunecată a altui scriitor aspirant.

— Cel puţin Anne Frank, spune Tovarăşa Lătrău, n-a trebuit să meargă în turnee de promovare a cărţii ei...

Şi Sfîntul Fără-Maţe apasă frîna şi roteşte volanul să tragă pe dreapta.

Obiective turistice

Un poem despre Sfîntul Fără-Maţe

— Asta-i slujba la care am renunţat ca să vin aici, spune Sfîntul. Şi
viaţa pe care am părăsit-o.
Fusese şofer de autocar.

Sfîntul Fără-Maţe pe scenă, cu braţele încrucişate pe piept,
atît de slab
încît mîinile i se ating în mijlocul spatelui.
Acolo-i Sfîntul Fără-Maţe, cu un singur strat de piele aplicat pe schelet.
Claviculele îi ies ca nişte bucle din piept, mari cît nişte mînere
din autocar.
Prin tricoul alb i se văd coastele, iar cureaua...
nu curul... îi ţine pantalonii.

Pe scenă, în locul luminii unui reflector, o secvenţă de film:
culorile caselor şi trotuarelor, semnelor de circulaţie şi maşinilor parcate
îi trec peste faţă. Masca unui trafic intens.
Furgonete şi camioane.

Spune:
Slujba aia, şofer de autocar...
Erau doar japonezi, nemţi, coreeni, care învăţaseră engleza
ca pe o a doua limbă, strîngînd
în mîini ghiduri de conversaţie, încuviinţînd şi zîmbind la orice-ar fi spus în
microfon conducînd autocarul pe la intersecţii, pe străzi, pe lîngă casele
vedetelor de cinema sau criminalilor supersîngeroşi, pe lîngă apartamentele
în care staruri rock muriseră de supradoză.
Acelaşi tur în fiecare zi, aceeaşi mantră: crime,

vedete, accidente. Locuri
în care s-au semnat tratate de pace. În care-au dormit preşedinţi.
Pînă cînd într-o zi Sfîntul Fără-Maţe opreşte în faţa unui gard cu uluci albe,
în faţa unei case care imită un ranch, doar un ocol
să vadă dacă Buickul cu patru uşi al părinţilor săi e tot acolo, dacă tot
aici locuiesc,
unde, în curtea din faţă, un bărbat împinge o maşină de tuns iarba.
Acolo, Sfîntul spune în microfon încărcăturii
sale climatizate:
— Îl aveţi în faţă pe Sfîntul Mel.
Şi, în timp ce taică-su mijeşte ochii la geamurile opace ale autocarului,
— Sfîntul protector al Ruşinii şi Furiei, spune Fără-Maţe.

Dup-aia, în fiecare zi, turul include „Altarul Sfîntului Mel şi al Sfintei Betty".
Sfînta Betty, protectoarea Umilinţei Publice.
Parcînd în faţa apartamentului de bloc al surorii sale, Sfîntul Fără-Maţe
le arată
unul dintre etajele superioare. Acolo sus e altarul Sfintei Wendy.
„Protectoarea Avorturilor Terapeutice".

Parcînd în faţa propriului său apartament,
le spune pasagerilor:
— Acolo e altarul Sfîntului Fără-Maţe,
iar Sfîntul însuşi, cu umerii lui de porumbel, cu buzele ca de cauciuc
şi cu tricoul prea larg,
se reflectă, şi mai micuţ, în oglinda retrovizoare.
Sfîntul protector al Masturbării.
În timp ce pe fiecare rînd de scaune din autocar, încuviinţînd, întinzîndu-şi
gîturile, se uită să vadă
ceva divin.

Maţe

O povestire de Sfîntul Fără-Maţe

Inspiră.

Trage în plămîni cît de mult aer poţi.

Povestirea asta ar trebui să dureze cam cît eşti în stare să-ţi ţii răsuflarea şi încă puţin după aia. Aşa că ascultă cît de repede poţi.

Pe la treisprezece ani, un prieten de-al meu a auzit de „ţepuşcă". Asta-i atunci cînd un tip o ia în cur cu un vibrator. A auzit zvonul că dacă stimulezi destul de tare prostata, poţi avea orgasme explozive *hands-free*. La vîrsta aia, prietenul e un mic maniac sexual. Mereu se-nvîrte căutînd feluri tot mai mişto să şi-o facă. Se duce să-şi cumpere un morcov şi nişte vaselină. Să facă nişte cercetări pe cont propriu. Apoi îşi imaginează cum o să arate la casă, doar morcovul ăla şi vaselina alunecînd pe banda automată înspre casieriţă. Toţi ceilalţi clienţi aşteptînd la coadă, privindu-l. Văzînd cu toţii ce seară de pomină şi-a aranjat el.

Aşa că prietenul cumpără lapte şi ouă şi zahăr şi-un morcov, toate ingredientele pentru o tartă cu morcovi. Şi vaselină.

De parcă se duce acasă să-şi vîre o tartă cu morcovi în cur.

Acasă, cioplеşte morcovul şi-l transformă într-o unealtă boantă. Îl dă cu grăsime şi şi-l înşurubează în găoz. Şi-apoi... nimic. Nici un orgasm. Nu se întîmplă nimic în afară de faptul că-l doare.

Apoi maică-sa îi strigă puştiului că-i gata masa. Îi zice să coboare, chiar acum.

El îşi scoate morcovul şi îl ascunde, lunecos, împuţit, între hainele murdare de sub pat.

După cină se duce să caute morcovul şi ia-l de unde nu-i. Toate hainele murdare le-a luat maică-sa când el era la masă, să le spele. Nu se poate să nu fi găsit morcovul, cioplit grijuliu cu un cuţit de tranşat, încă strălucind de lubrifiant şi puţind.

Prietenul ăsta aşteaptă luni de zile cu un nor negru deasupra capului să-l ia ai lui la explicaţii. Şi ai lui n-o fac. Niciodată. Chiar şi-acum, cînd s-a făcut mare, morcovul ăla invizibil atîrnă deasupra fiecărei mese de Crăciun, deasupra fiecărei zile de naştere. De Paşti, cînd împreună cu copiii lui, cu nepoţii părinţilor lui, caută ouăle roşii ascunse prin casă, morcovul fantomă pluteşte deasupra tuturor.

E prea scîrbos să vorbească despre el.

Francezii au o vorbă: „Spirit de scară". În franceză: *Esprit d'escalier*. E atunci cînd găseşti o replică, da-i prea tîrziu. De pildă, eşti la un chef şi cineva te insultă. Trebuie să zici ceva. Aşa că, presat, cu toţi ăia care se uită la tine, scoţi pe gură ceva naşpa de tot. Dar în clipa în care ai ieşit...

Cînd începi să cobori scările, pac, un moment de magie. Găseşti chestia perfectă pe care ar fi trebuit s-o spui. Execuţia perfectă ca să-l termini pe ăla.

Ăsta-i un spirit de scară.

Necazul e că nici francezii n-au o expresie pentru chestiile tîmpite pe care le scoţi pe gură cînd eşti presat. Lucrurile alea prosteşti, disperate, pe care le gîndeşti sau le faci.

Unele chestii sînt prea scîrboase ca să aibă un nume. Prea umilitoare ca să fie discutate.

Privind în urmă, psihologii de copii şi consilierii din şcoli spun astăzi că în valul recent de sinucideri la adolescenţi e vorba, de fapt, mai ales de puştii care încearcă să se sugrume în timp ce-şi fac laba. Îi găsesc ai lor ţepeni, c-un prosop răsucit în jurul grumazului, legat de suportul de prosoape din baie. Spermă moartă peste tot. Sigur,

părinţii curăţă. Trag nişte pantaloni pe copil. Fac să pară totul... mai acceptabil. Să pară intenţionat. Genul obişnuit de sinucidere tristă de adolescent.

Un alt prieten de-al meu, un coleg de la şcoală, avea un frate în marină care i-a spus că tipii din Orientul Mijlociu şi-o freacă altfel decît noi. Fratele ăsta era încartiruit într-o ţară de-aia unde-i plin de cămile şi unde se găseşte în comerţ un soi de deschizător de scrisori fiţos. Chestia asta de fiţe e doar o tijă subţire de aramă sau argint lustruit, lungă cam de-o palmă, avînd într-un capăt fie o bilă mare de metal, fie genul ăla de mîner sculptat pe care-l mai vezi la săbii. Fratele ăsta din marină zice că arabii şi-o scoală şi apoi îşi vîră tija de metal pe toată lungimea pulii. Şi-o freacă cu tija aia înăuntru şi slobozul e mult mai mişto. Mai intens.

Fratele ăsta mai mare călătoreşte prin lume şi-i trimite expresii franţuzeşti. Ruseşti. Sugestii utile pentru labă.

Dup-asta fratele mai mic n-apare într-o zi la şcoală. Seara mă sună să mă-ntrebe dacă nu pot să-i iau şi lui temele pentru următoarele două săptămîni. Fiindcă e-n spital.

Trebuie să împartă salonul cu babalîci operaţi la maţe. Îmi zice că au un singur televizor. Îi desparte doar cîte-o perdea. Ai lui nu vin în vizită. La telefon îmi zice că acuma părinţii l-ar omorî pur şi simplu pe frate-său din marină.

La telefon puştiul îmi poveşte cum în ziua precedentă era doar un pic dus, pen' că fumase ceva. Stătea pleaşcă pe pat la el în dormitor. Aprinsese o lumînare şi răsfoia o revistă porno mai veche, pregătindu-se să şi-o ia la labă. Asta-i după ce-a auzit de la frate-său din marină chestia aia utilă despre cum şi-o fac arabii. Puştiul se uită prin jur să găsească ceva care să se potrivească. Un pix e prea gros. Un creion e prea gros şi cu muchii. Dar, prelinsă în josul lumînării, e-o creastă de ceară subţire şi netedă, care pare numai bună. Doar cu vîrful degetului puştiul

rupe bucata lungă de ceară de pe lumînare. O rulează în palme şi-o netezeşte. Lungă şi netedă şi subţire.

Dus şi excitat, şi-o vîră înăuntru, mai adînc şi mai adînc, în gaura sculei întărite. Cu o bucată bună de ceară ieşită în afară, se pune pe treabă.

Chiar şi acum, zice că arabii ăia sînt deştepţi al dracului. Efectiv au reinventat laba. Întins pe spate în pat, lucrurile merg atît de bine încît puştiul nu mai ţine ceara sub observaţie. Mai trebuie doar să strîngă o dată bine şi-şi dă drumul, cînd ceara nu se mai vede.

Tija subţire de ceară a alunecat înăuntru. De tot. Aşa de adînc încît nici n-o mai simte în uretră.

De jos îl strigă maică-sa să vină la masă. Îi strigă să coboare la cină imediat. Puştiul cu ceara şi puştiul cu morcovul nu-s acelaşi tip, dar cu toţii trăim cam aceeaşi viaţă.

Abia după cină începe să-l doară burta. E vorba de ceară, aşa că puştiu-şi închipuie că poate se topeşte înăuntru şi-o s-o dea afară cînd se pişă. Apoi începe să-l doară în spate. Rinichii. Nu mai poate sta în picioare.

Puştiul vorbeşte la telefon din patul lui de spital, şi în fundal se aud clinchete de clopoţel, oameni care ţipă. Concursuri televizate.

Radiografia dezvăluie adevărul, ceva lung şi subţire îndoit în vezică. V-ul ăsta lung şi subţire dinăuntru colectează toate mineralele din urina puştiului. Se face tot mai mare şi mai dur, acoperit cu cristale de calciu, se loveşte de colo-colo, sfîşiind căptuşeala moale a vezicii, împiedicînd urina să se evacueze. Rinichii îi sînt înfundaţi. Puţinul care i se mai scurge din puţă e roşu de sînge.

Puştiul ăsta, cu părinţii lui acolo, cu toată familia, ăia uitîndu-se la radiografia neagră de faţă cu doctorul şi asistentele, şi cu V-ul ăla mare de ceară strălucind alb să-l vadă toată lumea, puştiul trebuie să spună adevărul. Despre cum şi-o freacă arabii. Despre ce i-a scris frate-su mai mare din marină.

La telefon, chiar acuma, izbucneşte în plîns.

Au plătit operaţia din banii strînşi ca să-l trimită la colegiu. O greşeală prostească şi n-o să mai ajungă în veci avocat.

Să-ţi vîri chestii în tine. Să te vîri pe tine în chestii. O lumînare în sculă sau capul într-un laţ, e clar că o-ncurci.

Eu am încurcat-o din cauza unei chestii căreia-i ziceam Pescuit de Perle. Adică făcutul labei sub apă, stînd pe fundul bazinului în partea mai adîncă a piscinei alor mei. Inspirînd adînc, mă duceam la fund şi-mi scoteam costumul de baie. Stăteam acolo vreo două, trei, patru minute.

Doar de la labă, aveam o capacitate pulmonară uriaşă. Dacă eram singur acasă, asta făceam toată după-amiaza. După ce-mi dădeam drumul la spermă, plutea acolo în cocoloaşe mari, grase, lăptoase.

Dup-aia mă scufundam iar să le prind. Să le adun şi să le şterg pe fiecare de-un prosop. De-asta îi ziceam Pescuit de Perle. Chiar dacă apa era dezinfectată cu clor, tot mă îngrijoram din cauza soră-mii. Sau, Doamne-Dumnezeule, a maică-mii.

De-asta îmi era cel mai frică : soră-mea, adolescentă şi virgină, crede că doar se îngraşă, după care aduce pe lume un copil retardat cu două capete. Ambele semănînd leit cu mine. Cu mine, tatăl ŞI unchiul lui.

Pîn' la urmă, nu chestiile de care ţi-e frică îţi vin de hac.

Cea mai mişto parte a Pescuitului de Perle era gura de scurgere pentru filtrul piscinei şi pentru pompa de circulaţie a apei. Partea cea mai fainâ era să te dezbraci şi să te-aşezi pe ea.

Cum ar spune francezii : cui nu-i place să i se sugă curul ?

Şi totuşi, acu' eşti doar un puşti care şi-o freacă, şi-n clipa următoare n-o să mai ajungi în vecii vecilor avocat.

Acu' mă aşez pe fundul piscinei, şi cerul unduieşte albastru deschis prin cei doi metri jumate de apă de

deasupra mea. Lumea e tăcută, în afara bătăilor inimii care-mi zvîcnesc în urechi. Slipul cu dungi galbene l-am înfăşurat în jurul gîtului pentru siguranţă, în caz că apare vreun prieten, vreun vecin, oricine, să mă-ntrebe de ce n-am fost la antrenamentul de fotbal. Sucţiunea constantă a gurii de scurgere mă loveşte uşor, în valuri, şi-mi frec curul alb şi slăbănog de senzaţia aia.

Acu' am destul aer, şi pula în mînă. Ai mei sînt duşi la lucru şi soră-mea-i la ora de balet. Câteva ore bune n-o să fie nimeni acasă.

Mi-o frec pînă cînd sînt aproape să-mi dau drumul şi apoi mă opresc. Ies la suprafaţă să mai iau o gură bună de aer. Mă scufund şi mă aşez pe fundul piscinei.

Fac asta din nou şi din nou.

Probabil de-asta vor fetele să ţi se-aşeze pe faţă. Suptul ăsta e ca şi cum te-ai căca şi nu s-ar mai termina. Cu pula sculată şi curul supt încet, nici n-am nevoie de aer. Cu inima bătîndu-mi în urechi, rămîn sub apă pînă cînd încep să-mi viermuiască steluţe luminoase prin faţa ochilor. Stau cu picioarele întinse, pielea din dosul genunchilor frecîndu-se de beton. Degetele mari de la picioare încep să mi se-nvineţească, toate degetele au pielea încreţită de cît am stat sub apă.

Şi-apoi îi dau drumul. Încep să ţîşnească cocoloaşele mari şi albe. Perlele.

Atunci am nevoie de aer. Dar cînd să mă-mping din picioare de pe fund, nu pot. Nu-mi pot aşeza picioarele sub mine. Curul mi s-a înţepenit.

Medicii de la salvare ţi-ar putea spune că, în fiecare an, cam 150 de oameni sînt prinşi aşa de o pompă de circulaţie. Îţi prinde părul lung sau curul, şi te îneci. În fiecare an, o grămadă de lume o păţeşte. Majoritatea în Florida.

Dar nu se vorbeşte despre asta. Nici măcar francezii nu vorbesc chiar despre TOATE LUCRURILE.

Ridicîndu-mi un genunchi, reuşind să-mi îndoi un picior sub mine, mă ridic pe jumătate cînd simt că mă

trage ceva de cur. Îmi îndoi şi celălalt picior sub mine şi mă împing de fundul piscinei. Reuşesc să mă eliberez, nu mai ating betonul, dar nici n-ajung la aer.

Dînd din picioare în apă, agitîndu-mi braţele, ajung cam pe la jumătatea distanţei pînă la suprafaţă, dar mai sus nu pot. Inima îmi bate tot mai tare şi mai iute în cap.

Prin faţa ochilor îmi roiesc scîntei strălucitoare, mă întorc şi mă uit în jos... şi nu mai înţeleg nimic. O funie groasă, un fel de şarpe alb-albăstrui şi brăzdat de vene a ieşit din gaura de scurgere şi m-a prins de cur. Din unele vene se scurge sînge, sînge roşu care pare negru sub apă, şi se împrăştie din micile rupturi ale pieii palide a şarpelui. Sîngele se răsfiră şi dispare în apă, şi sub pielea subţire, alb-albăstruie, a şarpelui se zăresc cocoloaşe de hrană pe jumătate digerată.

Asta e singura explicaţie rezonabilă. Un groaznic monstru marin, un şarpe marin care n-a văzut niciodată lumina zilei, stătea ascuns în gura de scurgere întunecată, aşteptînd să mă înfulece.

Aşa că... dau cu piciorul în pielea lui alunecoasă, elastică, plină de gîlme şi vene, şi pare că iese şi mai mult din gaura de scurgere. Acuma e lung cam cît piciorul meu, dar tot se ţine strîns de găoază. Cu încă o lovitură, am mai avansat cîţiva centimetri spre o gură de aer. Încă simţind cum mă trage şarpele de cur, sînt cu doi centimetri mai aproape de libertate.

Înnodate înăuntrul şarpelui, se văd grăunţe de porumb şi alune. Se vede o biluţă portocalie, alungită şi luminoasă. E genul de capsulă de vitamine babană, cît pentru un cal, pe care taică-meu mă obligă s-o înghit ca să mai iau în greutate. Ca să obţin o bursă de fotbalist. Capsule cu supliment de fier şi acizi graşi omega 3.

Vederea capsulei de vitamine îmi salvează viaţa.

Nu-i şarpe. E intestinul meu gros, colonul smuls din mine. Sau, cum ar zice doctorii, „prolapsat". Sînt maţele mele supte de scurgerea piscinei.

Medicii de pe salvare ţi-ar putea spune că o pompă de piscină suge trei sute douăzeci de litri pe minut. Asta înseamnă cam două sute de kile forţă. Marea problemă e că înăuntrul nostru toate-s legate între ele. Curul e doar capătul îndepărtat al gurii. Dacă îmi dau drumul, pompa continuă să meargă, deşirîndu-mi intestinele pînă îmi ajunge la limbă. Închipuie-ţi că dai afară un căcat de două sute de kile, şi-o să înţelegi cum te întoarce asta pe dos.

Ce pot să spun e că maţele nu prea simt durerea. Nu aşa cum simte pielea. Chestiile pe care le digeri, doctorii le numesc materii fecale. Mai sus e pasta moale din stomac, împănată cu porumb, alune şi boabe rotunde de mazăre verde.

În jurul meu pluteşte toată supa asta de sînge şi porumb, căcat şi spermă şi alune. Chiar şi cu maţele deşirîndu-mi-se prin cur, ţinînd cu mîna de ce-a mai rămas, chiar şi aşa prima mea dorinţă e să-mi trag cumva costumul de baie pe mine.

Doamne fereşte să-mi vadă ai mei puţa.

Cu o mînă strîngînd tare şarpele în jurul găoazei, cu cealaltă agăţ slipul cu dungi galbene şi mi-l smulg din jurul gîtului. Totuşi, e imposibil să intru în el.

Dacă vrei să vezi cum e să-ţi atingi intestinele, cumpără nişte prezervative din piele de oaie. Ia unul şi desfă-l. Umple-l cu unt de arahide. Dă-l cu vaselină şi ţine-l sub apă. Apoi încearcă să-l sfîşii. Să-l rupi în două. E prea dur şi elastic. E atît de lunecos încît abia poţi să-l ţii în mînă.

Un prezervativ din piele de oaie e, practic, doar o bucată de intestin.

Acuma înţelegi care-i situaţia.

Dai drumul o secundă şi rămîi fără maţe.

Înoţi pînă la suprafaţă şi rămîi fără maţe.

Nu înoţi şi te îneci.

Ai de ales între a muri chiar acum sau peste un minut.

Ce-o să găsească ai mei cînd se întorc de la lucru o să fie un fetus mare şi gol, încovrigat. Plutind în apa tulbure a piscinei din spate. Priponit de fund cu o frînghie groasă de vene şi maţe răsucite. Opusul unui puşti care se spînzură în timp ce şi-o freacă. Bebeluşul pe care l-au adus de la spital cu treisprezece ani în urmă. Puştiul care sperau să prindă o bursă de fotbalist şi să-şi ia masteratul în studii economice. Care să aibă grijă de ei la bătrîneţe. Aici sînt toate speranţele şi visurile lor. Plutind aici, despuiate şi moarte. Printre mari perle lăptoase de spermă risipită.

Ori asta, ori ai mei or să mă găsească înfăşurat într-un prosop însîngerat, prăbuşit la jumătatea distanţei dintre piscină şi telefonul din bucătărie, cu restul zdrenţuit al intestinului ieşind prin cracul slipului cu dungi galbene.

Lucruri de care nici francezii nu pomenesc.

Fratele mai mare de la marină ne-a mai învăţat o expresie folositoare. Rusească. Cum zicem noi „Am nevoie de asta ca de-o gaură-n cap", ruşii zic „am nevoie de asta cum am nevoie de dinţi în cur".

Mne eto nado kak zubî v zadniţe.

Ştii poveştile alea de care tot auzi, despre animalele prinse în capcană care-şi rod piciorul ca să scape, ei bine, orice coiot ţi-ar spune că două, trei muşcături sînt nimica toată pe lîngă faptul c-o s-o mierleşti.

La dracu'... şi rus să fii, într-o zi s-ar putea să ai nevoie de dinţi în cur.

Dacă n-ai, tre'... să te răsuceşti. Îţi treci cotul pe sub un genunchi şi tragi piciorul în sus pînă aproape de faţă. Şi-ncepi să muşti şi să rupi cu dinţii ce-ţi iese din cur. Rămîi fără aer, şi-o să rozi orice ca să ajungi să-ţi tragi răsuflarea încă o dată.

Nu-i genul de chestie pe care vrei să i-o spui prietenei tale la prima întîlnire. Cel puţin dacă te-aştepţi să te sărute la despărţire.

Dacă ţi-aş spune ce gust a avut, n-ai mai mînca în vecii vecilor calamari.

E greu de spus ce i-a dezgustat mai mult pe ai mei: cum o păţisem sau cum mă salvasem. După ce-am ieşit din spital, mama mi-a zis: „Nu ştiai ce faci, scumpule. Erai în stare de şoc". Şi a învăţat să gătească ouă răscoapte.

Toţi oamenii ăia îngreţoşaţi sau cei cărora le-a părut rău de mine...

Am nevoie de ăia ca de dinţi în cur.

Oamenii îmi spun mereu că sînt prea slab. La mesele festive, oamenii tac şi se îmbufnează că nu mănînc din friptura la ceaun pe care-au pregătit-o. Friptura la ceaun mă omoară. Şunca fiartă. Orice îmi rămîne în maţe mai mult de vreo două ore iese tot mîncare, aşa cum a intrat. Cu fasolea peruană gătită în casă sau cu bucăţile de carne macră de ton tot aşa, mă ridic şi le văd neschimbate în closet.

După ce ai suferit o rezecţie intestinală serioasă, nu prea mai poţi digera carnea. Majoritatea oamenilor au cam un metru jumate de intestin gros. Eu sînt norocos că mai am cincisprezece centimetri. Aşa că n-am mai prins nici o bursă. Nu mi-am mai luat masteratul. Amîndoi prietenii mei, puştiul cu morcovul şi cel cu ceara, au crescut, s-au făcut mari, dar eu n-am mai pus pe mine nici o jumătate de kil din ziua aia cînd aveam treisprezece ani.

O altă mare problemă a fost că ai mei au avut de plătit o groază de bani pentru piscină. Pînă la urmă, taică-meu i-a spus tipului care-o curăţa c-a fost vorba de-un cîine. Cîinele familiei a căzut înăuntru şi s-a înecat. Cadavrul i-a fost supt de pompă. Chiar şi cînd tipul a deschis carcasa filtrului şi-a scos un tub elastic, o bucată apoasă de intestin cu o capsulă mare şi portocalie de vitamine înăuntru, chiar şi atunci tata a zis doar:

— Cîinele ăla era dus rău.

Chiar şi de la fereastra mea de la etaj îl auzeai pe bătrîn zicînd:

— Nu-l puteam lăsa singur nici un minut...

Apoi soră-mii nu i-a mai venit ciclul.

Nici după ce-au schimbat apa în piscină, după ce-au vîndut casa şi ne-am mutat în alt stat, după ce soră-mea a avortat, nici atunci ai mei n-au mai pomenit de asta.

Niciodată.

Ăsta e morcovul invizibil al familiei mele.

Acum poţi să inspiri adînc.

Pentru că eu încă n-am făcut-o.

2

Sub felinarul următor aşteaptă Reverendul Fără Dumnezeu cu un geamantan pătrăţos alături. E încă destul de devreme şi toate culorile sînt negru sau gri. Materialul negru al geamantanului e brăzdat de cicatricele fermoarelor argintii îndreptate în toate direcţiile, un şvaiţer negru de mici buzunare şi fante, de săculeţi şi compartimente. Faţa Reverendului parcă-i doar carne crudă, roşie, adunată în jurul unui nas şi al unei perechi de ochi, ca o friptură cusută cu aţă şi plină de cicatrice, cu urechile răsucite şi umflate, cu sprîncenele rase. Şi-apoi, trasate cu dermatograf, descriu două arcuri uimite ajungînd aproape pînă unde începe părul.

Privindu-l cum urcă în autobuz, Tovarăşa Lătrău îşi descheie un nasture al jachetei. Îl încheie la loc şi se apleacă spre reportofonul ascuns în buzunarul Contelui Calomniei.

Apropiindu-şi buzele de beculeţul roşu care semnalează RECORD, Tovarăşa Lătrău spune: Reverendul Fără Dumnezeu poartă o bluză albă. O bluză de femeie. Cu nasturii pe stînga.

În lumina palidă a felinarului, nasturii lui din imitaţie de diamant scînteiază.

După încă o bucată de mers, după încă o curbă, stînd în afara cercului de lumină aruncat de un felinar stradal, retrasă în penumbră, aşteaptă Baroneasa Degerătură.

Prin uşa deschisă intră întîi mîna ei, o mînă obişnuită, cu degetele îngălbenite de la ţigară. Fără verighetă. Mîna aşază o casetă de machiaj din plastic în vîrful scărilor.

Apoi apare un genunchi, o coapsă, umflătura sînilor. O talie prinsă într-o curea, un pardesiu. Şi-apoi toată lumea îşi îndreaptă privirile aiurea.

Ne uităm la ceas. Sau pe geam, la maşinile parcate şi la distribuitoarele de ziare. La hidranţi.

Baroneasa Degerătură şi-a adus tuburi peste tuburi de ceară de buze, pentru colţurile gurii, spune ea. Pentru cînd crapă şi sîngerează din cauza frigului. Gura ei e doar o gaură lucind ca dată cu grăsime, pe care o închide şi-o deschide cînd vorbeşte. Gura ei, doar un bot de ruj roz în partea de jos a feţei.

Aplecîndu-se spre Contele Calomniei, şoptind în reportofon, Tovarăşa Lătrău spune:

— O, Doamne-Dumnezeule...

În timp ce Baroneasa Degerătură se aşază, doar Agentul Ciripel o priveşte, în siguranţă în spatele obiectivului camerei.

La oprirea următoare aşteaptă Miss America cu roata ei de exerciţii, o roată de plastic roz de mărimea unei farfurii late, cu două mînere negre de cauciuc ieşind de fiecare parte a butucului central. Ţii mînerele şi îngenunchezi pe podea. Te apleci în faţă sprijinindu-ţi greutatea pe roată şi apoi o rostogoleşti înainte şi înapoi încordîndu-ţi muşchii abdominali. Miss America a adus roata şi nişte costume mulate roz, vopsea de păr de culoarea mierii şi un test de sarcină.

Înaintînd pe culoar, zîmbindu-i domnului Whittier lîngă scaunul lui cu rotile, fără să-i zîmbească Verigii Lipsă, la fiecare pas Miss America pune un picior în faţa celuilalt, făcîndu-şi şoldurile să pară mai zvelte, piciorul din faţă ascunzîndu-l mereu pe cel din spate.

— Pasul Modelului, îi spune Tovarăşa Lătrău. Se înclină spre carneţelul Contelui Calomniei şi spune: Nuanţa aia de blond e ceea ce femeile numesc *accentuarea culorii părului*.

Miss America a scris cu ruj pe oglinda din baie o mîzgălitură pentru prietenul ei, în camera de motel în

care-au stat amîndoi, pe care el s-o găsească înainte de apariţia lui de dimineaţă pe micul ecran: „NU sînt grasă".

Cu toţii am lăsat cîte-un mesaj în urmă.

Mîngîindu-şi pisica, Directoarea Tăgadă ne-a spus că scrisese întregii ei agenţii, spunîndu-le: „Găsiţi-vă alte obiecte pe care să le futeţi". Noaptea trecută a lăsat mesajul pe fiecare birou, să-l vadă toţi în dimineaţa asta.

Chiar şi domnişoara Hapciu a scris un mesaj, chiar dacă n-are pe nimeni să-l citească. Cu un spray roşu a scris pe o bancă dintr-o staţie de autobuz, a scris: „Sunaţi-mă cînd găsiţi un remediu".

Peţitorul şi-a lăsat biletul împăturit pe masa din bucătărie, să nu-l rateze nevastă-sa. Biletul spunea: „Au trecut 14 săptămîni de cînd am avut răceala aia, şi încă nu m-ai sărutat". A scris: „Vara asta tu mulgi vacile".

Contesa Clarviziune a lăsat un bilet spunîndu-i ofiţerului care se ocupă de eliberarea ei condiţionată că poate fi contactată la numărul 1-800-ŢEAPĂ.

Contesa Clarviziune iese din penumbră purtînd un turban, înfăşurată într-un şal de dantelă. Plutind pe culoar, se opreşte o clipă lîngă Tovarăşa Lătrău.

— Că tot te întrebi, spune Contesa, fluturîndu-şi mîna moale cu o brăţară largă de plastic în jurul încheieturii. Zice Contesa: E un senzor de poziţionare globală. O condiţie a eliberării mele înainte de termen...

Un', doi, trei paşi pe lîngă Tovarăşa şi Conte, lăsaţi cu gura căscată, şi fără să se uite în urmă, Contesa spune „Da".

Îşi atinge turbanul cu unghiile de la o mînă şi spune:

— Da, ţi-am citit gîndurile...

După încă o intersecţie, după următorul centru comercial cu motel în franciză, după următorul fast-food, Mama Natură e aşezată pe trotuar într-o perfectă poziţie lotus, mîinile pictate cu vinişoare întunecate de henna i se odihnesc pe fiecare genunchi. La gît, un colier cu clopoţei de templu scoate clinchete uşoare.

Mama Natură aduce la bord o cutie de carton cu haine în care sînt învelite sticluţe de uleiuri cleioase. Lumînări. Cutia miroase a ace de pin. Mirosul răşinii de pin din focul de tabără. Mirosul de busuioc şi coriandru din sosul de salată. Mirosul de santal din piaţa de articole exotice. Părul lung, tăiat drept, i se leagănă în dreptul tivului de la sari.

Tovarăşa Lătrău dă ochii peste cap pînă i se vede doar albul şi-şi face vînt cu bereta ei neagră de fetru moale, spunînd:

— Paciuli...

Colonia asta a scriitorilor, insula noastră pustie, ar trebui să fie încălzită comfortabil şi climatizată, sau cel puţin aşa ni s-a dat de înţeles. Vom avea fiecare camera sa. Intimitate destulă, aşa că n-o să avem nevoie de prea multe haine. Sau cel puţin aşa ni s-a spus.

N-avem nici un motiv să ne aşteptăm la altceva.

Autobuzul împrumutat va fi găsit, dar noi nu. Nu în cele trei luni în care vom părăsi lumea. Astea trei luni pe care le vom petrece scriind şi citindu-ne operele. Şlefuindu-ne poveştile.

Ultimul care a urcat la bord, după ce-am mai trecut de-o intersecţie şi printr-un tunel, a fost Ducele Vandalilor, care ne-a aşteptat la ultimul loc de întîlnire stabilit. Cu degetele mînjite şi pătate de creioanele pastel şi cărbune. Cu mîinile pătate de cerneluri pentru mătase, cu hainele întărite din cauza crustelor de vopsea uscată. Toate culorile astea sînt încă doar griuri sau negru, şi Ducele Vandalilor aşteaptă aşezat pe o ladă de unelte din metal plină cu tuburi de vopsea de ulei, cu pensule, acuarele şi acrilice.

Se ridică şi ne face s-aşteptăm, fluturîndu-şi pletele blonde pe spate şi legîndu-le cu un batic roşu într-o coadă de cal. Stînd în uşa autobuzului, Ducele Vandalilor se uită de-a lungul coridorului la noi toţi, luminat de camera video a Agentului Ciripel, şi spune:

— Era şi timpul...

Nu, nu eram idioţi. N-am fi acceptat niciodată să naufragiem dacă aveam să fim într-adevăr izolaţi de tot. Nici unul dintre noi nu se plictisise într-atît de lumea asta cretină, submediocră, diluată, încît să ne semnăm singuri condamnarea. Nu, noi nu.

Într-o situaţie ca asta ne aşteptam, desigur, să avem acces rapid la îngrijire medicală de urgenţă, de pildă, dacă se întîmpla să cadă cineva pe scări sau să-i plesnească apendicele.

Aşa că tot ce avuseserăm de hotărît era: ce să aducem într-un singur bagaj.

Atelierul ăsta trebuia să aibă apă curentă, rece şi caldă. Săpun. Hîrtie igienică. Tampoane. Pastă de dinţi.

Ducele Vandalilor i-a lăsat proprietarului casei un bilet în care scria: „Pă mă-ta cu chiria ta".

Însă mai important a fost ce n-am adus. Ducele Vandalilor n-a adus ţigări şi mestecă ghemotoace de gumă cu nicotină. Sfîntul Fără-Maţe n-a adus pornografie. Contesa Clarviziune şi Peţitorul nu şi-au adus verighetele.

Cum ar spune domnul Whittier, „Ce vă împiedică în lumea de-afară vă va împiedica şi înăuntru".

Restul dezastrului n-a fost din vina noastră. N-aveam nici un motiv, absolut nici unul, să aducem o drujbă. Sau un baros sau o încărcătură de dinamită. Sau o armă. Nu, pe o insulă pustie o să fim în siguranţă.

Înainte de răsărit, în această nouă zi suavă pe care n-o vom mai vedea trecînd.

Aşa ni se dăduse de înţeles. Poate că prea în siguranţă.

Din cauza asta n-am adus nimic din ce ne-ar fi putut salva.

Am mai făcut o curbă la dreapta, am mers o bucată pe o autostradă, am coborît pe o rampă de ieşire, am tot mers pînă cînd domnul Whittier a spus „Întoarce aici".

Strîngînd în mîini cadrul cromat al scaunului cu rotile, a arătat smucit cu degetul lui slăbănog, cu pielea uscată şi unghia galbenă ca osul.

Tovarăşa Lătrău şi-a înălţat nasul, a adulmecat spunînd:

— O să trebuiască să suport putoarea asta de paciuli douăsprezece săptămîni?

Domnişoara Hapciu a tuşit în pumn.

Şi Sfîntul Fără-Maţe a intrat cu autobuzul pe o alee îngustă şi întunecoasă. Printre clădiri atît de apropiate încît pereţii lor împroaşcă înapoi scuipatul maroniu al Peţitorului, şi sucul de mahorcă îi pătează salopeta. Pereţi atît de apropiaţi încît betonul zdreleşte cotul păros al Verigii Lipsă, lăsat pe marginea geamului deschis.

Pînă cînd autobuzul opreşte şi uşa se deschide, dezvăluind o altă uşă, una de oţel, într-un perete de beton. Aleea-i atît de îngustă încît nu se vede nimic în lungul ei. Doamna Clark se strecoară din scaun, coboară şi trage de-un ivăr.

Apoi dispare înăuntru şi uşa autobuzului se deschide într-un dreptunghi de nimic pur. Doar întuneric. Îndeajuns de lat încît să te poţi strecura prin el. În interior simţi mirosul ascuţit ca un ac al urinei de şoareci. Mai pune la socoteală şi mirosul unei cărţi vechi, umede, pe jumătate mîncate de peşti. Şi mirosul de praf.

Şi, din întuneric, vocea doamnei Clark spune:

— Hai, intraţi repede.

Sfîntul Fără-Maţe ni se va alătura după ce va abandona autobuzul ca să-l găsească poliţia.

După ce scapă de probe. La mai multe străzi distanţă, poate la mile întregi. Unde o să dea de el, însă n-o să-i conducă înapoi la uşa asta de oţel zidită în beton şi întuneric. Noua noastră casă. Insula noastră pustie.

Cu toţii înghesuiţi în clipa aia între autobuz şi beznă. În clipa aia cînd am ieşit, Agentul Ciripel ne spune:

— Zîmbiţi.

Ceea ce domnul Whittier ar numi camera din spatele camerei din spatele camerei.

În prima clipă a noii noastre vieţi secrete, lumina ne izbeşte atît de repede şi cu atîta strălucire încît întunericul

e şi mai întunecat decît bezna. Momentul ne găseşte agăţîndu-ne unii de alţii, clipind orbi, dar încrezători, în vreme ce vocea doamnei Clark ne conduce prin uşa de oţel.

Momentul acela video: adevărul despre adevăr.

— Simţul mirosului e foarte important, spune Mama Natură. Purtîndu-şi cutia de carton, cu clopoţeii ei de aramă sunînd, bîjbîind în întuneric, spune: O să rîdeţi, dar în aromaterapie te avertizează să nu aprinzi niciodată o lumînare de santal în apropierea esenţei de mirt...

Sub acoperire

Un poem despre Mama Natură

— Am încercat să mă călugăresc, spune Mama Natură,
căutînd un loc în care să mă ascund.
Nu se gîndise că te testează de droguri.

Mama Natură pe scenă, cu braţele brăzdate de graffiti roşii
de henna. De la vîrfurile degetelor
pînă la bretelele sarafanului ei de bumbac cu imprimeuri în culorile curcubeului.
În jurul gîtului un colier cu clopoţei de aramă i-a
înverzit
pielea. Pielea-i străluceşte de la uleiul de paciuli.

— Cine-ar fi ştiut? spune Mama-Natură. Şi nu doar analiză
de urină.
Spune:
— Iau şi probe din păr şi din unghii.
Spune:
— Asta pe lîngă că-ţi verifică trecutul.
Clauza de moralitate. Verificarea trecutului. Verificarea creditelor. Codul vestimentar.

În picioarele goale pe scenă, în locul unui reflector,
în locul unui zîmbet sau încruntări, o secvenţă de film,
un cer de noapte i se lăţeşte pe chip.
O galaxie de stele şi luni.

Buzele-i sînt roşii de la sucul de sfeclă. Pleoapele suflate
cu pulbere galbenă de şofran.
Şi peste ele, o mască mişcătoare de nebuloase roz. De planete cu
inele şi cratere.

Mama Natură spune:
— Cer prea multe scrisori de
recomandare.
Plus un test de poligraf. Patru acte de identitate cu poză.
— Patru, spune Mama Natură, ridicînd degetele pictate cu henna ale
unei mîini. Brăţările
ei de aramă şi argint murdar clinchetind
la încheietură.
Spune:
— Nimeni n-are patru *acte de identitate cu poză*...
Ca să te călugăreşti, spune ea, trebuie să dai un test scris
mai greu decît bacul şi admiterea laolaltă. Plin
de probleme cu istorioare, de pildă:
„Cîţi îngeri *pot* dansa pe vîrful unui ac?".
Toate astea, spune Mama Natură, doar ca să afle:
„Dacă nu cumva te cununi cu Hristos din cauza dezamăgirilor amoroase".

Cu părul lung împletit, căzîndu-i
pe spate,
Mama Natură spune:
— Am picat, desigur. Nu doar testul antidrog... am picat la toate.
Nu doar la călugărie, ci în mai toată viaţa ei...
Dă din umerii pistruiaţi sub bretelele ei
cu imprimeuri,
— Aşa că iată-mă aici.

Constelaţiile se schimbă şi i se tîrăsc peste faţă,
Şi Mama Natură spune:
— Tot aveam nevoie de-un loc în care să mă ascund.

Joc de picioare

O povestire de Mama Natură

O să rîdeţi, dar la cursul de aromaterapie te avertizează să nu aprinzi niciodată o lumînare de lămîie-scorţişoară în acelaşi timp cu una de cuişoare şi cu alta de cedru-nucşoară. Doar că nu-ţi spun de ce...

În feng shui, experţii n-ar mărturisi niciodată, însă, doar aşezînd un pat într-un loc nepotrivit, poţi concentra destul *qi* ca să ucizi pe cineva. Poţi provoca un avort doar prin acupunctură. Poţi folosi cristale sau manipula aura, astfel încît să provoci un cancer de piele.

O să rîdeţi, dar există mijloace ascunse pentru a transforma toate chestiile astea *new age* în unelte ucigaşe.

În ultima săptămînă la cursul de masaj te învaţă să nu lucrezi niciodată zona de reflex transversală de la călcîi. Să nu atingi niciodată arcul părţii dorsale a piciorului stîng. Şi mai ales nu zona lui extrem stîngă. Dar nu-ţi spun şi de ce. Asta-i diferenţa dintre terapeuţii care lucrează pentru partea luminoasă a branşei, faţă de cei care aleg partea întunecată.

Te duci la şcoală să studiezi reflexologia. E ştiinţa manipulării piciorului uman pentru a stimula anumite părţi ale corpului. Se bazează pe ideea că trupul e împărţit în zece meridiane energetice diferite. Degetul mare de la picior, de pildă, e legat direct de cap. Pentru a scăpa de mătreaţă, se masează punctul din spatele unghiei. Pentru o durere de gît se masează încheietura mediană a degetului. Nu-i genul de îngrijire medicală care să poată fi acoperită de vreo poliţă de asigurare. E ca şi cum ai fi doctor fără să ai venitul unuia. Oamenii care doresc să li se maseze spaţiile dintre degetele de la

picioare ca să se vindece de cancer la creier de obicei nu prea au bani. Să nu rîdeţi, dar chiar şi după ani de experienţă în manipularea picioarelor te trezeşti lefter, frecînd picioarele unora care nu şi-au făcut niciodată din bani o prioritate.

O să rîdeţi, dar într-o zi te-ntîlneşti cu o fată care ţi-a fost colegă la cursul de masaj. Fata-i cam de vîrsta ta. Aţi purtat şiraguri de mărgele împreună. Aţi împletit salvie şi aţi ars-o ca să vă purificaţi cîmpul energetic. Aţi fost amîndouă vopsite şi desculţe şi destul de tinere ca să vă simţiţi nobile cînd masaţi picioarele vagabonzilor jegoşi care apelau la serviciile gratuite ale clinicii de la şcoală.

Asta cu ani şi ani în urmă.

Tu, tu eşti tot săracă. Părul îţi cade, rupîndu-se lîngă scalp. Din cauza alimentaţiei proaste sau a gravitaţiei, oamenii cred că te-ncrunţi chiar şi cînd n-o faci.

Pe fata asta care ţi-a fost colegă o vezi ieşind dintr-un hotel şic din centru, portarul îi ţine uşa deschisă în timp ce ea iese legănîndu-şi blănurile şi purtînd pantofi cu toc în care nici o reflexologă nu şi-ar vîrî picioarele.

În timp ce portarul îi cheamă un taxi, te apropii îndeajuns ca s-o întrebi:

— Lentil?

Femeia se întoarce, ea e. La gît îi scînteiază diamante adevărate. Părul lung, strălucitor, se unduieşte în valuri roşii şi brune. În jurul ei aerul are aroma blîndă a trandafirilor şi liliacului. Haina ei de blană. Mîinile în mănuşi de piele netedă şi pală, mai frumoasă decît pielea feţei tale. Femeia se întoarce şi-şi ridică ochelarii de soare pe creştet. Se uită la tine şi zice:

— Te cunosc de undeva?

Aţi fost la şcoală împreună. Cînd eraţi tinere... mai tinere.

Portarul ţine deschisă portiera taxiului.

Şi femeia spune că-şi aminteşte, desigur. Îşi priveşte ceasul, ale cărui diamante scapără orbitor în soarele

după-amiezii, şi spune că în douăzeci de minute trebuie să ajungă în celălalt capăt al oraşului. Te întreabă dacă nu vrei s-o însoţeşti.

Intraţi amîndouă în taxi şi femeia îi dă portarului o bancnotă de douăzeci de dolari. El îşi duce mîna la chipiu şi zice că e întotdeauna o plăcere s-o revadă.

Femeia îi spune şoferului adresa următoare, undeva mai spre marginea oraşului, şi maşina se înscrie în trafic.

Să nu rîdeţi, dar femeia asta – Lentil, vechea ta prietenă – îşi scoate un braţ îmbrăcat în blană de sub cureaua poşetei, o deschide, şi înăuntru poşeta e îndesată doar cu bani. Straturi de bancnote de cincizeci şi o sută. Cu o mînă înmănuşată scormoneşte printre ele şi găseşte un celular.

Ţie îţi spune:

— Scuză-mă doar un minut.

Alături de ea, sarafanul tău de bumbac cu imprimeuri indiene, şlapii şi colierul cu clopoţei nu mai au un aer şic şi etnic. Rimelul din jurul ochilor şi desenele cu henna de pe dosul mîinilor, tot mai şterse, te fac să pari nespălată. Pe lîngă cerceii ei bătuţi cu diamante, cerceii tăi preferaţi din argint parcă-s decoraţiuni ieftine pentru pomul de Crăciun.

— Sînt pe drum, spune ea în telefonul mobil. Îl pot lua pe cel de la trei jumate, dar numai pentru jumate de oră, spune.

Mai spune la revedere şi închide.

Îţi atinge mîna cu mănuşa ei moale, catifelată, şi-ţi zice că arăţi bine. Te întreabă ce mai faci.

O, ce făceai şi pînă atunci, îi răspunzi. Te ocupi de picioare. Ţi-ai făcut o clientelă fidelă.

Lentil îşi muşcă buza inferioară, privindu-te, şi zice:

— Aşa... deci te ocupi încă de reflexologie?

Şi tu zici mda. N-ai idee cum o să te pensionezi, dar deocamdată îţi plăteşti facturile din asta.

Te priveşte fără un cuvînt în timp ce taxiul parcurge un întreg cvartal. Apoi te întreabă dacă eşti liberă în ora următoare. Te întreabă dacă n-ai vrea să te alegi cu nişte bani, neimpozabili, făcînd un masaj la patru mîini pentru următorul ei client. Un singur picior – numai de asta te ocupi.

Îi spui că n-ai mai practicat reflexologie cu un partener.

— O oră, zice ea, şi facem două mii de dolari.

O întrebi:

— E legală chestia?

Şi Lentil spune:

— Două mii fiecare.

Întrebi:

— Doar pentru un masaj la picioare?

— Mai e o chestie, spune ea. Nu-mi spune Lentil. Zice: Cînd ajungem acolo, numele meu e Angelique.

O să rîdeţi, dar chestiile astea sînt reale. Partea întunecată a reflexologiei. Sigur, ştiam cîte ceva despre ea. Ştiam că dacă masezi suprafaţa plantară a degetului mare, poţi cauza constipaţie. Masajul gleznei în partea din faţă a piciorului poate cauza diaree. Masajul zonei interioare a călcîiului poate cauza impotenţă sau migrene. Dar nici una dintre astea n-o să-ţi aducă bani, aşa că de ce să te mai oboseşti?

Taxiul opreşte lîngă un morman de piatră cioplită, ambasada vreunei economii petroliere din Orientul Mijlociu. Un paznic în uniformă deschide portiera şi Lentil coboară din maşină. Cobori şi tu. În hol, un alt paznic te controlează cu un detector de metale, căutînd arme, cuţite, orice. Un alt paznic dă un telefon de la un birou a cărui tăblie e o lespede netedă de piatră albă. Alt paznic verifică geanta lui Lentil, dînd la o parte bancnotele şi negăsind decît mobilul.

Uşile unui lift se deschid, şi un alt paznic vă face semn să intraţi. Lentil spune:

— Faci doar ce fac şi eu. Zice: Bani mai uşor de cîştigat decît ăştia nu există.

Să nu rîdeţi, dar la şcoală aţi auzit zvonurile. Despre cum un bun reflexolog poate fi momit de partea întunecată. Pentru a stimula doar anumiţi centri ai plăcerii de pe talpă. Pentru a provoca ceva despre care se vorbeşte doar în şoaptă. Pe care, chicotind, oamenii o numesc „o treabă la labă".

Liftul se deschide înspre un coridor lung care duce la un singur rînd de uşi duble. Pereţii sînt din piatră albă, lustruită. Podeaua e de piatră. Uşile duble sînt din sticlă mată şi se deschid într-o încăpere în care un bărbat stă la un birou alb. Bărbatul şi Lentil se pupă pe obraz.

Bărbatul de la birou te priveşte, dar vorbeşte doar cu Lentil. Îi spune Angelique. În spatele lui, alte uşi duble duc într-un dormitor. Omul vă face semn să intraţi, dar el rămîne în urmă şi încuie uşile. Vă închide înăuntru.

În dormitor un bărbat e culcat cu faţa în jos pe un uriaş pat rotund cu aşternuturi albe de mătase. Poartă o pijama de mătase albastră, lucioasă, şi picioarele desculţe îi atîrnă pe marginea patului. Angelique îşi scoate o mănuşă, trăgînd de degete, apoi pe cealaltă, şi îngenuncheaţi amîndouă pe covorul gros, şi amîndouă luaţi în primire cîte-un picior.

Nu vezi faţa bărbatului, doar părul negru pieptănat lins şi dat cu ulei, şi urechile lui mari cu smocuri de păr negru. Restul capului i s-a afundat în perna albă de mătase.

O să rîdeţi, dar zvonurile astea sînt adevărate. Apăsînd unde a apăsat Angelique, lucrînd zona reflexului genital de pe suprafaţa plantară a călcîiului, l-a făcut pe bărbat să geamă cu faţa în pernă. Înainte să-ţi obosească mîinile, omul nechează, scăldat în sudoare, cu mătasea albastră a pijamalei lipită de spate şi de pulpe. Cînd a tăcut, cînd nu-ţi poţi da seama nici dacă mai respiră, Angelique şopteşte că e timpul s-o ştergem.

Omul de la birou vă dă fiecăreia cîte două mii de dolari, bani gheaţă.

Afară, în stradă, un paznic opreşte un taxi pentru Angelique.

Intrînd pe bancheta din spate, Angelique îţi înmînează o carte de vizită. E numărul de telefon al unei clinici de vindecare holistică. Sub număr scrie de mînă: „Cere cu Lenny".

Mănuşa de piele moale, parfumul ei de trandafir, sunetul vocii ei, toate îţi spun „Sună-mă".

Oamenii au tot felul de motive pentru care se apucă de făcut laba piciorului. Ideea că poţi oferi familiei tale o viaţă mai bună. Părinţilor, puţin confort şi siguranţă financiară. Poate o maşină. Un apartament pe plajă, în Florida.

Ziua în care le-ai dat părinţilor tăi cheile apartamentului, aia a fost cea mai fericită zi din viaţa ta. În ziua aia au izbucnit în plîns şi au recunoscut că nu credeau că puiul lor o să-şi facă vreodată o situaţie doar frecîndu-le oamenilor picioarele împuţite. Aia e o zi pentru care o să plăteşti tot restul vieţii.

Să nu rîdeţi, dar nu e ilegal. E o simplă manipulare a piciorului. Nu se întîmplă nimic sexual, însă clientul are un orgasm care-l lasă prea secătuit ca să mai poată umbla în următoarele două zile. Bărbaţi sau femei, nu contează. Stimulezi punctul care trebuie din talpă, şi orgasmul e puternic ca o criză de epilepsie. Atît de intens încît îşi pierd controlul asupra sfincterelor şi pute. Atît de intens încît cei mai mulţi clienţi nu reuşesc decît să se uite la tine, cu saliva curgîndu-le în colţul gurii, şi să-ţi facă semn cu un deget tremurînd să iei teancul de bancnote de-o sută de pe şifonier sau măsuţă.

Te sună Lenny de la clinică, şi urci într-o cursă charter spre Londra. Te sună de la clinică şi zbori la Hong Kong. Clinica e de fapt doar Lenny, un tip care vorbeşte cu accent rusesc şi locuieşte într-un apartament din hotelul Park Hampton, şi căruia îi dai jumătate din cîştiguri. La telefon, accentul lui Lenny îţi spune ce zbor să iei, în ce cameră de hotel sau pe ce insulă privată te-aşteaptă următorul client.

Să nu rîdeţi, dar dezavantajul e că n-ai niciodată timp de cumpărături. Banii se adună grămadă. Uniforma ta e o haină de blană. Ca să te integrezi în lumea asta nouă, îţi iei bijuterii de calitate din aur şi platină. Îţi menţii coafura perfectă, părul mătăsos. Aşteptînd în holul de la Ritz-Carlton, mai vezi cîţiva dintre puştii care ţi-au fost colegi la reflexologie, îmbrăcaţi acum în costume Armani, în rochii de seară Chanel. Puşti care erau vegetarieni pe vremuri şi făceau naveta pe bicicletă, îi vezi azi intrînd şi ieşind din limuzine. Îi vezi mîncînd singuri la mese mici din restaurantele hotelurilor. Bînd cockteiluri la bar în aeroporturi private, aşteptînd următorul avion închiriat.

Toţi visătorii ăştia idealişti, ademeniţi acum într-un joc de picioare profesionist.

Mamele alea telurice, hipioate, cu părul împletit în şuviţe, şi golăneii ăia cu cioc care alunecau pe skateboard, îi auzi acum la telefon, dînd ordine de vînzare agenţilor de bursă. Vîrînd bani în conturi străine şi în cutii de valori din Elveţia. Tocmindu-se pentru diamante brute şi monede *Krugerrand*.

Băieţi cu nume ca Păstrăv sau Ponei, Şopîrlă sau Stridie, acum pe toţi îi cheamă Dirk. Fete cu nume ca Untişor, acum pe toate le cheamă Dominique.

Invazia asta de oameni în jocul de picioare face preţurile să scadă. În scurtă vreme, în loc să lucrezi cu miliardari ai software-ului sau şeici ai petrolului, te trezeşti lîncezind într-un bar de hotel, purtînd haine Prada de anul trecut şi făcînd şmecherii la picioare cu douăzeci de dolari bucata. În separeurile restaurantelor te strecori sub mese să freci picioarele participanţilor la conferinţe. Ieşi din uriaşe torturi false ca să lucrezi tălpile unor întregi echipe de fotbal sau mergi la petreceri de burlaci, doar ca să poţi plăti ratele la casa în care locuiesc părinţii tăi pensionari.

E doar o chestiune de timp pînă cînd te-alegi cu vreo micoză incurabilă la unghiile tale cu manichiură franţuzească.

Faci toate astea ca să plăteşti dobînda la banii împrumutaţi de la Lenny şi de la mafia lui rusească. Bani împrumutaţi ca să cumperi acţiuni care s-au prăbuşit. Acţiuni recomandate de Lenny. Sau ca să cumperi bijuteriile şi pantofii pe care Lenny ţi-a spus că va trebui să-i porţi.

Eşti la barul hotelului Park Hampton, încercînd să convingi un om de afaceri beat să accepte o treabă la labă în toaleta bărbaţilor. Atunci o vezi pe Angelique traversînd holul, îndreptîndu-se către lifturi. Cu părul strălucitor. Cu blănurile tîrîndu-se pe covoare în urma pantofilor ei cu toc. Angelique, care încă arată trăsnet. Îi prinzi privirea, şi, cu o mînă înmănuşată, îţi face semn să te apropii.

Cînd soseşte ascensorul, îţi spune că se duce la mansarda lui Lenny. La clinică.

Se uită la tine, la tocurile tale roase şi la unghiile tale crăpate şi rupte, şi spune:

— Hai să vezi care e noua industrie în plin avînt...

Ascensorul opreşte la etajul cincizeci, întreaga mansardă închiriată de Lenny, în care două mormane de muşchi în costume cu dungi păzesc o uşă. Caraliilor ăstora le plăteşti partea lui Lenny, jumate din tot ce cîştigi. Unul îţi spune numele într-un microfon prins la rever, şi uşile sînt deblocate cu un bîzîit puternic.

Înăuntru sînteţi doar tu, Angelique şi Lenny.

O să rîdeţi, dar, oricît de însingurată şi izolată pare viaţa ta făcînd joc de picioare, viaţa lui Lenny arată şi mai rău. Închis aici în mansarda lui, îmbrăcat într-un halat alb de frotir cît e ziua de lungă, îşi numără banii şi vorbeşte la telefon. Singura piesă de mobilier e un scaun de birou, pătat, jegos. Lîngă pereţii de sticlă prin care se vede tot oraşul zace o saltea. Pe ecranul unui computer defilează fără încetare preţurile acţiunilor de la bursă.

Lenny se apropie de voi două cu halatul desfăcut, poartă pe dedesubt boxeri în dungi, boţiţi şi şosete albe care i s-au îngălbenit pe tălpi. Lenny întinde mîinile spre faţa lui Angelique şi spune:

— Îngerul meu, preferata mea. Îi prinde faţa în palme şi spune: Ce mai faci?

Pe tocurile ei înalte, Angelique e cu un cap mai înaltă. Zîmbeşte spunînd:

— Lenny...

Şi Lenny o plesneşte peste faţă, rău de tot, şi zice:

— Mă-nşeli, asta faci. Îşi ţine mîna ridicată, cu palma deschisă, gata s-o plesnească din nou, şi spune: Accepţi muncă din afară, nu-i aşa?

Ţinîndu-şi o mînă înmănuşată la obraz, ascunzînd urma roşie a palmei lui Lenny, Angelique spune:

— Puiule, nu...

Şi Lenny îşi lasă mîna să cadă. Se întoarce cu spatele la ea. Lenny se duce la fereastră, să se uite la oraşul care se întinde chiar lîngă salteaua lui.

— Puiule, spune Angelique, hai să-ţi arăt ceva nou.

Angelique se uită la mine.

Se apropie de el şi-şi lasă mîinile înmănuşate pe umerii lui, de la spate, şi Angelique spune:

— Las-o pe mami să-ţi arate cît de mult te iubeşte, puiule...

Îl ghidează spre saltea. Să se întindă. Îi scoate şosetele îngălbenite.

— Hai, puiule, spune ea. Scoţîndu-şi mănuşile, spune: Ştii ce *grozav* masez eu...

Apoi Angelique face un lucru pe care nu l-ai mai văzut. Îngenunchează. Deschide gura larg, cu buzele întinse şi subţiri, şi-şi trece limba pe talpa lui Lenny. Angelique îi prinde călcîiul între buze şi Lenny începe să geamă.

Să nu rîdeţi, dar există slujbe mai groaznice decît cea mai groaznică slujbă pe care v-o puteţi închipui. Un mogul media fără antecedente de hipertensiune e găsit mort în urma unui atac cerebral într-o cameră de la hotelul Four Seasons. Un star rock perfect ~~sănătos~~ moare în Chateau Marmot de insuficienţă renală după un masaj la picioare.

Avem acces liber la picioarele preşedinţilor şi sultanilor. Ale directorilor de corporaţii şi ale vedetelor de cinema. Ale regilor şi reginelor. Ştim cum să facem ca un asasinat plătit să pară moarte naturală.

Asta îţi spune Angelique în timp ce coborîţi cu liftul. După ce Lenny a gemut şi s-a zvîrcolit. După ce Angelique i-a lucrat piciorul cu gura pînă în clipa aia lungă în care Lenny s-a ridicat pe saltea, ducîndu-şi mîinile la piept şi uitîndu-se cu gura căscată cum ea încă îi sugea călcîiul. După ce inima a încetat să-i mai bată, Angelique l-a învelit cu cearşaful pînă la bărbie. I-a şters piciorul de ruj şi şi-a rujat buzele din nou. A scos telefoanele din priză şi le-a spus paznicilor că Lenny trage un pui de somn.

Coborînd cu liftul, Angelique îţi spune că ăsta a fost ultimul ei masaj. O lovitură ca asta se plăteşte cu un milion de dolari, gheaţă. O agenţie rivală o angajase să-l termine pe Lenny, şi acum se lăsa de meserie pe bune.

În barul din hol, beţi cîte un cocktail ca să-şi clătească gura de gustul piciorului lui Lenny. Un ultim pahar de adio. Apoi Angelique îţi spune să te uiţi în jur în holul hotelului. La bărbaţii în costum. La femeile în haine de blană. Toţi sînt asasini Rolfing, spune ea. Asasini Reiki. Asasini prin irigarea colonului.

În terapia cu pietre preţioase, spune Angelique, dacă pui un cristal de cuarţ pe inima cuiva, apoi un ametist pe ficat şi un turcoaz pe frunte, provoci o comă ireversibilă. E destul ca un expert feng shui să se strecoare în camera cuiva şi să-i rearanjeze mobilierul pentru a provoca o afecţiune renală.

— Moxibustiunea, spune ea, ştiinţa de a arde conuri de substanţe aromatice în punctele de acupunctură ale cuiva, poate ucide. Ca de altfel şi masajul shiatsu.

Îşi termină cocktailul şi îşi scoate şiragul de perle de la gît.

Toate leacurile şi remediile alea despre care se spune că sînt sută la sută naturale şi, de aceea, sută la sută

inofensive, rîde Angelique. Cianura-i naturală, spune ea. Şi arsenicul.

Îţi dă perlele şi spune:

— De azi înainte sînt din nou Lentil.

Aşa vrei să ţi-o aminteşti pe Angelique, nu cum arăta în ziarul de a doua zi, pescuită din rîu, în vizonul ei umflat de apă. Îi luaseră cerceii şi ceasul cu diamante, ca să pară o tîlhărie. O terminaseră nu cu picioarele mîngîiate pînă la moarte, ci în stilul tradiţional, cu o gaură de glonţ în josul desăvîrşitului ei coc franţuzesc. Un avertisment pentru alde Dirk şi Dominique care ar dori să dezerteze.

Te sună de la clinică, nu Lenny, ci un alt tip cu accent rusesc, încercînd să te trimită pe la clienţi, dar nu-l crezi. Paznicii te-au văzut cu Lentil. Sus, în mansardă. Sigur au o altă gaură pregătită pentru ceafa ta.

Te sună ai tăi din Florida să-ţi spună că o berlină neagră îi tot urmăreşte şi că le tot dă cineva telefon, întrebîndu-i dacă ştiu cum să dea de tine. Tu deja fugi de la un ascunziş la altul, făcînd masaje la tălpi pe alei dosnice pentru cîţi bani îţi trebuie ca să supravieţuieşti.

Le spui alor tăi: aveţi grijă. Le spui să nu se lase masaţi de necunoscuţi. Sunîndu-i de la un telefon public, le spui să nu se încurce niciodată cu aromaterapia. Cu vindecarea aurei. Sau cu Reiki. Să nu rîdă, dar tu o să pleci în călătorie vreme îndelungată, poate pentru tot restul vieţii.

Nu le poţi explica. Ai rămas fără fise, aşa că le spui adio.

3

În prima săptămînă am mîncat file de vită Wellington, în timp ce Miss America îngenunchea în faţa fiecărei clanţe şi încerca să descuie închizătoarea cu un cuţit de pictură împrumutat de la Ducele Vandalilor.

Am mîncat biban dungat de mare în timp ce domnişoara Hapciu înghiţea pilule din borcanele zuruitoare din valiza ei. În timp ce tuşea în pumn şi-şi ştergea nasul cu mîneca puloverului.

Mîncăm *Tetrazzini* de curcan în timp ce Lady Zdreanţă îşi învîrte în joacă inelul cu diamant pe deget. Întorcîndu-i arcul de platină în afară, vorbeşte cu diamantul mare care pare a-i sta cuibărit în palmă.

— Packer? spune ea. Aici nu-i *deloc* cum mi s-a dat de înţeles c-o să fie. Cum să fiu în stare să scriu ceva profund cînd mediul nu e... ideal? spune Lady Zdreanţă.

Desigur, Agentul Ciripel o filmează. Contele Calomniei îşi ţine reportofonul pentru a-i prinde fiecare cuvînt.

Cîte-o tuse ici, cîte-o tuse colo. O crampă ici. Un reproş indignat colo. Toată lumea se plînge de cîte ceva. Domnişoara Hapciu spune că aerul e îmbibat cu spori toxici de mucegai.

Ici cîte-un frecuş. Colo o tuse. Nimeni nu s-a apucat de lucru. Nimeni nu scrie nimic.

Ţîrul de Sfînt Fără-Maţe e mereu cu faţa ridicată, cu gura deschisă ca a unui pui de pasăre, în timp ce-şi toarnă pe gît chili sau plăcintă cu mere sau plăcintă cu carne dintr-o pungă argintie de plastic Mylar. Mărul lui Adam îi zvîcneşte la fiecare înghiţitură, limba îi împinge amestecul călduţ în spatele dinţilor.

Mestecîndu-şi tutunul, Peţitorul scuipă pe covorul pătat şi spuse că imobilul ăsta igrasios, încăperile întunecoase în care apa se scurge pe pereţi nu au nimic în comun cu felul în care-şi imaginase colonia scriitorilor: oameni scriind tihnit de mînă, fără prescurtări, privind în lungul unor pajişti verzi, unduitoare; scriitori luîndu-şi prînzul la pachet în cutii de carton, fiecare în căsuţa lui. Livezi de caişi într-o furtună de petale albe. Somn de după-amiază sub castani. Crichet.

Chiar înainte să înceapă să-şi schiţeze scenariul, capodopera vieţii ei, Miss America a spus că nu era în stare. Sînii o dureau prea tare ca să poată scrie. Braţele-i erau prea obosite. Cum mirosea cotletele de vită de azi, cum voma cîte puţin din pateurile cu crab din ziua precedentă.

Ciclul nu i-a mai venit de aproape o săptămînă.

— E sindromul clădirii nesănătoase, i-a spus domnişoara Hapciu.

Cu nasul înroşit de la atîta şters, deja turtit într-o parte, pleoştit peste obraz.

Trecîndu-şi degetele peste balustradă şi peste spătarele sculptate ale scaunelor, Lady Zdreanţă ne-a arătat praful.

— Uite, i-a spus diamantului baban din palmă şi a adăugat: Packer? Packer, aşa ceva e inacceptabil.

În prima săptămînă de izolare domnişoara Hapciu a tot tuşit, respiraţia ei scoţînd notele adînci, leneşe ale unei orgi.

Miss America a tot zgîlţîit uşi zăvorîte. A tras la o parte draperiile de catifea verde din salonul în stilul Renaşterii italiene, doar ca să descopere ferestre zidite. Cu mînerul roţii ei din plastic roz a spart sticla fumurie a unui geam din fumoarul gotic, doar ca să dea de un perete de ciment împînzit de becuri, creînd impresia falsă de lumină naturală.

În salonul franţuzesc stil Ludovic al XV-lea, în care scaunele şi canapelele sînt toate din catifea de culoarea

albăstrelei, pe pereţii căruia se înghesuie volute de ipsos şi suluri suflate în aur, acolo a stat Miss America, îmbrăcată în costumul ei de spandex roz, şi a cerut cheia. Cu părul ei ca un ocean blond cu vălurele şi cîrlionţi lovindu-i-se de ceafă, avea nevoie de cheie ca să iasă, doar pentru cîteva zile.

— Eşti romancieră? a întrebat-o domnul Whittier.

Chiar şi odihnindu-se pe braţele cromate ale scaunului cu rotile, degetele lui băteau o telegramă invizibilă. Împînzite de vinişoare şi riduri, braţele scheletice îi tremurau mereu nelămurit.

— Scenaristă, a spus Miss America, cu pumnii în şoldurile de spandex roz.

Uitîndu-se la ea, aşa înaltă şi unduioasă, domnul Whittier a spus:

— Desigur. Aşa că scrie un scenariu despre faptul că eşti obosită.

Nu, Miss America avea nevoie de un obstetrician. Avea nevoie de analize de sînge. De vitamine prenatale.

— Trebuie să întîlnesc pe cineva, a spus.

Pe prietenul ei.

Şi domnul Whittier a spus:

— De-asta a condus Moise triburile lui Israel în deşert...

Pentru că oamenii ăia trăiseră vreme de generaţii întregi ca sclavi. Se învăţaseră să fie neputincioşi.

Ca să creeze o rasă de stăpîni dintr-o rasă de sclavi, a spus domnul Whittier, ca să înveţe un grup de oameni controlat pînă atunci de alţii cum să-şi creeze propriile vieţi, Moise a trebuit să fie un nemernic.

Aşezată pe marginea unui scaun îmbrăcat în catifea albastră, Miss America încuviinţa dînd din căpşorul blond. Scuturîndu-şi buclele. Înţelegea. Înţelegea. Apoi a spus:

— Cheia?

Şi domnul Whittier i-a spus:

— Nu.

Avea pe genunchi o pungă argintie de plastic Mylar plină cu pui Marsala, şi peste tot în jurul lui covorul albastru

era peticit cu bucăţi lipicioase de mucegai. Fiecare pată umedă ca o umbră cu braţele şi picioarele întinse. Ca o nălucă mucezită. Luînd o lingură plină cu bucăţi de pui Marsala, domnul Whittier spune:

— Pînă cînd nu vei reuşi să ignori circumstanţele în care te afli şi să faci ce ţi-ai promis, spune el, pînă atunci vei fi mereu controlată de lumea exterioară.

— Şi aici nu-i acelaşi lucru? întreabă Miss America, agitînd praful din aer cu braţele.

Şi domnul Whittier spune pentru prima dată lucrul pe care avea să-l mai spună de un milion de ori:

— Eu doar mă asigur că vă ţineţi de cuvînt. Şi: ceea ce vă împiedică aici e ceea ce vă împiedică tot restul vieţii.

Aerul va fi mereu prea îmbîcsit de ceva. Mereu vă va durea cîte ceva sau veţi fi prea obosiţi. Tatăl va fi mereu prea beat. Nevasta prea frigidă. Mereu veţi avea cîte-o scuză ca să nu vă trăiţi viaţa.

— Dar dacă s-ar întîmpla ceva? Dacă am rămîne fără mîncare? zice Miss America. Atunci ai deschide uşa, nu?

— Dar nu se întîmplă, spune domnul Whittier, cu gura plină de bucăţi de pui şi de capere. Nu rămînem fără mîncare.

Şi într-adevăr nu rămîneam. Nu încă.

În prima săptămînă petrecută înăuntru am mîncat sos de curry şi legume cu orez. Am mîncat somon *teriyaki*. Toate, alimente deshidratate prin congelare.

De mîncare aveam fasole verde sigilată în pungi de plastic Mylar pe care nu le puteai rupe cu mîinile. Pe fiecare pungă argintie era imprimată cu vopsea neagră inscripţia „etanşeizare perfectă". Aveam fasole verde etanşeizată perfect şi tocăniţă de pui la ceaun şi ştiuleţi întregi de porumb dulce cu bobul auriu. În fiecare pungă zuruia cîte ceva, ca nişte vreascuri sau pietricele sau nisip. Fiecare pungă, o pernă argintie umflată cu azot pentru a-i păstra conţinutul mort. *Lasagna* cu sos de carne sau ravioli cu brînză.

Etanşeizată perfect ori ba, Veriga Lipsă putea sfîşia o pungă doar cu mîinile lui acoperite cu păr creţ ca ăla pubian.

Pentru a pregăti mîncarea, cei mai mulţi dintre noi tăiam punga cu o foarfecă sau cu un cuţit. Vîrai mîna şi scormoneai pînă dădeai peste pliculeţul cu oxid de fier – introdus acolo pentru a absorbi orice urmă de oxigen. Scoteai pliculeţul şi vărsai înăuntru cîteva căni cu apă fierbinte. Aveam un cuptor cu microunde. Aveam furculiţe şi linguri de plastic. Farfurii de carton. Şi apă curentă.

Abia apucai să citeşti zece pagini dintr-un roman cu vampiri, şi cina era gata. În loc de vreascuri şi apă fierbinte, în perna argintie găseai chiftele de casă sau tocană de vită Stroganoff.

Ne aşezam pe covorul albastru al scărilor din hol, o cascadă cu falduri albastre, cu fiecare treaptă îndeajuns de lată încît puteam sta toţi unul lîngă celălalt şi coatele nu ni se atingeau. Era aceeaşi tocană Stroganoff pe care preşedintele şi membrii Congresului ar mînca-o în timpul unui război nuclear, în buncărul lor ascuns adînc sub pămînt. Era fabricată de aceeaşi companie.

Pe alte pungi argintii era scris „Drăcuşori de ciocolată" sau „Banane Foster". Piure de cartofi. Macaroane cu brînză. Cartofi pai deshidrataţi.

Toate astea, hrană la minut.

Fiecare pungă avea un termen de valabilitate *pînă la* care n-avea să expire înainte de moartea noastră. O viaţă de raft pînă după ce majoritatea bebeluşilor din ziua de azi o să fie oale şi ulcele.

Brioşe cu căpşuni cu durată de valabilitate de un secol.

Am mîncat miel deshidratat cu jeleu de mentă deshidratat, în vreme ce Lady Zdrenţă descoperea în adîncul inimii ei că-şi iubea cu adevărat soţul decedat. Îl iubea, se tînguia ea înspre căuşul palmelor. Umerii încovoiaţi îi zvîcneau înăuntrul vizonului. Cu diamantul barosan cuibărit în palme, se văita că trebuia să iasă ca să-şi

înmormînteze soţul de trei carate în parcela funerară a familiei.

Am mîncat omlete Denver, în timp ce Ducele Vandalilor pocnea baloanele gumei sale cu nicotină şi spunea că-i o perioadă foarte defavorabilă pentru a se lăsa de fumat. Şi Sfîntul Fără-Maţe a făcut scurtă la mînă tot încercînd să ajungă la orgasm fără vreo fotografie.

Pisica Directoarei Tăgadă, pe care o chema Cora Reynolds, a mîncat resturile de biban dungat în vreme ce Contesa Clarviziune şi Reverendul Fără Dumnezeu se îngrijorau că nu erau îndeajuns de în siguranţă. Căzuseră într-o capcană. Cineva ar putea să ne găsească, îşi făceau ei griji, şi atunci... I-au spus domnului Whittier că trebuiau să fie mereu pe picior de plecare, să schimbe ascunzătorile, să fugă pentru a rămîne în siguranţă.

Reverendul Fără Dumnezeu, strîngînd în mîini un album de Barbra Streisand, cu buzele lui despicate semănînd cu nişte caltaboşi, mişcîndu-i-se în timp ce citea textele cântecelor, spuse spre reportofonul Contelui Calomniei:

— Sigur, am crezut că o să avem un sistem stereo aici.

În obiectivul videocamerei Agentului Ciripel, Bucătarul Asasin ridică în dreptul feţei lui grase lingura plină din care sufleul de spanac se prelingea verde, spunînd:

— Eu sînt bucătar profesionist. *Nu* critic de restaurante. Dar nu pot rezista trei luni doar pe cafea *solubilă*...

Desigur, toţi au spus că-şi vor scrie totuşi operele, poemele şi povestirile. Îşi vor termina capodoperele. Doar că nu aici. Nu acum. Mai tîrziu, în lumea de afară.

În prima săptămînă n-am făcut nimic. În afară de a ne plînge.

— Nu-i o scuză, spuse Miss America, acoperindu-şi abdomenul plat cu mîinile. E o viaţă umană.

Domnişoara Hapciu tuşi în pumn. Îşi trase nasul, cu ochii exoftalmici şi injectaţi în dosul lacrimilor, şi spuse:

— E chiar viaţa mea în joc.

Cu o mînă vîrîtă în buzunar, după următoarea pastilă.

Şi, desigur, domnul Whittier clătina din cap, nu.

Stînd acolo în scaunul lui de catifea albastră, cu holul căptuşit cu aur şi catifea în juru-i, domnul Whittier a luát o lingură de ciorbă de midii dintr-o pungă de plastic Mylar şi a spus:

— Zi-mi o poveste despre tatăl copilului. Scrie-mi scena în care l-ai întîlnit, a spus el spre Miss America.

Şi camera Agentului Ciripel s-a focalizat pe chipul ei, ca să-i surprindă reacţia în prim-plan.

Produs îmbunătăţit

Un poem despre Miss America

— Caut mereu, spune Miss America, ceea ce NU
place la mine.
De fiecare dată cînd se uită în oglindă.

Miss America pe scenă, cu părul ei blond, cîrlionţi şi spirale,
zulufi şi bucle,
aranjate să-i facă faţa cît mai mică.
Pe tocuri, cu un picior adus doar puţin în faţa
celuilalt,
uşor încrucişate
astfel încît şoldurile să-i pară mai
înguste.
Uşor întoarsă într-o parte, îşi răsuceşte umerii
să stea cu faţa drept spre public.
Ţinîndu-şi respiraţia, se contorsionează astfel încît să pară
subţire în talie.

Pe scenă, în locul luminii unui reflector, o secvenţă de film:
Faţa ei învăluită în fragmente de pe casete cu exerciţii
de gimnastică.
Trăsăturile ei, ochii şi buzele, machiate cu rozul intens
al costumelor mulate şi ciorapilor groşi de aerobic.
Pe pielea ei de Miss America saltă şi dansează o sumedenie
de femei,
fiecare privindu-se în oglindă.
Filmul: umbra unei reflectări a imaginii unei
iluzii.

Spune:
— Fiecare privire în oglindă e o secretă analiză

de piaţă.
Ea e propriul său eşantion de public.
Evaluîndu-şi atractivitatea curbelor pe o scară de la unu la zece.
În fiecare zi testînd o nouă versiune beta îmbunătăţită a propriei persoane.
Ajustînd micile detalii pentru a urma trendul pieţei.

Îmbrăcămintea ei, mulată ca un costum de baie, strînsă pe corp,
peste colanţii ei alunecă imaginile unor femei pedalînd înspre nicăieri
cu o mie de calorii pe oră.
— În secvenţa de Talent Personal a programului meu, spune ea,
am să vă arăt cum să daţi afară ce-aţi înghiţit.
Un stomac plin cu îngheţată de piersici,
o pungă de Halloween cu minibatoane de ciocolată,
şase gogoşi cu glazură,
doi cheeseburgeri dubli.
Chestiile obişnuite.
Şi uneori, spermă.

Cu faţa scăldată în licărele exerciţiilor de aerobic,
ambiţia ei imediată e
să reducă rezistenţa iniţială a cumpărătorului.
Cu un scop pe termen lung de-a deveni investiţia pe termen lung
a cuiva.
Ca un bun durabil de consum.

Camera verde

O poveste de Miss America

Nu înseamnă că au ceva cu tine atunci cînd explodează o bombă undeva. Sau cînd un individ înarmat ia ostatici pe un stadion. Cînd Monitorul de Reţea anunţă o alertă specială, orice post de televiziune local va comuta pe transmisiunea studioului naţional.

Dacă se întîmplă să vă uitaţi la televizor, mai întîi producătorul şi regizorul local vor trece la formatul duplex. Un ecran împărţit în două la majoritatea posturilor. Apoi prezentatorul local va spune ceva de genul: „Cu ultimele ştiri despre scufundarea vaporului de croazieră, reporterul nostru de la New York, Joe Cutărescu". Asta e ce se numeşte „pasa". Sau „saltul".

Se trece la transmisiunea reţelei mamă, şi băieţii de la local stau cu mîinile-n sîn şi aşteaptă semnalul reţelei care indică sfîrşitul alertei speciale.

Nici un PR-ist nu se gîndeşte să explice toate astea fiecărui novice aflat în turneu să vîndă vreun ghid video pentru investiţii, o carte ori vreo nouă şmecherie de curăţat morcovi.

Aşa că, aşteptînd în culisele emisiunii *Bună dimineaţa, Chattanooga!*, un tînăr spilcuit, cu părul dat pe spate, îi explică blondei ăsteia cîte una-alta din tainele vieţii.

E hiper, mult prea blondă, îi spune el. Blondul ăsta platinat îi înnebuneşte pe producătorii de platou pentru că nu-l poţi ilumina cum trebuie fără să arunce un halo. Unii producători de platou îi spun „incendiu". Părul blond pare pur şi simplu în flăcări.

— Orice ai face, îi spune tipul spilcuit, dacă ai notiţe, nu te uita pe ele pentru că în obiectivul camerei va rămîne creştetul capului.

Producătorii de platou, spune el, nu-i suportă pe cei care-şi aduc notiţe. Îi urăsc pe cei care nu încearcă să-şi mascheze scopul. Producătorii îţi spun: „Fii produsul tău. Nu-ntinde coarda".

Ca o ironie a sorţii, aceiaşi producători ţi se adresează cu „Roată fitness", pentru că asta scrie în căsuţa ta din desfăşurător. Scrie „Investiţii video" în căsuţa tînărului ferchezuit. În căsuţa bătrînului scrie „Perie pete".

În „camera verde", cum se mai numeşte sala de aşteptare din culise, blonda şi spilcuitul stau pe canapeaua veche de piele adusă din vreun studio, şi pe măsuţa din faţa lor zac abandonate căni de cafea rece, deasupra lor două monitoare licărind, fixate sus lîngă tavan, în colţurile încăperii. Pe primul vezi transmisiunea postului naţional, cu ştirea despre vasul de croazieră scufundat, apoi se dă legătura corespondentului de la faţa locului, şi vezi un vapor răsturnat şi punctele portocalii ale vestelor de salvare plutind în jurul lui. Pe al doilea monitor, spune blonda, e ceva şi mai trist.

Acolo, în colţul celălalt, îl vezi pe fraierul care a intrat în segmentul A al programului, un babalîc care şi-a pieptănat peste chelie şuviţele de păr care i-au mai rămas. S-a sculat la cinci dimineaţa în patul lui de la Motelul 6 să ajungă aici şi să-şi prezinte invenţia, peria specială de scos pete. Săracul de el. I se pune microfonul şi e condus pe scenă, în platoul „cameră de zi", cu pădurea tropicală de plante din plastic. Stă acolo, sub reflectoarele incandescente, în timp ce prezentatoarea face „încălzirea" în direct.

Platoul „cameră de zi" e diferit de platoul „bucătărie" şi de „platoul principal" pentru că are mai multe plante false şi pernuţe.

Fraierul crede că are la dispoziţie un segment baban de zece minute fiindcă au dat drumul la cronometru şi nu trec la publicitate pînă cînd minutele s-au epuizat. Majoritatea posturilor taie după opt-nouă minute. În felul ăsta

publicul nu se-apucă să schimbe canalele, şi se contabilizează la audienţă întreg segmentul de cincisprezece minute.

— Nasol, îi spune spilcuitul blondei noastre şi-şi face rapid semnul crucii, ca un bun catolic, dar mai bine i-o fac ăluia decît unuia dintre noi.

Abia a început demonstraţia periei de scos pete şi, cît ai zice peşte, segmentul A e scos din direct în favoarea vasului de croazieră, a cărui soartă e pecetluită.

În camera verde, aşezaţi pe o canapea roasă de piele, într-o AID cu două cifre, spilcuitul spune că are la dispoziţie cam vreo şapte minute ca s-o înveţe pe a noastră Miss America despre o întreagă lume.

AID înseamnă Arie de Influenţă Directă. Boston, de exemplu, e a treia AID din ţară, întrucît influenţa media de aici ajunge la a treia piaţă de consumatori ca mărime. New York e AID numărul unu. Los Angeles e numărul doi. Dallas, numărul şapte.

Locul în care se află ei acum e jos de tot, în coada listei de AID. *Matinalul din Lincoln* sau *E-o nouă zi, Tulsa*. Un canal media care ajunge la o piaţă de consumatori a cărei mărime demografică totală e zero.

Un alt sfat util e: fără haine albe. Niciodată să nu porţi ceva cu model alb-negru fiindcă o să „tremure" pe ecran. Şi întotdeauna să slăbeşti.

— Doar să-mi menţin greutatea de-acum, îi spune blonda noastră spilcuitului, e-o slujbă în toată regula.

Tipa care e în direct aici, „talentul" local din Chattanooga, spune spilcuitul, prezentatoarea, e fix ca o pîlnie. Orice i-ar spune în casca UFI, exact aceleaşi cuvinte vor ieşi de pe buzele ei rujate. Regizorul i-ar putea transmite: „...Dumnezeule, iar o lungim! Sari la «Adoptă un cîine», şi apoi luăm publicitate", şi asta va spune ea în direct.

Exact ca o pîlnie.

Blondina noastră, ascultîndu-l, nu rîde. Nici măcar nu zîmbeşte.

Aşa că spilcuitul îi spune că a mai văzut talente de-astea, că odată, într-o transmisiune de pe teren, o magazie ardea

cu vîlvătăi în plan secundar, iar corespondenta îşi tot făcea de lucru cu părul pe lîngă ureche, privind ţintă în obiectivul camerei, care transmitea în direct, şi a spus: „Puteţi repeta întrebarea? Mi-a căzut IFU...".

Voia să zică UFI. Unitate de Feedback Intern, spune spilcuitul. Îi arată prezentatoarea de pe monitor şi spune că întotdeauna prezentatoarele au freza aia într-o parte. Părul le cade pe o ureche, ascunzînd-o. Asta fiindcă au o cască minusculă în care primesc indicaţii şi repere de la regizor. Dacă showul se lungeşte sau trebuie să dea legătura la un accident nuclear.

Blonda noastră e în turneu cu un soi de roată de exerciţii pe care tot aluneci înainte şi înapoi ca să slăbeşti. E îmbrăcată cu un costum roz mulat şi colanţi violet.

Mda, poţi fi subţirică şi blondă, dar cu cît faţa ta are mai multe proeminenţe, spune spilcuitul, cu atît dă mai bine pe ecran.

— De-aia am eu cu mine fotografia de *dinainte*, spune ea.

Aplecîndu-se în scaun, înclinîndu-se în faţă pînă cînd sînii îi ating genunchii, caută într-o geantă sport de pe podea. Spune:

— Asta e singura dovadă reală că nu sînt doar o blondă slăbănoagă.

Scoate ceva de carton din geantă, ţinînd-o de margine cu două degete. E o fotografie, şi blonda îi spune spilcuitului:

— Dacă oamenii n-ar vedea asta, ar putea crede că aşa m-am născut. N-ar şti niciodată ce-am realizat în viaţă.

Dacă apari la televizor cu faţa doar puţintel grăsuţă, îi spune el, arăţi ca naiba. Ca o mască. O lună plină. Un zero mare, fără trăsături de care să-şi amintească oamenii.

— Să scap de toată grăsimea aia e singurul lucru într-adevăr *eroic* pe care l-am făcut, spune ea. Dacă o pun la loc e ca şi cum nici n-aş fi trăit.

Mă-nţelegi, spune spilcuitul, televiziunea ia un lucru tridimensional – pe tine – şi-l transformă într-unul bidimensional. De-asta pari gras pe ecran. Gras şi turtit.

Ţinînd fotografia între două unghii, privindu-şi fosta imagine, blonda noastră zice:

— Nu vreau să fiu doar o sfrijită şi-atît.

Cît despre faptul că părul ei e prea „incendiar", îi spune spilcuitul:

— De-asta nu vezi roşcate naturale în filmele porno. Nu le poţi ilumina corect lîngă oameni obişnuiţi.

Asta vrea să fie tipul: camera din spatele camerei din spatele camerei, enunţînd adevărul ultim.

Toţi vrem să fim observatorul aflat la distanţă. Cel a cărui treabă e să spună ce e bine şi ce e rău. Ce e corect şi ce e greşit.

Fetei noastre mult prea blonde, care o să ardă camerele de luat vederi cu părul ei, spilcuitul îi spune cum emisiunile astea produse local sînt împărţite în şase segmente cu pauze de publicitate între ele. Segmentul A, B, C, şi aşa mai departe. Showurile astea precum *Hai sus, Fargo!* sau *Răsăritul în Sedona* sînt pe cale de dispariţie. Producţia costă mult în comparaţie cu achiziţionarea unui talk-show naţional care să umple locul din grilă.

Un turneu de promovare ca ăsta e noul vodevil. Mergi din oraş în oraş, din hotel în hotel, cîte o singură reprezentaţie la televiziunea sau radioul local. Încerci să vinzi noul tău tip de ondulator de păr îmbunătăţit sau soluţia de scos pete sau roata de fitness.

Ai şapte minute ca să-ţi prezinţi produsul. Asta dacă nu te aruncă în segmentul F – ultimul – acolo, în jumătate din AID-uri, eşti scos pur şi simplu din grilă fiindcă segmentul anterior a fost prea lung. Vreun invitat a fost atît de fermecător şi de amuzant încît l-au reţinut şi după publicitate. L-au „întins" pe două segmente. Sau a intervenit reţeaua cu o ştire despre vreun vas scufundat.

De-aia e la mare căutare segmentul A. Începe emisiunea, prezentatoarele pălăvrăgesc puţin de „încălzire" şi urmezi tu.

Nu, în curînd tot acest *know-how* acumulat cu sîrguinţă de spilcuit nu va mai fi de folos nimănui.

Poate că de-asta o învaţă pe gratis. Pe bune, spune el, ar trebui să scrie naibii o carte. Ăsta e Visul American: să-ţi transformi viaţa într-un lucru care poate fi vîndut.

Totuşi, privindu-şi fotografia de „dinainte", blonda spune:

— E destul de ciudat, dar poza asta de grăsună valorează mai mult pentru mine decît orice altceva. Înainte, spune ea, eram tristă cînd mă uitam la ea. Dar acum e singurul lucru care mă mai înveseleşte. Întinde mîna, spunînd: Înghit atîta ulei de peşte încît îmi miroase pielea. Agită fotografia înspre spilcuit, spunînd: Miroase-mi mîna.

Mîna ei miroase ca orice altă mînă, a piele şi săpun, a oja ei transparentă.

Adulmecîndu-i mîna, el ia poza. Turtită pe hîrtie, doar pe înălţime şi lăţime, e o vacă grasă îmbrăcată într-o bluziţă scurtă şi jeans cu talie joasă. Părul ei de dinainte are o culoare comună, şaten.

Dacă te uiţi la ce poartă spilcuitul, o cămaşă roz-pal cu o cravată albăstrie de culoarea oului de măcăleandru, o jachetă sport de un albastru închis, vezi că se potrivesc perfect. Rozul îi încălzeşte tonurile pielii. Albastrul îi pune în evidenţă culoarea ochilor. Înainte să deschizi gura, spune el, trebuie să fii prezentabil. Material mediatic prezentabil, îngrijit. Dacă porţi o cămaşă boţită, o cravată pătată, tu vei fi invitatul pe care-l taie dacă nu mai au timp.

Orice post de televiziune vrea material curat, îngrijit, fermecător. Un material cu vino-ncoa' la cameră. O faţă drăguţă, pentru că o perie de scos pete sau o roată de fitness nu pot vorbi. Pur şi simplu un material tonic, care să binedispună.

Pe monitor, pielea care-i atîrnă babalîcului pe gît e împăturită, şi cutele strînse sînt vîrîte în gulerul albastru apretat, închis pînă sus. Cu toate astea, doar stînd acolo, înghiţind în sec, excesul de piele se revarsă peste guler aşa cum se revarsă colăceii fetei din fotografie peste talia blugilor.

În poza asta parcă nici nu-i aceeaşi fată. Mai ales pentru că fata din poză zîmbeşte.

Uitîndu-se pe monitorul din camera verde, spilcuitul îi arată cum camera de luat vederi care transmite nu panoramează niciodată asupra publicului, nu dă nici un cadru larg. Asta înseamnă că în public sînt doar bătrînele cu danturi stricate. Tipul care recrutează publicul trebuie să fi căzut la înţelegere cu ele. Strîng babetele astea aici la şapte dimineaţa să umple platoul, iar apoi postul va face un reportaj despre tîrgul de artizanat al pensionarilor la care participă ele. Aşa umplu showurile astea locale cu destulă umplutură care să aplaude. Înainte de Halloween e doar tineret, pentru că postul va da un reportaj de la acţiunea lor de strîngere de fonduri „Casa bîntuită". Înainte de Crăciun sînt babalîci care vor doar ca bazarul lor de caritate să ajungă pe sticlă. Aplauze false cumpărate pe publicitate gratuită.

Pe monitorul cu transmisiunea reţelei, prezentatoarea de la studioul naţional îi pasează din nou legătura celei de la studioul local, care trece direct la un promo preînregistrat al emisiunii de a doua zi, în care o femeie obişnuită va suferi o transformare radicală a propriei imagini, apoi momentul de tranziţie: un cadru estetic cu ploaia de afară, cîteva acorduri şi apoi direct publicitate.

Vaporul s-a scufundat, sînt sute de victime. La ora unsprezece, film artistic.

Spilcuitul îşi rescrie în minte prezentarea casetei video pentru investitori aşa încît să includă şi Actele Divine. Dezastrele imposibil de prezis. Şi importanţa crucială a unui plan solid de afaceri pentru oamenii care depind de tine. El fiind produsul său. Mascîndu-şi scopul.

El, camera din spatele camerei.

Cum scufundarea vasului său de croazieră a durat atîta, se pare că blonda noastră platinată sare din schemă.

Înainte să se termine publicitatea şi să treacă la un reportaj despre traficul rutier, o imagine în direct a unei

camere de luat vederi de pe o autostradă şi vocea comentatorului, înainte de toate astea producătoarea va însoţi Peria de scos pete înapoi în camera verde. Producătoarea de platou îi va înmîna microfonul fără fir spilcuitului cu „Investiţii video". Îi va spune Roţii de fitness: „Vă mulţumesc că aţi venit, dar ne pare rău. Avem prea mulţi invitaţi şi emisiunea s-a lungit...".

Şi va pune agenţii de pază s-o escorteze afară.

Asta ca să poată termina rapid şi să preia transmisiunea reţelei mamă – seriale siropoase şi talk-showuri cu vedete – la ora zece fix.

Babalîcul de pe monitor poartă aceeaşi cămaşă şi cravată ca spilcuitul. Are aceiaşi ochi albaştri. Are o idee bună. Doar că prea tîrziu, atîta tot.

— Lasă-mă să-ţi fac o favoare, îi spune spilcuitul blondei. Ţinînd încă în mînă poza ei de *dinainte*, o întreabă: Pot să-ţi dau un sfat?

Sigur, răspunde ea, orice.

Şi, ascultîndu-l, ia o cană de carton cu cafea rece, pătată pe margine cu urme de ruj roz.

Blonda asta cu părul ei prea incandescent e acum o AID personală a spilcuitului.

Mai ales, îi spune el, să nu cumva să-l laşi pe vreun romeo dintr-ăsta de la emisiunile de dimineaţă să-ţi ajungă în pat. Şi nu vorbeşte despre prezentatorii TV. De tipii care vînd produse trebuie să te fereşti, ăia care vînd mopul minune sau scheme de îmbogăţire rapidă în oraş după oraş. O să te întîlneşti cu ei în „camerele verzi" din AID-urile de pretutindeni. Doar tu şi ei, singuri după atîta drum bătut. Şi la sfîrşitul fiecărei zile nu vă aşteaptă decît o cameră de motel.

Vorbind din proprie experienţă, poveştile astea de dragoste din culise nu duc nicăieri.

— Îţi aminteşti de fata care prezenta ciorapii Ny-Lunecă? o întreabă.

Blonda încuviinţează din cap.

— E mama mea, spune spilcuitul.

L-a întîlnit pe tatăl lui în turneele de vînzări şi s-au tot întîlnit în camere verzi ca asta. Adevărul e că nu s-a însurat cu ea. A părăsit-o de îndată ce a aflat. Fiind însărcinată, a pierdut contractul de promovare a ciorapilor care nu alunecau niciodată. Şi spilcuitul a crescut urmărind emisiuni precum *Jos din pat, Boulder* sau *E vremea să te scoli, Tampa*, încercînd să-şi dea seama care dintre bărbaţii ăia turuind zîmbitori era taică-su.

— De-asta sînt în branşă, îi spune blondei.

De-asta: menţine relaţii pur profesionale e prima lui regulă.

Blonda spune:

— Mama ta e foarte, foarte drăguţă...

Maică-sa... Ciorapii ăia, spune el, erau probabil făcuţi din azbest. A aflat că are cancer cu cîteva luni în urmă.

— Era al naibii de urîtă, spune el, cînd a murit.

În orice clipă uşa camerei verzi s-ar putea deschide şi producătoarea de platou ar putea intra zicînd că-i pare rău, dar trebuie să mai taie un invitat. Producătoarea se va uita la părul blond strălucitor al fetei. Producătoarea se va uita la jacheta bleumarin a spilcuitului.

Tipul care trebuia să intre în segmentul F a şters-o în momentul în care a intervenit scufundarea vasului de croazieră. Apoi tipa din segmentul E – Consultantă culori, scria în căsuţa ei – a şters-o cînd era clar că emisiunea se lungea. Apoi s-a cărat Cartea pentru copii programată în segmentul D.

Tristul adevăr e că poţi să-ţi tot vopseşti părul în culoarea potrivită şi să te prefaci că eşti un *material* amuzant şi tonic, chiar şi atunci un terorist înarmat cu un cutter s-ar putea să-ţi sufle cele şapte minute. Sigur, pot să te înregistreze şi să te dea a doua zi, dar nu prea se întîmplă. Au materiale pentru toată săptămîna, şi să dea banda cu tine a doua zi înseamnă să taie pe altcineva...

În ultimul lor minut împreună, doar ei doi în camera verde, spilcuitul o întreabă dacă-i mai poate face o favoare.

— Vrei să-mi dai locul tău în grilă? întreabă ea.

Și zîmbește, ca în fotografie. Și dantura ei nu-i prea rea.

— Nu, spune el. Dar cînd cineva e drăguț cu tine... cînd îți zice un banc... spune spilcuitul și rupe poza urîtă de *dinainte* în două.

Pune jumătățile una peste alta și le rupe în sferturi. Apoi în optimi. Apoi ce-o mai fi. Fărîme. Fărîmițe. Confetti. Spune:

— Dacă vrei să ai succes în televiziune, trebuie cel puțin să fii în stare de-un zîmbet fals.

Cel puțin prefă-te că-ți place.

Acolo, în camera verde, buzele ei roz se deschid și se deschid pînă cînd rămîne cu gura căscată. Buzele i se deschid și i se închid de două ori, de trei ori, ca ale unui pește pe uscat, și spune:

—*Ticălo...*

În aceeași clipă intră producătoarea cu babalîcul.

— OK, cred că mergem pe Investiții video în ultimul segment...

Babalîcul se uită la spilcuit cum s-ar uita la un cumpărător de supermarket care comandă jumătate de milion de bucăți și spune:

— Thomas...

Blonda a înlemnit pe canapea, cu ceașca ei de cafea rece în mînă.

Producătoarea de platou detașează microfonul de pe cureaua bătrînului. I-l întinde spilcuitului.

Și el îi spune babalîcului:

— Bună dimineța, tată.

Apucîndu-i mîna, scuturînd-o, babalîcul spune:

— Ce mai face maică-ta?

Fata care prezenta Colanții Ny-Lunecă. Fata pe care o părăsești.

Și blonda noastră Miss se ridică. În picioare, să renunțe, să meargă acasă, să eșueze.

Și, luînd microfonul, verificînd întrerupătorul să fie sigur că nu e pornit, spilcuitul spune:

— E moartă.

Moartă şi-ngropată şi nu spune unde. Ori dacă spune, va minţi în care oraş.

Şi pleosc.

Părul şi faţa îi sînt leoarcă.

Cafea din cap pînă-n picioare. Cafea rece. Cămaşa şi cravata, pătate. Părul dat pe spate îi cade pe faţă.

Şi blonda noastră se întinde să-i ia microfonul şi spune:

— Mulţumesc de sfaturi. Spune: Cred că *eu* urmez...

Şi, la naiba, cu mult mai rău decît faptul că e prea blondă, mai rău decît faptul că i-a distrus hainele şi freza, slăbănoaga noastră s-a şi îndrăgostit de el.

4

În holul îmbrăcat în catifea albastră ceva se rostogolește duduind pe scări din umbra primei galerii. Cu fiecare treaptă bufnetele sînt tot mai puternice, pînă cînd devin bubuiturile unui obiect întunecat, rotund, în penumbra de la etajul al doilea. E o bilă de bowling, bubuind în jos pe mijlocul scării. Rostogolindu-se neagră pe covorul albastru al holului, bila de bowling a Sorei Justițiare trece pe lîngă Cora Reynolds, care-și linge lăbuțele, apoi pe lîngă domnul Whittier, care bea cafea solubilă în scaunul lui cu rotile, apoi pe lîngă Lady Zdreanță și soțul ei de diamant, și-apoi bila grea, întunecată, trece cu un bufnet prin ușile duble, dispărînd în amfiteatru.

— Packer, îi spune Lady Zdreanță diamantului, e cineva închis aici împreună cu noi. Cu o voce joasă, aproape o șoaptă, Lady Zdreanță întreabă diamantul: *Tu* ești?

Gemulețele pătrate de sticlă care trebuie sparte doar în caz de incendiu au fost deja sparte. Miss America sparge toate panourile încadrate cu un chenar roșu de metal, alături de care atîrnă în lanț un ciocănel. Acționează comutatoarele din interior. Face asta în hol. Apoi pe promenada chinezească lăcuită în roșu și împodobită cu statui de ghips ale lui Buddha. Apoi în foaierul în stil templu Maya de la subsol, cu fețe rînjite de războinici. Apoi în galeria celor O mie și una de nopți din spatele lojilor de la galeria a doua. Apoi în cămăruța proiecționistului de sub acoperiș.

Și nimic nu se întîmplă. Nu se aude nici o alarmă. Nu vine nimeni să spargă cu securea ușile de incendiu ferecate și s-o salveze. Să ne salveze.

De fiecare dată nu s-a întîmplat nimic.

Domnul Whittier stă pe o sofa de catifea albastră, sub frunzele de sticlă ale unui candelabru mare cît un nor scînteietor.

Deja Peţitorul le spune candelabrelor „copaci". Atîrnă şiruri în mijlocul sălilor lungi, al galeriilor şi saloanelor. Le-a numit livezi de sticlă crescute din lanţuri îmbrăcate în catifea şi înrădăcinate în tavan.

Fiecare dintre noi îşi vede propria realitate de-acasă în camerele astea mari.

Contele Calomniei scrie în carneţel. Agentul Ciripel filmează. Contesa Clarviziune îşi poartă turbanul. Sfîntul Fără-Maţe mănîncă.

Directoarea Tăgadă aruncă un şoarece de jucărie care aterizează la jumătatea distanţei dintre scări şi uşile amfiteatrului. Cu cealaltă mînă îşi masează umărul braţului cu care a aruncat în timp ce Cora Reynolds aduce şoarecele înapoi, şi lăbuţele ei stîrnesc un norişor de praf încins din covor, ca o coadă de cocoş.

Privindu-i, cu un braţ îndoit sub piept ca să-i susţină sînii, cu o mînă răsucită masîndu-şi ceafa, doamna Clark spune:

— La Villa Diodati aveau cinci pisici.

Cu o lingură de plastic Sfîntul Fără-Maţe haleşte clătite Suzette instant dintr-o pungă de plastic Mylar.

Făcîndu-şi unghiile cu pila, Lady Zdreanţă urmăreşte fiecare lingură roz, picurînd şi trecînd din pungă în gura lui, şi spune:

— *Nu se poate* să fie bune.

Şi nu se întîmplă nimic. Se întîmplă mai nimicuri.

Asta pînă cînd Miss America se proţăpeşte în mijlocul nostru spunînd:

— Chestia asta e ilegală.

Ce face domnul Whittier e răpire. Ţine oameni închişi împotriva voinţei lor, şi asta e o faptă penală.

— Cu cît vă apucaţi să faceţi ce-aţi promis mai curînd, spune domnul Whittier, cu atît astea trei luni vor trece mai repede.

Aruncînd şoarecele de jucărie, Directoarea Tăgadă întreabă:

— *Ce* e Villa Diodati?

— E o casă de pe malul lacului Como, îi spune Lady Zdreanţă diamantului baban.

— Lacului *Geneva*, zice doamna Clark.

Privind în urmă, părerea domnului Whittier e că avem întotdeauna dreptate.

— Nu-i vorba de a avea dreptate sau de-a greşi, spunea domnul Whittier.

De fapt, a greşi nici nu există. Nu în minţile noastre. În realitatea noastră.

Niciodată nu te poţi apuca să faci un lucru *greşit*.

Niciodată nu poţi spune un lucru *greşit*.

În mintea ta ai mereu dreptate. Fiecare acţiune – ce faci sau spui sau cum alegi să te prezinţi – e automat corectă în clipa în care acţionezi.

Ducîndu-şi cana la buze cu o mînă tremurătoare, domnul Whittier spune:

— Chiar şi dacă ţi-ai spune: „Astăzi am să-mi beau cafeaua în mod *greşit*... dintr-o cizmă murdară". Şi asta ar fi corect, pentru că decizi să bei cafeaua astfel.

Pentru că nu poţi greşi. Ai întotdeauna dreptate.

Chiar şi cînd spui „Ce bou sînt... cum am greşit", chiar şi atunci ai dreptate. Ai dreptate că ai greşit. Ai dreptate chiar şi cînd eşti un bou.

— Oricît de idioată ar fi o idee a ta, spunea domnul Whittier, eşti condamnat să ai dreptate fiindcă e a ta.

— Lacul Geneva? întreabă Lady Zdreanţă cu ochii închişi. Ciupindu-şi tîmplele, frecîndu-le între degetul mare şi arătător, spune: Villa Diodati e aia în care lordul Byron a violat-o pe Mary Shelley.

Şi doamna Clark spune:

— Ba *nu-i* aia.

Condamnaţi cu toţii să avem dreptate. Despre orice lucru asupra căruia ne pronunţăm.

În lumea asta instabilă, fluidă, în care toţi au dreptate şi orice idee e corectă în momentul în care treci la fapte, ar spune domnul Whittier, singurul lucru sigur e ceea ce promiţi.

— Trei luni, aţi promis, spune domnul Whittier prin aburul cafelei.

Atunci s-a întîmplat ceva, dar nu cine ştie ce.

În clipa următoare, îţi simţi sfincterele contractîndu-se. Degetele ţi se reped înspre gura căscată.

Miss America ţine un cuţit în mînă. Cu cealaltă apucă nodul cravatei domnului Whittier şi-i trage faţa aproape de-a ei. Cafeaua domnului Whittier se varsă fierbinte, aburindă, pe podea. Mîinile îi atîrnă tremurînd, zvîrcolindu-se prin aerul prăfos.

Punga de clătite a Sfîntului Fără-Maţe cade şi împrăştie pe covorul vioriu cireşe lipicioase şi frişcă.

Şi pisica se repede să guste.

Cu ochii aproape atingîndu-i pe cei ai domnului Whittier, Miss America spune:

— Aşadar am dreptate dacă te ucid?

Cuţitul e din setul adus de Bucătarul Asasin în valiza lui de aluminiu.

Şi domnul Whittier o priveşte în ochi, atît de aproape încît li se ating genele cînd clipesc.

— Dar tot închişi aici aţi rămîne, spune el, cu firele cenuşii şi rare de păr atîrnîndu-i pe ceafă.

Horcăind, cu vocea gîtuită în strînsoarea cravatei.

Miss America flutură cuţitul spre doamna Clark şi spune:

— Şi ea? Ea are cheie?

Şi doamna Clark clatină din cap, nu. Ochii mai că-i ies din orbite, dar botişorul ei siliconat de păpuşă rămîne nemişcat.

Nu, cheia e ascunsă undeva în clădire. Într-un loc în care doar domnul Whittier ar căuta-o.

Şi totuşi, chiar dacă-l omoară, Miss America procedează corect.

Dacă dă foc clădirii şi speră ca pompierii să vadă fumul şi s-o salveze înainte să ne asfixiem cu toţii – procedează, din nou, corect.

Dacă înfige vîrful cuţitului în ochiul lui împînzit de cataracta lăptoasă, şi i-l scoate să se joace cu el pisica pe covor – tot corect procedează.

— Ţinînd cont de acestea, spune domnul Whittier în timp ce pumnul ei întinde cravata şi faţa lui devine tot mai stacojie, iar vocea o şoaptă, să începem prin a face ce am promis.

Cele trei luni. Scrieţi-vă capodopera. Şi-atît.

Cînd mîna ei îi dă drumul, scaunul cu rotile zdrăngăne, stîrnind un nor de praf din covor. Roţile din faţă ale scaunului se ridică de pe covor la aterizarea dură a bătrînului, care îşi duce ambele mîini la gît să-şi elibereze grumazul. Se apleacă apoi să-şi ia cana de cafea de pe podea. Şuviţele cărunte pe care şi le piaptănă de obicei peste cap îi atîrnă acum drept în jos, încadrînd chelia lui acoperită de pete.

Lîngă scaunul Sfîntului Fără-Maţe, Cora Reynolds mănîncă netulburată cireşele şi frişca de pe covorul prăfos.

Miss America spune:

— *Să nu crezi* c-am terminat cu asta...

Şi agită lama cuţitului spre toţi cei prezenţi în hol. O legănare rapidă a braţului, un tremur şi-un zvîcnet al muşchilor ei, şi cuţitul s-a înfipt în spătarul unui scaun Empire din celălalt capăt al încăperii. Lama cuţitului zbîrnîie înfiptă în catifeaua albastră, mînerul încă vibrează.

Din spatele camerei lui video, Agentul Ciripel spune:

— Asta aşa, ca memento.

Cora Reynolds linge încă lip-lip covorul lipicios cu limba ei roz de velur.

Contele Calomniei scrie ceva în carneţel.

— Aşadar, doamnă Clark, spune Lady Zdreanţă, ce-i cu Villa Diodati?

— Aveau *cinci* pisici, spune domnul Whittier.

— Cinci pisici şi opt dulăi, spune doamna Clark, trei maimuţe, o acvilă, un corb şi un şoim.

E vorba de o vacanţă de vară din 1816, în care cîţiva tineri şi-au petrecut majoritatea zilelor închişi în casă din cauza ploii. Bărbaţi şi femei. Unii căsătoriţi, alţii nu. Îşi citeau unii altora poveşti cu stafii, dar cărţile pe care le aveau la dispoziţie erau foarte proaste. Apoi s-au înţeles să scrie fiecare cîte o poveste. O poveste de groază, de orice fel ar fi fost. Ca să se distreze unii pe ceilalţi.

— Ca Masa Rotundă de la Algonquin?[1] îşi întreabă Lady Zdreanţă diamantul de pe dosul mîinii.

Doar un grup de prieteni stînd laolaltă, încercînd să se sperie unii pe ceilalţi.

— Şi ce-au scris? întreabă domnişoara Hapciu.

Burghezii ăia plicitisiţi, încercînd să-şi treacă vremea cu ceva. Închişi împreună în casa lor de vacanţă igrasioasă.

— Nu cine ştie ce, spune domnul Whittier. Doar legenda lui Frankenstein.

Doamna Clark spune:

— Şi a lui Dracula...

Sora Justiţiară coboară scările de la etajul al doilea. Traversînd holul, caută pe sub mese, prin spatele scaunelor.

— E *acolo*, spune domnul Whittier, ridicînd un deget tremurător înspre uşile duble ale amfiteatrului.

Lady Zdreanţă aruncă o privire în lateral, înspre uşile amfiteatrului, îndărătul cărora au dispărut Miss America şi bila de bowling.

— Răposatul meu soţ şi cu mine eram experţi în a ne plictisi, spune Lady Zdreanţă şi ne lasă să aşteptăm în

---

1. Grup de intelectuali americani (scriitori, jurnalişti, editori, actori) care se întîlneau la hotelul Algonquin din New York în perioada 1919-1927. Printre membrii grupului se numără scriitorii: Dorothy Parker, Edna Ferber, George Kauffman, Robert Sherwood şi actorul Harpo Marx.

timp ce face trei, patru, cinci paşi de-a curmezişul holului, ca să smulgă cuţitul din tăblia scaunului.

Ţinîndu-l în mînă, privindu-i lama, pipăind-o să vadă cît e de ascuţită, spune:

— Să vă spun eu cum îşi trec vremea cei bogaţi şi plictisiţi...

Think tank[1]

Un poem despre Lady Zdreanţă

— Nu-i nevoie decît de trei doctori, spune Lady Zdreanţă, ca să te facă
să dispari.
Pentru tot restul vieţii.

Lady Zdreanţă pe scenă, cu picioarele ei epilate. Cu sprîncenele vopsite gros cu negru.
Cu dinţii albiţi, strălucitori ca perlele ei. Cu pielea ei bine masată.
Inelul ei cu diamant scînteiază, strălucitor ca un far.
Costumul ei de bumbac, mai întîi prins în bolduri şi trasat cu creta, apoi croit
şi ajustat
pînă i se potriveşte doar ei, nimănui altcuiva.
E toată un monument închinat nemişcării
în timp ce o echipă de experţi antrenaţi lucrau din greu în jurul ei
pentru o grămadă de bani.

Pe scenă, în locul luminii unui reflector, o secvenţă de film:
Un văl format din femei tîrîndu-şi blănurile. Senzaţia mătăsii
i se aşază pe faţă.
În film, armura de bijuterii din aur şi platină, avertizîndu-te

---

1. *Think tank*- termen ce desemnează o organizaţie, un institut sau grup ce desfăşoară cercetări, finanţate de obicei de instituţii guvernamentale sau companii comerciale, în domeniul strategiilor politice şi sociale sau tehnologiei şi armamentului.

cu scînteierile roşii ale rubinelor, galbene precum canarii ale safirelor.

Lady Zdreanţă spune:
— Nu-i o plăcere să ai un geniu
drept tată.
Sau drept mamă, soţ sau soţie, întrebaţi pe oricine.
Pe oricine
cu bani.
Şi totuşi, spune ea, nu-i nevoie decît de trei doctori...
Mulţumită sanatoriului Think Tank.

— Oamenii într-adevăr străluciţi, spune ea, sînt cu adevărat fericiţi cînd sînt...
„angajaţi" acolo.
Dacă Thomas Edison ar mai fi în viaţă. Madame Curie, Albert Einstein.
Soţiile şi soţii lor, fiii şi fiicele ar semna
actele necesare internării.
Cît ai clipi din ochi.
— Pentru a-şi proteja veniturile, spune Lady Zdreanţă.
Fluxul de lichidităţi provenit din drepturile de autor pentru patente
şi invenţii.

Cu vălul de tratamente cosmetice şi pedichiuri, de baluri de caritate şi
loje la operă, ştergîndu-i
faţa netedă,
Lady Zdreanţă spune:
— Şi tatăl meu, la rîndul lui. Pentru binele lui.

Se... dădea în spectacol, spune ea. Avea o amantă
tinerică. Purta fustiţe de balet.
Nu împărţea profitul liniei sale de producţie. Îşi neglija
munca.
Aşa că – după cei trei doctori – e acolo:
Cu toţi ceilalţi inventatori de geniu. În spatele uşilor închise.

Fără telefon.
Pentru tot restul vieţii.

Dinlăuntrul vălului ei de insule private... de curse de cai... de licitaţii de proprietăţi,
Lady Zdreanţă spune:
— Aşchia nu sare departe.
Spune: Cu toţii sîntem... un soi de genii.
Doar că, spune, unii dintre noi în alt fel.

În mizerie

O poveste de Lady Zdreanţă

După ce renunţi la televizor şi ziare, dimineţile sînt insuportabile; prima ceaşcă de cafea. Sigur, în prima oră după ce te trezeşti vrei să te pui la curent cu ce se mai întîmplă în lume. Dar noua ei regulă e: fără radio. Fără televizor. Fără ziar. Te laşi de tot.

Arată-i un număr din *Vogue* şi doamna Keyes încă se sufocă.

Vine ziarul de dimineaţă şi ea doar îl reciclează aruncîndu-l la coş. Nici măcar nu-i scoate elasticul. Nu poţi şti cînd o să dai de următorul titlu:

„Ucigaşul de vagabonzi loveşte din nou".

Sau: „Femeie fără adăpost măcelărită".

De cele mai multe ori la micul-dejun doamna Keyes citeşte cataloage. E destul să comanzi o singură dată prin telefon un suport de pantofi minune, şi în fiecare săptămînă, pentru tot restul vieţii, primeşti un maldăr de cataloage. Obiecte pentru căminul dumneavoastră. Pentru grădină. Economisiţi timp. Şi spaţiu. În casa dumneavoastră. Unelte şi invenţii noi.

Pe bufetul din bucătărie, în locul televizorului, a pus un acvariu cu o şopîrlă care-şi schimbă culoarea pentru a se camufla în decor. Un acvariu căruia îi porneşti lampa de încălzire şi care n-o să-ţi spună că un alt beţiv a fost împuşcat şi cadavrul, aruncat în rîu; e a cincisprezecea victimă în seria de crime îndreptată împotriva oamenilor străzii din oraş, ale căror leşuri continuă să fie găsite înjunghiate, împuşcate, incinerate cu combustibil de brichetă. Cuprinşi de panică, vagabonzii se zbat să-şi găsească un

pat în adăposturile de noapte, în ciuda noii tuberculoze. Vagoanele de marfă care pleacă din oraş sînt pline ochi. Activiştii sociali afirmă că administraţia a ordonat atacurile împotriva cerşetorilor. Afli de toate astea doar aruncînd o privire la chioşcul de ziare. Sau intrînd într-un taxi cu radioul dat tare.

Îţi cumperi un acvariu, îl aşezi în locul televizorului şi tot ce primeşti e o şopîrlă atît de proastă încît, atunci cînd menajera mişcă o piatră din loc, şopîrla crede că a fost mutată la mai multe mile distanţă.

Atunci cînd casa îţi devine întreaga lume se numeşte „închidere în cocon".

Domnul şi doamna Keyes – Packer şi Evelyn – n-au fost întotdeauna aşa. Înainte, cum murea un delfin în plasele pescarilor de ton, cum se repezeau să scrie un cec. Să dea o petrecere. Au organizat un banchet pentru victimele minelor de teren. O serată dansantă pentru victimele traumelor craniene severe. Fibromialgie. Bulimie. Un cocktail şi o licitaţie fără strigare pentru suferinzii de colon iritabil.

Fiecare serată avea o temă:

„Pace universală pentru toate popoarele".

Sau: „Speranţă pentru viitorul nostru nenăscut".

Imaginează-ţi că te-ai duce la banchetul de absolvire în fiecare seară pentru tot restul vieţii. În fiecare seară un alt decor alcătuit din flori sud-americane şi milioane de beculeţe albe. O sculptură de gheaţă şi o fîntînă cu şampanie şi o orchestră în costume de seară cîntînd vreo melodie a lui Cole Porter. Fiecare decor construit pentru arabii din familiile regale şi pentru băieţii minune ai internetului. Prea mulţi oameni îmbogăţiţi peste noapte prin investiţiile lor de capital. Oamenii ăia care nu stau nicăieri cu picioarele pe pămînt mai mult decît e nevoie pentru a li se realimenta avionul personal. Oamenii ăia lipsiţi de imaginaţie care deschid la întîmplare revista *Town&Country* şi spun:

Pe asta o vreau.

La fiecare acţiune de binefacere pentru copiii maltrataţi, toată lumea se fîţîia de colo-colo pe două picioare, mîncînd *crème brûlée*, cu buzele umflate artificial de aceleaşi implanturi subcutanate. Privindu-şi acelaşi ceas Cartier, acelaşi timp înconjurat de aceleaşi diamante. Acelaşi colier de la Harry Winston în jurul unor gîturi lungi şi subţiri, modelate cu ajutorul practicilor hatha yoga.

Toată lumea cobora şi urca din şi în aceeaşi limuzină Lexus, doar culorile erau diferite.

Nimeni nu era impresionat. Fiecare seară era o lîncezeală socială absolută.

Cea mai bună prietenă a doamnei Keyes, Elizabeth Ethbridge Fulton Whelps, zisă şi „Inky", obişnuia să spună că lucrul „cel mai şi cel mai" poate fi doar unul singur. Într-o seară, Inky a spus: „Cînd toţi îşi pot permite cel mai şi cel mai, adevărul e că arată cam... banal".

Nu mai vedeai pe nimeni din Vechea Societate. Cu cît apăreau mai mulţi baroni media nou-nouţi la fiecare eveniment, cu atît întîlneai mai puţini vechi proprietari de căi ferate sau vapoare de cursă lungă.

Inky spunea mereu că a absenta este noul mod de-a fi prezent.

Ieşind într-o seară de la o recepţie pentru victimele armelor de foc, soţii Keyes, Packer şi Evelyn, coboară scările muzeului de artă şi dau de coada obişnuită de nulităţi în haine de blană aşteptînd ca valeţii să le aducă maşinile. Se întîmplă pe trotuar, chiar lîngă o staţie de autobuz. Pe bancă sînt aşezaţi un beţivan şi o zdrenţăroasă pe care toţi ceilalţi încearcă de zor să nu-i observe.

Sau să-i miroase.

Ăştia doi nu-s tineri şi poartă haine de-aruncat. Curg aţele din bulendrele lor întărite de jeg şi pătate. Zdrenţăroasa are în picioare tenişi prea largi, fără şireturi. I se zăreşte părul încîlcit, strivit sub plasa unei peruci ale cărei fire de plastic sînt cenuşii şi dure ca sîrma de oţel.

Beţivul poartă o cagulă maro tricotată, trasă pe frunte. O tot pipăie pe zdrenţăroasă, împingîndu-şi o mînă pe sub pantalonii ei de poliester elastic, vîrînd-o pe cealaltă sub tricou. Zdrenţăroasa se zbate gemînd în hainele ei, trecîndu-şi limba peste buzele întredeschise.

De sub tricoul suflecat se zăreşte abdomenul zdrenţăroasei, plat, fără pic de grăsime, şi pielea ei rozalie, îngrijită.

Erecţia beţivului i-a umflat la prohab pantalonii largi. În vîrful umflăturii e o pată întunecată şi umedă.

Packer şi Evelyn sînt probabil singurii care-i privesc pe cei doi pipăindu-se. Valeţii dau fuga de-aici pînă la garajul din josul străzii. Mulţimea de noi îmbogăţiţi se uită la secundarele care se rotesc pe ceasurile lor cu diamante.

Beţivul o împinge pe zdrenţăroasă cu faţa în umflătura din pantaloni. Buzele ei se mişcă în jurul petei umede care se lăţeşte tot mai mult.

Buzele zdrenţăroasei, îi spune Evelyn lui Packer, cunoaşte buzele astea.

Se aude un mic sunet, genul de sonerie ascuţită care le face pe toate alea care aşteaptă valetul să-şi caute mobilul în buzunarul hainei de blană.

Dumnezeule, spune doamna Keyes. Spune: Packer, zdrenţăroasa aia pe care o pipăie beţivul parcă ar fi Inky. Elizabeth Ethbridge Fulton Whelps.

Soneria se aude din nou, şi zdrenţăroasa se apleacă, îşi suflecă un crac al pantalonului fără tiv, cu poliesterul bej deşirat, şi dă la iveală un bandaj elastic strîns în jurul gambei. Cu buzele încă în prohabul beţivului, scoate dintre straturile bandajului un mic obiect negru.

Soneria se aude încă o dată.

Din cîte ştia Evelyn, Inky era şefă la o revistă. Parcă la *Vogue*. Îşi petrecea jumătate din an în Franţa, hotărînd cît de lungi să fie fustele în sezonul următor. Stătea lîngă podium la prezentările colecţiilor de la Milano, înregistrînd

un comentariu de modă pentru un canal de ştiri prin cablu. Păşea pe covorul roşu şi povestea cine ce poartă la Oscaruri.

Zdrenţăroasa asta de pe banca din staţie îşi duce obiectul negru la peruca ei căruntă de plastic. Apasă un buton şi zice:

— Alo? Îşi îndepărtează gura de umflătura din pantalonii beţivului, şi zice: Notezi? Zice: Verdele lămîiţă este noul roz.

Vocea zdrenţăroasei, îi spune doamna Keyes soţului său, cunoaşte vocea asta.

Spune:

— Inky?

Zdrenţăroasa îşi strecoară telefonul înapoi în bandajul din jurul piciorului.

— Beţivul ăla împuţit, spune Packer, e preşedintele de la Global Airlines.

Şi-atunci zdrenţăroasa îşi ridică privirea şi zice:

— Muffy? Packer?

În timp ce mîna beţivului scormoneşte încă adînc în pantalonii ei, ea bate uşor cu mîna băncuţa şi spune:

— Ce surpriză plăcută.

Vagabondul îşi scoate degetele care strălucesc umede în lumina felinarului şi spune:

— Packer! Salut.

Şi, desigur, Packer are întotdeauna dreptate.

Sărăcia, spune Inky, e noua bogăţie. Anonimatul e noua celebritate.

— Prăbuşiţii pe scara socială, spune Inky, sînt acum cei în ascensiune.

Cei care se plimbă tot timpul cu avionul personal sînt de fapt adevăraţii vagabonzi, spune Inky. Putem avea o duzină de case – fiecare în alt oraş –, dar trăim mereu dintr-o singură valiză.

Soţilor Keyes li se pare că are dreptate, chiar şi numai pentru că ei n-au fost niciodată prea aventuroşi. În sezonul

ăsta s-au tot dus la curse de cai, la vernisaje şi licitaţii, spunîndu-şi că toţi cei din Vechea Gardă socială sînt fie la dezintoxicare, fie în clinicile de chirurgie estetică.

— C-o faci cu un cărucior de cumpărături sau cu un Gulfstream G550, spune Inky, e acelaşi instinct. Să fii mereu în mişcare. Să nu te laşi prins de nimic.

În zilele noastre, spune ea, n-ai nevoie decît de bani gheaţă şi una-două ajungi în Comitetul de Administrare al Operei. Faci o donaţie babană şi primeşti un loc în Consiliul Fondator al Muzeului.

Scrii un cec şi devii o celebritate.

Te înjunghie cineva într-un film de succes şi eşti faimos.

Cu alte cuvinte: prizonier.

Inky spune:

— Nulităţile sînt noile celebrităţi.

Beţivul de la Global Airlines are o sticlă de vin înfăşurată într-o pungă maro de hîrtie. Vinul, spune el, e amestecat în părţi egale cu apă de gură, sirop de tuse şi apă de colonie Old Spice, şi după cîte o duşcă toţi patru o iau la plimbare în întuneric, prin parc, acolo unde nu te-ai duce niciodată noaptea.

Cînd bei, nu se poate să nu-ţi placă faptul că fiecare înghiţitură e o decizie irevocabilă. Te repezi cu capul înainte, ţinînd jocul sub control. E acelaşi lucru cu pastilele, sedative şi analgezice, fiecare înghiţitură e un prim pas hotărît într-o direcţie oarecare.

Inky spune:

— Noua intimitate e publică.

Spune că dacă-ţi iei o cameră în cel mai discret hotel – unul din locurile alea cu halate albe şi orhidee tremurînd lîngă bideu într-o baie de marmură albă –, chiar şi atunci e foarte probabil să existe o minusculă cameră video care să te urmărească. Spune că singurul loc în care mai poţi face sex e în public. Pe trotuar. În metrou. Oamenii vor să spioneze doar atunci cînd li se pare că nu pot s-o facă.

În plus, spune ea, tot stilul ăla de viaţă „şampanie şi caviar" şi-a pierdut farmecul. Să te urci în avionul tău Lear şi să ajungi de aici la Roma în şase ore a făcut evadarea prea uşoară. Lumea pare atît de strîmtă şi de secătuită. Învîrtitul în jurul lumii îţi dă doar şansa să te plictiseşti în alte locuri, tot mai repede. Un mic-dejun plictisitor în Bali. Un prînz previzibil la Paris. O cină searbădă la New York şi adormi beat în timpul unei felaţii în L.A.

Prea multe experienţe culminante, prea aproape unele de celelalte.

— Ca o vizită la Muzeul Getty, spune Inky.

— Săpuniţi, clătiţi, repetaţi operaţiunea, spune beţivul de la Global Airlines.

În lumea plicticoasă a celor din vîrful clasei de mijloc, spune Inky, nimic nu te ajută să te bucuri mai tare de bideu decît urinatul în stradă pe o perioadă de cîteva ore. Renunţă la băi pînă începi să puţi, şi un simplu duş fierbinte face cît o excursie la Sonoma pentru împachetări cu nămol detoxifiant şi clisme.

— Gîndiţi-vă la asta, spune Inky, ca la un fel de şerbet de sărăcie.

O mică fereastră de mizerie care te ajută să-ţi savurezi adevărata viaţă.

— Haideţi şi voi cu noi, spune Inky. Mînjită la gură cu siropul lipicios de tuse, cu fire din peruca de plastic lipite de pata verde din jurul buzelor, spune: Vinerea următoare.

A arăta prost, spune ea, e noul a arăta bine.

Spune că toţi oamenii care contează vor fi acolo. Vechea Gardă. Cele mai bune părţi ale Registrului Social. La zece seara, sub rampele de vest ale podului.

Nu pot, spune Evelyn. Packer şi ea trebuie să participe miercuri la „Valsul pentru eradicarea foametei în America Latină". Joi e banchetul „Nevoile aborigenilor". Vineri e licitaţie fără strigare pentru prostituatele adolescente fugite de-acasă. Evenimentele astea, cu toate premiile

din acrilic lustruit care se dau acolo, te fac să tînjeşti după vremea în care frica numărul unu a americanilor era de-a vorbi în public.

— Vă duceţi la Sheraton-ul din Midtown, spune Inky. Vă luaţi o cameră.

Evelyn se pare că s-a strîmbat dezgustată, pentru că Inky îi spune:

— Fii liniştită. Zice: Sigur că nu *staţi* acolo. Doar n-o să staţi la un *Sheraton*. E doar un loc în care să vă schimbaţi hainele.

Oricînd după zece seara, spune ea, sub rampele podului.

Problema numărul unu a soţilor Keyes e întotdeauna ce să poarte. Pentru un bărbat pare uşor. Trebuie doar să-şi poarte vestonul şi pantalonii pe dos. Să-şi pună pantoful stîng pe dreptul şi invers. *Voilà* – pari olog şi smintit.

— Sminteala, spune Inky, e noua sănătate mintală.

Miercuri seara, după valsul cu foametea, Packer şi Evelyn ies din sala de bal a hotelului, şi în stradă se aude cineva cîntînd „O, Amherst, brav Amherst"[1]. Pe stradă, Frances Dunlop Colgate Nelson, sau „Frizzi", împreună cu Schuster „Pantoful" Frasier şi Weaver „Ciolănosul" Pullman beau din doze uriaşe de bere, stînd tustrei în picioarele goale, cu pantalonii murdari suflecaţi, într-o fîntînă arteziană.

Hainele sărăcăcioase, spune Inky, sînt noile haine pretenţioase.

Acasă, Evelyn încearcă o duzină de saci menajeri, saci de plastic verzi şi negri îndeajuns de mari pentru deşeurile din construcţii, dar toţi o fac să pară grasă. Ca să arate bine, alege un sac alb şi îngust, făcut pentru găleata de gunoi din bucătărie. Pare chiar elegant, strîns pe ea ca o rochie mulată de Diane von Furstenberg, strînsă la cingătoare cu un vechi prelungitor, o pată de portocaliu

1. Versuri dintr-un cîntec al studenţilor de la Yale.

strălucitor ca al echipamentelor de protecţie, cu firele scoase şi ştecherul atîrnînd într-o parte.

În sezonul ăsta, spune Inky, toată lumea poartă perucile de-a-ndoaselea. Se poartă pantofii desperecheaţi. Se decupează o gaură în mijlocul unei pături soioase, spune ea, se poartă ca un poncho, şi eşti gata pentru o noapte de distracţie în stradă.

Pentru siguranţă, în seara în care îşi iau o cameră la Sheraton, Evelyn aduce trei valize cu haine donate pentru sinistraţi. Sutiene îngălbenite, lărgite. Pulovere scămoşate. A adus un borcan cu argilă pentru măşti faciale ca să le murdărească. Se furişează amîndoi afară din hotel pe scara de incendiu, paisprezece etaje pînă la uşa care se deschide spre gangul din dos şi sînt liberi. Sînt nişte nimeni. Anonimi. Fără responsabilitatea de-a mai organiza ceva.

Nimeni nu-i priveşte, nu le cere bani, nu încearcă să le vîndă ceva.

Mergînd pe jos spre pod, sînt invizibili. În sărăcia lor sînt în siguranţă.

Packer începe să şchiopăteze uşor din cauza pantofilor purtaţi invers. Evelyn deschide gura. Apoi scuipă. Da, fata învăţată să nu se scarpine niciodată în public scuipă pe stradă. Packer se leagănă, se loveşte de ea, şi ea îl prinde de braţ. O roteşte cu faţa spre el şi se sărută, sînt doar două guri umede, în timp ce oraşul dispare în jurul lor.

În prima lor noapte pe stradă, Inky aduce o poşetă de piele lăcuită şi brăzdată de crăpături. Înăuntru duhneşte ceva. E mirosul refluxului pe malul mării într-o zi cu arşiţă. Duhoarea, spune ea, „e noul simbol al antistatutului social". În poşetă e o cutie de carton de la restaurantul Chez Héloise. În cutie e o bucată portocalie de somon australian mare cît pumnul.

— Veche de patru zile, zice Inky. Daţi-o de la unul la altul. Putoarea e mai bună decît un bodyguard pentru a ţine oamenii la distanţă.

Să puţi pentru a avea intimitate, noul mod de a-ţi proteja spaţiul personal. Intimidare prin duhoare.

Te obişnuieşti cu orice miros, spune ea, indiferent cît de rău.

— Doar v-aţi obişnuit cu Eternity de la Calvin Klein..., spune Inky.

Inky şi Evelyn dau o raită prin împrejurimi, doar ele două într-o plimbare lejeră. În faţa lor pe stradă, anturajul unei statui în fustă mini se revarsă dintr-o limuzină, tipi zvelţi avînd căşti cu microfon între ureche şi gură, fiecare purtînd o conversaţie cu cineva de departe. În timp ce trec pe lîngă ei, Inky se împiedică, ştergîndu-i cu poşeta plină de peşte putrezit, atingînd-o de mînecile hainelor de piele şi blană. Bodyguarzi în costume de culoare închisă. Asistente personale în haine negre făcute la comandă.

Cei din anturaj se strîng unii în alţii, ferindu-se, bombănesc dezgustaţi şi-şi duc mînuţele manichiurate la nas şi la gură.

Inky merge drept înainte. Spune:

— Aşa-mi place să fac asta.

În faţa noilor îmbogăţiţi de soiul ăsta, Inky spune că e timpul să schimbăm regulile. Spune:

— Sărăcimea e noua nobilime.

Puţin mai încolo e un cîrd de miliardari ai internetului şi de şeici arabi ai petrolului, fumînd cu toţii în faţa unei galerii de artă, şi Inky spune:

— Hai să-i sictirim cerîndu-le mărunţiş...

Asta e vacanţa în care încetează să mai fie Packer şi Muffy Keyes, preşedintele unei companii producătoare de textile şi moştenitoarea unui fabricant de tutun. E mica lor escapadă de weekend în plasa de protecţie a societăţii.

Beţivul de la Global Airlines se dovedeşte a fi Webster „Cercetaşul" Banners, şi, împreună cu Inky şi Muffy, se întîlnesc cu „Slăbănoaga" şi Frizzi. Apoi li se alătură Packer şi un alt tip, „Barcagiul". Apoi şi „Pantoful" şi

„Ciolănosul". Sînt beţi cu toţii şi joacă şarade, şi la un moment dat Packer strigă:

— E cineva sub podul ăsta care să *nu aibă* măcar patruzeci de milioane de dolari?

Şi desigur se aude doar zgomotul traficului trecînd pe deasupra.

Mai tîrziu împing cărucioare de cumpărături printr-un peisaj *industrial*. Inky şi Muffy împing un cărucior, în timp ce Packer şi Cercetaşul le urmează de la distanţă. Şi Inky spune:

— Ştii, credeam că singurul lucru mai rău decît a eşua în dragoste era a reuşi... Spune: Eram atît de îndrăgostită de Cercetaş, încă de la şcoală, dar ştii cum... ne dezamăgesc evenimentele.

Inky şi Muffy poartă mănuşi fără degete ca să poată sorta mai bine dozele goale de bere, şi Inky spune:

— Credeam că secretul unui sfîrşit fericit era să cobori cortina exact la momentul potrivit. O singură clipă după fericire, şi iar nu mai e nimic în regulă.

Oamenii ăştia în ascensiune socială, care cred că lor le e greu – care se tem c-o să folosească furculiţa greşită la masă şi intră în panică atunci cînd le e dat bolul cu apă pentru clătitul degetelor – habar n-au cît de greu le e vagabonzilor. Rişti să faci botulism. Să degeri. Scînteierea unui dinte placat te poate da de gol. O boare de Chanel Nr. 5 de asemenea.

Orice detaliu dintr-un milion te-ar putea da de gol.

Au devenit ceea ce Inky numeşte „vagabonzi navetişti".

Zice:

— Acuma? Acuma-l iubesc, îl iubesc de parcă nu m-aş fi măritat cu el. Pe stradă se simt ca nişte pionieri care încep o nouă viaţă în sălbăticie. Însă în loc urşi sau lupi – Inky ridică din umeri şi spune – trebuie să se ferească de traficanţii de droguri şi de gangsterii care trag din mersul maşinii.

— Asta-i încă perioada cea mai frumoasă din viaţa mea, spune ea, dar ştiu că nu poate dura la nesfîrşit...

Deja noua agendă socială e aproape plină. Toată această plonjare în mizerie. Nici nu se pune problema să poată face ceva marţi seara, pentru că are de gînd să se ducă la cules de zdrenţe cu Dinky şi Cheetah. După aia Packer şi Cercetaşul se întîlnesc să sorteze dozele de aluminiu. După aia toată gaşca trece pe la clinică pentru a primi consultaţii gratuite la picioare de la un doctor tînăr, cu ochi negri şi accent de vampir.

Packer spune că doza de aluminiu e *Krugerrand*-ul străzii.

Stînd la capătul unei rampe de ieşire de pe autostradă, Inky spune:

— Gîndeşte-te la *rezumatul ideii* generale a unui film. Închipuie-ţi că ai de propus un film la o televiziune într-un singur rînd.

Inky scrie cu un marker negru şi gros pe o bucată de carton maro: Mamă singură. Zece copii. Cancer la sîn.

— Faci asta – vezi? spune ea, şi oamenii pur şi simplu *îţi dau bani.*

Muffy scrie: Veteran de război olog. Flămînd. Vreau să ajung acasă.

Şi Inky zice:

— Perfect. Zice: Tocmai ai prezentat *Cold Mountain.*

Asta e mica lor tabără urbană.

De-a v-aţi ascunselea în cîmp deschis. În văzul lumii.

Nimeni nu e mai uşor de ignorat decît vagabonzii. Poţi să fii şi Jane Fonda sau Robert Redford, dacă împingi un cărucior de cumpărături pe bulevard în amiaza mare, purtînd trei rînduri de haine soioase şi mormăind înjurături pentru tine – nimeni n-o să te bage în seamă.

Ar putea face asta pentru tot restul vieţii lor. Cercetaşul şi Inky se gîndesc să se înscrie pe lista solicitanţilor de locuinţe sociale. Vor să piardă vremea în săli de aşteptare şi să primească asistenţă stomatologică gratuită de la studenţi de medicină tinerei şi atrăgători. Vor depune o cerere pentru metadonă gratis şi îşi vor croi încet, încet

calea spre heroină. Vor urma cursuri de perfecţionare vocaţională pentru adulţi. Vor frige hamburgeri. Vor învăţa să şofeze şi să-şi spele hainele, apoi îşi vor croi calea spre pătura inferioară a clasei de mijloc.

Noaptea, cînd Packer şi Evelyn se îmbrăţişează sub cîte-un pod sau pe cartonul aşternut peste vreo gură de canal caldă din care ies aburi, cînd el îşi strecoară mîinile pe sub hainele ei, provocîndu-i orgasme în vreme ce străinii trec pe lîngă ei, li se pare că n-au fost niciodată mai îndrăgostiţi.

Dar Inky are dreptate. Nu poate dura o veşnicie. Şi sfîrşitul vine atît de brutal încît nimeni nu e sigur ce s-a întîmplat de fapt pînă cînd nu apare toată tărăşenia în ziare a doua zi.

Au adormit în uşa unei magazii, simţindu-se mai acasă decît s-au simţit vreodată în parcul naţional Banff sau la Hong Kong. Păturile au prins deja mirosul lor. Hainele – corpurile – le par ca nişte case. Doar braţul lui Packer petrecut pe după ea ar putea fi un duplex pe Park Avenue. O vilă în Creta.

În noaptea aia se întîmplă ca o maşină neagră să oprească scrîşnind din frîne, urcînd cu o roată pe trotuar. Farurile, două cercuri de raze strălucitoare, îi lovesc drept în ochi pe domnul şi doamna Keyes, trezindu-i din somn.

Portiera din spate se deschide şi de pe banchetă se revarsă ţipete. O fată se prăvăleşte pe trotuar, cu capul înainte, cu braţele zbătîndu-se. Părul lung şi negru îi ascunde faţa, e goală şi se îndepărtează în patru labe de maşină.

Îngropaţi în casa lor de zdrenţe vechi şi pături umede, Packer şi Evelyn îşi dau seama că fata se tîrăşte spre ei.

În spatele ei, pantoful negru al unui bărbat coboară din maşină. Urmează cracul unui pantalon de culoare închisă. Un bărbat cu mănuşi negre de piele iese din maşină, în timp ce fata se ridică în picioare ţipînd. Urlînd „Vă rog". Ţipînd după ajutor. Atît de aproape încît zăreşti

unul, două, trei inele de aur care-i străpung urechea. Cealaltă ureche n-o mai are.

Ceea ce pare o şuviţă de păr negru e de fapt sîngele care i se scurge pe obraz. În locul urechii e doar o margine neregulată de carne.

Fata ajunge pînă la soţii Keyes, cărora li se zăresc doar ochii din maldărul de pături.

Cînd bărbatul o apucă de plete, ea se agaţă de zdrenţele lor. În timp ce bărbatul o trage înapoi în maşină, ea plînge şi ţipă, trage de pături şi-i dezveleşte, îi descoperă acolo, încă pe jumătate adormiţi, clipind în lumina puternică a farurilor.

Bărbatul nu se poate să nu-i vadă. Şoferul nu se poate să nu-i vadă.

Fata ţipă:

— Vă rog. Ţipă: Numărul maşinii... şi e trasă înapoi înăuntru.

Portiera se trînteşte şi roţile demarează ţiuind, lăsînd în urmă doar sîngele fetei şi urme negre de pneuri. În rigolă, alături de paharele de carton de la fast-food, căzută pe jos în timpul încăierării, o ureche smulsă, palidă, în care scînteiază încă doi cercei de aur.

Abia în timpul micului-dejun în apartamentul lor de la Sheraton – o omletă cu ciuperci uleioase, brioşe englezeşti, cafea călduţă şi costiţă rece – văd ziarul. La ştirile locale scrie despre răpirea moştenitoarei unui imperiu petrolier brazilian. Fotografia o arată pe fata despuiată şi cu păr lung de aseară zîmbind şi ţinînd un trofeu cu un mic jucător de tenis aurit în vîrf.

Conform articolului, poliţia n-are nici un martor.

Desigur, soţii Keyes ar putea trimite un mesaj, dar n-au văzut faţa bărbatului. N-au văzut numărul maşinii. Au văzut doar fata. Sîngele. Packer şi Evelyn n-au cum să dea o mînă de ajutor. Dacă se duc la poliţie, nu se aleg decît cu umilinţa. Îţi poţi imagina titlurile din ziare:

„Un celebru cuplu din înalta societate se distrează în mizerie".

Sau: „Miliardarii se joacă de-a săracii".

Doamne fereşte să amintească de Inky şi „Cercetaş", de „Slăbănoagă", de „Pantof" sau de „Ciolănos".

Faptul că se vor face de rîsul lumii n-o va salva pe fată. Suferinţa lor n-o va alina pe-a ei cu nimic.

Săptămîna următoare apare în ziar ştirea că fata a fost găsită moartă.

Cu toate astea, Inky nu s-a îngrijorat. Cei săraci şi jegoşi n-au a se teme de nimic pe străzi. Fata ucisă era tînără. Era curată şi drăguţă şi bogată.

— A nu avea nimic de pierdut, a spus Inky, e noua bogăţie.

Şi Packer a spus:

— Săpuniţi, clătiţi, repetaţi operaţiunea.

Nu, Inky n-avea de gînd să renunţe la fericirea ei şi să se întoarcă la viaţa ei de bogătaşă faimoasă. Şi în nopţile acelea, Packer o însoţea din ce în ce mai des. Ca s-o protejeze, a spus el.

Într-una din nopţile alea, Evelyn e la „Serata dansantă împotriva cancerului de colon" cînd îi sună mobilul. E Inky, şi în fundal se aude un bărbat strigînd. Vocea lui Packer. La telefon, Inky răsuflă greu, spunînd:

— Muffy, te rog. Muffy, te rog, ne-am rătăcit şi ne fugăreşte cineva. Spune: Am încercat la poliţie, dar...

Şi convorbirea se întrerupe.

Ca şi cum ar fi intrat într-un tunel de pe autostradă. Sau pe sub un pod.

Titlul din ziarul de a doua zi e:

„O editoare şi un magnat al textilelor înjunghiaţi".

Acum, aproape în fiecare dimineaţă e cîte-o nouă ştire de evitat:

„Cerşetoare măcelărită".

Sau: „Ucigaşul îi vînează în continuare pe cei fără adăpost".

Undeva în oraş, în fiecare noapte, maşina neagră o caută pe doamna Keyes, singurul martor al unei crime.

Cineva ucide pe oricine de pe stradă care ar putea fi ea. Pe oricine îmbrăcat în zdrenţe sau adormit sub un maldăr de pături.

După asta, Evelyn renunţă la toate. Îşi anulează abonamentul la ziar. În locul televizorului, cumpără acvariul cu şopîrla care-şi schimbă culoarea după zugrăveala pereţilor.

Acum doamna Keyes e exact opusul celor fără adăpost. Are parte de prea mult adăpost. E împovărată de adăpostul ei. Îngropată în casă. Îşi citeşte cataloagele. Se uită la fotografiile lucioase ale ornamentelor de grădină. La bijuteriile de diamant confecţionate din cenuşa celor dragi.

Sigur, îi lipsesc prietenii. Soţul. Dar, cum ar zice Inky, „A absenta e acum a fi prezent".

Şi încă mai cumpără bilete la evenimentele caritabile. La licitaţii şi la recitalurile de dans. E important să ştie că face ceva pentru ca lumea să fie un pic mai bună. Următorul lucru pe care ar vrea să-l facă e să înoate cu balenele cenuşii, o specie aflată în pericol.

Să doarmă sub bolţile vreunei păduri ecuatoriale tot mai împuţinate.

Să fotografieze nişte zebre pe cale de dispariţie. Să fie o ecologistă în mizerie.

E important să ştii ce se întîmplă. Ea încă vrea să schimbe ceva.

5

În vara aceea la Villa Diodati, ne spune doamna Clark, erau doar cinci:

Lord Byron, poetul.

Percy Bysshe Shelley şi Mary Godwin, iubita lui.

Claire Claremont, soră vitregă cu Mary, pe care Byron o lăsase gravidă.

Şi John Polidori, doctorul lui Byron.

O ascultăm aşezaţi în jurul şemineului electric din fumoarul de la galeria a doua. Fumoarul gotic. Stăm drepţi în scaunele de strană acoperite cu piele galbenă sau pe sofalele brodate ori pe divanele de ibovnici tapisate, pe care le-am tîrît de cine ştie unde, picioarele lor ascuţite lăsînd urme zburlite în covoarele îmbîcsite de praf.

Sîntem cu toţii aici, în afară de Lady Zdreanţă, care s-a dus la culcare mai devreme. Mai lipseşte Miss America, ocupată cu descuiatul închizătorilor.

Şemineul electric e doar un bec rotativ aflat sub bucăţi de sticlă roşie şi galbenă lipite cu clei. Lumină fără căldură. Toţi copacii de cristal din încăpere sînt stinşi, lumina roşu-gălbuie ne joacă pe feţe, reflexe de lumină roşu-gălbui tremură pe panourile de lemn şi pe podeaua cu dale de piatră.

Doar ăştia cinci, spune doamna Clark, plictisiţi şi ţinuţi înăuntru de ploaie. Shelley şi compania. Îşi citeau pe rînd unii altora dintr-o colecţie de poveşti nemţeşti cu fantome intitulată *Fantasmagoriana*.

— Lordul Byron, spune doamna Clark, nu putea suferi cartea.

Byron le-a zis că era mai mult talent acolo în încăpere decît în toată cartea. Le-a spus că oricare dintre ei ar fi putut scrie o poveste de groază mai bună. Că ar trebui să scrie fiecare cîte una. Cîte o poveste.

Asta-i cu aproape un secol înainte de Bram Stoker şi al său *Dracula*, dar în vara aceea s-a scris cartea doctorului Polidori, *Vampyrul*, care a creat imaginea modernă a demonului însetat de sînge.

Într-una din nopţile acelea ploioase, cu fulgere şi tunete brăzdînd cerul deasupra lacului Geneva, copila de optsprezece ani Mary Godwin a avut un vis care urma să devină legenda lui Frankenstein. Amîndoi monştrii, sursă a nenumărate cărţi şi filme care au urmat.

Chiar şi sejurul lor a devenit legendă. Pe malurile lacului Geneva, hotelurile au instalat telescoape la ferestrele dinspre lac, pentru ca oaspeţii să poată urmări ceea ce toată lumea credea că-i o orgie incestuoasă la vilă. Turiştii burghezi, plictisiţi de vacanţele lor de vară, şi-au proiectat temerile cele mai groaznice sub acoperişul lordului Byron. Unde era doar o mînă de tineri încercînd să trăiască în afara nenumăratelor reguli ale timpului lor, şi oamenii îi spionau prin telescoape, aşteptîndu-se să vadă monştri.

Aici, noi sîntem echivalentul modern al celor de la Villa Diodati.

Sîntem versiunea modernă a Mesei Rotunde de la Algonquin.

Doar nişte oameni care-şi spun poveşti unii altora.

Oameni căutînd o idee care să aibă ecou pentru vecie. În cărţi, filme, piese de teatru, cîntece, la televizor, pe tricouri, în bani.

Eram aceleaşi feţe – doar de vreo trei ori mai multe, o adevărată gloată – cînd ne-am întîlnit întîia oară într-o cafenea. Noi: feţele care am ajuns în finală. Chiar şi atunci Contesa Clarviziune îşi purta turbanul caracteristic. Ducele Vandalilor, părul blond prins în coadă de cal. Veriga Lipsă, nasul lung atîrnîndu-i şi barba întunecată şi sălbatică.

Aşa cum azi oamenii vorbesc despre Villa Diodati, în viitor vor vorbi despre cafeneaua noastră. Oamenii care nici măcar n-au văzut anunţul vor jura că au fost acolo. Ei, deştepţii care n-au fost de acord să meargă în adăpostul ăsta pentru scriitori. Altminteri ar fi morţi. Sau bogaţi. În timp, cafeneaua, cu raftul ei de ziare gratuite şi panoul de anunţuri plin de cărţi de vizită care oferă irigarea colonului sau consiliere holistică a animalelor de companie, va trebui să fie cît un stadion ca să încapă toţi cei care vor pretinde că au fost acolo în noaptea cu pricina.

Noaptea aia va deveni o legendă.

Mitul nostru.

Fumătorii de iarbă şi poeţii şi casnicele şi noi am stat cu ceştile de carton în mîini ascultînd-o pe doamna Clark. Sînii ei care ţi se vîrau în ochi şi botişorul ei siliconat i-au făcut pe unii să chicotească. Cineva a întrebat dacă există un număr de telefon la care cei de afară să-i poată contacta pe cei dinăuntru, şi doamna Clark a spus da. A spus:

— Numărul e 1-800-ŢEAPĂ.

În momentul acela mai mulţi s-au cărat.

Însemnînd: nu. Nici un contact cu lumea de afară. Fără televizor, radio, telefon sau internet. Doar tu şi ce-ţi aduci într-un singur bagaj.

Însemnînd că s-au mai cărat şi alţii.

Ăştia care s-au cărat sînt supravieţuitorii primei runde. Deştepţii care vor avea ocazia să-şi spună povestea. Camera din spatele camerei din spatele camerei, cum ar spune domnul Whittier. Ei vor deţine adevărul absolut, însă doar despre noaptea aceea.

Idioţii ăia, săracii, au dat vrabia din mînă.

Cu toţii am văzut anunţul, dar în feluri diferite. Pe diferite panouri din oraş, anunţul spunea:

TABĂRĂ DE SCRIITORI
ABANDONAŢI-VĂ VIAŢA OBIŞNUITĂ
TIMP DE TREI LUNI

Faceţi-vă nevăzuţi. Lăsaţi în urmă tot ce vă împiedică să vă scrieţi capodopera. Slujba, familia, căminul, toate obligaţiile şi distragerile – puneţi-le în paranteze *timp de trei luni*. Trăiţi printre oameni care au aceleaşi năzuinţe, într-un cadru care vă va ajuta să vă cufundaţi cu totul în munca dumneavoastră. Masa şi cazarea gratuită pentru cei acceptaţi. Riscaţi o părticică din viaţa dumneavoastră pe şansa de-a vă construi un viitor ca poet/romancier/dramaturg profesionist. Înainte de-a fi prea tîrziu, trăţi viaţa pe care o visaţi. Locuri foarte limitate.

Anunţul era tipărit pe o foaie de index. Pe un cartonaş de reţetar. Înconjurat cu un chenar întrerupt, ca un cupon de decupat. Şi dedesubt era un număr de telefon. Era numărul doamnei Clark, prins în pioneze de panoul de plută din holul bibliotecii. Lîngă toaletele din spatele supermarketului. La spălătoria de haine. Anunţul ăla pe o foaie de index a fost peste tot timp de o săptămînă. Apoi n-a mai fost nicăieri.

Toate cartonaşele au dispărut.

Cei care-l văzuseră, dacă au sunat, au dat de o înregistrare în care doamna Clark le-a spus de cafenea, data şi ora întîlnirii.

Deja în minţile noastre, stînd în lumina falsă, galben-roşcată, ne imaginam viitorul: scena în care le vom spune oamenilor cum am intrat în această mică aventură şi un nebun ne-a ţinut prizonieri într-un teatru vechi timp de trei luni. Deja agravam lucrurile. Exageram. Vom spune că am îngheţat de frig. Că nu era apă curentă. Că a trebuit să drămuim mîncarea.

Nimic nu era adevărat, dar astea fac povestea mai interesantă. Nu, vom înflori adevărul. Îl vom umfla, îl vom întinde. Pentru efect.

Ne vom crea propria noastră orgie incestuoasă cu oameni şi animale, despre care să bîrfească lumea.

Cînd vom vorbi despre cabinele din culise în care sîntem cazaţi, le vom popula cu păianjeni veninoşi. Cu şobolani înfometaţi. Nu doar cu pisica Directoarei Tăgadă, care-şi lasă părul peste tot.

O fantomă. Vom pune o fantomă în vechiul teatru pentru a construi povestea, pentru a face loc efectelor speciale. O, locul îl vom bîntui noi înşine, îl vom umple cu suflete pierdute.

Ne vom transforma vieţile într-o groaznică aventură. O poveste de groază adevărată, cu sfârşit fericit. Un chin căruia îi vom supravieţui pentru a povesti.

Cu unele excepţii: Lady Zdreanţă, cu soţul ei mort pe deget. Miss America, al cărei fetus creşte tot mai mare şi mai mare, celulă cu celulă, ca un bulgăre de zăpadă în pîntece. Şi domnişoara Hapciu cu alergia ei la mucegai. Restul voiam mai mult. Mai multă suferinţă, mai multe chinuri pe care se le dezgropăm apoi la talk-showurile televiziunii naţionale. La emisiunile alea de care vorbea Miss America. Chiar dacă nu ne-a venit nici o idee grozavă, nu ne-am scris capodopera, astea trei luni închişi împreună vor fi de ajuns pentru nişte memorii. Pentru un film. Pentru un viitor în care nu vom avea nevoie de o slujbă obişnuită. Pentru a fi pur şi simplu celebri.

Pentru o poveste care merită spusă.

Pe moment, strînşi în jurul şemineului cu jar de sticlă, bifăm detaliile pe care va trebui să ni le amintim pentru a recrea această scenă la televiziunea naţională. Ca să putem da sfaturi „pe platou" astfel încît filmul să fie „autentic". Toată povestea răpirii noastre, a felului în care am fost ţinuţi ostatici, Miss America cu un copil crescîndu-i în pîntece şi domnişoara Hapciu tot mai bolnavă.

Nimeni nu vrea s-o spună, dar moartea domnişoarei Hapciu ar fi un perfect punct culminant al actului al treilea. Momentul nostru cel mai cutremurător.

Sfîrşitul perfect ar fi ăsta: după expirarea perioadei de închiriere, proprietarul dă peste noi exact la timp pentru a o salva pe plăpînda Miss America. Pe o Lady Zdreanţă înnebunită. Cîţiva dintre noi am ieşi şchiopătînd, clipind şi plîngînd, la lumină. Restul am fi scoşi pe targă şi vîrîţi în ambulanţe pentru o călătorie în sunetul sirenelor spre spital. Filmul ar putea face apoi un mic salt, arătîndu-ne pe toţi în jurul patului în timp ce Miss America naşte. Un salt din nou pînă la înmormîntarea domnişoarei Hapciu. Duhul sărmanei domnişoare Hapciu, sacrificată pentru a face povestea mai emoţionantă.

Am avea înregistrările Agentului Ciripel ca material video. Casetele audio ale Contelui Calomniei pentru comentariu.

Apoi, ca încununare a întregii poveşti, Miss America şi-ar numi copila domnişoara Hapciu sau cum o fi chemat-o. Pentru a da senzaţia de ciclu care se împlineşte. De viaţă care merge înainte, reînnoită. Sărmana, plăpînda domnişoară Hapciu.

În povestea din filme-cărţi, de pe tricouri, am iubi-o cu toţii pe domnişoara Hapciu... pentru curajul ei neabătut... pentru firea ei luminoasă.

Oftăm.

Nu, dacă vreunul dintre noi nu iese la înaintare cu un nou Frankenstein sau Dracula, povestea noastră va trebui să devină mult mai dramatică pînă s-o putem vinde. Avem nevoie ca lucrurile să se înrăutăţească mult mai tare pînă la sfîrşit.

La naiba cu ideea de-a crea ceva original. N-are nici un rost să scriem doar o ficţiune, „hai să ne închipuim că...". Prea mare efortul pentru cîţi bani am obţine.

Mai ales împărţind drepturile la şaptesprezece. Şaisprezece dacă n-o punem la socoteală pe domnişoara Hapciu, care e condamnată.

Tăcem cu toţii, dar îi poruncim în gînd: *Tuşeşte.*

Dă-i drumu' şi mori odată.

Nu, cînd restul s-au cărat din cafenea în dimineaţa aia, noi am fost cei deştepţi. Da, părea o afacere dubioasă care avea să se sfîrşească rău de tot, dar atenţie – *părea o afacere dubioasă care ar fi putut aduce un profit serios.*

Stăm cu toţii în tăcere, ordonîndu-i domnişoarei Hapciu: *Tuşeşte*!

Ne arde tuturor buza să ne ajute să devenim celebri.

De-aia a umblat Reverendul Fără Dumnezeu la firele tuturor alarmelor de incendiu. Încă din primul ceas petrecut înăuntru. Cel puţin aşa i-a spus Peţitorului. Reverendul Fără Dumnezeu ştie să umble la fire din armată, şi Veriga Lipsă l-a ajutat ţinîndu-i lanterna. În acelaşi sens, au verificat toate legăturile telefonice. Singura care mai funcţiona a fost smulsă din perete de Veriga Lipsă cu mîna lui păroasă, musculoasă.

De-aia a vîrît Contesa Clarviziune dinţişorii furculiţelor de plastic în toate încuietorile şi i-a rupt înăuntru. Nici o cheie nu mai poate fi folosită. Aşa, în eventualitatea că ofiţerul care se ocupă de eliberarea ei condiţionată i-ar putea da de urmă cu brăţara aia. Nu, nici unul dintre noi nu dorea să fie salvat – nu încă.

Ne protejam cu toţii cîştigurile. Astea-s scene care n-or să apară în film. Toată vina va cădea pe domnul Whittier. Pe diabolicul, sadicul bătrîn care e domnul Whittier.

Deja echipa noastră se pregăteşte de luptă împotriva echipei formate din doamna Clark şi domnul Whittier.

Deja Miss America şi domnişoara Hapciu sînt doar nişte elemente din scenariu. Sacrificate. Condamnate.

Doamna Clark s-a afundat în fotoliul ei de piele, şi bărbia îi coboară tot mai jos, aproape odihnindu-i-se în decolteu, în lucirile galbene şi roşii ale şemineului electric, pe pereţii acoperiţi cu panouri de lemn sculptat din fumoarul gotic. O întreabă pe Sora Justiţiară dacă şi-a găsit bila de bowling.

Şi Sora clatină din cap, nu. Bate cu degetul în ceasul de la încheietură şi spune:

— Apusul civil e peste patruzeci şi cinci... patruzeci şi patru de minute.

Domnişoara Hapciu tuşeşte – o tuse lungă, hîrîitoare, un sunet ca de paşi pe pietriş – şi abia ne putem abţine să *nu* jubilăm. Scotoceşte în buzunare după o pastilă, o capsulă, dar nimic.

Sora Justiţiară ne părăseşte, scuzîndu-se, o porneşte în jos pe scări înspre hol, înspre patul ei, devenind tot mai scundă pas cu pas, pînă cînd creştetul ei, cu părul de un negru accentuat, dispare în întregime.

Miss America a noastră e şi ea pe aiurea, îngenuncheată în faţa unei clanţe, încercînd să descuie închizătoarea. Sau trage de maneta vreunei alarme care ştim că n-o să funcţioneze.

Mulţumită Reverendului Fără Dumnezeu.

Lumina roşiatică se reflectă din reportofonul Contelui Calomniei. Agentul Ciripel îşi trece videocamera de la un ochi la celălalt.

Şi din josul scărilor se aude un urlet. Ţipătul prelung al unei femei. Vocea Sorei Justiţiare strigîndu-ne să venim repede. A dat peste ceva.

A dat peste Lady Zdreanţă. Strîngînd într-o mînă un cuţit. Lîngă ea o nouă pată. Un lac de sînge peste tot în jur, lăţindu-se pe covorul albastru.

Părul lung şi negru pare să-i fie împletit de-a lungul unui obraz şi dispare în gulerul hainei de blană. Dar de la ultima treaptă, cînd ne apare în mărime naturală, se vede că părul împletit e de fapt sînge. Sub părul ce pare sculptat, urechea ei nu e nicăieri. Stînd pe jos, întinde o mînă plină de o materie roşie-trandafirie, ca o stridie în mijlocul căreia un cercel cu perlă prinde reflexele luminii din şemineu. În palmă, alături de urechea trandafirie, stă cuibărit diamantul care a fost soţul ei.

În timp ce o privim cu toţii de pe scări, Lady Zdreanţă zîmbeşte. Îşi înclină capul într-o parte, să se uite în sus, spre noi, şi spune:

— Sîngerez... aşa de tare...

Dincolo de faţa şi de mîinile ei palide, o dîră de sînge pare să se întindă la nesfîrşit. Degetele i se relaxează, şi cuţitul cade pe covor, şi ea spune:

— Acum, domnule Whittier, trebuie să-mi daţi voie să mă duc acasă...

Înghiontindu-l pe Contele Calomniei, Tovarăşa Lătrău spune:

— Ce ţi-am zis? Uită-te. Face semn înspre vîrful cosiţei însîngerate şi spune: Acuma se vede cicatricea de la liftingul facial.

Şi Lady Zdreanţă e moartă. Aşa spune Sora Justiţiară, verificînd cu degetul carotida. Cu degetul mînjit de sînge.

În clipa asta, viitorul nostru e hotărît. Gata. Ăsta e lozul nostru cîştigător, să le spunem tuturor cum am văzut un om nevinovat împins la sinucidere, la care vom adăuga povestea ei despre trăitul pe stradă. Tragedia soţului ei. Răpirea moştenitoarei braziliene. La naiba cu ideea de-a inventa monştri. Aici nu trebuie decît să ne uităm în jur. Să fim atenţi.

În obiectivul camerei sale, Agentul Ciripel dă caseta înapoi şi o urmăreşte pe Lady Zdreanţă spunîndu-şi povestea pe scenă. Spunînd-o din nou.

Marioneta noastră. Evenimentul din scenariul nostru.

Contele Calomniei îşi derulează reportofonul şi o auzim pe Sora Justiţiară ţipînd, din nou şi din nou.

Papagalul nostru.

Şi în lumina roşie-gălbuie a focului de sticlă din şemineu, domnul Whittier spune:

— Aşadar a început deja...

— Domnule Whittier? spune doamna Clark.

Personajul nostru negativ, stăpînul şi demonul nostru, pe care-l iubim şi adorăm pentru că ne torturează, domnul Whittier oftează. Privind leşul, îşi duce o mînă tremurătoare la gură şi cască.

Privind leşul, Directoarea Tăgadă îşi mîngîie pisica din braţe, al cărei păr arămiu-portocaliu se aşterne peste tot.

Baroneasa Degerătură şi Contesa Clarviziune îngenunchează deasupra trupului lipsit de viaţă. Nu plîng, însă ochii lor sînt atît de măriţi încît se vede albul jur-împrejurul irişilor, aşa cum ai face ochii mari în faţa unui loz cîştigător.

Privind leşul, Sfîntul Fără-Maţe mănîncă spaghete reci dintr-o pungă argintie. În fiecare îmbucătură roşie din care picură sosul sînt fire din părul pisicii.

Aici sîntem noi împotriva noastră pentru următoarele trei luni.

Din capul scărilor, aşezat în scaunul său cu rotile, domnul Whittier ne priveşte. Alături, Contele Calomniei e ocupat cu agenda şi stiloul, luînd notiţe.

Arătînd scena cu un deget tremurător, domnul Whittier întreabă:

— Ai consemnat toate astea?

Fără să-şi ridice privirea din versiunea sa asupra adevărului, Contele încuviinţează.

— Atunci – spune-ne o poveste, zice domnul Whittier. Haideţi înapoi la foc, zice, invitîndu-ne cu un gest tremurat al mîinii. Vă rog.

Şi Contele Calomniei zîmbeşte. Întoarce fila la următoarea pagină goală din agendă şi pune la loc capacul stiloului. Înălţîndu-şi privirea, spune:

— Îşi mai aminteşte cineva serialul ăla vechi, *Danny din vecini*? Cu o voce lentă şi cavernoasă, spune: Într-o bună zi... Spune: Într-o bună zi cîinele meu mănîncă nu ştiu ce gunoi învelit într-o folie de aluminiu...

Secretele meseriei

Un poem despre Contele Calomniei

— Toţi ăia care stau la coadă, spune Contele, cu o săptămînă înainte
de premiera vreunui film...
Toţi ăia sînt plătiţi să stea la coadă.

Contele Calomniei pe scenă, stă cu o mînă
ridicată, ţinînd o coală de hîrtie
care-i ascunde faţa.
În rest poartă un costum albastru, o cravată roşie. Pantofi
maro din piele întoarsă.
La încheietura mîinii ridicate, un ceas de aur
gravat cu „Felicitări".

Pe scenă, în locul luminii unui reflector, în locul feţei,
pe coala de hîrtie e proiectat un titlu cu corp de literă 72:
Un reporter local cîştigă Premiul Pulitzer.

Din spatele titlului, Contele spune:
— Oamenii ăia îşi petrec
viaţa la coadă...
La superproducţiile lansate vara.
Studiourile îi duc cu autobuzul pe aşa-zişii fani
din oraş în oraş.
De la un film SF la o fantezie cu supereroi.
În fiecare săptămînă un nou oraş, un nou motel, o nouă producţie
nerecomandată minorilor sub 12 ani,
pe care se prefac c-o adoră.

Toate costumele alea din carton şi folie de aluminiu, de care-ai zice
că-s făcute acasă
le face de fapt departamentul costume şi le expediază în avans.
Toate eforturile astea pentru a prosti media locală să dea reportaje la ştiri, publicitate pe gratis.
Pentru a crea zvonuri credibile despre cît de mult le va plăcea tuturor filmul.
Tot timpul şi banii ăştia, li se zice „însămînţarea publicului".

În buzunarul de la piept clipeşte beculeţul roşu al unui reportofon care-i înregistrează fiecare cuvînt.
Cînd el întreabă:
— Cine-i mai prost?
Reporterul care refuză să inventeze un sens vieţii?
Sau cititorul care-l cere?
Şi care-i gata să accepte sensul prezentat în cuvintele unui străin?

Dindărătul colii, vocea Contelui spune:
— Un ziarist are dreptul...
...şi datoria de-a distruge
viţeii de aur la a căror apariţie a contribuit.

Cîntec de lebădă

O poveste de Contele Calomniei

Într-o zi, cîinele meu mănîncă nu ştiu ce gunoi învelit într-o folie de aluminiu, şi trebuie să i se facă radiografii de vreo mie de parai. Curtea din spatele blocului meu e plină de gunoaie şi sticle sparte. Unde-şi parchează oamenii maşinile, băltoace de antigel abia aşteaptă să otrăvească vreo pisică ori vreun cîine.

Chiar aşa chel cum e, veterinarul parcă mi-ar fi vechi prieten. Parc-ar fi unul dintre băieţii cu care am crescut. Are un zîmbet pe care parcă l-am văzut în fiecare zi în copilărie. Îi ştiu gropiţa din bărbie, şi fiecare pistrui de pe nas. Strungăreaţa dintre cei doi incisivi, ştiu cum obişnuia să fluiere prin ea.

Aici şi acum, îi face o injecţie cîinelui. Stînd în picioare lîngă o masă de oţel argintiu într-o încăpere friguroasă cu faianţă albă, ţinînd cîinele de blana de pe ceafă, spune ceva despre paraziţi la inimă.

Cînd l-am găsit în cartea de telefon, eram orbit de lacrimi, mă temeam că ar putea să-mi moară cîinele. Şi totuşi, i-am văzut acolo numele: Kenneth Wilcox, dr. vet. Un nume pe care-l iubeam, cumva. Dintr-un oarecare motiv. Salvatorul meu.

Acum, ridicînd pe rînd urechile cîinelui şi uitîndu-se înăuntru, spune ceva despre parvoviroză. Pe buzunarul de la piept al halatului alb scrie cu litere brodate „Dr. Ken".

Chiar şi vocea lui răsună dintr-un timp îndepărtat. L-am auzit cîntînd „La mulţi ani". Strigînd „Prima greşeală!" la meciurile de baseball.

El e, un vechi prieten de-al meu, dar prea înalt, cu pleoapele vinete, buhăite şi lăsate. Cu prea multă guşă sub bărbie. Dinţii îi sînt cam îngălbeniţi şi ochii şi-au pierdut albastrul strălucitor de odinioară. Spune:

— Arată bine.

Zic:

— Cine?

— Căţelușa dumneavoastră, zice el.

Încă privindu-i chelia şi ochii albaştri, întreb:

— Unde aţi mers la şcoală?

La un colegiu din California, răspunde el. Unul de care n-am auzit în viaţa mea.

El era copil cînd eram şi eu copil şi cumva am crescut împreună. Avea un cîine pe nume Skip şi umbla desculţ toată vara, mergînd mereu la pescuit, sau construindu-şi o căsuţă în copac. Privindu-l, îmi vine în minte imaginea unei după-amiezi în care el face un om de zăpadă perfect, în vreme ce bunica lui îl urmăreşte de la fereastra bucătăriei. Zic:

— Danny?

Şi el începe să rîdă.

În aceeaşi săptămînă îi propun unui director de ziar să fac un material despre el. Despre cum l-am regăsit pe micul Kenny Wilcox, actorul copil care l-a jucat pe Danny în serialul *Danny din vecini* cu un milion de ani în urmă. Micul Danny, puştiul alături de care am crescut cu toţii, e acum doctor veterinar. Trăieşte într-una dintre sutele de case identice ale unui complex rezidenţial din suburbii. Îşi tunde peluza. El e, între două vîrste, chel, puţin cam corpolent şi uitat de toţi.

Vedeta asta a cărei stea a pălit. E fericit şi trăieşte într-o casă cu două dormitoare. La colţurile ochilor are riduri din cauza rîsului. Ia pastile ca să-şi controleze colesterolul. E primul care recunoaşte că, după toţi anii ăia în centrul atenţiei, e un singuratic. Dar e fericit.

Ce e important e că doctor Ken a fost de acord. Sigur, îmi dă un interviu. Un mic profil pentru secţiunea divertisment a ziarului de duminică.

Directorul căruia îi fac propunerea îşi răsuceşte capătul unui pix în ureche, scoţîndu-şi ceara. Mai mult decît plictisit.

Directorul îmi spune că publicul nu doreşte o poveste despre cineva care-a fost drăgălaş şi talentat cît era mic, a primit o grămadă de bani ca să apară la televizor şi care apoi a trăit fericit pînă la adînci bătrîneţi.

Nu, oamenii nu vor un sfârşit fericit.

Oamenii vor să citească despre Rusty Hamer, puştiul din *Make Room for Daddy*, care s-a împuşcat. Sau despre Trent Lehman, băieţelul drăguţ din *Nanny and the Professor*, care s-a spînzurat de gardul unui teren de joacă. Despre micuţa Anissa Jones, care-a jucat-o pe Buffy din serialul *Family Affair*, şi care, strîngînd în braţe o păpuşă numită doamna Beasley, a înghiţit cea mai mare doză de barbiturice din istoria Los Angeles-ului.

Asta vor oamenii. Din acelaşi motiv pentru care ne ducem la circuitele de viteză să vedem accidentele maşinilor de curse. Pentru care nemţii spun *„Die reinste Freude ist die Schadenfreude"*. Cea mai pură satisfacţie e atunci cînd cei pe care-i invidiem o păţesc. Cea mai autentică formă de bucurie. Satisfacţia pe care o simţi cînd o limuzină o coteşte greşit pe o stradă cu sens unic.

Sau cînd Jay Smith, interpretul lui Pinky din *The Little Rascals*, e găsit înjunghiat în deşert, nu departe de Las Vegas.

E genul de satisfacţie pe care am simţit-o atunci cînd Dana Plato, fetiţa din *Diff'rent Strokes*, a fost arestată, a pozat goală în *Playboy*, şi apoi a luat prea multe somnifere.

Astfel de istorii vînd ziare oamenilor care stau la coadă în supermarket, tăind cupoane, îmbătrînind.

Oamenii vor să citească despre Lani O'Grady, fiica drăgălaşă din *Eight Is Enough*, găsită moartă într-o rulotă, cu stomacul plin de Vicodin şi Prozac.

N-ai decădere, spune directorul ziarului, n-ai subiect.

Fericitul de Kenny Wilcox, cu ridurile lui cauzate de zîmbet, nu s-ar vinde.

Directorul îmi spune:

— Găseşte-i lui Kenny Wilcox pornografie pedofilă în computer. Găseşte-i cadavre sub casă. Atunci ai un subiect. Directorul spune: Şi mai bine, găseşte-i toate alea, dar găseşte-l pe el mort.

Săptămîna următoare, cîinele meu bea dintr-o băltoacă de antigel. Numele cîinelui meu e Skip, după căţeluşul pe care-l avea *Danny din vecini*. Skip, puiul meu, e alb cu pete mari negre şi cu o zgardă roşie, exact ca la televizor.

Singurul remediu pentru antigel e să-i golească stomacul. Apoi să i-l umple cu cărbune activat. Să găsească o venă şi să-i pună o perfuzie cu etanol. Alcool pur de cereale ca să-i deblocheze rinichii. Ca să-mi salvez căţeluşa, puişorul meu, trebuie s-o îmbăt turtă. Asta înseamnă o nouă vizită la doctorul Ken, care spune, sigur, săptămîna viitoare e foarte bine pentru interviu. Dar mă avertizează că viaţa lui nu-i foarte palpitantă.

Îi spun să aibă încredere în mine. A scrie bine înseamnă a lua lucrurile obişnuite şi a le prezenta într-un mod apetisant. Să nu-şi facă griji în privinţa poveştii despre viaţa lui, îi spun, asta e treaba mea.

În perioada asta chiar am nevoie să găsesc un subiect interesant. De vreo cîţiva ani sînt scriitor *freelance*. De cînd am fost dat afară de la rubrica de divertisment. Ieşeau bani buni din chermezele alea de presă: timp de zece minute împărţeam cîte-o vedetă de cinema cu o duzină de alţi oameni de media, încercînd cu toţii să nu caşte.

Premiere de filme. Lansări de albume muzicale. Lansări de carte. Ai mereu de lucru, dar ajunge să-ţi exprimi o singură părere greşită şi ai zburat. Studioul de film ameninţă că-şi retrage publicitatea de la ziar şi – abracadabra – semnătura ta s-a dus.

Eu am ajuns lefter pentru că am încercat o dată să avertizez publicul. Am scris despre un film că oamenii ar

face mai bine să-şi cheltuiască banii altundeva, şi de atunci am fost scos din schemă. Un singur film de groază dintr-ălea lansate în toiul verii, cu spate puternic, şi am ajuns să mă milogesc să scriu necroloage. Legende sub fotografii. Orice.

Eşti furat pe faţă cînd construieşti un castel din cărţi de joc şi nu mai ajungi să-l dărîmi chiar tu. Îţi petreci toţi anii ridicînd o himeră, creînd o iluzie. Transformi un om obişnuit într-o vedetă de cinema. Adevărata răsplată te aşteaptă la sfîrşitul afacerii. Atunci îi tragi covorul de sub picioare. Dărîmi cărţile. Îl arăţi pe fantele frumuşel vîrîndu-şi un hîrciog în cur. Dezvălui că tînăra actriţă cu înfăţişare de fată cuminte fură din magazine şi se îndoapă cu tranchilizante. Că zeiţa de pe ecran îşi bate copiii cu umeraşul.

Directorul de ziar are dreptate. Ken Wilcox de asemenea. Viaţa lui e un interviu pe care n-o să-l cumpere nimeni.

Ca să pregătesc terenul, toată săptămîna de dinainte de întîlnire caut pe internet. Descarc fişiere din fosta Uniune Sovietică. În care apar altfel de copii vedetă: şcolari ruşi cărora nu le-a crescut încă părul pubian sugîndu-le-o unor babalîci graşi. Fetiţe din Cehia care încă n-au ciclu, futute în cur de maimuţe. Salvez toate fişierele astea pe un singur CD subţire.

Într-altă noapte îi pun lesa lui Skip şi risc o plimbare lungă prin cartier. Mă întorc la apartament cu buzunarele pline cu pungi de sandviciuri din plastic şi plicuri de hîrtie. Cu pacheţele pătrate din folie de aluminiu. Cu Percodan. OxyContin. Vicodin. Cu sticluţe de cocaină şi heroină.

Cît priveşte interviul, scriu toate cele paisprezece mii de cuvinte încă înainte ca doctorul Ken Wilcox să deschidă gura. Înainte să ne aşezăm împreună la discuţii.

Totuşi, ca să păstrez aparenţele, îmi aduc reportofonul. Îmi aduc un carneţel şi mă prefac că iau notiţe cu nişte stilouri fără cerneală. Aduc o sticlă de vin roşu dres cu Vicodin şi Prozac.

În căsuţa din suburbii a lui Ken te-ai aştepta să găseşti o vitrină plină cu trofee prăfuite, cu fotografii lucioase, cu premii din partea autorităţilor civice. Un monument închinat copilăriei lui. Dar nu e nimic din toate astea. Cîţi bani o fi avînd sînt în bancă, înmulţindu-se din dobînzi. În casă sînt doar covoare maronii şi pereţi vopsiţi, perdele cu dungi la toate ferestrele. O baie cu faianţă roz.

Îi torn nişte vin roşu şi-l las să vorbească. Îl rog să se oprească, de parcă aş vrea să-i notez fiecare cuvînt.

Şi are dreptate. Viaţa lui e mai plicticoasă decît un episod de serial alb-negru, dat în reluare vara.

Pe de altă parte, povestea scrisă de mine e grozavă. Versiunea mea vorbeşte despre declinul îndelungat al micului Kenny, ajuns din lumina reflectoarelor pe masa de autopsie. Cum şi-a pierdut inocenţa în campania sa de-a deveni Danny, siluit de un şir întreg de şefi de la televiziune. Ca sponsorii să fie mulţumiţi, era închiriat pe post de jucărie sexuală. Lua medicamente ca să rămînă slab. Ca să-şi întîrzie pubertatea. Ca să poată sta treaz toată noaptea, filmînd scenă după scenă. Nimeni, nici măcar prietenii sau familia, nu ştia cît de serioasă era dependenţa lui de medicamente, cît de puternică nevoia perversă de atenţie. Chiar şi după ce cariera lui s-a prăbuşit. Chiar şi medicina veterinară a fost doar un mijloc pentru a face rost de medicamente tari şi de sex cu animăluţe.

Cu cît bea mai mult vin, cu atît repetă că viaţa lui n-a început decît după ce *Danny din vecini* a fost anulat. Să fii micul Danny Bright timp de opt sezoane ţi se poate părea real doar aşa cum sînt reale amintirile din clasa a doua. Doar momente vagi, fără legătură între ele. În fiecare zi, ţineai minte fiecare replică doar pînă treceai hopul. Căsuţa drăguţă din Iowa era doar o faţadă falsă. În spatele ferestrelor, îndărătul perdelelor de dantelă, era doar o podea murdară presărată cu mucuri de ţigări. Actriţa care-o interpreta pe bunica lui Danny, dacă erai în acelaşi cadru cu ea, te împroşca cu scuipat la fiecare cuvînt. Scuipatul ei steriliza totul: era mai mult gin decît salivă.

Sorbind din vinul roşu, Ken Wilcox spune că viaţa lui de acum e mult mai importantă. Vindecă animale. Salvează cîini. Cu fiecare înghiţitură, vocea lui se fărîmă în cuvinte tot mai tărăgănate. Chiar înainte să închidă ochii, întrebă ce mai face Skip.

Skip, căţeluşa mea.

Şi-i zic: Bine, îi merge de minune.

Şi Kenny Wilcox spune:

— Bine. Mă bucur s-aud...

Şi adoarme cu zîmbetul pe buze, pe cînd îi vîr ţeava pistolului în gură.

„Fericirea" nu-i de folos nimănui.

Un pistol neînregistrat. Ţeava e vîrîtă în gura lui, mîna mea într-o mănuşă, cu degetul pe trăgaci. Micul Kenny e întins pe sofa, dezbrăcat, cu mădularul lubrifiat cu grăsime de gătit, iar la televizor se derulează un episod din vechiul lui serial. Dovada hotărîtoare e pornografia pedofilă descărcată pe hardul computerului. Imaginile cu copii supuşi perversiunilor sexuale pe care i le-am lipit pe pereţii dormitorului.

Pungile cu sedative le-am vîrît sub pat. Heroina şi cocaina le-am ascuns în borcanul de zahăr.

Într-o singură zi, toată lumea care l-a iubit pînă acum pe Kenny Wilcox îl va urî de acum înainte. Micul Danny din vecini se va transforma dintr-un simbol al copilăriei într-un monstru.

În versiunea mea, seara trecută Kenneth Wilcox mi-a fluturat un pistol pe sub nas. A strigat că nimănui nu-i pasă. Lumea l-a folosit şi apoi l-a aruncat cît colo. A băut şi s-a îndopat cu pastile toată seara, şi-a spus că nu-i era frică de moarte. În versiunea mea, a murit după ce-am plecat acasă.

Am vîndut povestea săptămîna următoare. Ultimul interviu cu o fostă vedetă îndrăgită de milioane de oameni din toată lumea. Un interviu luat cu doar cîteva ore înainte ca vecinul să-l găsească mort, victima unei sinucideri.

Peste încă o săptămînă eram nominalizat la Premiul Pulitzer.

După alte cîteva îl cîştigam. Sînt doar două mii de dolari, dar adevăratele avantaje sînt pe termen lung. Acum nu trece zi să nu refuz din ofertele pe care agentul mi le pune pe masă. Nu, le accept doar pe cele de înaltă vizibilitate, pe bani serioşi. Reportajele principale de pe coperţile revistelor. Cu audienţă naţională.

Acum numele meu înseamnă Calitate. Semnătura mea înseamnă Adevăr.

Dacă te uiţi în agenda mea, vezi doar nume pe care le ştii de pe posterele filmelor. Staruri rock. Autori de succes. Tot ce ating devine Celebru. Mă mut din apartament într-o casă cu o curte în care Skip poate alerga în voie. Avem o grădină şi o piscină. Un teren de tenis. Cablu TV. Plătim mia aia şi mai bine de parale pe care o datorăm pentru radiografii şi pentru cărbunele activat.

Sigur, încă mai poţi da pe cîte un canal şi să-l vezi pe Kenneth Wilcox, băieţelul de odinioară, fluierînd şi aruncînd mingi de baseball, înainte de-a se transforma într-un monstru cu bale de gin. Micul Danny plimbîndu-se desculţ prin Heartland, Iowa, împreună cu Skip, căţelul său. Fantoma lui cumpărată de televiziunile private îmi ţine vie povestea, păstrează contrastul necesar. Oamenilor le place să cunoască adevărul meu despre băieţelul care părea atît de fericit.

Die reinste Freude ist die Schadenfreude.

Săptămîna asta căţeluşa mea scormoneşte, scoate din pămînt un bulb şi-l mănîncă.

Iar eu sun veterinar după veterinar, încercînd să găsesc pe cineva care ar putea s-o salveze. În momentul ăsta banii nu-s o problemă. Plătesc oricît.

Eu şi căţeluşa avem o viaţă minunată. Sîntem atît de fericiţi. Sînt încă la telefon, răsfoind paginile galbene, cînd Skip a mea, cînd puiul meu, nu mai respiră.

6

— Să începem cu sfîrşitul, spunea domnul Whittier. Spunea: Să începem cu ceva care dă în vileag povestea.

Cu sensul vieţii. Cu o teorie unificată a cîmpurilor. Cu marele motiv pentru care se întîmplă ce se întîmplă.

Eram cu toţii în galeria celor O mie şi una de nopţi, aşezaţi turceşte pe perne şi pernuţe de mătase pătate de mucegai. Sau pe scaune şi canapele duhnind a haine murdare cînd te aşezi şi iese aerul din ele. Acolo, sub cupola înaltă, răsunînd de ecouri, pictată în culori de pietre preţioase care nu vor vedea niciodată lumina zilei, nu vor păli niciodată, sub candelabrele de alamă atîrnînd, cu becurile lor roşii, albastre ori portocalii luminînd prin cuştile ornamentate din bronz, acolo stătea domnul Whittier înfulecînd cu pumnul hrana deshidratată, crocantă, dintr-o pungă de plastic Mylar. Zicea:

— Să dăm în vileag marea surpriză ca să terminăm odată cu ea.

Pămîntul, zicea, e doar o mare maşinărie. O mare uzină. O fabrică. Ăsta e marele răspuns. Marele adevăr.

Gîndiţi-vă la o maşină de lustruit pietre, dintr-alea cu tambur, care se tot învîrte, se învîrte douăşpatru de ore din douăşpatru, plină cu apă şi nisip şi pietriş. Pe care îl tot macină învîrtindu-se. Aşa-i pămîntul. De-asta se învîrte. Noi sîntem pietrele. Şi ce ni se întîmplă – dramele şi chinul şi bucuria şi războiul şi boala şi victoriile şi abuzurile – astea-s doar apa şi nisipul care ne erodează. Care ne macină. Care ne lustruiesc bine de tot pînă cînd strălucim.

Aşa vorbea domnul Whittier.

Neted ca sticla, aşa e domnul Whittier. Întărit de suferinţă. Lustruit şi strălucitor.

De-asta iubim conflictele, spunea. De-asta iubim ura. Ca să oprim un război, declarăm război. Trebuie să eradicăm sărăcia. Să luptăm împotriva foametei. Pornim campanii şi provocăm şi înfrîngem şi distrugem.

Ca oameni, prima noastră poruncă e:

Ceva trebuie să se întîmple.

Şi domnul Whittier avea atîta dreptate fără măcar s-o ştie.

Cu cît doamna Clark ne povestea mai multe, cu atît ne dădeam seama că aici n-avea să fie ca la Villa Diodati. Tipa aia care a scris *Frankenstein* era fiică de scriitori, de profesori faimoşi pentru cărţile lor inovatoare, *Dreptatea politică* şi *O justificare a drepturilor femeii*. Ăştia erau mereu vizitaţi acasă de alţi oameni celebri şi inteligenţi.

Noi nu eram însă nişte şoareci de bibliotecă în vacanţă.

Nu, cea mai tare poveste cu care vom ieşi de aici va fi doar despre cum am supravieţuit. Despre cum Lady Zdreanţă a murit în braţele noastre, însoţită de plînsetele noastre. O poveste va trebui totuşi să fie îndeajuns de bună. De captivantă. De înfricoşătoare şi plină de pericole. Va trebui să ne asigurăm că aşa va fi.

Domnul Whittier şi doamna Clark erau prea ocupaţi cu vorbăria. Noi însă aveam nevoie să se poarte dur cu noi. În povestea noastră aveam nevoie să fim biciuiţi şi bătuţi.

Nu plictisiţi de moarte.

— Orice apel la pacea mondială, spunea domnul Whittier, e o minciună. O minciună drăguţă.

Doar o altă scuză pentru o bătălie.

Nu, iubim războiul.

Războiul. Foametea. Molima. Ne propulsează drept către iluminare.

— E-n firea unui suflet foarte, foarte tînăr, spunea domnul Whittier, să încerce să facă lumea mai bună. Să încerce să-i salveze pe toţi de partea lor de suferinţă.

Am iubit întotdeauna războiul. Ne naştem ştiind că pentru asta sîntem pe lume. Şi iubim bolile. Cancerul. Iubim cutremurele. În parcul ăsta de distracţii căruia îi spunem planeta Pămînt, domnul Whittier zice că iubim incendiile de pădure. Deversările de petrol. Ucigaşii în serie.

Iubim teroriştii. Dictatorii. Pedofilii. Pe cei care deturnează avioane.

Dumnezeule, cît iubim ştirile de la televizor. Imaginile cu oameni înşiraţi pe marginea unei gropi comune, aşteptînd să fie împuşcaţi de un alt pluton de execuţie. Fotografiile lucioase din reviste cu oameni ca noi sfîrtecaţi de atentatori sinucigaşi. Buletinele de la radio despre accidente în lanţ pe autostradă. Avalanşele de noroi. Vapoarele care se scufundă.

Cu mîinile tremurătoare agitîndu-se în aer, domnul Whittier spunea:

— Iubim catastrofele aeriene.

Adorăm poluarea. Ploaia acidă. Încălzirea globală. Foametea.

Nu, domnul Whittier habar n-avea...

Ducele Vandalilor a găsit fiecare pungă de alimente care conţinea sfeclă. Fiecare pernuţă argintie de plastic Mylar înlăuntrul căreia zornăiau bucăţile de sfeclă uscate ca nişte jetoane de poker.

Sfîntul Fără-Maţe a dat găuri în toate pungile conţinînd carne de porc, de pui şi de vită. El nefiind în stare să digere carnea.

Toate pungile de Mylar umflate cu azot erau aranjate pe sortimente, vîrîte în cutii maro de carton striat. În cutiile marcate „Desert" se găseau pungi cu fursecuri uscate zuruind ca seminţele într-o tigvă uscată. În cutiile marcate „Aperitive", aripioare de pui deshidratate zornăiau ca nişte oase vechi.

De frică să nu se-ngraşe, Miss America a găsit toate cutiile pe care scria „Desert" şi a găurit fiecare pungă folosind cuţitul Bucătarului Asasin.

Doar aşa, să grăbească suferinţa. Să ne împingă mai repede către iluminare.

O singură gaură şi azotul ieşea. Intrau aerul şi bacteriile. Toţi sporii de mucegai din aerul cald şi umed care o ucideau pe domnişoara Hapciu se hrăneau şi se înmulţeau acum în fiecare nişă argintie plină cu porc dulce-acrişor, cu halibut pane, cu salată de paste.

Înainte să se strecoare în hol ca să distrugă toate pungile cu clătite Suzette, Agentul Ciripel s-a asigurat că nu era nimeni prin apropiere.

Înainte să se strecoare în hol ca să înjunghie toate pungile argintii care conţineau vreo urmă de coriandru, Baroneasa Degerătură s-a asigurat că Agentul Ciripel plecase.

Fiecare dintre noi a distrus doar felurile de mîncare pe care le ura.

Stăteam aşezaţi turceşte în galeria celor O mie şi una de nopţi, printre coloanele de ipsos sculptate în forma unor elefanţi cabraţi, ridicaţi ca să sprijine tavanul cu picioarele dinainte, şi domnul Whittier, ronţăind din pumn alte beţişoare sau pietricele uscate, spunea:

— În adîncul sufletelor, sîntem împotriva echipei noastre.

Împotriva umanităţii. Noi împotriva noastră. Tu, propria ta victimă.

Iubim războiul pentru că e singura cale de-a ne săvîrşi lucrul în lume. Singurul mod de-a ne desăvîrşi sufletele, aici pe pămînt: în marea uzină. În maşina de lustruit pietre. Prin durere şi mînie şi conflict, e singura cale. Înspre ce, nu ştim.

— Dar uităm atîtea cînd ne naştem, spune el.

Cînd te naşti, e ca şi cum ai intra într-o clădire. Te închizi într-o clădire fără ferestre. Şi după ce stai într-o clădire un timp îndeajuns de îndelungat, uiţi cum e afară. Fără oglindă, ai uita cum arată propria ta faţă.

Domnul Whittier nu părea să observe cum dintre noi lipsea mereu cineva. Nu, el sporovăia în timp ce unul dintre

noi se strecura jos să distrugă toate pungile de Mylar care aveau printre ingrediente ardei gras.

Aşa s-a întîmplat. Fără să ştim că fiecare avea acelaşi plan. Cu toţii voiam doar să ridicăm puţin miza. Să fim siguri că echipele de salvare nu ne vor găsi tolăniţi printre pungi argintii cu hrană de soi, suferind doar de plictiseală şi gută. Fiecare supravieţuitor suferind, cu douăzeci de kile mai gras decît în ziua cînd am fost luaţi ostatici de domnul Whittier.

Desigur, fiecare dintre noi dorea să lase destulă mîncare ca să ajungă pînă *aproape* de clipa în care aveam să fim salvaţi. Alea două zile în care aveam să postim cu adevărat, înfometaţi şi suferinzi, le-am fi putut lungi pînă la vreo două săptămîni în poveste.

În carte. În film. În miniserialul de televiziune.

Am flămînzi doar atît cît să căpătăm ceea ce Tovarăşa Lătrău numea „pomeţi de lagăr". Cu cît mai multe proeminenţe are o faţă, cu atît mai bine arată pe sticlă, spune Miss America.

Pungilea alea etanşe erau atît de rezistente încît toţi ne-am milogit pentru un cuţit de la Bucătarul Asasin, din minunatul lui set de cuţite de dezosat, satîre, cuţite de tranşat şi foarfeci de bucătărie. Cu excepţia Verigii Lipsă, cu falca lui ca o capcană de urs; el îşi putea folosi pur şi simplu dinţii.

— Voi nu sînteţi trecători, dar această viaţă e, spunea domnul Whittier. Doar nu te aştepţi să vizitezi un parc de distracţii şi să rămîi acolo pe vecie.

Nu, sîntem doar în vizită, şi domnul Whittier o ştie. Şi ne naştem aici ca să suferim.

— Dacă sînteţi în stare să acceptaţi asta, spune el, puteţi accepta orice se întîmplă în lume.

Dacă accepţi asta, ironia e că n-o să mai suferi niciodată.

Dimpotrivă, o să cauţi chinul. O să-ţi placă durerea.

Domnul Whittier avea atîta dreptate fără măcar s-o ştie.

În seara aceea, Bucătarul Asasin a intrat la un moment dat în salon, ţinînd în mînă un cuţit de dezosat. S-a uitat la Whittier şi a spus:

— Maşina de spălat nu mai merge. Acum trebuie să ne laşi să plecăm...

Domnul Whittier şi-a ridicat privirea, cu gura plină de *Tetrazzini* de curcan, ronţăind, şi a spus:

— Care-i problema cu maşina de spălat?

Şi Bucătarul Asasin a ridicat mîna cealaltă, din care atîrna ceva. A spus:

— Un ostatic disperat a tăiat cablul...

Care-i atîrna din mînă.

Şi după asta n-am mai putut spăla haine, un alt punct în povestea care avea să fie vaca noastră de muls.

În clipa aceea domnul Whittier a gemut şi şi-a vîrît degetele unei mîini în turul pantalonilor. A spus:

— Dnă Clark? Apăsînd cu degetele un punct de sub curea, a spus:

— Au, ce doare...

Privindu-l, rotind cablul tăiat, Bucătarul Asasin a spus:

— Sper să fie cancer.

Cu degetele încă în pantaloni, cufundat în pernele arabe, domnul Whittier se chirceşte cu capul între genunchi.

Doamna Clark face un pas înainte şi zice:

— Brandon?

Şi domnul Whittier alunecă pe podea, cu genunchii la piept, horcăind.

Notăm cu toţii în minte: „Brandon!", pentru scena din film cu un actor celebru zvîrcolindu-se în chinuri false pe covorul oriental roşu cu albastru.

Doamna Clark se lasă pe vine ca să ia punga de Mylar goală de unde a scăpat-o el între perne. Ochii îi fug la cuvintele înscrise acolo, şi doamna Clark spune:

— O, Brandon.

Cu toţii încercăm să fim camera din spatele camerei din spatele camerei. Ultima poveste dintr-un şir. Adevărul.

În versiunile viitorului film şi viitorului miniserial TV, cu toţii instruim o faimoasă actriţă de o frumuseţe răpitoare cum să spună în scena asta: „O, Doamne, Brandon! O, Doamne-Dumnezeule!".

Doamna Clark îi arată punga şi spune:

— Tocmai ai mîncat echivalentul a zece porţii de curcan... Spune: De ce?

Şi domnul Whittier geme.

— Pentru că, spune el, sînt încă un băiat în creştere...

În viitorul film, frumuseţea strigă: „Îţi plesnesc măruntaiele! O să explodezi ca un apendice perforat!".

În versiunea cinematografică, domnul Whittier ţipă, cu burta umflată sub cămaşa acum strîmtă, deschizîndu-şi nasturii cu unghiile. Chiar atunci, pielea întinsă începe să se rupă, aşa cum se deschide o gaură într-un ciorap de nailon. Sîngele roşu ţîşneşte precum jetul unei balene. O fîntînă de sînge care face publicul să ţipe.

În realitate, cămaşa pare să-i fie puţin strîmtă. Îşi desface cureaua. Îşi deschide primul nasture al pantalonilor. Trage o băşină.

Doamna Clark îi întinde un pahar cu apă, spunînd:

— Uite, Brandon. Bea o gură.

Şi Sfîntul Fără-Maţe spune:

— Nu-i da apă. O să se umfle şi mai tare.

Pe covorul roşu cu albastru, domnul Whittier se răsuceşte pînă rămîne întins pe burtă. Răsuflă scurt şi iute ca un cîine.

— E din cauza diafragmei, spune Sfîntul Fără-Maţe.

Mîncarea i se umflă în stomac, absorbind deja lichidele şi blocînd duodenul la celălalt capăt. Cele zece porţii de *Tetrazzini* se întind în sus, comprimîndu-i diafragma, împiedicînd plămînii să inspire.

În timp ce spune toate astea, Sfîntul Fără-Maţe continuă să mănînce cu mîna din propria pungă argintie. Mestecă şi vorbeşte în acelaşi timp.

Înăuntru s-ar mai putea să se întîmple ca stomacul să se rupă, mînjind cavitatea abdominală cu sînge şi bilă şi

bucăţi tot mai mari de carne de curcan. Din intestinul subţire s-ar revărsa bacteriile. Ducînd la peritonită, spune Sfîntul Fără-Maţe, o infecţie a peretelui cavităţii abdominale.

În versiunea noastră cinematografică, Sfîntul Fără-Maţe e înalt, cu nasul drept şi ochelari cu ramă groasă. Are o claie de păr gros, dezordonat. Pe piept îi atîrnă un stetoscop în timp ce rosteşte cuvinte precum *duoden* şi *peritoneu*. *Nu* cu gura plină. În film, întinde o mînă cu palma în sus şi cere: „Scalpel!".

În versiunea bazată-pe-o-poveste-adevărată, fierbem apă. Îi dăm domnului Whittier să bea înghiţituri de coniac, să muşte un glonţ. Îi tamponăm Sfîntului fruntea cu un bureţel în vreme ce un ceas ticăie sonor tic-tac, tic-tac.

Victimele cu suflet nobil salvînd personajul negativ. Aşa cum am alinat-o şi pe Lady Zdreanţă.

În realitate, stăm locului. Fluturînd din mîini să dispară mirosul. Poate ne întrebăm cum va juca Whittier scena pînă la capăt, dacă va scăpa sau va crăpa. Avem mare nevoie de un regizor. Cineva care să-i spună fiecăruia ce să facă.

Domnul Whittier geme acolo, mîngîindu-se pe coapse.

Doamna Clark se apleacă asupra lui. Cu sînii atîrnînd, spune:

— Hai, ajutaţi-mă careva să-l duc în camera lui...

Şi nimeni nu mişcă. Avem nevoie ca el să moară. Încă mai putem s-o transformăm pe doamna Clark în personaj negativ.

Apoi Miss America o spune. Se apropie de omul culcat pe burtă, cu cămaşa scoasă din pantaloni, cu elasticul chiloţilor iţindu-se de sub turul lăsat. Miss America se apropie de stomacul lui umflat şi – buf! – pantoful ei îi loveşte pielea întinsă a burţii. Atunci o spune:

— Aşa, unde-i cheia aia nenorocită?

Şi doamna Clark îşi îndoaie braţul şi o îndepărtează de el cu cotul. Doamna Clark spune:

— Da, Brandon. Trebuie să te ducem la spital.

În felul său, domnul Whittier a făcut-o. Ne-a dat cheia. Cu stomacul crăpat înăuntru, umplîndu-i cavităţile cu sînge şi bucăţele deshidratate de curcan care sug sînge şi apă şi bilă, mărindu-se pînă cînd arată de parcă ar fi gata să nască. Pînă cînd buricul îi iese în afară, rigid ca un degetuş.

Toate astea se întîmplă în lumina camerei video a Agentului Ciripel, înregistrînd peste moartea lui Lady Zdreanţă. Înlocuind scena tragică de ieri cu cea de azi.

Contele Calomniei ţine reportofonul la îndemînă, folosind aceeaşi casetă, pariind pe faptul că oroarea de acum va fi mai groaznică decît cea trecută.

Clipa asta e un punct din scenariu la care nici nu îndrăzneam să visăm. Punctul culminant al primului act, care va face vieţile noastre să valoreze bani gheaţă. Stomacul domnului Whittier explodînd, evenimentul la care, asistînd, vom putea deveni faimoşi. Precum urechea lui Lady Zdreanţă, burta crăpată a domnului Whittier e biletul nostru de intrare. Un cec în alb. Un permis de liberă trecere.

O savuram cu toţii. Absorbeam evenimentul. Digeram experienţa într-o poveste. Într-un scenariu. În ceva care se poate vinde.

Am privit atenţi la felul în care pîntecele lui ca un dovleac s-a mai dezumflat niţel cînd diafragma i-a cedat din cauza presiunii. I-am studiat faţa, cu gura deschisă larg, cu dinţii muşcînd în gol în căutarea aerului.

— Hernie inghinală, spune Sfîntul Fără-Maţe.

Şi cu toţii rostim cuvintele astea în şoaptă, ca să ni le amintim mai bine.

— Pe scenă... spune domnul Whittier, cu faţa îngropată în covorul prăfos. Spune: Sînt gata să recit...

Hernie inghinală... repetăm cu toţii în gînd. Ce s-a întîmplat pînă acum nu ajunge nici măcar de-un banc bun. Nişte idioţi duşi cu preşul într-o clădire şi închişi

acolo. Şeful răpitorilor se balonează şi noi scăpăm. Pur şi simplu NU merge.

Deja Mama Natură plănuieşte să-şi scoată colierul cu clopoţei şi să-i dea pe ascuns nişte apă.

Directoarea Tăgadă plănuieşte s-o plimbe pe Cora Reynolds prin faţa camerei lui şi să-i dea pe furiş o cană mare cu apă.

Veriga Lipsă se vede umblînd în vîrful picioarelui pînă în cabina domnului Whittier şi turnîndu-i pe gît apă cu polonicul pînă cînd o să facă bum.

— Te rog... Tess? spune domnul Whittier. Spune: Mă ajuţi să ajung în pat?

Şi cu toţii facem o mică notă mentală: *Tess şi Brandon, temnicerii noştri.*

— Repede, pe scenă... mi-e frig, spune domnul Whittier în timp ce Mama Natură îl ajută să se ridice.

— Probabil e în stare de şoc, spune Sfîntul Fără-Maţe.

În versiunea pe care o s-o vindem, e deja pe ducă. Un răufăcător trebuie să moară, iar răufăcătoarea, în mînia ei, ne va chinui pe toţi. Stăpîna Tess, ţinîndu-ne captivi. Flămînzindu-ne. Obligîndu-ne să purtăm zdrenţe murdare. Pe noi, victimele ei nevinovate.

Sfîntul Fără-Maţe se ridică să-şi treacă braţul pe după domnul Whittier. Mama Natură îl ajută. Doamna Clark îi urmează cu paharul în mînă. Contele Calomniei cu reportofonul. Agentul Ciripel cu videocamera.

— Credeţi-mă, spune Sfîntul Fără-Maţe. Din întîmplare, ştiu multe despre măruntaie.

Domnişoara Hapciu strănută în pumn, de parcă am mai avea nevoie de moartea ei. Domnişoara Hapciu, viitoarea stafie a acestui loc.

Ştergîndu-şi braţul de picături, Tovarăşa Lătrău spune:

— Scîrbos! Spune: Unde-ai crescut, într-o sferă de plastic?

Şi domnişoara Hapciu spune:

— Da, cam aşa ceva.

Peţitorul se retrage, spunînd că e obosit şi are nevoie de somn. Şi se furişează în pivniţă să saboteze centrala termică.

N-ar avea cum să ghicească, dar Ducele Vandalilor i-a luat-o înainte.

Aşa că rămînem noi, restul, aşezaţi pe perne de mătase şi pernuţe pătate de mucegai, sub cupola celor O mie şi una de nopţi. Cu punga argintie şi goală de *Tetrazzini* pe covor. Cu pilaştrii sculptaţi cu elefanţi.

În minte, consemnăm cu toţii replica *Din întîmplare, ştiu multe despre măruntaie...*

Şi nu se mai întîmplă nimic. Se întîmplă mai nimicuri.

Pînă cînd noi, restul, ne dezmorţim picioarele şi ne pălmuim hainele să iasă praful. Ne îndreptăm spre amfiteatru şi ţinem pumnii c-o să auzim ultimele cuvinte ale domnului Whittier.

Eroziune

Un poem despre domnul Whittier

— Aceleaşi greşeli pe care le făceam cînd locuiam în caverne, spune domnul
Whittier, le facem şi azi.
Aşa că poate ne e dat să ne batem şi urîm şi torturăm unii pe alţii...

Domnul Whittier îşi apropie scaunul cu rotile de marginea scenei,
domnul Whittier cu mîinile lui pătate, cu ţeasta lui pleşuvă.
Cutele feţei lăsate par să-i atîrne
de cei doi ochi prea mari, de ochii lui înceţoşaţi, umezi cenuşii.
Cu cercelul vîrît printr-o nară, căştile
CD player-ului încolăcite în jurul ridurilor şi cutelor gîtului uscat ca o pastramă.

Pe scenă, în locul luminii unui reflector, o secvenţă de film alb-negru:
capul domnului Whittier tapetat cu imagini de armate mărşăluind,
gura şi ochii pierduţi printre cizmele de camuflaj şi baionetele care-i viermuiesc pe obraji.

Spune:
— Poate că suferinţa şi chinul sînt scopul vieţii.
Gîndiţi-vă că pămîntul e o uzină, o fabrică,
Închipuiţi-vă o maşină de lustruit pietre:
Un tambur care se învîrte, plin cu apă şi nisip.
Gîndiţi-vă că sufletele voastre sînt aruncate înăuntru ca nişte pietre urîte,
ca o materie primă sau o resursă naturală, ţiţei sau minereu.

Şi toate conflictele şi toată suferinţa sînt doar şmirghelul care ne freacă,
ne lustruieşte sufletele, ne finisează
ne învaţă şi ne desăvîrşeşte viaţă după viaţă.
Apoi închipuiţi-vă că aţi ales să săriţi înăuntru, din nou şi din nou,
    ştiind că suferinţa e singura raţiune pentru a fi pe pămînt.
Domnul Whittier, cu prea mulţi dinţi îngrămădiţi pe maxilarul îngust,
cu sprîncenele ca nişte rostogoale uscate, cu urechile ca nişte aripi
întinse de liliac,
cu armatele de umbre mărşăluindu-i pe faţă,
spune:
— Singura alternativă ar fi că sîntem de-o prostie eternă.

Purtăm războaie. Luptăm pentru pace. Luptăm împotriva foametei. Ne place lupta.
Luptăm şi luptăm şi luptăm, cu armele sau vorbele sau banii noştri.
Şi planeta nu-i cu o iotă mai bună decît a fost înainte de noi.

Aplecîndu-se în faţă, agăţat cu mîinile de braţele scaunului cu rotile,
    în timp ce armatele îi mărşăluiesc peste faţă, tatuajele mişcătoare
    ale mitralierelor şi tancurilor şi artileriei,
    domnul Whittier spune:
— Poate trăim exact aşa cum ne
    este dat.
Poate că uzina noastră planetară ne procesează sufletele... cum trebuie.

În ani cîineşti

O poveste de Brandon Whittier

Nişte îngeri, asta-şi închipuie că sînt. Nişte întruchipări ale milosteniei.

Aranjate mai bine decît le-ar fi hărăzit Dumnezeu, cu soţii lor bogaţi şi genele lor bune, cu dinţii lor frumoşi şi tenul curat. Mamele astea care nu lucrează, ai căror copii adolescenţi sînt la şcoală. Nu lucrează, dar nici nu sînt casnice. Nu-s gospodine.

Educate, desigur, dar nu din cale-afară de deştepte.

Au ajutoare pentru muncile grele. Angajează specialişti. Altfel ar folosi un praf de curăţat nepotrivit distrugîndu-şi blaturile de granit şi dalele de gresie. Ar pune un îngrăşămînt nepotrivit şi plantele decorative din grădină s-ar usca. Ar alege vopseaua nepotrivită şi toate eforturilor lor minuţioase, toată investiţia lor ar avea de suferit. Cum copiii sînt la şcoală şi Dumnezeu e la El în birou, îngeriţele astea n-au nimic de făcut toată ziua.

Aşa că iată-le. Fac voluntariat.

Acolo unde n-au cum să strice mare lucru. Împing cărucioarele de bibliotecă pe coridoarele unui centru pentru pensionari. Între ora de yoga şi clubul de lectură. Aranjează decoraţiunile de Halloween într-un azil de bătrîni. În orice ospiciu pentru vîrsta a treia veţi întîlni aceşti îngeri ai plictiselii.

Aceşti îngeri cu pantofii lor cu talpă plată făcuţi de mînă în Italia. Cu intenţiile lor bune şi studiile lor de istoria artei şi lungile după-amiezi libere, pînă cînd le vin copiii de la fotbal sau balet. Îngeriţele astea în rochiile lor de vară cu imprimeuri florale, cu părul lor curat prins la spate. Cu zîmbetul pe buze. Zîmbesc. De fiecare dată cînd le priveşti pe furiş.

Au cîte-o vorbă bună pentru fiecare pacient. Cîte-un comentariu despre „ce drăguţă colecţie de urări de însănătoşire v-aţi aranjat pe noptieră". Ce drăguţe violete africane creşteţi în ghivece pe pervaz.

Domnul Whittier le iubeşte pe femeile-astea îngereşti.

Domnului Whittier, bătrînelul pleşuv de la capătul coridorului, îi spun întotdeauna: ce drăguţe postere fluorescente cu formaţii heavy metal v-aţi lipit pe perete. Ce skateboard colorat e rezemat lîngă uşă.

Bătrînul domn Whittier, piticul domn Whittier cu ochii lui imenşi de insectă, le întreabă:

— Care-i mişcarea, doamnelor?

Şi îngeriţele rîd.

De bătrînelul ăsta care se joacă de-a tinerelul. E aşa de dulce, are un suflet încă atît de tînăr.

Dulcele, tembeluşul domn Whittier, cu datul lui pe net şi revistele lui de snowboarding. Cu CD-urile lui de hip-hop. Cu şapca pusă invers, cu cozorocul la spate. Ca un puşti de liceu.

O versiune îmbătrînită a propriilor lor copii. Nu se pot abţine să nu-i răspundă la flirt. N-au cum să nu-l placă puţintel, cu ţeasta lui pătată şi acoperită de şapca inversată, cu căştile în urechi, ascultînd heavy metal atît de tare încît se aude şi în încăpere.

Pe hol, parcat în scaunul lui cu rotile, domnul Whittier ridică mîna cu palma în sus şi zice:

— Bate palma...

Şi toate voluntarele bat palma cînd trec pe lîngă el.

Aşa da. Aşa ar vrea îngeriţele să fie la nouăzeci de ani: încă vitale. Încă la curent cu tendinţele. Nu ca nişte fosile, aşa cum se simt acum...

În mai multe privinţe, bătrînul ăsta pare mai tînăr decît oricare dintre voluntarele de treizeci, patruzeci de ani. Îngeriţele astea între două vîrste, care au doar jumătate sau o treime din anii lui.

Domnul Whittier, cu unghiile vopsite în negru. Cu un inel de argint vîrît printr-o nară uriaşă de om bătrîn. În

jurul gleznei un tatuaj cu sîrmă ghimpată se zăreşte deasupra marginii papucului de carton.

Un inel masiv decorat cu un craniu se bălăngăne larg în jurul unui deget rigid şi subţire ca un vreasc.

Domnul Whittier clipeşte din ochii lui lăptoşi, acoperiţi de albeaţă, spunînd:

— Ce zici, nu vrei să vii cu mine la banchetul de absolvire...?

Şi îngeriţele roşesc. Chicotesc la bătrînelul ăsta amuzant şi inofensiv. I se aşază în poală, în scaunul cu rotile; coapsele lor musculoase, lucrate cu antrenorul personal, se lasă pe genunchii lui ascuţiţi şi osoşi.

Fireşte, într-o zi, una dintre femeile astea se va scăpa. Va spune sorei-şefe sau unui om de ordine ce minunat şi tînăr spirit are domnul Whittier. Cît de plin de viaţă e încă.

La care sora o va privi fără să clipească, cu gura deschisă o clipă, va tăcea un moment, apoi va spune:

— Sigur că se poartă ca un tînăr...

Îngeriţa va spune:

— Cu toţii ar trebui să fim atît de plini de viaţă.

Atît de bine dispuşi. De vioi. De ageri.

Domnul Whittier e un adevărat model. Spun adesea lucrul ăsta.

Aceşti îngeri ai milosteniei. Aceşti îngeri ai caritătii.

Aceşti îngeri prostuţi, atît de prostuţi.

Şi sora sau omul de ordine va zice:

— Şi noi... eram la fel de vioi. Îndepărtîndu-se, sora va zice: Cînd eram de vîrsta lui.

Nu e bătrîn.

Aşa iese întodeauna adevărul la iveală.

Domnul Whittier suferă de progerie. Adevărul e că are optsprezece ani, e un adolescent pe cale să moară de bătrîneţe.

Unul din opt milioane de copii suferă de sindromul progeriei Hutchinson-Gilford. Un defect genetic al proteinei

lamin A care provoacă dezintegrarea celulelor. Le îmbătrîneşte de şapte ori mai rapid. Ceea ce înseamnă că domnul Whittier, cu dinţii lui înghesuiţi şi urechile clăpăuge, cu ţeasta lui brăzdată de vinişoare şi ochii exoftalmici, are corpul unui bătrîn de 126 de ani.

— S-ar putea spune... le zice el mereu femeilor-înger, risipindu-le îngrijorarea cu un fluturat al mîinii ridate, s-ar putea spune că îmbătrînesc în ani cîineşti.

Peste un an va fi mort din cauza unei afecţiuni cardiace. Va muri de bătrîneţe înainte să împlinească douăzeci de ani.

După asta, îngerul nu mai dă pe-acolo o vreme. E prea trist, ăsta e adevărul. Iată un puşti, poate mai tînăr decît unul dintre copiii ei, care moare singur într-un azil. Puştiul ăsta, atît de plin de viaţă şi cerînd ajutorul singurului om la îndemînă – ea –, înainte de-a fi prea tîrziu.

E prea mult.

Şi totuşi, la fiecare oră de yoga, la fiecare şedinţă cu părinţii, de fiecare dată cînd priveşte un adolescent, îngerului acestuia de femeie aproape îi dau lacrimile.

Ceva trebuie să facă.

Aşa că se întoarce, cu un zîmbet mai puţin larg. Îi spune:

— Înţeleg.

Îi aduce în secret o pizza. Un nou joc video. Spune:

— Pune-ţi o dorinţă şi am să te ajut să ţi se împlinească.

Îl scoate pe ieşirea de incendiu şi-l duce o zi întreagă în parcul de distracţii. Sau la mall. Adolescentul şi femeia asta frumoasă, destul de în vîrstă pentru a-i fi mamă. Îl lasă s-o bată măr la paintball, deşi părul îi e tot stropit cu vopsea. Scaunul lui cu rotile de asemenea. Încearcă o partidă de pac-pac cu pistoale laser. Îi cară trupul pe jumătate gol şi plin de riduri pînă în vîrful unui tobogan cu apă, din nou şi din nou, o întreagă după-amiază caniculară.

Pentru că el nu s-a drogat niciodată, îngerul de femeie fură nişte iarbă din ascunzătoarea fiului ei şi-l învaţă pe domnul Whittier cum să folosească un bong. Vorbesc. Mănîncă chipsuri.

Îngeriţa îi spune că soţul ei a fost confiscat de propria-i carieră. Copiii se îndepărtează de ea pe măsură ce cresc. Familia lor se duce de rîpă.

Domnul W. spune că ai lui n-au putut face faţă. Mai au patru copii de crescut. Doar încredinţîndu-l autorităţilor şi-au putut permite internarea lui. După care l-au vizitat din ce în ce mai rar.

Şi spunînd asta, pe fondul unei balade lente cîntate la chitară, domnul W. va începe să plîngă.

Ce-şi doreşte cel mai mult şi mai mult e să iubească pe cineva. Să facă dragoste de-adevăratelea. Să nu moară virgin.

Chiar în clipa aia, cu lacrimile prelingîndu-se din ochii lui roşii de drogat, va spune:

— Te rog...

Puştiul ăsta bătrîn şi ridat se va smiorcăi şi va zice:

— Te rog, nu-mi mai spune *domnule*.

Îngerului care-i mîngîie ţeasta cheală şi pătată îi va spune:

— Mă cheamă Brandon.

Şi apoi va aştepta.

Şi ea îl va rosti:

Brandon.

După care, desigur, se fut.

Ea, răbdătoare şi delicată. Madonă şi tîrfă. Cu picioarele ei lungi, antrenate la yoga, desfăcute în faţa acestei aschimodii despuiate şi ridate.

Ea, altarul şi ofranda.

N-a arătat niciodată la fel de frumoasă ca atunci, lîngă pielea lui îmbătrînită, pătată, brăzdată de vene. La fel de puternică nu s-a simţit niciodată ca atunci, în timp ce el saliva şi tremura deasupra ei.

Şi să fie a naibii dacă, pentru un virgin, n-a durat surprinzător de mult. El începuse în poziţia misionarului, apoi îi ridicase un picior în aer şi se răsucise între coapsele ei. Apoi o prinsese de glezne şi i le trăsese în dreptul feţei lui gîfîitoare.

Dumnezeule, bine că făcea yoga.

Viguros de parcă ar fi luat Viagra, o călărise în patru labe, pe la spate, ba chiar şi-o scosese şi o împunsese în anus pînă cînd ea îi spusese să înceteze. Era dusă şi o dureau toate, şi în timp ce el îi îndoise picioarele ca să-i împingă tălpile în sus, deasupra capului ei, ea îşi regăsi zîmbetul de înger fals.

După toate astea ejaculase. În ochii şi în părul ei. Îi ceruse o ţigară pe care n-o avea. Luînd bongul de pe podea, el mai aprinsese nişte iarbă, însă ei nu-i oferise nici un fum.

Apoi ea se îmbrăcase şi ascunsese bongul fiului ei în palton. Îşi pusese o năframă să-şi ascundă părul năclăit şi dăduse să plece.

În urma ei, în timp ce deschidea uşa, domnul Whittier îi va spune:

— Ştii, nici muie n-am dat niciodată...

În timp ce ieşea din cameră, el rîdea. Rîdea.

Apoi va fi în maşină cînd îi sună mobilul. E domnul Whittier, propunîndu-i partide de sex legată de pat, droguri mai tari, felaţii. Şi îngerul de femeie îi spune în cele din urmă „Nu pot...".

— Brandon... îi spune el. Mă cheamă Brandon.

Brandon, spune ea. Nu mai poate veni să-l vadă de aici înainte.

Atunci îi va spune... c-o minţise. În legătură cu vîrsta.

La telefon, ea îl va întreba:

— Nu ai progerie?

Şi Brandon Whittier va răspunde:

— N-am optsprezece ani.

N-are şi o poate dovedi cu certificatul de naştere. Are treisprezece. Aşa că e victima unei coruperi de minori.

Dar, pentru o sumă frumuşică, n-o va pîrî la poliţie. Zece miare şi n-o să fie tîrîtă într-un proces urît. N-o să apară pe prima pagină a ziarelor. N-o să-şi vadă întreaga viaţă, plină de fapte bune şi eforturi, tîrîtă în noroi. Şi doar din cauza unui futai rapid cu un puşti. Ba mai rău, fiind acum o pedofilă, o infractoare sexuală, va trebui să se înregistreze la poliţie oriunde ar locui. Poate va trebui să divorţeze şi-şi va pierde copiii. Sexul cu un minor duce la o sentinţă minimă obligatorie de cinci ani închisoare.

Pe de altă parte, peste un an el va fi murit de bătrîneţe. Zece mii e un preţ mic pentru tot restul vieţii ei.

Zece mii şi încă o labă mică, aşa, de dragul vremurilor bune...

Fireşte, va plăti. Toate au plătit. Toate voluntarele. Îngeriţele.

Nici una nu s-a mai întors la azilul de bătrîni, aşa că nu le-a putut întîlni pe celelalte. Fiecare crede că a fost singura păţită. De fapt sînt mai mult de o duzină.

Şi banii? S-au tot acumulat. Pînă cînd domnul Whittier a fost prea bătrîn, prea obosit şi prea plictisit ca să se mai fută.

— Uitaţi-vă la petele de pe covorul din hol, spune el. Vedeţi că au braţe şi picioare?

Precum voluntarele, şi noi am fost prinşi în capcană de un băiat prizonier în corpul unui bătrîn. Un puşti de treisprezece ani care moare de bătrîneţe. Partea aia cu familia care l-a abandonat e adevărată. Dar Brandon Whittier nu mai moare uitat şi singur.

Şi tot aşa cum prinsese în plasă un înger după altul, ăsta nu e primul lui experiment. Nu sîntem primul lui lot de cobai. Şi – pînă cînd una dintre petele alea nu se va întoarce să-l hăituiască – ne-a spus, nu vom fi nici ultimul.

7

Dimineaţa începe cu strigătele unei femei. Vocea care strigă e a Sorei Justiţiare. Între strigăte se aude zgomotul unui pumn lovind în lemn. Se aude o uşă de lemn care bubuie şi se clatină în balamale. Apoi din nou un strigăt.

Sora Justiţiară urlă:

— Hei, Whittier! Sora Justiţiară strigă: Ai întîrziat cu nenorocitul de răsărit...!

Apoi se aude pumnul care bubuie.

Holul în care dau camerele noastre din culise e întunecat. Mai încolo, scena şi amfiteatrul sînt scufundate în întuneric. Beznă, cu excepţia lămpii pentru stafii.

Ne trezim cu toţii, punem ceva pe noi, nu ştim dacă am dormit o oră sau o noapte întreagă.

Aşezată în mijlocul scenei, lampa de stafii are un picior lung şi un singur bec. Tradiţia spune că ea împiedică nălucile să intre în teatru atunci cînd sala e goală şi întunecată[1].

În teatre, cînd încă nu exista curent electric, spunea domnul Whittier, lampa de stafii funcţiona ca o valvă de eliberare a presiunii. Flacăra ardea mai puternic, şi teatrul nu exploda dacă existau scurgeri de gaz.

În orice caz, lampa de stafii aduce noroc.

Pînă azi-dimineaţă.

Mai întîi ne trezesc strigătele. Apoi mirosul.

E mirosul dulceag de mîzgă neagră pe care Lady Zdreanţă îl va fi găsit pe fundul unui tomberon. E mirosul

---

1. Obiceiul „lămpii de stafii", *ghost light*, pare a proveni din teatrul elisabetan, cînd lumînări aprinse erau lăsate să ardă noaptea pentru a alunga nălucile reprezentaţiilor trecute.

gurii mînjite, lipicioase, a unui camion de salubrizare. Mirosul de vomă de cîine şi carne veche. O pastă mestecată, înghiţită, amestecată în stomac. Mirosul de cartofi vechi topindu-se într-o băltoacă neagră sub chiuvetă.

Ţinîndu-ne respiraţia, încercînd să nu inspirăm, ieşim pe bîjbîite din camere şi o luăm prin bezna holului, prin întuneric, înspre locul de unde se aud strigătele.

Aici noaptea şi ziua sînt sub semnul întrebării. Pînă acum fuseserăm de acord să avem încredere în domnul Whittier. Fără el e incert dacă e a.m. sau p.m. De afară nu pătrunde nici o lumină. Nici un semnal telefonic. Nici un sunet.

Încă bătînd în uşă, Sora Justiţiară strigă:

— Răsăritul civil a fost acum opt minute.

Nu, un teatru e construit astfel încît să excludă realitatea interioară şi să le permită actorilor să şi-o creeze pe a lor. Pereţii sînt dubli, din beton, iar spaţiul dintre plăci e umplut cu rumeguş. Aşa încît nici o sirenă de poliţie sau vuiet de metrou să nu poată strica vraja unei morţi false pe scenă. Astfel încît nici o alarmă de maşină sau ciocan pneumatic să nu transforme un sărut romantic într-o scenă la care se rîde în hohote.

Apusul e atunci cînd domnul Whittier se uită la ceas şi spune noapte bună. Apoi urcă pînă în cabina de proiecţie şi întrerupe circuitele, stinge luminile în hol, în foaieruri, în saloane, apoi în galerii şi în sălile de primire. Întunericul ne mînă înspre amfiteatrul principal. Amurgul acesta trece din încăpere în încăpere pînă cînd singurele lumini rămîn cele ale cabinelor din culise. Unde dormim cu toţii. Fiecare cameră are un pat, o baie, un duş şi o toaletă. E destul de încăpătoare pentru o persoană şi o valiză. Sau coş de răchită. Sau cutie de carton.

Dimineaţa e atunci cînd îl auzim pe domnul Whittier strigînd „Bună dimineaţa" pe hol. O nouă zi începe cînd luminile se aprind din nou.

Pînă în dimineaţa asta.

Sora Justiţiară strigă:

— Încalci o lege a *naturii*...

Aici, fără ferestre, lipsiţi de lumina zile, Ducele Vandalilor spune:

— Parcă am fi prizonieri pe o staţie spaţială în stilul Renaşterii italiene.

Parcă am fi în adîncul apelor, într-un străvechi sumbarin maya. Sau în ceea ce Ducele numeşte o mină de cărbune sau un adăpost antiaerian în stil Ludovic al XV-lea.

Aici, în mijlocul unui oraş, la cîţiva centimetri de milioanele de oameni care se plimbă, muncesc sau mănîncă hotdogi, sîntem complet izolaţi.

Aici orice aduce a fereastră, cu draperii de catifea sau broderie ori cu vitralii, e un fals. O oglindă. Şi lumina din spatele vitraliilor provine de fapt de la nişte beculeţe, care creează o atmosferă de penumbră perpetuă prin ferestrele înalte, arcuite ale fumoarului gotic.

Încă mai căutăm moduri de evadare. Încă mai stăm în faţa uşilor încuiate şi ţipăm după ajutor. Dar nu prea tare, nu din toţi bojocii. Cel puţin pînă cînd povestea noastră nu va putea deveni un film bun. Pînă cînd fiecare dintre noi nu va deveni un personaj îndeajuns de slab ca să fie jucat de un actor celebru.

O poveste care să ne salveze de toate poveştile din trecutul nostru.

În hol, în faţa cabinei domnului Whittier, Sora Justiţiară bate cu pumnul în uşă, strigînd:

— Hei, Whittier! Azi-dimineaţă vei fi tras la răspundere pentru multe.

Şi îi vezi aburul răsuflării la fiecare cuvînt.

Soarele n-a răsărit încă.

E frig şi pute.

Mîncare ioc.

Noi ceilalţi îi spunem Sorei Justiţiare: şşş. Oamenii de *afară* ar putea auzi şi ar veni să ne salveze.

Încuietoarea scoate un clic şi usa cabinei se deschide, dezvăluind-o pe doamna Clark în halatul ei lărgit din

frotir. Are pleoapele roşii, pe jumătate căzute, şi iese în hol închizînd uşa în urma ei.

— Ascultă, madam, zice Sora Justiţiară. Trebuie să vă trataţi mai bine ostaticii.

Ducele Vandalilor e lîngă ea. Acelaşi Duce care a coborît aseară în pivniţă şi a tăiat toate cablurile centralei termice cu un cuţit de pîine.

Doamna Clark se freacă la ochi cu mîna.

Din spatele videocamerei, Agentul Ciripel spune:

— Ai habar cît e ceasul?

În reportofonul Contelui Calomniei, Tovarăşa Lătrău spune:

— Ştii că nu este apă caldă?

Tovarăşa Lătrău, cea care a urmărit traseul conductelor de cupru pe tavanul pivniţei, urmîndu-le pînă la boiler şi închizînd gazul. Ea tre' să ştie. Doar a smuls maneta valvei de gaz şi i-a dat drumul într-o gură de canal din podeaua de beton.

— Intrăm în grevă, spune ţîrul de Sfînt Fără-Maţe. Nu scriem nici o chestie d-aia trăsnet, gen *Frankenstein*, pînă nu primim căldură.

În dimineaţa asta: fără căldură. Fără apă caldă. Fără hrană.

— Ascultă, madam, spune Veriga Lipsă.

Barba lui aproape zgîrie fruntea doamnei Clark, atît de aproape stă de ea, în holul îngust spre care dau cabinele. Îşi vîră degetele unei mîini sub reverul halatului de baie. Aplecîndu-se, apăsîndu-i sînii cu pieptul lui, Veriga Lipsă îşi strînge pumnul şi îşi îndoaie cotul, ridicînd-o în aer cu o singură mînă.

Doamna Clark dă din papuci în aer, apucînd cu mîinile încheietura păroasă care o ţine strîns, ochii îi ies din cap, capul îi e împins îndărăt pînă cînd dă de uşa închisă. Capul loveşte uşa cu un bubuit.

Scuturînd-o din pumn, Veriga Lipsă spune:

— Spune-i moşului de Whittier că tre' să ne dea de mîncare. Şi nişte căldură. Sau să ne scoată de-aici chiar acum.

Noi: victimele nevinovate ale acestui dement diabolic, care doarme buştean.

N-o să avem ce mînca la micul-dejun în holul de catifea albastră.

Toate pungile în care se găsea ficat au fost străpunse cu acul de zece cincisprezece ori. Fiecare a dat cîte-o gaură în ele.

În holul mare, toate pungile de plastic Mylar s-au dezumflat. Toţi am avut aceeaşi idee.

Chiar şi cu centrala defectă, cu tot frigul, alimentele s-au stricat.

— Trebuie să-l înfăşurăm în ceva, spune doamna Clark.

Să înfăşurăm cadavrul şi să-l ducem în pivniţă, alături de Lady Zdreanţă.

— Mirosul ăla, spune ea, nu e de la mîncare.

Nu cerem amănunte despre cum a murit.

E mai bine că n-a murit pe scenă. Aşa putem scrie cele mai mari grozăvii: cum îşi rostogoleşte ochii să vadă pîntecele crescînd tot mai mare şi mai mare, pînă cînd nu-şi mai poate zări picioarele. Pînă cînd vreo membrană sau vreun muşchi plesneşte înăuntru, şi el simte valul de sînge cald lovindu-se de plămîni. De ficat şi de inimă. Apoi simte fiorii reci ai şocului. Sudoarea îi năclăieşte părul cărunt de pe piept. Şi faţa îi e scăldată în sudoare. Mîinile şi picioarele îi tremură de frig. Primele semne ale comei.

Nimeni n-o va crede pe doamna Clark, acum că e noul personaj negativ. Noua noastră supervulpiţă diabolică, noua noastră torţionară.

Nu, punerea în scenă a acestui moment ne revine. O să-l facem să urle în delir. Domnul Whittier o să fie alb ca varul; ascuns după degetele răşchirate, o să spună că vine diavolul după el. O să ţipe după ajutor.

O să intre în comă. Şi-o să moară.

Sfîntul Fără-Maţe, cu termenii lui complicaţi despre peritoneu, duoden, esofag, o să ştie el cum se numeşte oficial ce s-a întîmplat.

În versiunea noastră, îngenunchem lîngă patul domnului Whittier, să ne rugăm pentru el. Săracii de noi, nevinovaţi, flămînzi şi închişi aici, dar rugîndu-ne totuşi pentru sufletul tartorului nostru. Apoi un *dissolve* uşor, contururile devin neclare şi luăm publicitate.

Asta-i într-adevăr o scenă dintr-o producţie de succes. O scenă pe care scrie clar *nominalizat la Premiul Emmy*.

— Ăsta-i cel mai plăcut lucru în ce-i priveşte pe morţi, spune Baroneasa Degerătură, adăugînd un alt strat de ruj celorlalte straturi de ruj. Nu te pot corecta.

Şi totuşi o poveste bună înseamnă că n-o să fie căldură. O înfometare lentă înseamnă adio mic-dejun. Haine murdare. N-om fi noi aşa deştepţi ca lordul Byron şi Mary Shelley, dar tolerăm anumite căcaturi, aşa, să meargă povestea strună.

Domnul Whittier, vechiul monstru, s-a dus.

Doamna Clark e noul nostru monstru.

— Azi, zice Peţitorul, o să fie o zi tare lungă.

Şi Sora Justiţiară ridică mîna, ceasul ei luceşte verde-radiu în holul întunecos. Sora Justiţiară scutură ceasul ca să-l facă să licărească, şi zice:

— Ziua de azi o să fie atît de lungă cît *spun eu*...

Doamnei Clark îi zice:

— Acuma arată-mi cum să aprind luminile alea.

Şi Veriga Lipsă lasă să cadă femeia în papuci pe podea.

Clark şi Sora îşi croiesc drum prin întuneric, pipăind pereţii umezi, îndreptîndu-se către geana de lumină gri a lămpii de pe scenă.

Domnul Whittier, noua noastră stafie.

Chiar şi stomacul Sfîntului Fără-Maţe chiorăie.

Ca să-şi strîngă stomacul, spune Miss America, unele femei beau oţet. Aşa de tare doare foamea.

— Spuneţi-mi o poveste, spune Mama Natură.

A aprins o lumînare de măr şi scorţişoară, cu urme de muşcătură în ceara albă.

Oricine, spune. Spuneţi-mi o poveste care să-mi taie pofta de mîncare pentru totdeauna...

Directoarea Tăgadă îşi îmbrăţişează pisica, spunînd:

— Poate că o poveste îţi taie *ţie* cheful, dar Corei tot îi e foame.

Şi Miss America spune:

— Zi-i pisicii că în cîteva zile o să pară numai bună de mîncat.

Deja ţîţele ei de spandex roz par mai mari.

Şi Sfîntul Fără-Maţe spune:

— Vă rog, cineva să-mi ia gîndul de la mîncare.

Cum e prima oară cînd nu-i cu gura plină, vocea lui sună altfel, mai domoală şi mai uscată.

Mirosul e gros ca ceaţa. Mirosul pe care nimeni nu vrea să-l tragă pe nări.

Şi, îndreptîndu-ne către scenă, către cercul de lumină al lămpii de stafii, Ducele Vandalilor spune:

— Înainte să fi vîndut vreun tablou... Se uită îndărăt să fie sigur că-l urmăm şi spune: Eram exact opusul unui hoţ de opere de artă...

În timp ce, din încăpere în încăpere, răsare soarele.

Şi, în minţile noastre, cu toţii scriem: *exact opusul unui hoţ de opere de artă...*

De închiriat

Un poem despre Ducele Vandalilor

— Nimeni nu-i zice lui Michelangelo curva Vaticanului, spune
Ducele Vandalilor,
doar pentru că s-a milogit de Papa Iuliu să-i dea de lucru.

Ducele pe scenă, cu falca lui ţepoasă, o perie aspră cu peri palizi
maxilarul i se roteşte, măcinînd şi frămîntînd
un cocoloş de gumă cu nicotină.
Tricoul lui gri şi pantalonii de pînză sînt presăraţi cu fulgi de vopsea uscată: roşu, roşu închis,
galben, albastru şi verde, maro, negru şi alb.
Părul i se revarsă pe spate, o claie sîrmoasă,
năclăită, întunecată de ulei,
plină de fulgi lipicioşi de mătreaţă.
Pe scenă, în locul luminii unui reflector, o secvenţă de film: un set de diapozitive, portrete şi scene alegorice, naturi moarte şi peisaje.
Toate operele astea străvechi îi folosesc faţa, pieptul, picioarele
lui în şosete şi sandale
drept perete de galerie.

Ducele Vandalilor spune:
— Nimeni nu-i zice lui Mozart
curvă corporatistă
fiindcă a lucrat pentru arhiepiscopul din Salzburg.
Şi fiindcă după aia a scris *Flautul fermecat,*
şi *Eine kleine Nachtmusik,*
plătit cu bani din industria mătăsii,

proveniţi din afacerile babane ale lui Giuseppe Bridi.
Nici pe Leonardo nu-l numim „vîndut“ sau
„unealtă“,
fiindcă pentru aur a dat cu vopsea în serviciul Papei
Leon al X-lea
şi al lui Lorenzo de Medici.

— Nu, spune Ducele, privim *Cina cea de taină* şi
Mona Lisa
şi habar n-avem cine a achitat nota de plată pentru ele.
Contează, spune el, ce lasă artistul în urma sa,
opera.
Nu cum şi-a plătit chiria.

Ambiţie

O poveste de Ducele Vandalilor

Un judecător i-a spus „pagubă cu intenţie răuvoitoare". Altul a numit-o „distrugere a proprietăţii publice".

La New York, după ce l-au prins paznicii de la Muzeul de Artă Modernă, judecătorul a redus în final capul de acuzare la „murdărire a domeniului public". După Muzeul Getty din Los Angeles, judecătorul a numit ceea ce făcea Terry Fletcher „graffiti".

La Getty sau la Frick sau la Galeria Naţională, infracţiunea lui Terry a fost aceeaşi. Doar că oamenii nu reuşeau să cadă de acord cum s-o numească.

Nici unul dintre judecătorii de mai sus nu trebuie confundat cu onorabilul Lester G. Myers de la Judecătoria Los Angeles, el însuşi colecţionar de artă şi, în fond, un tip de treabă. Criticul de artă despre care va fi vorba nu e Tannity Brewster, scriitor şi cunoscător în amănunt al scenei culturale. Şi relaxaţi-vă, nu va fi în nici un caz vorba despre Dennis Bradshaw, faimosul proprietar al Galeriei Pell/Mell, un loc unde, din întîmplare, unii o sfîrşesc împuşcaţi pe la spate. Din cînd în cînd.

Nu, orice asemănare a personajelor cu persoane reale, în viaţă sau decedate, e pur accidentală.

Ce se întîmplă aici e o născocire. Nimeni nu-i „cineva" real, cu excepţia domnului Terry Fletcher.

Spuneţi-vă în continuare că e doar o poveste. Nimic din toate astea nu e real.

Ideea vine din Anglia, unde studenţii la arte se duc la poştă şi iau vrafuri din etichetele alea ieftine pentru scrisul adresei, oferite gratuit clienţilor. Fiecare oficiu poştal are maldăre întregi de etichete dintr-astea, cam de mărimea unei mîini cu degetele întinse, dar strînse.

O mărime numai bună de ascuns în palmă. Etichetele au pe o parte o foiţă de hîrtie cerată care se dezlipeşte. Sub care e un strat de lipici făcut să adere la orice, pe vecie.

Ăsta e şi farmecul lor. Tinerii artişti – nişte neica nimeni, de fapt – stau la ei în studio şi pictează o miniatură perfectă. Sau schiţează un studiu în cărbune, după ce-au dat eticheta cu un strat alb, de bază.

Apoi, cu eticheta în palmă, se duc să-şi expună mica lor operă. În vagoanele de tren. Pe banchetele din spate ale taxiurilor. Şi operele lor rămîn „expuse" acolo pentru mai multă vreme decît v-aţi închipui.

Poşta a făcut etichetele astea dintr-o hîrtie atît de ieftină încît nu le mai poţi dezlipi. Hîrtia se rupe bucăţi-bucăţele încă de la margini, dar chiar şi acolo cleiul rămîne. Cleiul brut, cu gogoloaşe gălbui ca mucii, adună praf şi fum pînă cînd devine o pată neagră, mult mai urîtă decît mica pictură de şcoală. Oamenii şi-au dat seama că o operă de artă oarecare e mai bună decît cleiul hidos pe care-l lasă în urmă.

Aşa că oamenii lasă operele astea să atîrne. În lifturi şi în cabinele de toaletă. În confesionale şi în cabinele de probă din magazine. Majoritatea, locuri în care cîte-o pictură, două nu strică. Majoritatea pictorilor, fericiţi că munca lor e văzută. Pe vecie.

Şi totuşi – cine altcineva decît un american ar putea întinde coarda prea tare?

Marea idee i-a venit lui Terry Fletcher pe cînd stătea la coadă să vadă *Mona Lisa*. Deşi se apropia de tablou, acesta nu devenea mai mare. Era mai mare în manualele lui de istoria artei. Era în faţa celei mai faimoase picturi din lume, şi ea era mai mică decît o pernuţă de canapea.

Oriunde altundeva, ar fi fost atît de uşor să ţi-o strecori în palton şi să-ţi încrucişezi braţele. Atît de uşor s-o furi.

În timp ce coada se tîra lent înspre tablou, pictura nici nu mai părea nu ştiu ce minune. Iată capodopera lui

Leonardo da Vinci şi nu părea să merite o zi întreagă de stat în picioare la Paris.

A fost aceeaşi dezamăgire pe care Terry Fletcher a simţit-o în faţa străvechii petroglife care-l înfăţişează pe dansatorul cu flaut, Kokopelli, şi pe care o zărise înainte imprimată pe cravate şi lucind pe vasele de plastic pentru cîini. Brodată în covoraşele de baie şi pictată pe capace de W.C. Cînd s-a dus în cele din urmă în New Mexico să vadă originalul sculptat şi pictat pe o stîncă, primul lui gînd a fost: *Ce banal...*

Toate picturile astea vechi, capodoperele astea meschine cu reputaţiile lor umflate, plus etichetele adezive ale poştei britanice, i-au dat ideea că el ar putea face mai bune. El picta mai bine şi ar putea să-şi strecoare lucrările în muzee, înrămate şi ascunse în haină. Nu de mari dimensiuni, desigur, dar le putea pune bandă dublu-adezivă pe spate, şi cînd prindea un moment propice... să le lipească pe perete. Acolo să le vadă lumea, între un Rubens şi un Picasso... o lucrare originală de Terry Fletcher.

La Tate Gallery, înghesuind pictura lui Turner, *Furtuna de zăpadă: Armata lui Hannibal traversînd Alpii*, iat-o pe mama lui Terry, zîmbind. Îşi şterge mîinile cu un prosop de vase cu dungi albe şi roşii. La muzeul Prado, sprijinită de portretul Infantei lui Velasquez, iat-o pe Rudy, prietena lui. Sau pe Boner, cîinele lui.

Sigur, ar fi opera lui, semnătura lui, dar ar face-o pentru a aduce glorie oamenilor pe care-i iubeşte.

Păcat că majoritatea lucrărilor avea să sfîrşească în toaletele muzeelor. Era singurul loc fără paznic sau camere de securitate. În orele mai puţin aglomerate, ar putea chiar să intre în toaleta femeilor şi să agaţe o lucrare.

Nu toţi turiştii vizitează toate galeriile dintr-un muzeu, dar toţi se duc la toaletă.

Părea să nici nu conteze cum arăta pictura. Ceea ce o făcea artă, o capodoperă, părea să depindă de locul în

care e atîrnată... de cît de bogată e rama... şi lîngă ce alte lucrări se găsea. Dacă se documenta bine, găsea o ramă veche potrivită şi-şi agăţa tabloul în centrul unui perete plin, putea rămîne atîrnat acolo zile întregi, poate săptămîni, pînă să-l sune cineva de la muzeu. Sau poliţia.

Au urmat capetele de acuzare: pagube răuvoitoare, distrugere, graffiti.

„Murdărirea domeniului public", aşa a numit un judecător arta lui şi i-a ars o amendă şi o noapte la închisoare.

În celula în care-l vîră poliţiştii pe Terry Fletcher, toţi cei dinaintea lui au fost artişti, au zgîriat vopseaua verde, umplînd toţi pereţii cu desene. Apoi semnîndu-se. Petroglife mai originale decît Kokopelli. Decît *Mona Lisa*. Create de vreun nume care nu era Pablo Picasso. În noaptea aceea, uitîndu-se la desene, Terry aproape s-a dat bătut.

Aproape.

A doua zi un bărbat a venit la el la studio, unde nişte muşte negre dădeau roată unei grămezi de fructe pe care Terry încerca s-o picteze cînd fusese arestat. Tipul era principalul critic de artă al unui concern de publicaţii. Era un prieten al judecătorului din seara precedentă, şi criticul ăsta a zis da, şi lui i se părea al dracului de amuzantă toată povestea. Chiar şi în mirosul dulceag al fructelor putrezite, printre muştele care bîzîiau, omul a spus că i-ar plăcea să-i vadă lucrările.

— Foarte bine, a spus criticul, privind pînză după pînză, fiecare îndeajuns de mică încît să încapă sub un palton. Foarte, foarte bine.

Muştele negre tot dădeau roată, aterizînd pe merele atinse de putregai şi pe bananele negre, apoi zumzăiau în jurul celor doi.

Criticul purta ochelari cu lentile groase cît nişte hublouri de vapor. Îţi venea să strigi cînd îi vorbeai, aşa cum ai striga la cineva aflat la etaj într-o casă mare, în spatele unui geam, şi care nu vine să deschidă uşa.

Şi totuşi, absolut, în mod cert, în nici un caz, criticul NU era Tannity Brewster.

Mare parte dintre cele mai bune picturi ale sale, îi spuse Terry, se aflau încă sub cheie la tribunal, ca probe în procesele care urmau.

Dar criticul a spus că n-avea importanţă. În ziua următoare a venit însoţit de un patron de galerie şi de o colecţionară, persoane faimoase amîndouă: opiniile lor apar mereu în revistele naţionale. Se uită tustrei la lucrări. Tot repetă numele unui artist faimos pentru printurile lui neglijente înfăţişînd celebrităţi decedate, artist care-şi semnează lucrările cu litere uriaşe, folosind un spray roşu.

Încă o dată trebuie spus, patronul galeriei nu era Dennis Bradshaw. Colecţionara vorbea cu accent texan. Părul ei blond-roşcat avea aceeaşi nuanţă portocalie cam sinistră cu bronzul de pe umeri şi ceafă, însă nu era Bret Hillary Beales.

Era un personaj inventat în totalitate. Dar în timp ce-i privea tablourile, tot repeta cuvîntul „profitabil".

Avea un tatuaj mic pe gleznă, un singur cuvînt – *Sugar*[1] – scris cu litere dantelate chiar deasupra sandalei, dar în nici un caz, absolut, nici vorbă, NU era domnişoara Bret Hillary Beals.

Nu, personajele astea inventate, criticul şi patronul galeriei de artă şi colecţionara, îi spun în cele din urmă artistului nostru: Uite care-i tîrgul. Au investit milioane în lucrările autorului ăluia de printuri neglijente, care însă a inundat în ultima vreme întreaga piaţă de artă cu producţiile lui. Face bani cu grămada, dar în acelaşi timp valoarea operelor lui mai vechi tot scade. Valoarea investiţiei lor.

Tîrgul e următorul: dacă Terry Fletcher îl ucide pe autorul de printuri – atunci criticul de artă, patronul şi

1. Cuvînt cu mai multe sensuri: „za. ´r", „iubită", „bani", „droguri" (în engl. în orig.).

colecţionara îl fac pe Terry celebru. Îl transformă într-o bună investiţie. Lucrările lui se vor vinde pentru o avere. Tablourile cu maică-sa, cu prietena, cîinele sau hamsterul vor primi sprijinul de care au nevoie pentru a deveni clasice precum *Mona Lisa*. Precum Kokopelli, zeul zvăpăiat al indienilor hopi.

În studio, muştele negre dau roată aceleiaşi grămezi de mere moi şi banane fleşcăite.

Şi dacă te-ajută, îi spun ei lui Fletcher, tipul cu printurile şi-a cîştigat faima doar fiindcă a ucis un sculptor leneş, care la rîndu-i a omorît un pictor băgăcios, care şi el a omorît un autor de colaje care-şi vînduse integritatea artistică.

Toţi ăştia sînt morţi, în vreme ce lucrările lor sînt expuse în muzee, ca un cont bancar a cărui valoare creşte mereu. Şi nici măcar nu-i valoare estetică: doar culorile se şterg în maroniul florii soarelui a lui Van Gogh, vopseaua şi lacul crapă şi se îngălbenesc. Sînt mereu mult mai mici în realitate decît în aşteptările oamenilor care stau toată ziua la coadă să le vadă.

Aşa funcţionează piaţa de artă de secole întregi, a spus criticul. Dacă Terry hotăra să nu preia această primă „comandă" adevărată, nu era nici o problemă. Dar avea înainte un viitor lung de procese neterminate, un şir de capete de acuzare împotriva sa. Oamenii ăştia de artă îl puteau şterge cu un singur telefon. Sau îl puteau agrava. Chiar dacă Terry nu făcea nimic, putea fi condamnat la închisoare pentru multă, multă vreme. În celula aia verde cu pereţi zgîriaţi.

Şi după aia cine i-ar mai da crezare unui puşcăriaş?

Aşa că Terry Fletcher spune da.

Îl ajută faptul că nu-l cunoaşte pe artistul de printuri. Patronul galeriei îi dă un pistol şi-i spune să poarte un ciorap de nailon tras pe faţă. Pistolul e de mărimea mîinii cu degetele întinse, dar ţinute strîns. Un instrument uşor de ascuns în palmă, e de mărimea unei etichete de colet,

şi face şi el o treabă pe vecie. Artistul neglijent se va afla în galerie pînă la ora închiderii. După care se va îndrepta pe jos spre casă.

În seara aceea Terry Fletcher îl împuşcă, de trei ori – pac, pac, pac – pe la spate. Termină treaba mai repede decît i-a luat să-l agaţe pe Boner în Muzeul Guggenheim.

Peste o lună, Fletcher are primul lui vernisaj adevărat într-o galerie.

Care NU e Galeria Pell/Mell. Are aceeaşi podea în carouri negre şi roz şi un baldachin cu dungi asortate deasupra uşii, şi o groază de oameni eleganţi vin să investească în artă, dar e o altfel de galerie, una născocită. Plină cu oameni eleganţi *inventaţi*.

După aia, cariera lui Terry se complică. S-ar putea spune că-şi face treaba prea bine, întrucît criticul îl trimite să ucidă un artist conceptual din Germania. Un artist performer din San Francisco. Un sculptor cinetic din Barcelona. Toată lumea crede că Andy Warhol a murit în urma unei operaţii de fiere. Că Robert Mapplethorpe şi Keith Haring au murit de SIDA.

De fapt... crezi ceea ce vor unii să crezi.

În tot acest timp, criticul îi spune lui Fletcher că dacă se retrage, lumea artei îi va pune în cîrcă prima crimă. Sau mai rău.

'Ce-i mai rău? întreabă Terry.

Şi ei nu răspund.

Cine altcineva decît un american ar putea întinde coarda prea tare?

Ocupat cu lichidarea tuturor artiştilor care s-au vîndut, a artiştilor leneşi, a celor care lucrează de mîntuială, Terry Fletcher nu mai are timp de propriile lucrări. Chiar şi tablourile cu Rudy şi cu maică-sa par fuşerite, neglijente, de parcă n-ar da doi bani pe ele. În ultima vreme tot scoate versiuni diferite ale lui Kokopelli cîntînd la flaut, dansînd. Măreşte fotografii ale *Mona Lisei* la dimensiunile unui perete, apoi le colorează cu

mîna în culori la modă în decoraţiunile interioare din anul respectiv. Şi totuşi, dacă poartă semnătura lui, oamenii cumpără. Muzeele cumpără.

Şi după anul ăsta de celebritate...

După anul ăla, într-o zi e la o galerie de artă şi stă de vorbă cu patronul. Acelaşi care i-a împrumutat o armă cu un an în urmă. NU Dennis Bradshaw. Afară strada e întunecoasă. Ceasul de la încheietură arată ora unsprezece. Patronul spune că trebuie să închidă şi să plece acasă. Ce s-o fi întîmplat cu pistolul ăla, Terry habar n-are.

Patronul deschide uşa şi afară e trotuarul scufundat în întuneric. Baldachinul cu dungi negre şi roz. Lunga plimbare pînă acasă.

Afară, stîlpii de iluminat sînt plini de micile picturi ale unor oameni pe care nu-i cunoşti. Peste tot pe stradă sînt lipite lucrările lor nesemnate. În timpul plimbării ăsteia lungi o să se întîmple, dacă nu astă seară atunci altă dată. Cu pasul următor, fiecare noapte va fi o plimbare într-o lume în care orice artist vrea o şansă să devină cunoscut.

8

Sîntem în foaierul maya, cu pereţii acoperiţi cu ipsos modelat ca un bazalt vulcanic. În roca asta falsă sînt sculptate siluetele unor războinici purtînd cîte o pînză peste coapse şi o coroană de pene. Luptători purtînd cape de blană cu pete ca să arate ca nişte leoparzi. Întreaga încăpere spune povestea pe care vrea s-o accepţi ca fiind adevărată.

Papagali sculptaţi în ipsos îşi trag cozile în curcubee de portocaliu şi roşu.

Din crăpături largi şi firide dărăpănate în zidurile de ipsos, cărora li s-a dat un aer străvechi, mult deasupra capetelor noastre răsar ghirlande de orhidee grase făcute din hîrtie violet.

— Domnul Whittier avea dreptate, spune doamna Clark, privind în jur. Noi creăm tot teatrul ăsta care ne umple vieţile.

Doar praful şterge portocaliul penelor şi violetul florilor. Canapelele de lemn negru sînt acoperite cu imitaţii de blană de leopard. Sofalele şi feţele rînjite ale războinicilor şi bazaltul fals sînt toate împînzite de plasele cenuşii ale păianjenilor.

Doamna Clark spune:

— Cîteodată parcă ne petrecem prima jumătate a vieţii căutînd un dezastru.

Şi priveşte în jos la pieptul ei care iese drept în afară, o privire aproape imposibilă din cauza buzelor ei mărite artificial. Cît sîntem tineri, spune ea, vrem ceva care să ne încetinească şi să ne ţină în loc îndeajuns ca să putem arunca o privire sub suprafaţa lumii. Dezastrul poate fi

un accident de maşină sau un război. Care să ne facă să ne oprim. Poate fi să te îmbolnăveşti de cancer sau să rămîi însărcinată. Partea importantă e cum pare să ne ia prin surprindere. Dezastrul ne împiedică să trăim viaţa pe care ne-am plănuit-o cînd eram copii – o viaţă mereu pe fugă.

— Şi aşa ne creăm teatrul şi suferinţa de care avem nevoie, spune doamna Clark. Dar acest prim dezastru e un vaccin, o inoculare.

Toată viaţa, spune ea, cauţi dezastrul – urmăreşti cum dau probe dezastrele – ca să fii bine pregătit pentru cînd va sosi dezastrul suprem.

— Pentru cînd mori, spune doamna Clark.

Aici, în foaierul maya, sofalele şi scaunele negre sînt cioplite astfel încît să semene cu altarele din vîrful piramidelor pe care victimelor umane li se smulgeau inimile din piept.

Covorul e un soi de calendar lunar, cercuri înlăuntrul altor cercuri, cu model negru pe portocaliu, lipicios de cîte sucuri s-au vărsat pe el. La picioarele noastre se întinde o pată mucedă cu braţe şi picioare răşchirate.

Cînd te aşezi pe pernele de blană falsă încă se simte mirosul de floricele de porumb.

Asta e teoria ei. Extensiunea doamnei Clark la teoria domnului Whittier.

În lume avem parte de durere şi ură şi iubire şi bucurie şi război pentru că ni le dorim. Şi ne dorim tot teatrul care să ne pregătească pentru testul de-a înfrunta într-o zi moartea.

Mama Natură, stînd cu braţele întinse în faţă ca o somnambulă, îşi depărtează degetele şi se uită la desenele cu henna care i s-au lăţit pe piele. Cu degetele unei mîini pipăie baza degetelor celeilalte mîini. Pipăind osul să vadă cît e de gros, Mama Natură spune:

— Credeţi că Lady Zdreanţă era pregătită? Spune: Dar domnul Whittier era?

Şi doamna Clark ridică din umeri. Spune:

— Contează?

Aşezată pe blana falsă, alături de Mama Natură, Directoarea Tăgadă şi-a răsucit un ciorap de nailon în jurul încheieturii stîngi. Cu dreapta continuă să răsucească ciorapul tot mai strîns, în timp ce degetele mîinii stîngi devin tot mai albe. Atît de albe încît pînă şi blana pisicii pare închisă la culoare pe lîngă pielea ei alb-vineţie. Pînă cînd degetele alea albe, care nu mai simt nimic, se pleacă şi atîrnă inerte din încheietură.

Cu mîna stîngă în poală, Sfîntul Fără-Maţe îşi pipăie degetul mare al mîinii drepte, îl mîngîie în sus şi în jos cu pumnul stîng. Pipăie protuberanţele şi încheieturile degetului ca să nu le uite niciodată. Pentru cînd n-o să-l mai aibă.

Stăm aici cu toţii, privindu-ne unii pe ceilalţi. Aşteptînd ca următorul punct din scenariu sau următorul dialog să pornească şi să se depene în versiunea noastră profitabilă despre adevăr.

Agentul Ciripel plimbă obiectivul camerei de la unul la altul. Microfonul cu cap metalic al Contelui Calomniei se iţeşte din buzunarul cămăşii.

Acest moment, anunţînd oroarea reală a următorului. Momentul ăsta se înregistrează deja peste moartea domnului Whittier, care s-a înregistrat peste moartea lui Lady Zdreanţă, care s-a înregistrat peste Miss America ţinîndu-i cuţitul la beregată domnului Whittier.

Mama Natură o întreabă pe doamna Clark:

— Aşa, şi de ce l-ai iubit?

— N-am venit aici pentru că l-am iubit *pe el*, răspunde doamna Clark. Agentului Ciripel îi spune: *Nu* îndrepta camera aia către mine. Arăt groaznic pe video... Totuşi, în lumina caldă a reflectorului camerei, doamna Clark zîmbeşte strîngînd din dinţi, un zîmbet de clovn cu buzele ei ca nişte baloane umplute cu apă, în timp ce spune:

— Am venit aici pentru că am văzut un anunţ.

Şi s-a încredinţat acestui om pe care nu-l cunoştea? L-a urmat şi l-a ajutat? Chiar ştiind că o va închide aici? Nu prea are sens.

Reverendul Fără Dumnezeu, cu faţa lui de carne crudă cusută cu aţă, cu sprîncenele rase, cu unghiile atît de lungi încît nu-şi poate strînge pumnul, spune:

— Dar ai plîns...

— Fiecare apostol sau discipol, spune doamna Clark, oricît ar fugi ca să-şi urmeze mîntuitorul, fuge în aceeaşi măsură ca să scape de ceva.

În mijlocul războinicilor sculptaţi care ne păzesc, sub orhideele de hîrtie vopsite şi pliate astfel încît să pară naturale, doamna Clark spune că avusese o fiică. Un soţ.

— Cassie avea cincisprezece ani, spune ea. Spune: O chema Cassandra.

Doamna Clark spune că atunci cînd găsesc un mormînt puţin adînc sau cadavrul victimei unui omor, detectivii ascund acolo un microfon. E procedura standard.

Face un semn din cap în direcţia Contelui Calomniei, a reportofonului din buzunar.

Poliţia se ascunde pe-aproape şi ascultă vreme de cîteva zile sau săptămîni. Pentru că aproape întotdeauna ucigaşul se întoarce să vorbească cu victima. Mai de fiecare dată. Trebuie să ne spunem povestea vieţii cuiva, şi ucigaşul nu poate vorbi despre propria crimă decît cu cineva care n-are cum să-l pedepsească. Cu prada sa.

Chiar şi un ucigaş simte nevoia să vorbească, să-şi spună povestea, atît de puternic încît se va întoarce şi va sta lîngă groapă sau lîngă leşul intrat în putrefacţie şi va pălăvrăgi bla bla vreme de ore întregi. Pînă cînd i se pare că are sens. Pînă cînd se convinge pe sine de povestea noii sale realităţi. Realitatea conform căreia... a avut dreptate.

De-aia aşteaptă poliţia.

Încă zîmbind, doamna Clark spune:

— Şi de-asta sînt aici. Spune: Ca voi toţi, am dorit doar un mod în care să-mi spun povestea...

Încă sub lumina caldă a videocamerei, doamna Clark spune:

— Te rog. Îşi ascunde faţa în mîini şi, printre degetele strînse, spune: O cameră video mi-a distrus căsnicia...

Privind în urmă

Un poem despre doamna Clark

— Instruiești un nou angajat, spune doamna Clark, ca să preia vechea ta slujbă plicticoasă.
Atunci cînd crești un copil.

Doamna Clark pe scenă, cu brațele încrucișate pe piept,
fiecare mînă ținînd cotul celeilalte
ca un leagăn pentru niște sîni aleși de o femeie mult mai curajoasă.
O femeie cu o spinare mult mai solidă.
Sînii ăștia îi amintesc acum de toate greșelile despre care ea crezuse
c-o vor salva.
Pleoapele ei sînt tatuate cu portocaliul care arăta atît de șic
acum douăzeci de ani,
buzele ei mai întîi siliconate, de mărimea și forma unor ventuze,
apoi tatuate cu nuanța uitată a unei piersici atinse de brumă.
Frizura și hainele ei de doamnă Clark, încremenite în timpul
în care-și pierduse curajul și renunțase să-și mai asume vreun risc.

Pe scenă, în locul luminii unui reflector, o secvență de film:
Un film de amator cu o fetiță purtînd un coif de hîrtie la o petrecere, prins cu elastic
sub bărbie,
o fetiță care suflă în lumînările de pe tort.
— Înainte să te dea afară, spune doamna Clark, o instruiești pe nou-venită spunîndu-i...

Nu atinge. Frige!
Dă jos picioarele de pe canapea!
Şi... nu cumpăra niciodată ceva de nailon cu fermoar.
Cu fiecare dădăceală, eşti obligată să treci din nou prin toate
alegerile pe care le-ai făcut,
să-ţi revezi şirul vieţii lecţie cu lecţie.
Şi după atîţia ani, vezi cu cît de puţin ai rămas,
cît de mărginite ţi-au fost viaţa şi educaţia.
Cît de puţin curajul, cît de redusă curiozitatea.
Ca să nu mai vorbim de speranţe.

Doamna Clark pe scenă; oftează, sînii i se ridică mari cît nişte sufleuri
cît nişte pîini, apoi cad, se domolesc, se odihnesc.
Spune că poate cel mai bun sfat e ceea ce nu-i poţi spune nicicum:
Să rămîi ca şi cum ai fi buricul lumii,
să-ţi fii propria autoritate supremă în orice privinţă,
propriul expert în toate cele,
infailibil,
omniscient.
Mereu, la fiecare ciclu, întotdeauna:
Foloseşte mijloace de contracepţie.

Postproducţie

O poveste de doamna Clark

În primele zile Tess şi Nelson Clark au mers înainte ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Ceea ce înseamnă că s-au îmbrăcat cu hainele de oraş şi au deschis portierele maşinilor. Au mers în continuare cu maşina la birou. Seara au stat la masa din bucătărie fără să-şi vorbească.

Şi ce.

Cei de la închirieri aveau să-i sune ca să-şi ia înapoi echipamentul de filmat.

Nelson era acasă, cu Tess, sau nu era.

În a treia zi, ea s-a coborît din pat doar ca să meargă la baie. Nici nu s-a obosit să dea telefon la serviciu să le spună că era bolnavă. Inima continua să-i bată, orice ar fi încercat. Ceea nu înseamnă că a încercat totul.

Nu merita efortul să se apuce de băut sau să măsoare maşina ca să vadă cît de lung trebuia să fie furtunul pentru a ajunge de la ţeava de eşapament la geamul de pe partea şoferului. Nu merita în nici un caz să meargă la doctorul din circumscripţie şi să-l mintă în faţă ca să obţină nişte sedative. Celelalte lucruri pe care a fi putut să le facă, de pildă, să-şi taie venele cu lama, păreau doar nişte fapte dintr-un plan stupid, menit să-i rezolve toate problemele deodată.

Reflectoarele şi camera erau încă îngrămădite în jurul patului soţilor Clark.

Sinuciderea i se părea doar un alt plan agresiv care să-i rezolve viaţa. Dacă aprindeau reflectoarele şi porneau camera, şi-ar fi putut filma moartea – un film *snuff* în două părţi. Un miniserial. Un alt Mare Proiect. Dacă se sinucidea, ar fi fost doar atît: o exagerare. Un alt început, mijloc, sfîrşit.

Să meargă la lucru părea o nebunie. Să mai mănînce vreodată avea la fel de puţin sens ca a planta bulbi de lalele în umbra unei bombe atomice care se prăbuşeşte.

E totul doar o amintire acum, dar Nelson a fost cel care a verificat contul lor de economii. El a fost cel care a spus că singura modalitate prin care îşi puteau permite să aibă un copil era să facă un film pentru adulţi.

— Într-o bună zi, spune doamna Clark, asta o să ţi se întîmple şi ţie, şi în secunda aia viaţa ta ţi se va părea cu vreo sută de ani prea lungă...

În a cincea zi de zăcut în pat, ar jura că trăiesc de cînd lumea. Să zaci în pat zi după zi, probabil cam aşa se simte un vampir. Închipuie-ţi că te-ai născut cu mii de ani în urmă şi tot faci aceleaşi greşeli stupide. Timp de mii de ani tot mergi în baruri şi cluburi şi crezi că te distrezi de minune. Îţi închipui că eşti în centrul atenţiei. Ai un soţ despre care crezi că arată bine. Crezi că amîndoi sînteţi aşa de pizdoşi.

Soţii Clark credeau că multe cupluri se îmbogăţeau de pe urma filmelor pentru adulţi. Industria filmelor de amatori are succes doar pentru că pornografia video a creat cererea. Toate cuplurile cu excepţia lor îşi suplimentau fondurile în timpul liber. Alte cupluri căsătorite nu-şi iroseau partidele de sex fără să fie privite, apreciate de necunoscuţi. Mai întîi închiriau o cameră de filmat şi masa de montaj. Găseau apoi un distribuitor pentru filmul lor. Fiind căsătoriţi, spusese Nelson, nici măcar nu era păcat.

Acum n-are sens să se dea jos din pat şi să şteargă caseta. Ar fi ca şi cum ai sparge o oglindă fiindcă îţi arată adevărul. Ca şi cum ai ucide mesagerul care-ţi aduce veşti proaste.

— Stînd în pat zi după zi, spune doamna Clark, îţi dai seamă că nu ţăruşii ucid vampirii.

Ci balastul emoţional şi dezamăgirile pe care le duc în cîrcă secol după secol.

Îţi place să crezi că devii tot mai amuzant şi mai deştept. Cît timp faci eforturi, te îndrepţi înspre Marele Pot. Aşa trebuie că te simţi ca vampir în primele două sute de ani. După aia rămîi doar cu aceeaşi relaţie eşuată înmulţită cu două sute.

Şi ce.

Problema tinereţii veşnice e că tinzi să amîni. Aşa că soţii Clark au învăţat cum să facă un film. Ceea ce a implicat, printre altele, faptul că Nelson s-a ras în jurul pulii, ca să pară mai mare. Tess şi-a făcut implanturi la sîni, cît de mari o ţinea spinarea. În timpul unui singur somn de după-amiază a căpătat genul de bust autonom pe care-l vezi doar în filmele pentru adulţi. Şi-a căptuşit interiorul buzelor cu tuburi pline cu spumă, care i-au dat un botic numai bun de muie pentru tot restul vieţii. S-au înscris amîndoi la sesiuni de bronzat, douăzeci de minute de două ori pe zi. Şi-au citit unul altuia cu voce tare, ca să înveţe, cum montajul video se face cu ajutorul marcajelor de timp care însoţesc fiecare moment al înregistrării.

Fiecare moment poartă un cod cu ora, minutul, secunda şi numărul exact al cadrului. Codul 01:34:14:25 înseamnă prima oră, minutul treizeci şi patru, secunda paisprezece, cadrul douăzeci şi cinci al benzii. Cînd montezi fie şi numai un film pe video pentru adulţi, trebuie să creezi o realitate falsă. Trebuie să faci aluzie la o relaţie, punînd evenimentele unele lîngă altele. Acest itinerar de imagini trebuie să-l conducă pe privitor de la un act sexual la celălalt. Trebuie să falsifici pînă obţii continuitate. Iluzia trebuie să aibă sens.

Au înregistrat majoritatea scenelor de sex oral înainte de 10:22:19:02.

Au filmat o groază de material genital pînă la 25:44:15:17.

Au filmat nişte scene perianale şi apoi altele perivaginale pînă la 31:25:21:09.

Şi au terminat cu analul la 46:34:07:15.

Întrucît filmele astea se termină toate la fel, contează cum ajungi acolo, călătoria pînă la marele orgasm e importantă. Orgasmul e doar o simplă formalitate. Material de duzină.

Un alt lucru de ţinut minte e că lungimea unui cadru într-un film video e de la opt pînă la cincisprezece secunde. Tess şi Nelson trebuie să lucreze împreună cam cîte douăzeci de secunde odată. După care, trebuie să se scoale şi să apese pe butonul PAUSE. Mută camera într-un alt unghi şi refac iluminatul scenei. Mai filmează douăzeci de secunde. Căsătoria lor se află încă în punctul în care sexul e distractiv, dar după prima zi de filmare, singurul lucru care-i mai impulsionează să continue sînt banii pe care o să-i scoată. Banii şi copilul.

— Amîndoi eram, spune doamna Clark, plini de energie ca nişte căţei care ţopăie înainte de-a primi de mîncare.

Tess şi Nelson n-au arătat niciodată mai bine decît înainte de-a începe filmările. Asta a fost partea cea mai proastă. Mare parte dintr-o săptămînă şi-au petrecut-o în dormitor. Chiar şi avînd contact doar cîte douăzeci de secunde, trebuie c-au făcut sex cam patruzeci şi opt de ore în total. Cu luminile încinse uscîndu-le sudoarea de pe piele.

Ca să rămînă excitaţi, au aşezat un televizor în afara cadrului şi-au au pus un film porno la care se puteau uita în timp ce înregistrau. Ăsta a devenit cartonul lor cu indicaţii sau teleprompterul lor. Ca şi soţii Clark, oamenii din film păreau să privească undeva în afara cadrului, la un alt film. Acest lanţ de voyeurisme – ei uitîndu-se la unii care se uitau la rîndul lor la alţii – le plăcea. Filmul la care se uitau soţii Clark era vechi de cinci ani. Bărbaţii aveau favoriţi lungi şi femeile purtau cercei care atîrnau şi fard de pleoape de un albastru electric. Cine ştie cît de vechi era filmul la care se uitau ei, dar soţii Clark se simţeau mai bine ştiind că erau cu toţii legaţi, ca într-o ghirlandă de floricele, dincolo de timp.

Oamenii ăştia arătau cam de vîrsta lor pe casetă, însă acum probabil erau între două vîrste. Erau tineri, cu muşchi lungi, bine reliefaţi la picioare şi braţe, dar se mişcau rapid, ca şi cum s-ar fi uitat afară din cadru la un cronometru.

Ca să-şi smulgă cîte un zîmbet, Tess şi Nelson spuneau pe rînd ce vor face cu banii.

Vor cumpăra o casă.

Vor călători în Mexic.

Vor face filme adevărate. Lungmetraje. Vor înfiinţa propria lor companie de producţie independentă, şi nu vor mai munci niciodată pentru alţii.

Îşi vor numi copilul Cassie dacă va fi fetiţă.

Baxter, dacă va fi băiat. În loc de un film vechi cu naşterea, într-o zi îi vor arăta copilului momentul concepţiei lui. Baxter va vedea cît de sexy şi de în temă erau bătrînii. Părea o idee atît de progresistă.

Şi după aia, nu va mai trebui să facă sex niciodată, în vecii vecilor.

Cu cît treaba devenea mai grea, cu atît se aşteptau să cîştige mai mult. Cu cît îi dureau mai mult să se atingă pe pielea crăpată sau să se întindă pe salteaua rece, scăldată în sudoare, cu atît mai luminos trebuia să-şi închipuie viitorul. Feţele îi dureau de la atîta zîmbit. Îi ardea pielea înroşită de mîngîieri. Cu cît maratonul dura mai mult, cu atît recompensa trebuia să crească la proporţii tot mai incredibile.

Apoi, în cît timp îi ia unui doctor să-ţi spună că boala ta e mortală sau unui judecător să pronunţe o condamnare la moarte, au terminat.

Soţii Clark îşi făcuseră unul altuia toate lucrurile imaginabile. Le mai rămînea doar montajul.

Asta trebuia să fie partea amuzantă.

Diferenţa între cum arăţi şi cum te vezi e de ajuns pentru a-i omorî pe cei mai mulţi dintre oameni.

Şi poate că vampirii nu mor pentru că nu se pot vedea în poze sau în oglindă.

— Oricît montaj am fi făcut, spune doamna Clark, nu ne-ar fi salvat.

Toate exerciţiile de aerobic şi operaţiile estetice din lume nu i-ar fi putut face să arate aşa cum îşi închipuiau înainte să vadă înregistrarea. N-au văzut decât două animale lipsite de păr, cu pielea de un roz închis şi cu proporţii aiurea, aşa cum arată corciturile de cîini, cu picioare scurte şi gîturi lungi şi torsuri groase fără talie. Rînjeau cu nişte zîmbete largi cît capcanele de urs, în timp ce ochii le fugeau la aparatul de filmat să se asigure că mai era cineva atent. Îşi sugeau burţile.

Şi mai rea decît urîţenia lor comună era dovada că îmbătrîneau. Buzele lor ţocăiau sonor şi pielea le era lăsată şi îngroşată în jurul orificiilor. Trupurile lor se legănau împreună de parcă ar fi fost o maşinărie străveche forţată să lucreze la viteză maximă pînă la dezintegrare.

Penisul erect al lui Nelson părea strîmb şi murdar, ca un gunoi din tomberonul unei băcănii chinezeşti. Buzele şi sînii lui Tess păreau mari-ca-la-panaramă, cu cicatricile de un roşu aprins.

Şi ce.

Tess Clark a plîns în timp ce se priveau din toate unghiurile, în toate poziţiile. Au privit fiecare parte a corpurilor lor, de la tălpile picioarelor la scalp, secretele dintre picioare, părul ascuns la subsuoară, le-au privit pe toate pînă cînd s-a terminat caseta şi i-a lăsat în întuneric.

Doar atîta erau.

După aia, chiar şi plînsul părea un alt mod jalnic de-a trece peste moment. Orice emoţie părea o cale prostească şi fără rost de-a tăgădui ceea ce văzuseră. Orice faptă părea un nou început al unui alt vis stupid, osîndit.

Puteau face un alt film. Înfiinţa propria lor companie de producţie. Însă acum, orice ar fi făcut, ştiau că nu era real. Nu vor fi niciodată aşa cum şi-au închipuit.

Şi oricît s-ar fi străduit, oricîţi bani ar fi făcut, amîndoi urmau să moară.

În două zile cu un aparat de filmat închiriat îşi consumaseră rezerva de-o viaţă de interes pentru celălat. Nici unul nu mai avea vreun secret.

I-au tot sunat de la ABC, firma de închirieri, ca să-şi recupereze reflectoarele şi camera. Compania le-a tot taxat cărţile de credit pînă cînd au ajuns să datoreze mai mulţi bani decît strînseseră vreodată.

Într-o zi Nelson Clark s-a rostogolit din pat ca să împacheteze echipamentul, să-l ducă înapoi, şi nu s-a mai întors.

Peste o săptămînă, doamnei Clark nu i-a mai venit ciclul.

— Sînii ăştia uriaşi, spune doamna Clark, ar fi trebuit să fie o deducere de taxe.

Erau însă doar aparenţa unui lucru masiv şi matern. Şi acum avea să aibă şi un copil.

Nelson Clark nu s-a mai întors la domiciliu. Într-un oraş atît de mare, sute de soţi îşi părăsesc nevestele în fiecare an. Copii fug de acasă. Soţi evadează. Oameni dispar.

Şi ce.

Tess Clark a ars caseta, dar o vede de cîte ori închide ochii. Chiar şi acum, după aproape şaisprezece ani. Chiar şi acum, cînd copilul ei s-a născut, a crescut şi a murit.

Copilei i-a dat numele Cassandra.

9

Doamna Clark o găseşte pe Directoarea Tăgadă în salonul renascentist italian, prăbuşită pe o masă neagră de lemn masiv. De pe masă picură sînge pe toate laturile. Sîngele lipicios, deja acoperit cu un strat de păr de pisică. Directoarea Tăgadă, cu ciorapul de nailon răsucit şnur în jurul încheieturii. În masă e împlîntat un satîr. Deasupra ciorapului de nailon, mîna Directoarei zace albă într-o băltoacă de un roşu închis.

Pe podea, sub masă, Cora Reynolds mestecă un arătător retezat.

— Draga mea, spune doamna Clark, uitîndu-se la ciotul însîngerat care începe să prindă crustă, în timp ce Directoarea înfăşoară un petic de mătase galbenă în jurul lui ca să-l acopere. Doamna Clark se apropie s-o ajute să panseze mai strîns şi spune:

— Cine ţi-a făcut asta?

Directoarea Tăgadă răsuceşe garoul de nailon şi mai tare şi zice:

— Tu mi-ai făcut-o.

În momentele astea toţi căutăm cîte-o chestie mai extremă.

Cu toţii vrem ceva care să ne umfle rolurile. Să ne pună personajul în centrul atenţiei după ce vom fi salvaţi.

Şi-n plus e şi un mod de-a hrăni pisica.

Cel care se va putea lăuda cu cea mai mare suferinţă, cu cele mai multe cicatrice, acela va avea rolul principal în mintea publicului.

Dacă lumea de afară ar sparge uşa să ne salveze chiar acum, Directoarea Tăgadă ar fi cea mai chinuită victimă,

arătîndu-le cioturile degetelor retezate de la mîini şi picioare, etalîndu-le ca să stîrnească compasiune. Devenind personajul principal. Cel din segmentul A al oricărui talk-show.

Ceea ce înseamnă că noi, restul, avem roluri secundare.

Ca să nu fie întrecut, Sfîntul Fără-Maţe a împrumutat un satîr de la Bucătarul Asasin şi şi-a retezat degetul mare al mîinii drepte. O policarectomie radicală.

Ca să nu i se ia faţa, Reverendul Fără Dumnezeu a cerut satîrul împrumut şi şi-a hăcuit degetele mici de la picioare.

— Ca să devin celebru, a spus el, şi după aia să pot purta pantofi cu toc *foarte* strîmţi.

Tapetul verde şi draperiile de mătase din salonul italian sînt împroşcate cu sînge care pare negru în lumina electrică. Podeaua, covorul, sînt atît de lipicioase încît la fiecare pas îţi ies pantofii din picioare.

Veriga Lipsă zice că un deget lipsă te-ajută să nu-ţi mai stea gîndul la foame. Veriga poartă o robă de episcop, din brocart ţesut cu fire de aur la margini, însă de sub guler îi ies smocuri de păr negru. Poartă o perucă pudrată care îi face barba neîngrijită şi capul pătrat să pară de două ori mai mari.

Pe lîngă coada lui de cal, Ducele Vandalilor mai poartă cămaşă şi pantaloni de piele cu franjuri lungi, fluturîndu-i din fiecare cusătură. Îşi mestecă guma cu nicotină. Mama Natură şchioapătă în sandale cu toc care îi arată degetele retezate de la picioare, iar colierul cu clopoţei scoate clinchete la fiecare pas. Ronţăie o lumînare de cuişoare-nucşoară.

Ne încălzim cu toţii în bluze de poet cu horbote precum cele ale lordului Byron. Sau în fuste lungi cu jupe dedesubt, din care purta probabil Mary Shelley. În mantii de Dracula căptuşite cu satin roşu. În cizme grele de Frankenstein.

Tot cam prin perioada asta, Sfîntul Fără-Maţe ne întreabă dacă poate fi el ăla care se îndrăgosteşte.

Orice poveste are nevoie de un subiect secundar romantic, spune el, ţinîndu-şi pantalonii cu o mînă. Ca să acoperim toate segmentele de marketing, avem nevoie de doi tineri prinşi într-o dragoste adîncă şi deznădăjduită, ţinuţi departe unul de altul de un personaj crud şi rău.

Sfîntul Fără-Maţe stă de vorbă cu domnişoara Hapciu în salonul italian cu scaunele lui brodate şi fîşii de mătase verde între ferestrele înalte cu geam oglindă: e locul în care se poate înfiripa o idilă.

— M-am gîndit să mă îndrăgostesc de Tovarăşa Lătrău, zice Sfîntul Fără-Maţe.

Lîngă ei, satîrul e împlîntat în masa lungă de lemn: stafia domnului Whittier aşteptîndu-şi următoarea victimă.

Ştergîndu-şi nasul într-o parte, domnişoara Hapciu îl întreabă dacă i-a spus şi Tovarăşei Lătrău despre îndrăgostirea asta. După ce ne salvează, în timpul campaniei de marketing şi promovare media, cei doi care s-au zbătut să fie împreună va trebui măcar să se prefacă îndrăgostiţi. Cum se comportă aici nu contează, dar după ce se deschid uşile va trebui să se sărute şi să se îmbrăţişeze de cîte ori camerele sînt pe ei. Oamenii o să se aştepte la o nuntă. Poate chiar la copii.

Fluturîndu-şi genele peste ochii injectaţi, domnişoara Hapciu spune:

— Alege-ţi o fată pe care te poţi preface c-o iubeşti pentru tot restul vieţii...

Sfîntul Fără-Maţe zice:

— Atunci ce zici de mine şi Contesa Clarviziune?

În opinia Sfîntului, o căsătorie contrafăcută cu el bate de departe retezatul degetelor. Orice femeie de aici ar trebui să fie încîntată de ocazie.

Şi, zîmbind, cu faţa aproape de a lui, domnişoara Hapciu spune:

— Ce zici de noi doi?

Şi Sfîntul Fără-Maţe zice:

— Ce zici de Baroneasa Degerătură?

— Aia n-are buze, spune domnişoara Hapciu. Adică, *efectiv* n-are buze.

— Ce zici de Miss America?

— Ea oricum va fi celebră din cauza sarcinii... spune domnişoara Hapciu. Spune: Eu nu-s gravidă şi *am buze*...

Directoarea Tăgadă şi-a tăiat deja din degete. La fel şi Sora Justiţiară – şi de la mîini, şi de la picioare – cu acelaşi cuţit de dezosat pe care Lady Zdreanţă l-a împrumutat de la Bucătarul Asasin pentru a-şi tăia urechea. Planul lor e ca după ce sîntem salvaţi, să spună lumii cum le-a torturat domnul Whittier, ciopîrţindu-le bucăţică cu bucăţică în fiecare zi în care n-au fost în stare să producă o capodoperă. Sau doamna Clark s-a ocupat cu tăiatul în vreme ce domnul Whittier ţinea locului victima care ţipa pe masa lungă de lemn negru din salonul italian.

Masa e deja scrijelită de la loviturile date cu satîrul Bucătarului Asasin, lovituri de antrenament, lovituri timorate, lovituri încununate de succes.

— OK, spune Sfîntul Fără-Maţe, ce zici de Mama Natură?

E clar, vrea un masaj la picioare, un nou fel de-a şi-o face. O treabă la labă. Altă metodă *hands-free* pe lîngă morcovul invizibil, ceara de lumînare, piscina. E mai degrabă nevoie sexuală decît subiect romantic.

Ceva mai bine, zice domnişoara Hapciu. Zice:

— Dar ştii ce şi-a făcut la nas, nu?

Săraca domnişoară Hapciu, tuşea mereu din cauza sporilor de mucegai pe care eram nevoiţi să-i respirăm, dar chinul ei era nimic pe lîngă suferinţa Mamei Natură, care împrumutase un cuţit de tranşat ca să-şi secţioneze fiecare nară, pînă la rădăcina nasului, şi acum clopoţeii ei clincheteau şi cruste descuamate zburau în toate părţile cînd rîdea.

Dar aveam totuşi nevoie de o poveste secundară romantică. *Oricare* i-ar fi fost desfăşurarea.

De fapt, domnul Whittier a fost cel care i-a despicat nasul Mamei Natură.

— Dar e mort, spune doamna Clark.

Domnul Whittier a făcut-o înainte de-a muri, spune Veriga Lipsă. Cum toţi ne retezăm degete şi urechi, nimeni n-o să iasă de aici fără măcar o cicatrice ca lumea. Fără un ciot pe care să-l arate de aproape la televizor. Domnul Whittier a făcut-o ca să-i despartă pe Sfînt şi pe Mama Natură. Să-i pedepsească pentru că s-au îndrăgostit.

În versiunea noastră, fiecare deget de la mînă sau de la picior a fost mîncat de personajele negative, pe care n-o să le creadă nimeni.

Peţitorul i-a întrebat pe unii, pe alţii, căutînd pe cineva dispus să-i reteze penisul. Pentru că tortura respectivă se potriveşte perfect cu o veche glumă a familiei lui.

O singură tăietură, spune el, şi toate problemele tale se rezolvă. Doar cu o sculă retezată zăcînd pe jos.

— Şi-aşa n-o folosesc la nimic, zice Peţitorul zîmbind.

Şi ne face cu ochiul.

Pînă acum nu s-a oferit nimeni să dea cu satîrul. Nu pentru c-ar fi prea scîrbos, prea oribil, ci pentru că l-ar aşeza drept în loja de onoare. Nimeni dintre noi nu poate bate un penis retezat.

Şi totuşi, dacă ar face-o – şi ar muri din cauza hemoragiei –, ar însemna că drepturile de autor se împart doar la cincisprezece. Paisprezece dacă domnişoara Hapciu s-ar grăbi odată să se sufoce cu mucegaiul. Treisprezece, dacă Miss America ar avea bunul-simţ să moară la naştere.

Cum toţi ne dăm bucăţelele tăiate pisicii, Cora Reynolds s-a făcut uriaşă.

— Dacă-ţi tai scula, spune Directoarea Tăgadă, să nu cumva să i-o dai pisicii. Zice: N-am chef să mă gîndesc la aşa ceva de cîte ori mă linge Cora pe faţă...

Scormonind după bandaje, am găsit costumele. Căutam în culise pînze curate pe care să le tăiem fîşii, şi am dat peste robe şi vestoane de vodevil şi operetă. Împăturite în hîrtie, împreună cu bucăţi de naftalină, aşezate în cufere şi în pungi de haine, am dat peste crinoline şi togi. Peste chimonouri şi kilturi. Peste cizme şi peruci şi armuri.

Fiindcă doamna Clark a tăiat cablul maşinii de spălat, toate hainele pe care le-am adus cu noi put din cauza transpiraţiei şi a jegului. Fiindcă domnul Whittier a stricat centrala termică, în clădire e tot mai frig. Aşa că am început să purtăm tunici şi saronguri şi jachete. Brocarturi satinate şi catifele. Pălării de pelerini cu catarame de argint. Mînuşi de piele albă lungi pînă la cot.

— Cu toate încăperile astea... spune Contesa Clarviziune, cu turbanul ei pe cap, împiedicîndu-se, tăindu-şi degetele de la picioare, dar nu şi brăţara de securitate de la încheietură. Cu toate hainele astea... şi sînge peste tot... spune ea, mă simt de parc-aş fi într-o poveste foarte sinistră de-a fraţilor Grimm.

Am purtat gulere de blană confecţionate din animăluţe care se muşcau unele pe altele de cur. Vizoni şi jderi şi nevăstuici. Moarte, dar cu dinţii bine înfipţi.

Aici, în salonul italian, în genunchi, ţinîndu-i mîna însîngerată şi uitîndu-se în sus la nasul ei despicat, Sfîntul Fără-Maţe i-a spus Mamei Natură:

— Poţi să te prefaci că mă iubeşti pentru tot restul vieţii?

Şi, în genunchi, a strecurat inelul cu diamant de trei carate, inelul roşu şi lipicios pe care-l retezase cu tot cu deget de pe mîna lui Lady Zdreanţă. Sfîntul a strecurat rămăşiţele scînteietoare ale lordului Zdreanţă pe degetul pictat cu henna roşie al Mamei Natură.

Şi stomacul i-a chiorăit.

Şi ea a rîs, împroşcînd peste tot cu sînge şi bucăţi de crustă.

Acum pînă şi cămăşile de mătase sau de pînză sînt scorţoase şi îmbibate cu sînge. Degetele mănuşilor atîrnă goale. Pantofii şi cizmele sînt umplute cu şosete făcute ghem ca să înlocuiască degetele lipsă.

Gulerele de blană, nevăstuicile şi jderii, sînt moi ca blana pisicii.

— Daţi-i în continuare de mîncare pisicii, spune Miss America, şi-o să poată fi curcanul nostru de Ziua Recunoştinţei.

— Nici măcar în glumă... îi spune Directoarea Tăgadă, scărpinînd burta grasă a pisicii. Micuţa Cora e *puiul meu*...

Cu rădăcinile castanii vizibile sub părul ei platinat, ca un etalon care arată cît am stat închişi aici, Miss America urmăreşte cu privirea mâţa care curăţă de carne un alt deget. Ridicîndu-şi ochii spre Directoarea Tăgadă, zice:

— Dacă tu ai fost aia care mi-a luat roata de exerciţii, o vreau înapoi. Cu mîinile uşor depărtate, zice: E din plastic roz şi cam *atîta* de mare. Ţi-o aminteşti, nu?

Măturînd părul de pisică de pe bandajele ei de mătase galbenă, Directoarea spune:

— Şi de copilul din burtă ce zici?

Şi, mîngîindu-şi burtica, Miss America spune:

— Peţitorul ar trebui să-mi dea *mie* penisul lui să-l mănînc. Spune: Eu sînt aia care *nu mănîncă* pentru doi...

Fişa postului

Un poem despre Directoarea Tăgadă

— Un ofiţer de poliţie, spune Directoarea Tăgadă, trebuie să-l protejeze
pînă şi pe un satanist.
N-are de ales.

Directoarea Tăgadă pe scenă, mînecile de tweed ale jachetei
    îi dispar la spate,
    unde mîinile ei ascunse se ating,
    în postura din faţa unui pluton de execuţie.
Părul ei grizonat e tuns scurt dinadins ca să pară
    ţepos.

Pe scenă, în loc de lumina unui reflector, o secvenţă de film:
    În alb-negru, cu paraziţi, înregistrarea unei camere video de securitate:
    suspecţi arestaţi, stînd în şir pentru a fi
        identificaţi de vreun martor.
    Suspecţi luptîndu-se cu cătuşele, cu hainele
        trase peste cap, intrînd în tribunal.

Pe scenă stă Directoarea Tăgadă, cu umflătura
    tocului de umăr al pistolului
    bombîndu-i reverul jachetei.
Tivul fustei de tweed aproape îi ajunge la bascheţii ei răsfrînţi,
    cu şireturile înnodate de două ori.

Spune:
— E datoria unui ofiţer al legii să moară pentru
    fitecine.

Ai putea muri pentru ăia care iau cîinii la şuturi.
Pentru dependenţii de droguri. Pentru comunişti. Pentru luterani.
Ai putea muri protejînd şi servind băieţi de bani gata.
Pedofili. Pornografi. Prostituate.
Dacă glonţul următor ţi-e sortit.

Cu faţa năpădită de victime şi criminali, în alb-
negru,
Directoarea Tăgadă spune:
— Ai putea muri pentru transexualii
care trăiesc din ajutor social...
Sau pentru travestiţi.
Pentru oameni care te urăsc şi pentru oameni care te-ar numi erou.
N-ai cum să faci diferenţa cînd îţi vine sorocul.

— Şi dacă eşti prost de-a binelea, spune Directoarea Tăgadă, mori făcîndu-ţi
încă speranţe.
Că ai făcut lumea puţin mai bună.
Şi că poate, poate că moartea ta
e ultima.

Exod

O poveste de Directoarea Tăgadă

Să ne înţelegem.

Nimeni de-aici nu-i ia apărarea Corei.

Cu vreo doi ani în urmă a fost singura dată cînd s-a întîmplat ceva asemănător. În fiecare primăvară şi toamnă toţi angajaţii agenţiei locale urmează un curs care să le reîmprospăteze cunoştinţele despre respiraţia gură la gură. Despre resuscitarea cardio-respiratorie. Fiecare grup se întîlneşte în cabinetul sanitar ca să exerseze masajul cardiac pe manechinul din dotare. Lucrează perechi, directoarea agenţiei pompează pieptul, celălalt îngenunchează, prinde manechinul de nas şi-i suflă aer în gură. Manechinul e un model Betty Suflătoarea, doar cap si tors. Fără braţe sau picioare. Cu buze albastre de cauciuc. Cu ochii de plastic turnat, privind fix. Ochi verzi. Şi totuşi, cei care le produc, oricine-or fi, i-au lipit gene lungi. I-au lipit o perucă *glamour*, de femeie seducătoare din anii '40, al cărei păr roşu e atît de mătăsos încît nici nu-l simţi printre degete pînă cînd cineva îţi spune „Ia-o, mă, mai uşor...".

În timp ce îngenunchea lîngă manechin şi îşi răşchira unghiile date cu ojă roşie pe pieptul lui, directoarea agenţiei, directoarea Sedlak, le-a spus că toate păpuşile astea sînt turnate după masca mortuară a unei tinere franţuzoaice.

— E o poveste adevărată, le-a spus ea.

Faţa asta de pe podea e a unei fete care s-a sinucis şi a fost pescuită din apă acum mai bine de un secol. Avea aceleaşi buze albastre. Aceeaşi ochi stinşi, privind fix. Toate Suflătoarele Betty sînt făcute după faţa tinerei care s-a aruncat în Sena.

N-o să aflăm niciodată dacă s-a sinucis din dragoste sau din singurătate. Dar detectivii de atunci au luat un mulaj de gips al feţei, ca s-o poată identifica, şi, cîteva zeci de ani mai tîrziu, un fabricant de jucării a intrat în posesia măştii şi a folosit-o ca să toarne faţa primei păpuşi Betty.

Cu toate că există riscul ca odată şi-odată, într-o şcoală sau uzină sau în armată, cineva să se aplece peste ea şi să recunoască faţa surorii, mamei, fiicei sau soţiei moarte demult, fata asta moartă e sărutată de milioane de oameni. Timp de generaţii, milioane de necunoscuţi şi-au atins buzele de ale ei, exact buzele fetei înecate. Pentru tot restul istoriei, pretutindeni în lume, oamenii vor încerca să salveze aceeaşi femeie moartă.

Femeia asta care nu dorea decît să moară.

Fata transformată în obiect.

Nimeni nu spune propoziţia de mai sus. Dar nimeni n-a avut de ce s-o spună.

Aşa că, anul trecut, Cora Reynolds împreună cu alţii se duc la cabinetul sanitar şi o scot pe Betty Suflătoarea din valiza ei de plastic albastru. O aşază pe linoleum. Îi tamponează gura cu apă oxigenată. Procedura standard de igienă. O altă prevedere locală. Directoarea Sedlak îşi aşază palmele în mijlocul pieptului lui Betty. Pe stern. Cineva îngenunchează ca s-o prindă de nas. Directoarea apasă pieptul de plastic. Şi tipul aflat în genunchi, cu buzele lipite de buzele de cauciuc ale lui Betty, începe să tuşească.

Se lasă pe spate, pe călcîie, tuşind. Apoi scuipă. Pleosc, o flegmă acolo pe linoleumul din cabinet. Tipul îşi şterge gura cu dosul mîinii şi zice:

— Mă-sa, ce pute.

Şi ceilalţi strînşi în jurul lui, inclusiv Cora Reynolds, restul grupei, se apleacă mai aproape.

Ghemuit pe vine, tipul zice:

— E ceva înăuntru. Îşi acoperă gura şi nasul cu mîna. Cu faţa întoarsă într-o parte, cît mai departe de gura de

cauciuc, dar încă privind păpuşa, zice: Încă o dată. Apas-o din nou. Tare.

Aplecată peste Betty, cu podul palmelor pe pieptul ei, directoarea apasă.

Şi un balonaş grăsos se umflă între buzele de cauciuc albastru ale păpuşii. Făcut dintr-un lichid ca un sos de salată, subţire şi lăptos, balonaşul se tot măreşte. Cît o perlă grasă şi cenuşie. Apoi cît o minge de ping pong. Cît una de baseball. Pînă se sparge. Împroşcînd peste tot supa aia grăsoasă, albicioasă. Cultura aia subţire de laborator împrăştie un nor puturos în încăpere.

Pînă în ziua aia, toată lumea a avut acces liber la cabinetul sanitar. Puteau să se închidă înăuntru. Să desfacă patul pliant şi să tragă un pui de somn în pauza de prînz. Sau dacă aveau o migrenă. Sau crampe. Aici găseau trusa de prim ajutor. Toate bandajele şi aspirina. N-aveai nevoie de permisiunea cuiva. În cabinet e doar patul pliant, un corp de bucătărie cu o chiuvetă de metal pentru spălatul mîinilor, un întrerupător pe perete. Valiza albastră de plastic în care e livrată Betty Suflătoarea n-are încuietoare.

Grupul o rostogoleşte pe Betty pe o parte, şi din colţul gurii, mai întîi picură, pic, pic, apoi curge un firicel subţire, un terci cremos. Parte din materia apoasă i se scurge pe obrazul roz de cauciuc. Parte îi rămîne prinsă între buze, între dinţii de plastic. Cea mai mare parte se adună pe jos într-o băltuţă.

Păpuşa asta, acum o franţuzoaică. O fată care s-a înecat. O victimă a ei înseşi.

Stau toţi acolo, respirînd în dosul mîinii sau batistei. Clipesc şi le dau lacrimile de la miros. Gîtlejurile le alunecă în jos şi le saltă înapoi în timp ce înghit şi înghit, încercînd să forţeze papara şi şunca şi cafeaua şi terciul de cereale cu lapte şi iaurtul de piersici şi brioşele englezeşti şi brînza dulce să le rămînă în stomac.

Tipul care a făcut gură la gură apucă sticla de apă oxigenată şi-şi dă capul pe spate. Luînd vreo două

înghiţituri, îşi clăteşte gura. Cu faţa nemişcată spre tavan, cu ochii închişi, cu gura deschisă, face gargară cu apă oxigenată. Apoi se îndoaie de mijloc şi scuipă în chiuveta de metal.

Toţi respiră mirosul de înălbitor al apei oxigenate, sub damful de latrină care iese din plămînii Suflătoarei Betty. Directoarea cere să fie adusă o trusă de investigaţii pentru infracţiuni sexuale. Beţişoarele cu vată şi lamelele de sticlă şi mănuşile.

Cora Reynolds era printre ei, stînd atît de aproape încît a lăsat o urmă alunecoasă de mîzgă pînă la biroul ei. După ziua respectivă, agenţia County Facilities a pus yală pe uşă şi i-a dat Corei cheia. De atunci, cînd ai crampe, te treci pe o listă, cu data şi ora, înainte să primeşti cheia. Cînd te doare capul, îi ceri Corei o aspirină.

Cei din echipa de la laboratorul statal, după ce au primit mostrele prelevate şi au analizat lamelele şi culturile, au spus: Glumiţi, nu?

Da, au spus ei, scurgerea aia era într-adevăr spermă. Parte din ea veche de vreo şase luni. De pe vremea ultimei sesiuni de gură la gură. Dar era atît de multă. În plus, cînd au analizat ADN-ul, marcatorii genetici au arătat că provenea din eforturile a doisprezece pînă la cincisprezece bărbaţi.

Tipii de la agenţia districtuală au zis: da, da. A fost doar o glumă proastă. Lăsaţi-o baltă.

Exact asta fac oamenii: transformă obiecte în persoane, persoanele în obiecte.

Nimeni nu spune că e vina tipilor de la district. Că s-au făcut de rahat.

Nu-i o surpriză că manechinul Betty a fost luat acasă la ea de Cora. A reuşit să-i clătească întrucîtva plămînii. I-a spălat şi i-a aranjat peruca roşie extravagantă. Cora a cumpărat o rochie nouă pentru torsul lipsit de braţe şi picioare. Şi un colier de perle false. Cora nu putea arunca la gunoi ceva atît de neajutorat. I-a rujat buzele albastre.

I-a rimelat genele lungi. A dat-o cu fard de obraz. Cu parfum din belşug ca să acopere mirosul. I-a mai pus nişte clipsuri drăguţe. N-ar mira pe nimeni faptul că-şi petrecea toate nopţile pe canapeaua din apartamentul ei, uitîndu-se la televizor şi pălăvrăgind.

Doar ele două : Cora şi Betty. Pălăvrăgind în franceză.

Şi totuşi nimeni nu o numeşte pe Cora ţicnită. Poate zic doar că-i un suflet milos.

Conform reglementărilor locale, ar fi trebuit să introducă manechinul vechi într-o pungă de plastic şi s-o pună pe raftul de sus undeva în camera în care se ţin probele. S-o uite acolo. Pe *Betty*, nu pe Cora. Abandonată. Fermentînd în interior. Neluată în seamă, acolo împreună cu pungile de pastile şi cocaină. Cu sticluţele şi baloanele pline cu bile de cocaină şi heroină. Cu toate pistoalele şi cuţitele care aşteaptă să apară în cîte-o sală de judecată. Toate pungile şi baloanele alea împuţinîndu-se treptat, devenind tot mai mici, pînă mai rămîne în ele destul pentru a obţine condamnarea pentru infracţiune. Toate obiectele alea folosite.

Dar nu, au încălcat regulile. I-au dat voie Corei să ia manechinul acasă.

Nimeni nu voia s-o vadă îmbătrînind singură.

Cora. Era genul acela de femeie care nu putea cumpăra doar un singur animăluţ de pluş. Una din îndatoririle ei era să cumpere cîte o jucărie pentru fiecare copil care venea să dea o declaraţie. Pentru fiecare copil luat în custodie de către tribunal. Pentru fiecare copil neglijat plasat spre îngrijire într-o familie. La magazinul de jucării, Cora lua o maimuţică de pluş dintr-un coş plin cu animale... dar era atît de singură în căruciorul de cumpărături. Aşa că alegea şi o girafă cu blăniţă ca să-i ţină companie. Apoi un elefant de pluş. Un hipopotam. O bufniţă. La un moment dat, erau mai multe animale în căruciorul ei decît în coş. Iar animalele rămase acolo aveau ba un ochi lipsă, ba o ureche zdrenţuită, ba o

cusătură pleznită. Umplutura dădea pe dinafară. Ăstea erau animale pe care nu le dorea nimeni.

Nimeni n-a simţit strîngerea ei de inimă din clipa aia. Sentimentul unei căderi îndelungate din vîrful celui mai înalt *montagne russe* din lume, sentiment care a lăsat-o goală pe dinăuntru. Doar un tub de piele cu găuri strîmte la fiecare capăt. Un obiect.

Tigrişorii ăia jegoşi, din care curgeau aţele. Renii de pluş striviţi. Ursuleţii panda ferfeniţiţi, micile bufniţe pătate şi Betty Suflătoarea, toate i-au umplut apartamentul. Un alt soi de încăpere pentru probe.

Asta fac oamenii...

Cora, săraca de ea. Acum încearcă să le taie limba unora. Să-i infecteze cu paraziţi. Să obstrucţioneze justiţia. Fură din avutul obştesc. Şi nu-i vorba de dispariţia articolelor de papetărie: stilouri, capsatoare, hîrtie de copiator.

Cora comandă materialele astea. În fiecare vineri colectează fişele de pontaj de la toată lumea. În fiecare marţi distribuie salariile. Predă toate rapoartele de cheltuieli la contabilitate pentru rambursări. Răspunde la telefon: „Departamentul minori şi cazuri familiale". Cumpără un tort şi dă o felicitare la semnat tuturor cînd e ziua cuiva. Asta-i slujba ei.

Cora Reynolds n-a făcut nimănui probleme înainte să sosească fetiţa şi băieţelul din Rusia. Adevărata problemă e că ea n-ajunge să vadă niciodată o puştoaică cu codiţe şi pistrui dacă n-a fost futută de cineva.

Fiecare zvăpăiat, fiecare drac de copil în salopetă, cu o praştie în buzunarul de la spate, Cora îi întîlneşte doar fiindcă au fost obligaţi s-o sugă. Fiecare zîmbet cu strungăreaţă e doar o mască aici. Fiecare genunchi înverzit de iarbă e un indiciu. Fiecare vînătaie, un reper. Pentru fiecare semn cu ochiul, chiţăit sau chicotit, există cîte-o căsuţă de bifat în formularul de primire a victimelor.

E îndatorirea ei să supravegheze traseul formularelor de interviu. Să supravegheze copiii, dosarul fiecărui caz, fiecărei anchete. Pînă s-a întîmplat ce s-a întîmplat Cora Reynolds a fost cel mai bun manager de birou posibil.

Tot ce pot face aici e să limiteze daunele. Unui copil care-a păţit-o n-ai ce să mai faci. Odată ce i-ai tras-o, nu-i mai iese din minte. Copilul e distrus pentru totdeauna.

Nu, cei mai mulţi ajung aici tăcuţi. Cu vergeturi. Deja între două vîrste. Fără să zîmbească.

Ajung aici şi primul pas e interviul de evaluare, luat cu ajutorul păpuşii *cu anatomie detaliată*. Care e diferită de o păpuşă cu *anatomie corectă*, dar mulţi le confundă. Şi Cora le-a confundat.

O păpuşă obişnuită cu anatomie *detaliată* e făcută din pînză şi e cusută ca un animal de pluş. Are părul din sfori împletite. Marea diferenţă dintre ea şi o păpuşă de cîrpe oarecare stă în detalii: un penis flasc şi testicule. Sau un vagin dantelat din pînză. Un şiret strîns în dos pentru a simula un anus. Doi nasturi cusuţi pe piept drept sfîrcuri. Păpuşile astea le folosesc pentru reconstituiri copiii ajunşi aici. Pentru a demonstra ce a făcut mami sau tati sau noul prieten al lui mami.

Copiii îşi vîră degetele în păpuşile astea. Le trag de părul lor de sfoară. Le strîng de gît şi le scutură pînă le cad capetele umplute cu cîrpe. Le lovesc şi le ling şi le muşcă şi le sug, şi e îndatorirea Corei să coasă sfîrcurile la loc. Găseşte ea alte două bile de sticlă cînd micul scrot de fetru e smucit prea tare.

Tot ce li s-a făcut copiilor li se face păpuşilor ăstora.

Nimeni nu ajunge din întîmplare să aibă o slujbă ca asta.

Curg aţele din păpuşi, din cauza atîtor copii abuzaţi care le molestează. Prea mulţi băieţei ciocăniţi sug acelaşi penis roz de fetru. Prea multe fetiţe au vîrît cu de-a sila un deget, două, trei degete în acelaşi vagin căptuşit cu mătase. Rupîndu-l la vîrfuri. Mici hernii de vată se umflă sub pînză. Sub hainuţele lor, păpuşile sînt

îngălate, murdare. Lipicioase şi urît mirositoare. Materialul e mototolit în gîlme şi ciupit de cicatrici acolo unde cusăturile au dispărut.

Păpuşile astea, băieţelul şi fetiţa de cîrpe de care toată lumea poate abuza.

Şi, firește, Cora a făcut ce-a putut ca să le ţină curate. Le-a cusut la loc. Dar într-o zi a căutat pe net altele noi. O nouă pereche.

Undeva există oameni care-şi fac un rost din cusutul vaginurilor minuscule în formă de buzunar şi a scroturilor ca nişte portmonee. Care îmbracă păpuşile astea în rochiţe de stambă înflorate şi în salopete. Dar, de data asta, Cora a vrut ceva durabil. Aşa că a căutat pe internet. A comandat o pereche de la un producător de care nu mai auzise. Şi de data asta a făcut confuzia între anatomie *detaliată* şi anatomie *corectă*.

Cu anatomie corectă, a cerut ea, un băiat şi o fetiţă. Cel mai scăzut preţ. Durabile. Uşor de curăţat.

Un motor de căutare i-a oferit două păpuşi. Făcute în fosta Uniune Sovietică. Cu braţe şi picioare flexibile. Cu anatomie corectă. Pentru că erau cele mai ieftine, şi pentru că asta era politica de achiziţii, a făcut comanda.

Mai tîrziu, nimeni n-a întrebat de ce comandase păpuşile astea. Cînd a sosit coletul, cutia de carton maro mare cît un şifonier cu patru sertare, cînd tipul de la livrări a adus-o pe o platformă cu rotile şi a lăsat-o lîngă biroul ei, cînd a pus-o să semneze de primire, atunci şi-a dat prima oară seama că s-ar putea să fi făcut o greşeală.

În clipa în care au deschis cutia, cînd au văzut ce era înăuntru, era deja prea tîrziu.

Cora şi unul dintre detectivi au scos capsele de metal şi au scormonit prin straturile de folie cu bule de aer, au scormonit pînă cînd au dat de un picior. Un picior trandafiriu de copil, cu cinci degetuşe perfecte ieşind în afară din boabele de polistiren expandat şi din plasticul de împachetat...

Detectivul a clătinat unul dintre degetele piciorului. S-a uita la Cora.

— Astea erau cele mai ieftine, a spus Cora. A spus: Nu prea ai de unde alege.

Piciorul era din cauciuc roz, cu unghii transparente, tari. Pielea era moale, fără nici un pistrui, aluniţă sau vinişoară. Detectivul a prins piciorul de încheietură şi l-a ridicat, dînd la iveală un genunchi trandafiriu şi catifelat. Apoi o coapsă trandafirie. Apoi a urmat o ploaie de boabe albe de polistiren. Bulele de plastic au pocnit, fîşiile au căzut. Şi o fetiţă trandafirie, goală puşcă, atîrna din pumnul detectivului ridicat înspre tavan. Părul ei blond cădea în bucle, măturînd podeaua. Braţele goale îi spînzurau de o parte şi de cealaltă a capului. Gura căscată într-o uimire mută îi arăta dinţii albi, mici cît nişte perle, şi cerul gurii roz şi neted. O fetiţă la vîrsta vînătorilor de Paşti după ouăle de ciocolată, a primei împărtăşanii şi a statului pe genunchii lui Moş Crăciun.

Cum o gleznă era prinsă în strînsoarea detectivului, celălalt picior atîrna, îndoit din genunchi. Între picioare, desfăcut acolo, nu doar corect anatomic, ci şi... perfect, era vaginul trandafiriu al fetei. Cu labiile mai întunecate, curbate înăuntru.

Încă în cutie, uitîndu-se în sus la fetiţă, la ei toţi, era un băieţel gol puşcă.

O broşură a căzut fluturînd pe podea.

Apoi braţele Corei s-au repezit în jurul fetiţei, strîngîndu-i moliciunea ca de pernă, căutînd o folie de plastic pe care s-o înfăşoare în jurul trupuşorului.

Detectivul a zîmbit, clătinînd din cap, ţinîndu-şi ochii strîns închişi şi spunînd:

— Te pricepi de minune la *procurat*, Cora.

Cora o ţinea pe fetiţă, ascunzîndu-i cu o mînă fesele rozalii. Cu cealaltă sprijinind căpşorul blond la piept, Cora a spus:

— E o greşeală.

Broşura spunea că păpuşile erau din silicon moale, turnat, din cel folosit la implanturile mamare. Dacă erau ţinute sub o pătură electrică, puteau păstra căldura pentru ore întregi de plăcere. Pielea lor acoperea un schelet din fibră de sticlă, cu articulaţii de oţel. Părul le fusese implantat, şuviţă cu şuviţă, în scalp. Păr pubian nu aveau. Păpuşa de gen masculin avea un prepuţ opţional care putea fi rulat peste gland. Cea de gen feminin avea un himen de plastic înlocuibil, care putea fi comandat. Ambele păpuşi, spunea broşura, aveau gîturi şi recturi adînci, *potrivite pentru o penetrare orală şi anală viguroasă.*

Siliconul avea memoria formei şi se întorcea la ea, orice ai fi făcut. Sfîrcurile puteau fi întinse pînă la de cinci ori lungimea lor fără să se rupă. Labiile, scrotul, rectul puteau fi întinse pentru a se acomoda *aproape oricărei dorinţe.* Păpuşile, spunea broşura, suportau *ani întregi de satisfacere violentă, susţinută.*

Pentru curăţare se folosea pur şi simplu săpun şi apă.

Dacă erau lăsate la soare, culorile ochilor şi buzelor puteau păli, spunea broşura în franceză, spaniolă, engleză, italiană şi ceea ce părea chineză.

Siliconul era garantat inodor şi insipid.

La prînz, Cora s-a dus să cumpere o rochiţă, o pereche de pantalonaşi şi o cămăşuţă. Cînd s-a întors la biroul ei, cutia era goală. Boabele de polistiren expandat şi ambalajul de plastic pocneau la fiecare pas sub tălpile ei. Păpuşile nicăieri.

În camera de gardă, l-a întrebat pe dispecer dacă ştia ceva. Omul a ridicat din umeri. În camera de recreere, un detectiv i-a spus că poate avea nevoie cineva de ele pentru un caz. Omul a ridicat din umeri şi a spus:

— Doar la *asta* se folosesc...

Afară, în hol, l-a întrebat pe un alt detectiv dacă le văzuse.

A întrebat: unde erau păpuşile-copii?

Strîngea din dinţi. Punctul dintre sprîncene o durea de cît şi le încruntase. Îşi simţea urechile arzînd. Fierbinţi, parcă topite.

A găsit păpuşile în biroul directoarei. Stînd pe sofa. În pielea goală, zîmbind. Cu feţele pline de pistrui, neruşinîndu-se de nimic.

Directoarea Sedlak trăgea de unul dintre sfîrcurile băiatului. Cu degetul mare şi arătătorul, doar cu unghiile de un roşu închis, directoarea răsucea şi trăgea de sfîrcul roz. Trecîndu-şi degetele celeilalte mîini în sus şi-n jos printre picioarele fetiţei, directoarea spunea:

— Măi să fie, parcă-i adevărată.

Cora i-a spus directoarei că-i pare rău. S-a aplecat să-i dea băiatului părul de pe frunte şi a spus că habar n-avusese. I-a încrucişat fetiţei braţele peste sfîrcurile trandafirii. Apoi i-a încrucişat şi picioarele din genunchi. I-a pus băiatului mîinile desfăcute în poală. Păpuşile zîmbeau acolo nemişcate. Amîndouă aveau ochi de sticlă albaştri, păr blond. Dinţi strălucitori de porţelan.

— De ce-ţi pare rău? a întrebat directoarea.

Pentru că irosise fondurile locale, a răspuns Cora. Cumpărînd ceva atît de scump pe nevăzute. Crezuse că face o afacere. Acum agenţia avea să rămînă cu vechile păpuşi de cîrpe pentru încă un an. Agenţia n-avea ce face, şi păpuşile astea trebuiau distruse.

Şi directoarea Sedlak i-a zis:

— Nu fi prostuţă. Şi-a trecut degetele prin părul blond al fetiţei, spunînd: Nu-i nici o problemă. Spunînd: Le putem folosi pe astea.

Dar păpuşile, a spus Cora, erau prea adevărate.

Şi directoarea a zis:

— Sînt din cauciuc.

Silicon, a zis Cora.

Şi directoarea a spus:

— Dacă te-ajută, gîndeşte-te la ele ca la nişte prezervative de treizeci de kilograme...

În aceeaşi după-amiază, cînd Cora abia trăgea hainele pe băiat şi pe fetiţă, detectivii au venit la ea în birou să le ceară. Pentru interviuri. Pentru investigaţii. Cerînd să le fie rezervate pentru cîte-o evaluare secretă pe teren. Cerîndu-le peste noapte, ca să le poată folosi dis-de-dimineaţă. Peste weekend. Preferabil fetiţa, dar dacă nu era disponibilă mergea şi băiatul. Pînă la sfîrşitul primei zile, amîndouă păpuşile erau rezervate pentru tot restul lunii.

Dacă era nevoie urgentă de o păpuşă, le oferea păpuşile de cîrpe.

De cele mai multe ori, detectivul zicea c-o să aştepte.

Cu tot valul ăsta de noi cazuri, nimeni nu i-a adus nici măcar un singur dosar.

Timp de aproape o lună, Cora a văzut băiatul şi fetiţa doar cîte-o clipă, doar cît să le înmîneze altui detectiv. Şi următorului. Şi următorului. Şi nu era niciodată limpede cine ce făcea, dar fetiţa sosea şi pleca, într-o zi cu urechile găurite, apoi cu un piercing în buric, apoi cu buzele rujate, apoi duhnind a parfum. Băiatul a sosit, la un moment dat, cu un tatuaj. Un lanţ de spini în jurul muşchiului firav de la pulpă. Altă dată, cu sfîrcurile găurite de nişte inele de argint. Apoi cu penisul găurit. Odată, cu părul blond mirosind acru.

Mirosind a gălbenele.

Ca pungile de marijuana din camera cu probe. Camera aia plină cu pistoale şi cuţite. Pungile de marijuana şi cocaină care mereu cîntăreau mai puţin decît ar fi trebuit. Camera aia, întotdeauna următoarea oprire pentru detectivul care lua cîte-o păpuşă cu el. Cu fetiţa sub braţ, umbla la pungile cu probe. Vîra ceva în buzunar.

În biroul directoarei, Cora i-a arătat chitanţele pe care i le trimiteau detectivii pentru ramburs. O chitanţă pentru o cameră de hotel, în aceeaşi noapte în care detectivul o luase pe fetiţă cu el pentru un interviu de a doua zi dimineaţă. Camera de hotel era pentru o pîndă, spusese detectivul. Un altul în noaptea următoare, tot cu fetiţa,

o cameră de hotel, o masă comandată la room-service. Un film pentru adulţi comandat pe circuitul închis. Altă pîndă, spusese el.

Directoarea Sedlak s-a uitat la ea. Cora stătea acolo, aplecată peste biroul ei, tremurînd atît de violent încît chitanţele îi fluturau în mînă.

Directoarea s-a uitat la ea şi a zis:

— Şi ce vrei să spui?

E clar ce se întîmplă, a spus Cora.

Şi, aşezată la biroul ei de lemn, directoarea s-a pus pe rîs.

I-a spus:

— Ia-o drept o plată cu aceeaşi măsură. Toate femeile alea, a spus directoarea, care scandează şi protestează împotriva revistei *Hustler*, spunînd că pornografia transformă femeia într-un obiect... Ei, a spus ea, ce crezi că reprezintă un vibrator? Sau sperma unui donator de la o clinică?

Unii bărbaţi nu vor decît poze cu femei goale. Dar unele femei nu vor decît scula unui bărbat. Sau sperma lui. Sau banii.

Ambele sexe au aceeaşi problemă cu intimitatea.

— Nu te mai tot agita atîta pentru nişte păpuşi de cauciuc, i-a spus Corei directoarea Sedlak. Dacă eşti geloasă, du-te şi cumpără-ţi un vibrator drăguţ.

Încă o dată, asta fac oamenii...

Nimeni nu bănuia încotro o vor lua lucrurile.

În aceeaşi zi, Cora a ieşit la prînz şi a cumpărat nişte Superglue.

Şi la următoarea rotaţie, cînd a primit păpuşile înapoi, înainte să le dea altui bărbat, Cora a stors Superglue în vaginul fetiţei. În gurile ambilor, lipindu-le limbile de cerul gurii. Pentru a le încleia buzele. Apoi a stors lipici şi în dos, să le închidă anusurile. Să-i salveze.

Cu toate astea, în ziua următoare, un detectiv a întrebat-o dacă n-avea o lamă pe care o putea folosi. Sau un cuţit X-Acto. Sau un briceag automat.

Şi cînd l-a întrebat: „De ce? La ce-i trebuia?", el zice: „La nimic. Lasă. Găsesc eu ceva în camera cu probe".

Şi în ziua următoare băiatul şi fetiţa erau amîndoi tăiaţi, încă moi, dar acoperiţi de cicatrice. Crestaţi. Scobiţi. Mirosind încă a lipici, însă tot mai puternic a lichidul dinăuntrul Suflătoarei Betty care-i pătase covorul de acasă.

Motanul Corei mirosea petele astea ore întregi. Nu le lingea, dar le amuşina aşa de parcă ar fi fost aurolac sau cocaină din camera probelor.

Atunci Cora a ieşit la prînz şi a cumpărat o lamă. Două. Trei lame. Cinci.

La următoarea rotaţie, cînd fetiţa ajunge pe biroul ei, Cora o duce la baie şi o aşază pe marginea chiuvetei. Îi şterge cu un şerveţel rujul de pe buzele roz. Îi spală şi piaptănă părul uns. În timp ce următorul detectiv bate deja în uşa încuiată a băii, Cora îi spune fetiţei:

— Iartă-mă. Iartă-mă. Iartă-mă... Îi spune: O să fie bine.

Şi vîră o lamă adînc în vaginul moale de silicon. În gaura făcută de bărbat cu cuţitul. Dîndu-i capul pe spate, Cora introduce o altă lamă adînc în gîtlejul de silicon. A treia lamă sfîrşeşte înăuntrul anusului zdrenţuit, destupat, al fetei.

Cînd soseşte şi băieţelul, cînd îl găseşte aruncat cu faţa în jos pe braţul scaunului ei, Cora îl duce la baie, împreună cu ultimele două lame.

Plăteşte cu aceeaşi măsură.

A doua zi vine un detectiv tîrînd fata de păr. O lasă să cadă pe jos, lîngă biroul ei. Scoţînd o agendă şi un stilou din buzunarul vestonului, scrie: „Cine a avut-o ieri?".

Şi, ridicînd-o de pe podea, netezindu-i părul, Cora îi spune un nume. Unul la întîmplare. Al unui alt detectiv.

Ochii i se îngustează şi, scuturînd din cap, omul cu agendă şi stilou zice:

— Pifda măfii dă ficălos!

Cînd vorbeşte se întrevăd jumătăţile limbii ţinute împreună de copci negre.

Detectivul care-l aduce pe băieţel şchiopătează.

Toate cele cinci lame au dispărut.

După asta, Cora a trebuit să discute cu cineva de la o clinică.

Nimeni nu ştie cum a intrat în posesia specimenului ăluia biologic din laborator.

După asta, fiecare bărbat din departament îşi scarpină scrotul prin pantaloni. Îşi ridică braţul ca o maimuţă, să-şi scarpine părul de la subsuoară. Din cîte ştiu n-au făcut sex cu nimeni. În nici un caz nu poate fi vorba de lăţei.

Tot cam pe atunci, nevasta unuia dintre detectivi vine la secţie. A găsit petele minuscule de sînge pe care le lasă păduchii laţi. Ca de piper roşu, împroşcate pe albul chiloţilor sau în interiorul tricourilor albe, oriunde hainele intră în contact cu părul de pe corp. Pete mici de sînge, sînge, sînge. Poate că nevasta le-a găsit în lenjeria bărbatului. Poate într-a ei. Ăştia-s oameni cu facultate şi casă în suburbii, care cumpără de la mall şi n-au experienţă cu lăţeii. Acum toate mîncărimile capătă un sens.

Şi acum nevasta e întărîtată rău de tot.

Şi nici vorbă să ştie că-i versiunea „păpuşă de cauciuc" a lăţeilor cu care te pricopseşti de la un colac de WC. Fără îndoială asta i-ar spune bărbatul. Doar atît a reuşit Cora să obţină în grabă de la clinica locală. Spirocheţii nu trăiesc pe silicon. Nu poţi transmite hepatita dacă n-ai leziuni ale pielii. Sînge. Salivă. Nu, păpuşile-s adevărate, dar nici chiar *aşa* de adevărate.

Dacă vreo nevastă lasă să treacă de la ea, te pomeneşti că săptămîna viitoare o să le aducă, ei şi copiilor, vreun herpes. Gonoree. Chlamydia. SIDA. Aşa că o ia pe Cora la întrebări:

— Cu cine şi-o trage bărbatu-meu în pauza de prînz?

Ajunge să arunce o singură privire înspre Cora, cu freza ei dată cu spray, cu perlele, ciorapii de nailon pînă

la genunchi şi costumele ei cu pantaloni, şi nici o nevastă n-o să dea vina pe ea. Cora, cu şerveţele vechi de hîrtie dosite în mînecile cardiganului. Cora, avînd pe birou o farfurie cu bomboane decorative de zahăr ars în formă de fundiţe. Cu bucăţi din benzile desenate *Family Circus* prinse de panoul ei de plută.

Şi totuşi, nimeni nu zice că n-ar fi atrăgătoare.

Însă apoi nevasta o vede pe directoarea Sedlak, cu unghiile ei roşii-roşii.

N-a fost nimeni să nu fie uluit cînd Cora a fost chemată la o mică discuţie între patru ochi.

Nimeni n-a avut cum să-i spună că zilele ei erau numărate.

Directoarea îi spune să ia loc de cealaltă parte a mesei mari de lemn. În biroul ei cu fereastra înaltă. Directoarea e aşezată în contralumină, pe fundalul maşinilor din parcare. Îi face semn Corei să se aplece mai aproape.

— Mi-a fost greu, spune directoarea, să decid dacă întreaga echipă a înnebunit, sau dacă tu ai... reacţionat exagerat.

Nimeni n-a simţit strîngerea ei de inimă din clipa aia. A înlemnit acolo. Asta facem noi: ne transformăm pe noi înşine în obiecte. Transformăm obiectele în noi înşine.

Milioanele alea de oameni din toată lumea care încă încearcă s-o salveze pe Betty Suflătoarea. Poate c-ar trebui să-şi vadă de-ale lor. Poate că-i prea tîrziu.

Copiii, zice directoarea, sînt ăia care rup păpuşile. Aşa a fost mereu. Copiii abuzaţi abuzează şi ei de ce pot. Fiecare victimă găseşte o victimă. E un ciclu. Zice:

— Cred c-ar trebui să-ţi iei liber o vreme.

Dacă v-ajută, gîndiţi-vă la Cora Reynolds ca la un prezervativ de şaizeci de kilograme.

Nimeni nu spune asta. Dar nimeni n-are de ce s-o spună.

Nimeni nu-i spune să se ducă acasă şi să se pregătească de ce e mai rău.

Ca să-şi păstreze slujba, Cora va trebui s-o dea înapoi pe Betty, despre care se spune că e la ea acasă. Va trebui să renunţe la jucăriile de pluş cumpărate cu banii agenţiei. Să predea cheile de la cabinetul sanitar. Imediat. Şi să pună păpuşile cu anatomie corectă la dispoziţia întregului personal. Primul venit, primul servit. Imediat.

Cora s-a simţit ca şi cum ar fi condus un milion de miliarde de kilometri cu viteză prea mare, fără centură de siguranţă, şi ar fi dat de un prim semafor roşu. Resemnare amestecată cu uşurare obosită. Cora, doar un tub de piele, cu cîte un orificiu la fiecare capăt. Un sentiment groaznic, dar a ajutat-o să-şi facă un plan.

În ziua următoare, la lucru, n-o vede nimeni intrînd în camera probelor. Acolo unde sînt cuţite mirosind a sînge şi Superglue, pe care le poate lua oricine.

Deja se formează o coadă în faţa biroului ei. Aşteaptă cu toţii ca vreun detectiv să aducă înapoi unul din copii. Oricare. Amîndoi arată la fel cu faţa în jos.

Dar Cora Reynolds nu e fraiera nimănui. Nimeni nu-i spune *ei* ce să facă.

Apare un detectiv cu băiatul atîrnîndu-i sub un braţ, şi fetiţa sub celălalt. Bărbatul îi lasă pe amîndoi pe birou, şi mulţimea se îmbulzeşte, apucînd picioarele de silicon.

Nimeni nu ştie cine e cu adevărat nebun.

Şi Cora are în mînă un pistol, cu eticheta de înregistrare atîrnînd încă de-o sfoară. Cu numărul cazului scris pe ea. Cora face semn cu ţeava armei înspre cele două păpuşi.

— Ia-le, spune ea. Şi vino cu mine.

Băieţelul poartă doar chiloţeii lui albi, murdăriţi în spate de vaselină. Fetiţa, doar un slip de satin, întărit de la atîtea pete. Cu un singur braţ, detectivul apucă păpuşile grele cît doi copii, şi le strînge la piept. Cu inelele lor din sfîrcuri şi tatuajele şi păduchii lor laţi. Mirosind a fum de iarbă şi a lichidul care se scurge din Betty Suflătoarea.

Fluturînd pistolul, Cora îl îndrumă spre uşa biroului.

Cu toţi bărbaţii ăia dîndu-i tîrcoale, pîndind-o, Cora îl forţează pe detectiv să meargă cu spatele pe coridor, tîrînd fetiţa şi băiatul prin faţa biroului directoarei, prin faţa cabinetului sanitar. Pînă în holul de la intrare. Apoi pînă în parcare. Acolo detectivii aşteaptă pînă-şi deschide maşina.

Cu băiatul şi fata aşezaţi pe bancheta din spate, Cora apasă acceleraţia, împroşcîndu-i pe bărbaţi cu pietriş. Pînă să treacă de poarta gardului de sîrmă, se aud deja venind sirenele maşinilor de poliţie.

Nimeni n-a ştiut cît de pregătită era Cora Reynolds. Betty Suflătoarea era deja în maşină, pe scaunul mortului, cu o năframă acoperindu-i părul roşcat, cu ochelari negri de soare pe faţa ei de cauciuc. Cu o ţigară atîrnînd dintre buzele ei roşii-roşii. Franţuzoaica asta întoarsă din morţi. Salvată, şi ţinută dreaptă de centura de siguranţă.

O persoană transformată într-un obiect, acum transformat la loc într-o persoană.

Animăluţele oloage, tigrii roşi, ursuleţii şi pinguinii orfani sînt toţi aliniaţi în dreptul lunetei. Pisica e printre ei, adormită în soare. Toţi fac cu mîna.

Cora o ia pe autostradă, derapînd cu spatele, mergînd deja de două ori mai repede decît limita de viteză. Sedanul ei maroniu trage deja după el o coadă de zmeu formată din maşini de poliţie, cu luminile lor roşii şi albastre. Formată din elicoptere. Din detectivi furioşi în maşini fără însemne. Din echipe de televiziune în dubiţe albe cu cîte un număr mare pictat pe laturi.

Cora n-are cum să nu reuşească.

Are fetiţa. Băiatul. Pistolul.

Chiar dacă rămîne fără benzină, nimeni n-o să-i fută copiii.

Chiar dacă trupele speciale îi trag în cauciucuri. Chiar şi atunci, o să-i împuşte în trupurile lor de silicon. O să le spulbere chipurile. Sfîrcurile şi nasurile. N-o să rămînă nimic în care vreun bărbat să vrea să-şi bage scula. O să facă la fel cu Betty Suflătoarea.

Şi o să se împuşte şi ea. Ca să-i salveze.

Să ne înţelegem. Nimeni nu spune că a făcut bine.

Nimeni nu spune nici măcar că nu era nebună. Şi totuşi a învins.

Exact asta fac oamenii: transformă obiectele în persoane, persoanele în obiecte. Înainte şi înapoi. Cu aceeaşi măsură.

Asta va găsi poliţia dacă se apropie prea mult. Copiii mutilaţi. Morţi cu toţii. Animalele scăldate în sîngele ei. Morţi cu toţii împreună.

Dar pînă în clipa aceea, Cora are un rezervor plin cu benzină. Are o pungă de cocaină plină din camera probelor, care s-o ţină trează. O pungă cu sandviciuri. Cîteva sticle de apă şi o pisică torcînd în somn.

Are doar cîteva ore de autostradă pînă în Canada.

Dar, mai mult decît orice altceva, Cora Reynolds îşi are familia cu ea.

10

Mama Natură pune pe ea un soi de jachetă neagră. E o uniformă militară sau un costum de patinaj artistic, din stofă de lînă neagră, cu două rînduri de nasturi de alamă în faţă. Parcă-i o majoretă neagră de catifea, cu nasul ei despicat, ţinut laolaltă de cojile de un roşu închis. Îşi vîră mîinile prin mînecile lungi, apoi îi spune Sfîntului Fără-Maţe

— Mă închei? Flutură ce-a mai rămas din mîinile ei şi zice: N-am degetele de care-aş avea nevoie.

Degetele ei sînt doar cioturi la încheituri. I-au rămas doar arătătoarele, ca să poată forma numerele de telefon după ce-o să fie celebră. Ca să apese butoanele unui bancomat. Faima o reduce deja dintr-un lucru tridimensional într-unul plat.

Mama Natură, Sfîntul Fără-Maţe, Reverendul Fără Dumnezeu, cu toţii ne îmbrăcăm în negru înainte de a-l conduce pe domnul Whittier la subsol. Înainte de-a juca scena asta importantă.

Nu contează că înmormîntarea noastră e doar o repetiţie. Sîntem doar dublurile participanţilor la adevărata înmormîntare, care va fi jucată de actori celebri în faţa aparatelor de filmat, după ce lumea ne va descoperi. Făcînd asta, înfăşurîndu-l pe domnul Whittier în pînze, şi legîndu-l ca pe un sac, apoi ducîndu-l la subsol pentru o ceremonie, vom avea cu toţii aceeaşi experienţă. Vom spune cu toţii aceeaşi poveste tragică ziariştilor şi poliţiei.

E greu de spus dacă domnul Whittier a început să miroase. Domnişoara Hapciu şi Reverendul Fără Dumnezeu

duc pungile argintii cu mîncare stricată, din care se scurg sucuri puturoase. Lăsînd în urmă picuri şi pete de duhoare, cară amîndoi pungile prin hol înspre cabinele noastre şi le aruncă la WC.

— Mă ajută, spune domnişoara Hapciu, trăgîndu-şi nasul, că n-am simţul mirosului.

Cîte o pungă merge. Pînă cînd Reverendul încearcă să grăbească lucrurile, şi duhoarea te face să te îneci. Să-ţi verşi maţele goale. Putoarea le intră în haine şi în păr. Prima dată cînd încearcă să arunce două pungi deodată, toaletele se blochează şi încep să dea pe-afară. Se mai înfundă încă un WC. Deja apa inundă covorul albastru din hol. Înţepenite în vreo conductă, pungile se îmbibă de apă, umflîndu-se ca bucăţile de curcan care i-au făcut felul domnului Whittier, blocînd conducta principală astfel încît refulează şi toaletele care arată OK.

N-o să mai funcţioneze nici una. Centrala termică şi boilerul sînt defecte. Mai avem cutii întregi de mîncare putrezită. Domnul Whittier nu e cea mai mare problemă în momentul ăsta.

După calendarul de pe ceasul Sorei Justiţiare şi după rădăcinile şatene din părul lui Miss America, sîntem aici de vreo două săptămîni.

Închizînd-o la ultimul nasture de alamă, Sfîntul Fără-Maţe se apleacă s-o sărute pe Mama Natură, întrebînd-o:

— Mă iubeşti?

— Ce să fac, trebuie, spune ea, dacă vrem să meargă idila.

Cu Lordul Zdreanţă scînteindu-i pe deget, Mama Natură îşi şterge buzele cu dosul palmei şi spune:

— Saliva ta are un gust groaznic...

Sfîntul îşi scuipă în palmă şi linge saliva, înghiţind-o din nou. Îşi miroase mîna şi zice:

— Cum adică groaznic?

— A cetone, spune doamna Clark fără a se adresa cuiva anume. Sau poate adresîndu-se tuturor.

— Acru, spune Mama Natură. Ca o lumînare de aromaterapie cu lămîie şi clei de aeromodele.

— E din cauza subnutriţiei, spune doamna Clark, legînd momîia domnului Whittier cu un şnur de mătase aurie. Pe măsură ce arzi grăsimile, creşte concentraţia de acetonă din sînge.

Sfîntul Fără-Maţe îşi miroase mîna şi flegma parcă îi zuruie în cap.

Reverendul Fără Dumnezeu ridică un braţ şi adulmecă la subsuoară. Taftaua umedă e acolo mai întunecată din cauza transpiraţiei, şi porii lui păstrează amintirea prea multului parfum Chanel No. 5.

Cărînd un cadavru în sus şi-n jos pe scări, ne irosim grăsimea preţioasă.

Şi totuşi, ar trebui să avem o ceremonie funerară, spune Sora Justiţiară strîngîndu-şi Biblia în mîini. Cum domnul Whittier e cărat la subsol, împachetat strîns într-o perdea roşie de catifea luată de pe promenada imperială chinezească, legat cu panglici de mătase aurie din hol, ar trebui să ne strîngem în jurul lui şi să vorbim adînc. Ar trebui să cîntăm un imn. Nimic prea religios, ceva ce-ar da bine.

Tragem la sorţi să vedem cine trebuie să bocească.

Tot mai mult facem loc în fiecare grup videocamerei Agentului Ciripel. Vorbim astfel încît reportofonul Contelui Calomniei să prindă fiecare cuvînt. Aceeaşi bandă sau card de memorie sau compact disc folosit din nou şi din nou. Ne ştergem trecutul cu prezentul, mizînd pe faptul că următorul moment va fi mai trist, mai groaznic sau mai tragic.

Tot mai mult, ceva *şi mai rău* trebuie să se întîmple.

Domnul Whittier a murit de cîteva zile sau ore. E greu de spus, de cînd se ocupă Sora Justiţiară cu stinsul şi aprinsul luminilor. Noaptea auzim paşii cuiva bocănind grei, un uriaş care coboară scările dinspre hol în întuneric.

Totuşi, ceva *şi mai cumplit* trebuie să se întîmple.

Pentru un procent cît mai mare din piaţă. Pentru dramatism.

Ceva *şi mai îngrozitor* trebuie să se întîmple.

Din cabina lui din culise, îl purtăm pe domnul Whittier pe scenă şi pe intervalul din mijlocul amfiteatrului. Îl cărăm prin holul îmbrăcat în catifele albastre şi jos pe scări în foaierul maya portocaliu cu auriu de la primul nivel al subsolului.

Sora Justiţiară spune că i se tot resetează ceasul. E un semn clasic de bîntuire. Apoi Baroneasa Degerătură afirmă că a găsit un punct friguros în fumoarul gotic. În galeria celor O mie şi una de nopţi îţi poţi vedea aburii răsuflării în aerul rece de deasupra pernei pe care obişnuia să stea domnul Whittier. Contesa Clarviziune spune că e stafia lui Lady Zdreanţă cea pe care o auzim umblînd după ce se dă stingerea.

În coada cortegiului funerar, Directoarea Tăgadă spune:

— A văzut-o cineva pe Cora Reynolds?

Sora Justiţiară spune:

— Oricine mi-a luat bila de bowling să mi-o dea înapoi, şi *promit* să nu-l bat măr...

Conducînd procesiunea, ţinînd în braţe protuberanţa care ar trebui să fie capul domnului Whittier, doamna Clark spune:

— A văzut-o cineva pe Miss America?

După ce toate astea se vor sfîrşi, n-o să se poată turna filmul aici. După ce vom fi descoperiţi, locul ăsta o să devină un obiectiv turistic. O Comoară Naţională. Muzeul Nostru.

Nu, compania de producţie va trebui să reconstituie fiecare încăpere de aici pe platouri. Holul Ludovic al XV-lea de catifea albastră. Amfiteatrul egiptean de mohair negru. Salonul renascentist italian de satin verde. Fumoarul gotic de piele galbenă. Galeria celor O mie şi una de nopţi,

de culoare violet. Foaierul maya portocaliu. Promenada chinezească roşie. Fiecare încăpere într-o altă culoare adîncă, dar cu aceleaşi note aurii.

Nu camere, ar spune domnul Whittier, ci scenografii. Purtăm cadavrul împachetat prin cutiile astea mari şi răsunătoare în care oamenii devin regi, împăraţi sau ducese pentru preţul unui bilet la film.

Încuiate în biroul din spatele barului din hol, în debaraua strîmtă cu pereţi din lemn de brad lăcuit, stau dulapurile burduşite cu programe tipărite, facturi, liste de rezervări şi fişe de pontaj. În partea de sus a hîrtiilor ăstora care se fărîmă la margini scrie „Teatrul Libertatea". Pe altele scrie „Cinema Capitol". Pe altele: „Teatrul de vodevil Neptun". Pe altele: „Biserica Sfintei Întruniri". Pe altele: „Templul Mîntuirii Creştine". Sau: „Adunarea Îngerilor". Sau: „Cinema pentru adulţi Capitol". Sau: „Teatrul burlesc Diamant".

Toate locurile astea aveau aceeaşi adresă.

Aici oamenii au îngenuncheat în rugăciune. Şi au îngenuncheat în spermă.

Toate ţipetele de extaz şi groază şi mîntuire încă prizoniere şi înăbuşite între pereţii ăştia de beton. Ecourile lor răsună încă aici, cu noi. Aici, în paradisul nostru prăfuit.

Toate poveştile astea se vor sfîrşi cu povestea noastră. După miile de realităţi diferite ale pieselor de teatru şi filmelor, ale religiei şi stripteuzelor, clădirea asta va deveni pentru totdeauna Muzeul Nostru.

Peţitorul le spune candelabrelor de cristal „piersici". Tovarăşa Lătrău îi spune fumoarului gotic „Camera lui Frankenstein".

În foaierul maya, Reverendul Fără Dumnezeu spune că basoreliefurile portocalii sînt strălucitoare ca lumina unui reflector de pe podium trecînd prin petalele de mătase ale unei clasice fuste-lalea bufante create de Christian Lacroix...

Pe promenada chinezească, tapetul de mătase e de un roşu care n-a văzut niciodată lumina zilei. Roşu ca sîngele unui critic de restaurante, spune Bucătarul Asasin.

În fumoarul gotic, scaunele de strană sînt tapiţate cu o piele de un galben intens, care n-a fost decolorată nici o clipă de lumina soarelui. Cel puţin de cînd o purtau vacile, spune Veriga Lipsă.

Pereţii salonului în stilul Renaşterii italiene sînt de un verde închis, cu vine şi cheaguri negre, un strat de vopsea care parcă se transformă în malachit dacă îl priveşti cu atenţie.

În amfiteatrul egiptean, pereţii sînt de ipsos şi *papier mâché*, sculptaţi şi modelaţi în piramide şi sfincşi. În faraoni uriaşi aşezaţi pe tron. În şacali cu nas ascuţit. În şiruri peste şiruri de hieroglife căscate ca nişte ochi mari. Deasupra lor atîrnă frunzele penate ale palmierilor artificiali, făcute din panglici de hîrtie neagră îngreunate de mucegai. Deasupra coroanelor prăfuite ale copacilor, ipsosul negru al cerului de noapte e împănat cu o puzderie de stele electrice. Carul Mare. Orion. Constelaţiile, doar nişte poveşti născocite de oameni ca să înţeleagă cerul nopţii. Stelele astea, înceţoşate de nori din pînze de păianjeni.

Scaunele sînt acoperite cu mohair negru, care zgîrie ca muşchiul uscat de pe coaja copacilor. Toate lucrurile negre din amfiteatru, fiecare spătar de scaun şi margine de covor, sînt accentuate de acelaşi chenar auriu intens.

Dacă vreţi cu tot dinadinsul, firetul e din aur adevărat. Fiecare încăpere depinde de ce credeţi.

Înveştmîntaţi în mătăsurile şi catifelele ca din poveşti, acoperiţi cu sînge uscat, grupul nostru e negru şi se mişcă prin întunecime. În lumina slabă, domnul Whittier probabil pare să plutească în coconul lui de catifea stacojie, legat cu şnur de aur. Încetînd să mai fie un personaj, domnul Whittier a devenit recuzită. Păpuşa noastră. O constelaţie căreia îi putem alipi o poveste ca să zicem c-am înţeles.

Cu faţa ascunsă într-o batistă de dantelă, Tovarăşa Lătrău spune:

— Nu ştiu de ce-ar trebui să-l plîngem.

Respiră prin parfumul vechi impregnat în batistă, încercînd să nu simtă duhoarea. Spune:

— Personajul meu n-ar plînge. Spune: Jur pe trandafirul tatuat pe fesă că bătrînul m-a violat.

Şi brusc cortegiul funerar se opreşte. În clipa asta, Tovarăşa Lătrău e victima numărul unu între victime. Restul sîntem cu toţii în roluri secundare.

Doamna Clark, care ne conduce, priveşte îndărăt şi spune:

— Ce-a făcut?

Şi din spatele videocamerei, Agentul Ciripel spune:

— Şi pe mine. Pe mine m-a violat primul.

Sfîntul Fără-Maţe spune:

— Păi, la naiba... mi-a vîrît-o şi mie.

De parcă ţîrului de Sfînt i-a rămas ceva în care să fie vîrîtă.

Doamna Clark spune:

— Nu e amuzant deloc.

— Asta e, îi spune Peţitorul. N-a fost amuzant nici cînd m-ai violat pe mine.

Scuturîndu-şi coada de cal, Ducele Vandalilor îi spune Peţitorului:

— Pe tine nu te-ar viola nimeni nici să plăteşti.

Şi Mama Natură rîde împroşcînd cu sînge şi cruste peste tot.

Diavolul a murit. Trăiască diavolul.

Acum îl înmormîntăm pe Satana. Domnul Whittier e demonul în faţa căruia toate păcatele noastre trecute vor părea o nimica toată. Povestea crimelor lui ne va întări, ne va lustrui pînă la albul inocent al victimei.

Pînă ni se va fi greşit mai mult decît am greşit noi înşine.

Totuşi, moartea lui lasă un post liber la munca de jos pe care nimeni nu-l doreşte.

Aşa că în film o să ne vedeţi plîngîndu-l şi iertîndu-l pe domnul Whittier în timp ce doamna Clark stă cu biciul pe noi.

Diavolul a murit. Trăiască diavolul.

N-am rezista nici o clipă dacă n-am avea pe cine să dăm vina.

Îl purtăm pe domnul Whittier pe covorul negru din amfiteatru, pe promenada chinezească, în jos pe scara franţuzească albastră. Prin foaierul maya cu portocaliul lui intens, unde Mama Natură îşi dă de pe frunte şuviţele unei peruci, şi clopoţeii ei de bronz răsună. O perucă rămasă de la vreo operă, cu bucle cărunte. Cîrlionţii îi atîrnă, uzi de la sudoarea de pe faţă, şi Mama Natură spune:

— Numai mie mi-e cald?

Ducele Vandalilor suflă greu, cu umărul apăsat de greutatea domnului Whittier, gîfîie şi trage de gulerul fracului.

Chiar şi momîia purpurie parca-ar fi umedă de sudoare. Se simte mirosul de clei de aeromodele al cetonelor. Din cauza foametei.

Şi Reverendul Fără Dumnezeu spune:

— Nu-i de mirare că ţi-e cald. Ţi-ai pus peruca invers.

Şi Peţitorul spune:

— Ascultaţi.

Sub noi, al doilea nivel al subsolului e în întuneric. Scările de lemn sînt înguste. În întunericul ăla, ceva uruie şi mormăie.

Ceva *misterios* trebuie să se întîmple.

Ceva *periculos* trebuie să se întîmple.

— E fantoma, spune Baroneasa Degerătură, rămînînd cu marginile unsuroase ale gurii ei căscate.

E centrala termică funcţionînd la maxim. Suflînd aer fiebinte în ţevi. E arzătorul cu gaz duduind. Centrala pe care a distrus-o domnul Whittier.

Cineva a reparat-o.

De undeva din întuneric, o pisică zbiară, o singură dată.

Ceva trebuie să se întîmple. Aşa că o pornim pe treptele de lemn, purtînd cadavrul domnului Whittier.

Asudăm cu toţii. Irosind şi mai multă energie în căldura asta imposibilă.

Urmînd leşul în întuneric, Mama Natură spune:

— Ce ştii tu despre purtatul perucilor? Cu cioturile mîinilor, cu inelul scînteind, îşi răsuceşte peruca pe cap, spunîndu-i Reverendului: Ce ştie o matahală ca tine despre creaţiile clasice ale lui Christian Lacroix?

Şi Reverendul Fără Dumnezeu spune:

— Despre o fustă Lacroix bufantă, cu petale de lalea? Spune: Nici nu ţi-ar veni să crezi.

Bîlbe

Un poem despre Reverendul Fără Dumnezeu

— Pînă în capitolul unsprezece din Cartea Facerii, spune Reverendul
Fără Dumnezeu, n-a existat război.
Pînă cînd Dumnezeu ne-a pus să ne batem unii cu ceilalţi, pentru tot
restul istoriei.

Reverendul Fără Dumnezeu pe scenă, cu sprîncenele pensate şi trasate
cu creionul în două arcuri gemene, sub care
e un curcubeu strălucitor de fard de pleoape, în nuanţe de la roşu la verde.
Şi pe bicepsul dezgolit, umflîndu-se
dedesubtul bretelei subţiri cît o spaghetă a unei rochii de seară cu paiete roşii,
e tatuat un craniu şi, sub bărbie, cuvintele
astea:
Mai bine moartea decît dezonoarea.

Pe scenă, în locul luminii unui reflector, o secvenţă de film:
Un jurnal de călătorie care prezintă biserici, moschei, şi temple.
Mai marii religiilor în straie împodobite
făcîndu-le oamenilor cu mîna din maşini blindate.
Reverendul Fără Dumnezeu spune:
— Pe cîmpia din ţara
Şinear, toţi oamenii munceau împreună.
Întreaga omenire împărtăşea acelaşi vis
măreţ şi nobil, şi toţi lucrau cot la cot să-l îndeplinească,
în vremea aceea de dinaintea armelor şi armatelor şi bătăliilor.
Apoi Dumnezeu s-a pogorît să vadă turnul, visul împărtăşit

de toţi,
care se înălţa încet, ajungînd cam aproape ca El să se simtă în siguranţă.
Şi Dumnezeu a spus „Iată, ei sînt un singur popor... şi iată de ce s-au
apucat... acum nimic nu i-ar împiedica să facă tot
ce şi-au pus în gînd...".
Cuvintele Lui, în Biblia Lui, în Cartea Facerii, capitolul
unsprezece.

— Aşa că Dumnezeul nostru, spune Reverendul Fără Dumnezeu, cu muşchii braţelor şi
coapselor dezgoliţi, presăraţi
cu punctele negre ale părului ras crescînd în
fiecare por,
spune: Dumnezeul nostru atotputernic aşa s-a speriat încît
a împrăştiat omenirea
pe toată faţa pămîntului,
şi le-a fărîmat limba ca să-Şi ţină copiii despărţiţi.

Pe jumătate travestit imitînd o cîntăreaţă, pe jumătate soldat din marina SUA la pensie,
Reverendul Fără Dumnezeu,
strălucitor în paietele roşii, spune:
— Un Dumnezeu atotputernic atît de nesigur?
Care-şi asmute copiii unii împotriva celorlalţi, ca să rămînă slabi.
Spune: Dumnezeului ăstuia ar trebui să ne închinăm?

Buimac

O poveste de Reverendul Fără Dumnezeu

Webber se uită în jur cu faţa buşită, cu un pomete mai jos decît celălalt. Unul din ochi îi e doar o mingiuţă lăptoasă strînsă în umflătura roşie-neagră de sub frunte. Buzele îi sînt despicate atît de adînc la mijloc încît are patru în loc de două. Îndărătul buzelor nu se vede nici măca un singur dinte.

Webber se uită în jur, în cabina avionului, la pielea albă de pe pereţi, la mobilierul din lemn de arţar cu noduri ca ochii de pasăre, lăcuit oglindă.

Webber se uită la băutura pe care o ţine în mînă; gheaţa abia de s-a topit sub jetul de aer condiţionat. Cum aproape şi-a pierdut auzul, spune, prea tare, aproape strigînd:

— Unde sîntem?

Sînt într-un Gulfstream G550, cel mai tare avion privat cu reacţie pe care-l poţi închiria, spune Flint. După care Flint îşi vîră două degete în buzunarul pantalonilor şi-i întinde ceva lui Webber, aşezat de partea cealaltă a culoarului. O pastilă albă.

— Înghite-o, spune Flint. Şi bea odată aia, aproape am ajuns.

— Unde-am ajuns? spune Webber şi bea pastila.

A rămas răsucit, uitîndu-se la fotoliile de piele albă care se pot roti şi lăsa pe spate. La covorul alb. La măsuţele de arţar cu ochi de pasăre, atît de lăcuite încît par ude. La canapelele de velur alb aliniate lîngă pereţii cabinei. La pernuţele asortate. La revistele *Elite Traveler*, mari cît un poster de film, cincizeci de dolari bucata. La suporturile de pahar şi robinetele de baie din aur de

24 de carate. La chicineta cu automat de espresso şi lampă cu halogen, a cărei lumină joacă strălucitoare pe paharele de cristal. Cu frigider şi cuptor cu microunde şi automat de făcut gheaţă. Toate astea zboară la cincisprezece mii de metri altitudine, cu o viteză de 0.88 Mach, undeva deasupra Mediteranei. Cu toţii beau scotch. Toate astea, mai drăguţe decît orice loc în care vei fi vreodată. Poate cu excepţia sicriului.

Webber îşi dă băutura pe gît, vîrîndu-şi nasul cît un cartof roşu sub aerul rece, şi se vede că nările lui nu mai duc nicăieri. Însă Webber întreabă:

— A ce miroase?

Şi Flint adulmecă şi zice:

— A *nitrat de amoniu*. Îţi spune ceva?

E nitratul de amoniu pe care l-a pregătit pentru ei în Florida amicul lor Jenson. Amicul lor din războiul din Golf. Reverendul nostru Fără Dumnezeu.

— Adică îngrăşămînt? întreabă Webber.

Şi Flint zice:

— Juma' de tonă.

Mîna lui Webber tremură atît de puternic încît se aude gheaţa zuruind în paharul gol.

Tremurul ăsta e traumatic. E doar Parkinson. Encefalopatia traumatică cu necroză parţială a ţesutului cerebral are efecte de-astea. Neuronii sînt înlocuiţi de ţesut cicatrizat mort. Îţi pui o perucă cu bucle roşcate, gene false, dai din buze pe Bette Midler la Tîrgul şi Rodeoul din districtul Collaris, le oferi oamenilor şansa să-ţi tragă un pumn pentru zece dolari şi scoţi bani buni.

În alte locuri tre' să porţi cîrlionţi blonzi, să-ţi strîngi curul într-o rochie strîmtă cu paiete, să-ţi vîri picioarele în cea mai mare pereche de pantofi cu toc pe care-o poţi găsi. Dai din buze pe Barbra Streisand, cîntecul ăla, „Evergreen", da' e bine să ai un prieten care să te ducă cu maşina la urgenţă. Să iei vreo două Vicodine înainte. Înainte să-ţi lipeşti unghiile alea lungi, roz de Barbra

Streisand; după aia nu poţi apuca nici un lucru mai mic decît o sticlă de bere. Ia-ţi sedativele înainte şi poţi cînta ambele părţi ale discului *Color me Barbra* înainte să te pună jos un pumn ca lumea.

Prima noastră idee pentru strîngerea de fonduri a fost „Daţi-i un pumn mimului pentru cinci dolari". Şi-a mers, mai ales în oraşele universitare. La şcolile de agricultori. În unele oraşe nu se întorcea unul acasă fără să aibă pumnii mînjiţi cu albul ăla de faţă de clovn. Cu alb de clovn şi cu sînge.

Problema e că toate noutăţile devin fumate. Închirierea unui Gulfstream costă. Treizeci de mii de dolari doar combustibilul şi uleiul pentru un zbor pînă în Europa. Doar dus nu-i aşa de mult, dar nu te poţi duce la biroul de închirieri şi să le spui că n-ai de gînd să te mai şi întorci cu avionul, că-ţi pun interdicţie cît ai clipi.

Nu, Webber îşi punea costumul colant negru, şi oamenilor le curgeau deja balele să-l lovească. Se vopsea cu alb pe faţă, intra în cutia lui invizibilă, începea să mimeze, şi banii începeau să curgă. Mai ales la colegii, dar mergea treaba şi la tîrgurile locale şi statale. Chiar dacă o luau drept un fel de spectacol ambulant, tot plăteau să-i dea una. Să-l însîngereze.

La barurile de pe marginea şoselelor, după ce treaba cu mimul s-a fîsîit, am încercat „Cincizeci de dolari să-i dai un pumn unei tipe". Flint ştia o fată care ar fi fost de acord. Dar după ce-a luat una în figură, fata a zis „Pas...".

Aşezată pe podea, printre cojile de alune, ţinîndu-se de nas, fata zice:

— Daţi-mi mie voie să fac şcoala de pilotaj. Să fiu eu pilotul. Vreau să v-ajut.

Cam jumătate de bar încă mai aşteaptă cu banii în mînă. Taţi divorţaţi, băieţi părăsiţi de iubite, tipi cu vechi frustrări de cînd fuseseră învăţaţi să facă la oliţă, cu toţii doritori să pocnească pe cineva.

Flint zice:

— Las' că aranjez eu.

Şi o ajută să se ridice. O ia de braţ şi o duce la baie. Intrînd împreună cu ea, Flint ridică mîna cu degetele răsfirate şi zice:

— Dă-mi cinci minute.

Abia lăsaţi la vatră, habar n-aveam cum altcumva să facem banii ăia. Legal, vreau să zic. După părerea lui Flint, nu exista nici o lege care să spună că oamenii nu pot da bani ca să tragă un pumn cuiva.

Şi Flint iese de la toaletă purtînd peruca de sîmbătă seara a fetei, machiat vîrtos pe faţa lui proaspăt bărbierită. Şi-a deschis nasturii la piept, şi-a legat poalele cămăşii pe burtă, îndesînd-o cu prosoape de hîrtie ca să-şi facă ţîţe. Mînjit cu tuburi întregi de ruj în jurul gurii, Flint zice:

— Hai să-i dăm drumul...

Bărbaţii care stau la coadă spun că-i ţeapă să plătească cincizeci de dolari ca să-i dea un pumn unui tip.

Aşa că Flint zice:

— Hai pe zece dolari...

Dar oamenii tot nu se-nghesuie, caută feluri mai bune să-şi cheltuiască banii.

Atunci Webber se duce la tonomat. Bagă o fisă. Apasă pe cîteva butoane şi minune. Porneşte muzica şi preţ de-o răsuflare nu se aude decît mugetul prelung al tuturor bărbaţilor din bar.

E cîntecul ăla plîngăcios de la sfîrşitul filmului *Titanic*. Puicuţa aia din Canada.

Şi Flint, cu peruca lui blondă şi gura ca de clovn, se urcă pe-un scaun, apoi pe-o masă, şi începe să cînte. Tot barul se uită la el, şi Flint dă tot ce poate, mîngîindu-şi coapsele prin blugi. Cu ochii închişi, aşa încît nu se vede decît fardul albastru strălucitor de pleoape. Şi pata aia rujată cîntă.

Exact la momentul potrivit, Webber ridică mîna să-l ajute să coboare. Flint îi ia braţul ca o femeiuşcă, dînd

încă din buze. I se văd acum şi unghiile vopsite într-o roşu de acadea. Şi Webber îi şopteşte:

— Am băgat de cinci dolari.

Webber îl ajută să coboare, şi-l duce în faţa tipului care e primul în rînd şi zice:

— Numai cîntecul ăsta o să-l audă toată seara.

Din cei cinci dolari ai lui Webber au făcut aproape şase sute în seara aia. Nici un pumn n-a plecat din barul ăla neistovit, netatuat cu albastrul şi roşul şi verdele rimelului de pe faţa lui Flint. Unii l-au lovit pînă le-a obosit mîna, apoi s-au pus din nou la coadă să-i dea şi cu cealaltă.

Cîntecul ăla plîngăcios din *Titanic* aproape l-a băgat în mormînt pe Flint. Cîntecul şi tipii care purtau ghiuluri imense pe degete.

După care am introdus o regulă interzicînd inelele. Şi verificam şi să vedem dacă nu cumva ascundeai în pumn un fişic de monede sau plumb de undiţă, ca să faci prăpăd.

Femeile-s cele mai rele. Unele nu-s mulţumite pînă nu-ţi văd dinţii zburînd prin celălalt colţ al gurii.

Cu cît se îmbată mai tare, cu atît mai mult le place şi le place şi le place să caftească un travestit. Ştiind că-i un bărbat. Mai ales dacă-i gătit şi arată mai bine decît ele. E voie şi să dea palme, dar nu să zgîrie.

Piaţa s-a deschis repejor. Webber şi Flint au început să nu mai mănînce seara. Să bea bere *light*. În fiecare orăşel nou, îl puteai suprinde pe cîte unul din ei stînd din profil în faţa unei oglinzi, privindu-şi abdomenul cu umerii traşi în spate şi curul împins în afară.

În fiecare oraş ai fi putut jura că fiecare avea altă valiză. Pentru rochiile simandicoase, pentru rochiile de seară. Aveau şi ambalaje speciale ca să nu li se şifoneze hainele. Aveau genţi cu pantofi şi cutii cu peruci. Cîte-o trusă babană de machiaj fiecare.

Toaletele lor au ajuns să ne înghită mai toate fondurile. Dar dacă scoteai o vorbă despre asta, Flint îţi zicea: „Tre' să cheltuieşti ca să faci bani".

Asta fără să punem la socoteală cît dădeau pe muzică. Încercînd diferite variante au descoperit că majorităţii oamenilor le vine cheful să te caftească dacă le pui următoarele albume:

Color me Barbra[1]
Stoney End[2]
The Way We Were[3]
Thighs and Whispers[4]
Broken Blossoms[5]
Sau *Beaches*[6]. Pe bune, mai ales *Beaches*.

Ai fi putut să-l bagi pe Mahatma Gandhi într-o mănăstire, să-i tai boaşele, să-l umfli cu Demerol, şi tot ţi-ar fi dat una dacă i-ai fi pus cîntecul ăla cu „vîntul de sub aripile mele"[7]. Cel puţin asta-ţi spunea Webber din proprie experienţă.

Armata nu i-a pregătit pentru nimic din toate astea. Dar, întorcîndu-se acasă, n-au găsit nici un anunţ în care se căutau experţi în muniţie, specialişti în stabilirea ţintelor, cercetaşi de infanterie. Nimic care să plătească atît de bine pe cît aduna Flint, cu picioarele ieşindu-i din crăpătura laterală a unei rochii de seară din satin verde, cu degetele de la picioare prinse în ciorapi de plasă şi ieşind prin sandale aurii. Flint se oprea între melodii şi

---

1. Abum al cîntăreţei Barbra Streisand (1966).
2. Abum al cîntăreţei Barbra Streisand (1971).
3. Melodie a cîntăreţei Barbra Streisand din filmul omonim (1973, regia Sidney Pollack, cu Robert Redford şi Barbra Streisand). Ulterior, Streisand a lansat şi un album *The Way We Were*.
4. Album al cîntăreţei Bette Midler (1979).
5. Album al cîntăreţei Bette Midler (1977).
6. Album al cîntăreţei Bette Midler (1988), conţinînd melodii de pe coloana sonoră a filmului *Beaches* (1988, regia Gary Marshall, cu Barbara Hershey şi Bette Midler).
7. *The Wind Beneath My Wings*, melodie a cîntăreţei Bette Midler (1979).

pumni doar atît cît să-şi mai întindă nişte fond de ten peste vînătăi, cu ţigara avînd un inel roşu în jurul filtrului. Sînge şi ruj.

Tîrgurile locale erau o afacere bună, iar întîlnirile motocicliştilor erau foarte aproape pe locul doi. Şi rodeourile erau bune. Şi spectacolele nautice. Sau parcările din faţa clădirilor în care se ţineau convenţiile alea mari ale iubitorilor de cuţite şi arme de foc. Nu, n-a trebuit să caute prea mult pentru un public care să plătească din greu.

Într-o seară, pe cînd se întorc la motel după ce Webber şi Flint şi-au lăsat mare parte din machiaj în parcarea Expoziţiei de Arme şi Muniţii a Statelor din Vest, Webber, aşezat pe locul mortului, întoarce oglinda retrovizoare spre el şi zice:

— Nu mai pot să duc mult chestia asta.

Webber arată OK. Oricum, nu contează cum arată. Melodia contează mai mult. Peruca şi rujul de asemenea.

— N-am fost niciodată, cum s-ar zice, *frumuşel*, spune Webber, dar cel puţin m-am menţinut la... *drăguţ*.

Conduce Flint, cu ochii la oja roşie ciobită de pe unghiile degetelor care strîng volanul. Ronţăind o unghie ruptă cu dinţii lui ciobiţi, Flint spune:

— Mă gîndeam să folosesc un nume de scenă. Uitîndu-se tot la unghii, spune: Ce ziceţi de numele *Pepper Bacon*?

Pe atunci, fata lui Flint era plecată să facă şcoala de pilotaj.

Mai bine. Oricum lucrurile mergeau tot mai prost.

De pildă, chiar înainte să se instaleze în parcarea din faţa Expoziţiei de Pietre Preţioase şi Minerale din Statele Montane, Webber se uită la Flint şi zice:

— Ce dracu', ai ţîţele prea mari...

Flint poartă o rochie lungă cu spatele decupat şi cu bretele care se leagă după gît ca să ţină partea din faţă. Şi da, ţîţele par mari, dar Flint spune că din cauza rochiei.

Şi Webber zice:

— Nu, nu-i din cauza rochiei. În ultimele patru state ţi-au tot crescut ţîţele.

— Mă tot cicăleşti, zice Flint, numa pen' că-s mai mari ca a tale.

Şi Webber zice, liniştit, din colţul buzelor rujate:

— Fost sergent major Flint Stedman, o să-ţi ajungă ţîţele ca la vacă...

Dup-aia paietele şi părul perucilor zboară în toate direcţiile. În noaptea aia au făcut zero bani. Nimeni nu vrea să pocnească o arătare dintr-asta, zgîriată toată şi umplută de sînge. Cu ochi injectaţi şi cu fardul întins peste tot de lacrimi.

Privind în urmă, bătaia aia de puicuţe aproape le-a compromis întreaga misiune.

Ţara asta nu poate cîştiga nici un război fiindcă tot timpul ne batem între noi în loc să luptăm cu duşmanul. Aşa şi Congresul cînd nu lasă armata să-şi facă treaba. Nimic nu se rezolvă aşa. Webber şi Flint nu-s oameni răi, ci doar exemple ale tipurilor deasupra cărora încercăm să ne ridicăm. Toată misiunea lor e să rezolve situaţia asta cu terorismul. Pentru totdeauna. Şi ca s-o facă e nevoie de bani. Ca s-o ţină pe fata lui Flint la şcoală. Ca să pună mîna pe un avion cu reacţie. Ca să obţină medicamentele pentru a-l droga pe pilotul companiei de închirieri. Toate astea costă bani serioşi.

Ca să spunem adevărul, ţîţele lui Flint deveniseră cam de speriat.

Lungiţi în fotoliile de piele albă, la cincisprezece mii de metri altitudine, se îndreaptă spre sud de-a lungul Mării Roşii, pînă la Jedda, unde o s-o cotească la stînga.

Te şi-ntrebi cum au făcut rost de bani ceilalţi tipi care se află în aer acum, îndreptîndu-se cu toţii spre ţintele prestabilite. Prin ce dureri şi chinuri au avut de trecut.

Încă se vede unde şi-a făcut Webber găuri în urechi şi cît de mult cerceii lungi i-au întins şi tras în jos lobii.

Privind în urmă, majoritatea războaielor din istorie s-au purtat în numele vreunei religii.

Ăsta e pur şi simplu atacul care să pună capăt tuturor războaielor. Sau măcar celor mai multe dintre ele.

După ce Flint şi-a recăpătat controlul asupra ţîţelor sale, au mers din colegiu în colegiu. Oriunde oamenii beau bere şi n-au nimic de făcut. Flint avea deja o retină dezlipită plutind în interiorul ochiului, ceea ce însemna că nu vedea cu ochiul respectiv. Webber îşi pierduse auzul în proporţie de şaizeci la sută de cît îi sunase apa în cap. Leziuni cerebrale traumatice, i-au spus la urgenţă. Cum tremurau amîndoi, ţineau pensula de machiaj cu ambele mîini. Amîndoi erau prea rigizi pentru a-şi putea închide fermoarul rochiei la spate. Se clătinau chiar şi pe tocuri medii. Şi totuşi mergeau înainte.

Cînd va fi timpul, cînd avioanele de luptă ale Emiratelor Arabe Unite îi vor însoţi ca nişte umbre, Flint s-ar putea să fie prea orb ca să piloteze, dar se va afla acolo, în carlingă, cu tot ce a învăţat la aviaţie.

Aici, în cabina de piele a Gulfstream-ului G550, Flint s-a descălţat de cizme, şi unghiile de la picioare îi sînt încă rozalii ca sfîrcurile, din cauza ojei. Încă se mai simte un iz de Chanel No. 5 amestecat cu mirosul de transpiraţie.

Într-una din ultimele lor reprezentaţii, în oraşul Missoula din Montana, a ieşit o fată din mulţime şi le-a spus că sînt nişte bigoţi odioşi. Că încurajează ura şi agresiunile faţă de persoanele cu identitate de gen nesigură din societatea noastră altfel paşnică şi pluralistă.

Întrerupt în mijlocul cîntecului *Buttons and Bows*, versiunea mişto cîntată de Doris Day, nu cea ieftină interpretată de Dinah Shore, Webber, în rochia lui albastră de satin, fără bretele, cu părul de pe piept, umeri şi braţe fluturînd de la încheietură la încheietură ca un boa luxuriant de pene negre, a întrebat-o pe fată:

— Şi nu vrei să cumperi o lovitură?

Aflat la doi paşi, încasînd banii celor de la coadă, Flint zice:

— Dă tot ce poţi. Zice: Juma' de preţ pentru puicuţe.

Bătînd în pămînt cu vîrful pantofului de tenis, fata se uită la ei, cu buzele strînse şi trase pe-o parte a feţei.

În cele din urmă zice:

— Poţi da din buze pe cîntecul ăla din *Titanic*?

Şi Flint îi ia cei zece dolari şi o îmbrăţişează.

— Pentru tine, zice el, punem cîntecul ăla şi toată noaptea...

Aia a fost seara în care au depăşit cele cincizeci de miare pentru misiune.

Acum, din avion se vede coasta Arabiei Saudite, neregulată, auriu-maronie. Geamurile unui Gulfstream sînt de două-trei ori mai mari decît hublourile mici ale unui avion de linie. Doar uitîndu-te afară, la soare şi la ocean, la toate celelalte care par amestecate de la înălţimea asta, aproape ţi-ai dori să mai trăieşti. Să laşi baltă toată misiunea şi să te întorci acasă, oricît de negru ar fi viitorul.

Un Gulfstream poate căra destul combustibil pentru a zbura 6750 de mile marine, chiar şi cu optzeci şi cinci la sută vînt din faţă. Pînă la ţintă erau doar 6701, ceea ce lasă îndeajuns combustibil pentru a detona bagajele, valizele şi mulţimea de pungi pe care Jenson le-a încărcat în Florida, unde au aterizat pentru că pilotul începea să se simtă rău. Asta după ce i-au dat o cană de cafea. Trei pastile de Vicodin măcinate şi amestecate în cafea ar face pe oricine să fie buimac, să ameţească, să-i fie rău. Aşa că au aterizat. Au debarcat pilotul. Au îmbarcat pungile. Domnul Jenson purtînd în cîrcă nitratul de amoniu. A apărut şi fata lui Flint, Sheila, cu şcoala abia terminată şi gata de decolare.

Prin uşa deschisă a carlingii, o vezi pe Sheila coborîndu-şi căştile în jurul gîtului. Privind peste umăr, zice:

— Tocmai am auzit la radio. Cineva a intrat cu un avion plin cu îngrăşămînt în Vatican...

Ca să vezi, zice Webber.

Privind pe fereastră, lăsat pe spate în fotoliul de piele albă, Flint zice:

— Avem musafiri.

În partea aia se văd două avioane de vînătoare. Flint le face cu mîna. Profilurile micuţe ale piloţilor nu schiţează nici nu gest de răspuns.

Şi Webber se uită la gheaţa care se topeşte în paharul gol şi zice:

— Unde mergem?

Din carlingă, Sheila spune:

— Sînt după noi de cînd am luat-o spre interior, la Jedda.

Îşi pune din nou căştile pe urechi.

Şi Flint se apleacă peste interval să umple din nou paharul cu scotch şi zice:

— Mecca îţi spune ceva, amice? Al-Haram? Zice: Dar Ka'ba?

Cu o mînă pe cască, Sheila spune:

— Au lovit Tabernacolul Mormon... Sediul Convenţiei Naţionale Baptiste... Zidul Plîngerii şi Domul Stîncii... hotelul Beverly Hills...

Neah, zice Flint. Dezarmarea n-a funcţionat. Nici Naţiunile Unite. Şi totuşi, poate că asta o să funcţioneze.

Iar prietenul lor, Jenson, Reverendul nostru Fără Dumnezeu, o să fie singurul supravieţuitor.

Webber zice:

— Da' ce-i în hotelul Beverly Hills?

Şi Flint îşi goleşte paharul şi zice:

— Dalai Lama...

În noaptea aia, Webber i-a luat numele şi telefonul fetei din Missoula, Montana. Cînd a venit timpul să-şi scrie cu toţii testamentele, Webber i-a lăsat fetei tot ce avea pe lume, inclusiv Mustangul parcat în şopronul părinţilor lui, setul lui de unelte Craftsman şi paisprezece poşete Coach cu pantofi şi toalete asortate.

În noaptea aia, după ce a plătit cincizeci de dolari ca să-l bată măr pe Webber, fata se uită la el, la ochiul lui orb şi lăptos, umflat, aproape închis, la buzele lui

despicate. E doar cu trei ani mai mare decît ea, dar arată de parcă ar fi bunică-sa, şi fata zice:

— Şi pînă la urmă de ce faci asta?

Şi Webber îşi desprinde peruca, toate şuviţele şi cîrlionţii blonzi lipiţi de sîngele închegat în jurul nasului şi gurii. Webber zice:

— Oricine vrea să facă lumea mai bună.

Flint bea din berea lui *light* şi-l priveşte. Clătinînd din cap, zice:

— Băi pulă... Zice: Aia nu-i peruca mea?

11

Groaza nu ne umplea chiar toate zilele.

Trebii ăsteia Peţitorul îi spune „culesul piersicilor albe".

Tragi două canapele albe pe rotile şi le aşezi faţă în faţă, chiar sub „copac". Pe insula asta din canapele construieşti o „scară" aşezînd una peste alta măsuţe de lemn sculptat şi suflat în aur. Fiecare masă cu tăblia ei grea de marmură cenuşie, cu vinişoare roz. Deasupra măsuţelor aşezi scaune cu picioare subţiri, fragile precum coaja de ou, ca să poţi urca tot mai sus. Pînă ajungi să te uiţi în jos la cuiburile gri ale perucilor prăfuite ale fiecăruia. Stau toţi cu capetele date pe spate atît de mult încît le atîrnă fălcile. Atît de sus încît te poţi uita în gaura din spatele claviculelor, să vezi treptele cutiei toracice dispărînd în rochie sau în guler.

Toţi avem mîinile înfăşurate în zdrenţe însîngerate. Mănuşile se bălăngănesc libere, cu degetele goale pe dinăuntru. În pantofi ne-am vîrît şosete făcute ghem ca să înlocuiască degetele lipsă.

Ne spunem Comitetul Popular pentru Conservarea Luminii Zilei.

Peţitorul culege o „piersică", învelită în catifea ca să-şi protejeze mîna, şi o coboară pînă la ţîrul de Sfînt Fără-Maţe, care o dă Bucătarului Asasin, cu burta lui mare vîrîtă în pantaloni ca într-un hamac.

Agentul Ciripel, cu videocamera lipită de ochi, filmează trecerea piersicii din mînă în mînă.

Te poţi vedea reflectat în piersicile mai vechi, care s-au înnegrit. Peţitorul spune că din cauza filamentului de

tungsten. Care devine incandescent cînd trece prin el curentul electric. De-aia fiecare piersică e umplută cu un gaz inert. Cele mai multe cu argon. Un gaz irespirabil, care împiedică arderea filamentului. Cele mai vechi nu-s umplute cu nimic. Înăuntru e vid.

Peţitorul, cu pistrui roz pe obraji şi pe antebraţele dezgolite pînă la cot, ne spune:

— Tungstenul se topeşte la trei mii trei sute de grade Celsius.

În mod normal, inima unei piersici e atît de fierbinte încît ar topi o tigaie. Ar aduce mărunţişul de cupru la fierbere. Două mii două sute de grade Celsius.

În loc să izbucnească în flăcări, filamentul de tungsten se evaporă, atom cu atom. Unii atomi ricoşează înapoi din atomii de argon şi se lipesc din nou de filament, formînd cristale minuscule, ca nişte giuvaieruri perfecte. Alţi atomi de tungsten se ataşează de interiorul mai rece al „piersicii" de sticlă.

Atomii se „condensează", spune Peţitorul. Formînd un strat de metal în interiorul sticlei, transformînd exteriorul într-o oglindă.

Glazura întunecată din interior face din becuri nişte oglinzi sferice care te arată gras. Chiar şi pe slăbănogul de Sfînt Fără-Maţe, cu pantalonii şi mînecile cămăşilor mereu fluturînd în jurul lujerelor subţiri ale picioarelor şi braţelor.

Nu, crimele şi chinurile nu ne umpleau chiar toate zilele. Unele zile erau aşa:

Tovarăşa Lătrău se priveşte într-o piersică, întorcîndu-şi faţa ca s-o vadă din unghiuri diverse în sticla bombată. Cu degetele celeilalte mîini, cu buricele lor trage de pielea flască din faţa urechii. În timp ce trage, adîncitura întunecată de sub pomete dispare.

— Ce spun o să sune groaznic, zice Tovarăşa Lătrău. Degetele ei dau drumul pielii şi jumătatea de faţă revine la pungile lăsate şi ridurile întunecate. Am văzut poze cu

oamenii ăia din lagăre, în spatele gardurilor de sîrmă ghimpată, spune ea. *Scheletele alea vii.* Şi întotdeauna m-am gîndit: ăştia ar putea *purta orice.*

Contele Calomniei întinde braţul spre ea, să-i culeagă cuvintele pe banda argintie a reportofonului.

Tovarăşa Lătrău îi dă piersica Baronesei Degerătură... Care zice:

— Ai dreptate. Baroneasa Degerătură zice: Chiar sună îngrozitor.

Şi Tovarăşa Lătrău se apleacă spre microfon şi spune:

— Dacă înregistrezi acuma, eşti un nesimţit.

Baroneasa Degerătură, cu dinţii ei slăbiţi în gingii, clănţănind, fiecare dinte mare şi alb cu rădăcina maronie şi subţire la vedere, îi înmînează piersica Ducelui Vandalilor.

Ducele, care şi-a desfăcut coada de cal şi părul îi atîrnă pe faţă, mestecă aceeaşi gumă cu nicotină pe care a mestecat-o de la început. Părul îi miroase a ţigări cu aromă de cuişoare.

Miss America primeşte piersica de la Duce, săraca noastră Miss America, însărcinată, cu rădăcinile negre ale părului ei platinat care ne arată de cînd sîntem închişi aici.

Deasupra noastră, copacul se stinge pentru o fracţiune de secundă. În clipa aia nu existăm. Nimic nu există. În clipa următoare, curentul revine. Revenim şi noi.

— Stafia, zice Agentul Ciripel dindărătul camerei, cu vocea înăbuşită.

— Stafia, repetă Contele Calomniei în reportofonul lui ascuns în pumn.

Aici, pentru fiecare supratensiune momentană, pentru fiecare curent mai rece sau zgomot ciudat sau miros de mîncare, dăm vina pe stafia noastră.

Pentru Agentul Ciripel, stafia e un detectiv privat ucis.

Pentru Contele Calomniei, stafia e un actor copil în mizerie.

Crengile de alamă ale copacului, unduitoare, încovoiate, răsucite ca nişte viţe de vie scăldate în aur stins. Picurînd „frunze" de sticlă şi cristal. Clinchetul lor fremătător în timp ce pătrunzi între ele. Mirosul de praf ars al fiecărei piersici „coapte", încă strălucind alb incandescent. Prea fierbinţi ca să le atingi cu mîna goală, fără o bucată de stofă, un petic din vreo fustă de catifea sau din vreo jiletcă de brocart. Celelalte piersici, cele „putrede", înnegrite şi reci, smălţuite cu praf şi drapate în firele albe ale pînzelor de păianjen. Frunzele de sticlă şi cristal sînt albe şi argintii şi cenuşii în acelaşi timp. În timp ce se rotesc, marginile lor mai scînteiază preţ de o clipă, împrăştiind un curcubeu înainte de-a redeveni incolore.

Crengile contorsionate, împîclite parcă în maroniul lor întunecat. Pe fiecare dintre ele poţi urmări o cărăruie de excremente uscate de şoareci, mici ca boabele de orez.

Legănîndu-se în faţă şi-n spate, ţinîndu-şi răsuflarea, Peţitorul vîră mîna în coroana copacului şi culege piersicile. Încă fierbinţi, le aruncă Verigii Lipsă, care le prinde între două perne de mătase. Veriga Lipsă, eroul nostru într-ale sportului. Domnul Bursă de Studiu, cu sprîncenele lui unite, groase şi încîlcite ca părul pubian. Domnul Mare Fundaş Lateral, cu bărbia lui cu gropiţă, arătînd ca două nuci mari într-un săculeţ.

Doar de la aruncarea asta scurtă, piersica se răceşte destul ca s-o poţi atinge. Mama Natură ia piersicile dintre perne şi le pune într-o cutie veche de pălării plină cu peruci, pe care o ţine în braţe domnişoara Hapciu.

Mamei Natură desenele de henna roşie îi pătează dosul palmelor şi îi scot în evidenţă lungimea degetelor. De cîte ori întoarce capul sau încuviinţează, şiragul de clopoţei de la gît scoate cîte-un clinchet. Părul îi miroase a lemn de santal, a paciuli şi mentă.

Domnişoara Hapciu tuşeşte. Săraca domnişoară Hapciu, tuşind mereu, cu nasul roşu şi strivit într-o parte pe obraz de cît şi l-a şters cu mîneca. Ochii ei exoftalmici, înecaţi

în lacrimi şi crestaţi de vinişoare roşii. Domnişoara Hapciu tuşeşte şi tot tuşeşte cu limba pe-afară, cu mîinile pe genunchi, îndoită de şale.

Uneori, Peţitorul apucă strîns picioarele scaunelor, marginile tăbliilor de marmură cu vinişoare ale meselor aurite, ca să menţină scara fixă.

Uneori, Contesa Clarviziune se ridică în vîrful picioarelor şi înalţă cu ambele mîini coada unei mături prăfuite şi rigide sus deasupra capului şi roteşte copacul ca să te ajute să ajungi la cît mai multe piersici coapte. Alea care sînt încă atît de fierbinţi încît ar topi cuprul. Cum stă în vîrful picioarelor, cu braţele întinse, îi poţi zări brăţara de siguranţă încă sigilată în jurul încheieturii. Cu dispozitivul de urmărire impus prin termenii eliberării condiţionate.

Pentru Contesă, stafia e un bătrîn vînzător de antichităţi, cu beregata tăiată cu briciul.

Şi cu fiecare piersică pe care o culege Peţitorul, copacul devine tot mai întunecat.

Pentru Sfîntul Fără-Maţe, stafia este un avorton cu două capete, cu feţe identice cu a lui.

Pentru Baroneasa Degerătură, stafia poartă un şorţ alb în jurul taliei şi-l blestemă pe Dumnezeu.

Uneori, Sora Justiţiară bate cu degetul în cadranul ceasului ei negru, zicînd:

— Trei ore, şaptesprezece minute şi treizeci de secunde pînă la stingere...

Pentru Sora Justişiară, stafia e un erou cu jumătate din faţă surpată înăuntru.

Pentru domnişoara Hapciu, stafia e bunica ei.

De aici de sus, spune Peţitorul, vezi tavanul ca pe o frontieră pustie pe unde n-a călcat nimeni niciodată. Tot aşa cum – atunci cînd erai mic şi stăteai pe canapea cu capul în jos, cu picioarele sprijinite pe pernele spătarului, şi capul îţi atîrna –, vechiul salon al familiei tale ţi se părea un loc nou şi ciudat. Cu capul în jos, puteai păşi

pe podeaua aceea văruită şi te puteai uita în jos la noul tavan carpetat şi ticsit cu stalactitele mobilei atîrnînd din el.

Tot aşa cum, spune Ducele Vandalilor, un artist îşi întoarce invers o pictură, din acelaşi motiv, sau o priveşte reflectată într-o oglindă, ca s-o vadă aşa cum ar vedea-o un străin. Ca pe un lucru necunoscut. Ca pe realitatea altuia.

Tot aşa cum, spune Sfîntul Fără-Maţe, un pervers întoarce o revistă porno invers ca să i se pară nouă şi excitantă pentru încă puţin.

În felul ăsta, fiecare copac cu frunzele şi piersicile lui de sticlă e înrădăcinat în pămînt prin trunchiul împletit al unui lanţ gros, acoperit cu o coajă de catifea roşie, prăfuită.

Cînd copacul e întunecat aproape în întregime, ne mutăm scara, scaun cu scaun, canapea cu canapea, la următorul. Cînd „livada" e culeasă, trecem în încăperea următoare.

Piersicile culese le ambalăm într-o cutie de pălării.

Nu, nu fiecare zi a prizonieratului nostru e marcată de umilinţele răpirii.

Contele Calomniei scoate un carneţel din buzunarul cămăşii. Mîzgăleşte ceva pe hîrtia albastră şi liniată, spunînd:

— Şaizeci şi două de becuri încă în stare de funcţionare. Plus douăzeci şi două de rezervă.

Ultima noastră linie defensivă. Ultima noastră resursă împotriva gîndului c-o să murim aici, singuri, părăsiţi în întuneric cu toate becurile arse. Într-o lume fără un soare, supravieţuitori înfiguraţi şi bîjbîind în beznă. Cu tapetul încăperilor devenind alunecos din cauza mucegaiului.

Nimeni nu vrea asta.

Pe măsură ce piersicile coapte lăsate pe copac putrezesc şi se sting, îţi construieşti din nou scara de mobile. Te caţări iar acolo sus. Îţi vîri capul în coroana de frunze

de sticlă şi cristal, în bolta de crengi din alamă stinsă. Prin praf, printre excrementele şoarecilor şi pînzele de păianjen. Şi înlocuieşti piersicile întunecate cu alte cîteva coapte încă, care ard albe, incandescente.

Piersica moartă din mîna Peţitorului nu ne oglindeşte aşa cum sîntem. Mai degrabă aşa cum eram odinioară. Sticla întunecată ne oglindeşte graşi pe suprafaţa ei bombată. Stratul de atomi de tungsten precipitat în interior, exact opusul unei perle, spatele de argint al unei oglinzi. Sticlă suflată, subţire ca un balon de săpun.

Iat-o pe doamna Clark cu noile ei riduri ascunse în spatele unui văl gros cît o plasă de sîrmă. Chiar sfrijită din cauza foametei, buzele ei tot par grase de la silicon, încremenite în mijlocul unei felaţii. Sînii ei umflaţi nu-s plini cu vreun lichid pe care ai avea chef să-l sugi. Peruca ei pudrată cu alb e înclinată într-o parte. Gîtul îi e aţos şi împînzit de tendoane.

Iată Veriga Lipsă, cu pădurea întunecată care i-a crescut pe obraji, cu ţepii scufundaţi în canioanele adînci care-i traversează faţa pornind de sub ochi.

Ceva trebuie să se întîmple.

Ceva groaznic trebuie să se întîmple.

Şi trosc.

O piersică a alunecat şi s-a spart pe podea. Arată ca un cuib din ace de sticlă. O grămadă de aşchii albe. Imaginea noastră aşa cum eram, graşi, nu mai e.

Contele Calomniei notează un rînd în carneţel şi spune:

— Douăzeci şi *unu* de becuri bune de rezervă...

Sora Justiţiară bate cu degetul în ceas şi zice:

— Trei ore şi zece minute pînă la stingere...

Atunci doamna Clark spune:

— Zi-mi o poveste. Uitîndu-se prin vălul ei la Peţitorul cocoţat în copacul scînteietor de cristal, spune cu buzele ei de silicon: Povesteşte-mi ceva ca să uit cît îmi e de foame. Spune-mi o poveste pe care n-ai spune-o nimănui.

Răsucind cu mîna o piersică învelită într-o bucată de catifea lipicioasă de la sîngele închegat, Peţitorul zice:

— E o glumă în familia mea. Sus pe scara lui din scaune suprapuse, zice: O glumă pe care-o spuneau unchii mei doar cînd se îmbătau...

Contele Calomniei ridică reportofonul.

Agentul Ciripel, camera video.

Consultantul

Un poem despre Peţitor

— Dacă iubeşti pe cineva, spune Peţitorul, eliberează-l.
Dar să nu te miri dacă-ţi vine înapoi cu un herpes...

Peţitorul pe scenă, îndoit de spate, cu mîinile
vîrîte adînc
în buzunarele salopetei.
Cizmele îi sînt încrustate cu bălegar uscat.
Cămaşa cu carouri, din flanelă. Cu capse perlate în loc de nasturi.
Pe scenă, în locul luminii unui reflector, o secvenţă de film:
înregistrări de la nunţi, în care miri şi mirese schimbă verighete
şi se sărută şi fug afară într-un viscol de boabe de orez.
Toate astea i se scurg pe faţă, şi buza de jos îi e umflată de o îmbucătură
de mahorcă

Peţitorul spune:
— Fata pe care-am iubit-o a crezut
că poate găsi pe cineva mai bun.
Fata voia un bărbat mai înalt, bine bronzat, cu păr lung şi c-o sculă mai mare.
Care să ştie să cînte la chitară.
Aşa c-a zis „Nu" prima oară cînd el a îngenuncheat s-o ceară.
Aşa că Peţitorul a angajat o tîrfă pe nume Armăsaru', un prostituat al cărui anunţ suna aşa:
Păr lung şi o pulă groasă cît o conservă de chili. Şi care putea să înveţe
cîteva acorduri.
Şi Armăsaru' s-a prefăcut c-o întîlneşte din întîmplare, la biserică.

Şi apoi înc-o dată, la bibliotecă.
Peţitoru' plătea două sute de dolari pe întîlnire,
şi lua notiţe cînd ăsta-i zicea cît
îi place fetei să i se ciupească
sfîrcurile pe la spate. Şi cum era mai uşor să-i provoace
orgasm de două sau trei ori.
Armăsaru' îi trimitea trandafiri. Îi cînta cîntece. O futea pe
bancheta din spate a maşinii şi în jacuzzi,
unde îi jura iubire şi credinţă veşnice.
Apoi n-a mai sunat-o o săptămînă. Două. O lună.
Pînă cînd s-a prefăcut c-o întîlneşte din întîmplare, tot
la biserică.
Acolo, Armăsaru' i-a zis că s-a terminat... fiindcă prea
era o zdreanţă. Era aproape curvă.

— Jur, spune Peţitorul, i-a zis *ei* curvă. Ce
neobrăzat...
Dumnezeu să-l binecuvînteze.

Toate astea făceau parte din planul secret al Peţitorului
de a-i frînge
prematur, rapid, inima prietenei sale. Şi apoi s-o
prindă în perioada vulnerabilă.
La ultima întîlnire cu Armăsaru' i-a dat în plus cincizeci
de dolari pentru
o muie.
Şi Armăsaru' a îngenucheat între genunchii lui şi s-a
apucat de lucru.
În felul ăsta, cînd viitoarea lui nevastă avea să aibă
orgasmele ei
multiple, bine studiate,
bărbatul din mintea ei n-avea să fie un străin pentru
soţul ei,
Peţitorul.

Ritual
O poveste de Peţitor

E o glumă în familie pe care unchii o spun doar la beţie.

Jumate din glumă e sunetul pe care-l scot. E sunetul cuiva care-şi trage flegma din adîncul gîtului. Un sunet prelung, hîrîit. La fiecare reuniune de familie, cînd nu mai au nimic de făcut decît să bea, unchii îşi duc scaunele afară, sub copaci. Afară în întuneric, unde nu-i putem vedea.

În timp ce mătuşile spală vasele şi verişorii aleargă bezmetici, unchii sînt în livada din spate, dînd sticle pe gît, lăsîndu-se pe spate în scaune. În întuneric îl auzi pe cîte unul scoţînd sunetul: *Hîrrrr-şşştiu*. Chiar şi pe întuneric, ştii că a tăiat cu palma întinsă aerul, într-o parte. *Hîrrrr-şşştiu*, şi ceilalţi unchi izbucnesc în rîs.

Mătuşile aud sunetul şi zîmbesc şi clatină din cap. Bărbaţii ăştia. Mătuşile nu ştiu gluma, dar ştiu că orice i-ar face pe bărbaţi să rîdă aşa de tare trebuie să fie o prostie.

Nici verişorii nu ştiu gluma, dar scot sunetul. *Hîrrrr-şşştiu*. Taie aerul cu plama, într-o parte, şi se tăvălesc pe jos de rîs. Toată copilăria lor, toţi copiii au făcut-o. Au spus *Hîrrrr-şşştiu*. Au ţipat *Hîrrrr-şşştiu*. Formula magică a familiei care-i face pe ceilalţi să rîdă.

Unchii se aplecau să-i înveţe. Chiar şi cînd erau copilaşi, abia ţinîndu-se pe două picioare, mimau sunetul. *Hîrrrr-şşştiu*. Şi unchii le arătau cum să taie cu palma într-o parte, întotdeauna de la stînga la dreapta, în faţa beregatei.

Atîrnaţi de braţul cîte unui unchi, agitîndu-şi picioarele în aer, verişorii întrebau ce însemna sunetul? Dar mişcarea mîinii?

Era o poveste tare veche, se apuca să le spună un unchi. Sunetul era de cînd unchii erau tineri soldaţi. Din război. Verişorii se căţărau pe buzunarele hainei unchiului, cu un picior vîrît într-un buzunar, cu mîna întinsă înspre următorul, aflat mai sus. Aşa cum te urci în copac.

Şi se rugau: Spune-ne. Spune-ne povestea.

Dar unchiul doar le promitea: mai tîrziu. Cînd o să crească. Unchiul te prindea sub braţ şi te arunca pe umăr. Te purta aşa, alergînd, întrecîndu-se cu ceilalţi unchi să ajungă primul în casă, să sărute mătuşile şi să mai mănînce o felie de plăcintă. Se făceau floricele şi se asculta programul la radio.

Era parola familiei. Un secret pe care cei mai mulţi nu-l înţelegeau. Un ritual care-i menţinea în siguranţă. Tot ce ştiau verişorii era că-i făcea să rîdă împreună. Asta o ştiau doar ei.

Unchii ziceau că sunetul era dovada faptului că şi cele mai rele spaime pot să dispară pur şi simplu. Oricît de îngrozitor ţi s-ar fi părut un lucru, mîine s-ar putea să nu mai existe. Dacă murea vreo vacă, şi celelalte păreau şi ele bolnave, dacă li se umflau burţile şi erau pe moarte, dacă nu se putea face nimic, unchii scoteau sunetul. *Hîrrrr-şşştiu.* Dacă piersicii din livadă dădeau rod şi se anunţa brumă în noaptea aceea, unchii scoteau sunetul. *Hîrrrr-şşştiu.* Însemna că teroarea pe care n-o puteai opri s-ar putea opri ea de la sine.

De cîte ori familia se aduna, ăsta era salutul lor: *Hîrrrr-şşştiu.* Mătuşile se uitau cruciş la atîţia verişori care scoteau sunetul ăla prostesc. Toţii verişorii tăind cu palma aerul. *Hîrrrr-şşştiu.* Şi unchii rîdeau aşa de tare încît se aplecau şi se sprijineau cu mîinile pe genunchi. *Hîrrrr-şşştiu.*

Vreuna dintre mătuşile care veniseră în familie prin alianţă întreba şi ea: ce înseamnă? Care era povestea sunetului? Dar unchii clătinau din cap. Iar unchiul care-i era soţ îşi petrecea braţul pe după mijlocul ei şi o săruta pe obraz şi-i spunea: Puiule scump, n-ai vrea să ştii.

În vara în care am împlinit optsprezece ani, un unchi mi-a spus povestea. Eram doar noi doi. Şi de data asta n-a rîs.

Fusesem recrutat în armată şi nimeni nu ştia dacă o să mă mai întorc vreodată.

Nu era război, dar în armată bîntuia holera. Erau boli şi se întîmplau accidente. Îmi făceam bagajul, doar eu şi unchiul, şi unchiul a zis: *Hîrrrr-şşştiu*. Adu-ţi aminte, a zis, că oricît de negru pare viitorul, toate necazurile pot dispărea pînă mîine.

Pregătindu-mi bagajul, l-am întrebat: Ce însemna?

Era din ultimul mare război, a spus el. Cînd unchii erau toţi în acelaşi regiment. Fuseseră luaţi prizonieri şi forţaţi să muncească într-un lagăr. Acolo, un ofiţer din armata inamică îi obliga să muncească sub ameninţarea armei. În fiecare zi se aşteptau ca omul ăsta să-i omoare şi nu puteau face nimic. În fiecare săptămînă soseau trenuri pline cu prizonieri din ţările ocupate: soldaţi şi ţigani. Cei mai mulţi făceau doar două sute de paşi din tren pînă la moarte. Unchii le cărau cadavrele. Ofiţerul pe care-l urau comanda plutonul de execuţie.

Unchiul care-mi povesteşte toate astea zice că în fiecare zi ieşeau în faţă să tîrască morţii la groapă – găurile din haine încă vărsau sînge cald – şi plutonul aştepta următorul lot de executat. De fiecare dată cînd intrau în raza puştilor, se aşteptau ca ofiţerul să ordone deschiderea focului.

Apoi, spune unchiul într-o zi: *Hîrrrr-şşştiu*.

S-a întîmplat aşa cum se întîmplă Soarta.

Dacă vedea vreo ţigăncuşă care-i plăcea, ofiţerul o scotea din rînd. După ce lotul ei era ucis, în timp ce unchii tîrau cadavrele, ofiţerul o forţa să se dezbrace. Stînd acolo în uniforma lui plină de fireturi strălucind aurii în soare, înconjurate de puşti, ofiţerul o forţa să îngenuncheze pe pămînt şi se deschidea la prohab. O forţa să deschidă gura.

Unchii văzuseră asta de atîtea ori că nici nu-şi mai aminteau de cîte. Ţigăncuşa îşi vîra buzele în prohabul ofiţerului. Cu ochii închişi, sugea şi sugea, şi nu-l vedea scoţînd cuţitul din spatele centurii.

În clipa în care ofiţerul ajungea la orgasm, o prindea de păr, ţinîndu-i capul fix cu o mînă. Cu cealaltă îi tăia beregata.

Era mereu acelaşi sunet: *Hîrrrr-şşştiu*. Cu sămînţa încă izbucnindu-i din mădular, o împingea la o parte, înainte ca sîngele să ţîşnească din gîtul secţionat.

Era sunetul care însemna mereu sfîrşitul. Soarta. Un sunet de care n-aveau să poată scăpa vreodată. Pe care n-aveau să-l uite.

Pînă cînd, într-o zi, ofiţerul a luat o ţigăncuşă şi a îngenuncheat-o pe jos. Cu tot plutonul de execuţie privindu-l, cu unchii privindu-l vîrîţi pînă la genunchi în stratul de leşuri, ofiţerul a forţat-o să-i deschidă fermoarul. Femeia a închis ochii şi a deschis gura.

Era un lucru la care unchii asistaseră de atîtea ori încît îl puteau privi fără să-l mai vadă cu adevărat.

Ofiţerul a prins-o pe ţigancă de părul ei lung, şi l-a înfăşurat pe mînă. Cuţitul a scînteiat şi apoi a urmat sunetul. Sunetul ăla. Care acum e codul secret al familiei pentru hohotele de rîs. Salutul lor. Ţiganca a căzut pe spate, cu sîngele ţîşnind de sub bărbie. A tuşit o dată şi ceva a căzut în praf, alături de locul morţii ei.

S-au uitat cu toţii, plutonul şi unchii şi ofiţerul, şi acolo în praf era jumate de mădular. *Hîrrrr-şşştiu* şi ofiţerul îşi tăiase propria sculă vîrîtă în gîtul femeii moarte. Din prohabul ofiţerului sămînţa încă ţîşnea, ţîşnea şi sîngele. Ofiţerul a întins mîna spre scula lui care zăcea în praf. Genunchii i s-au înmuiat.

După care unchii i-au tîrît trupul să-l îngroape. Ofiţerul care a preluat comanda lagărului n-a mai fost atît de rău. Apoi războiul s-a sfîrşit şi unchii s-au întors acasă. Dacă nu s-ar fi întîmplat ce s-a întîmplat, familia

noastră ar fi putut să nu existe. Dacă ofiţerul ăla ar fi trăit, s-ar fi putut întîmpla să nu mă mai nasc niciodată.

Sunetul ăla, codul secret al familiei, mi-a spus unchiul, înseamnă: Da, se întîmplă lucruri groaznice, dar uneori grozăviile astea... te salvează.

În faţa ferestrei, ceilalţi verişori aleargă printre piersicii din spatele casei. Mătuşile stau pe verandă şi dezghioacă mazăre. Unchii stau cu braţele încrucişate, ciondănindu-se despre cel mai bun mod de-a vopsi un gard.

Poate c-o să ajungi în război, zice unchiul. Sau poate c-o să iei holeră şi-o să mori. Sau, spune el şi taie aerul cu palma întinsă, de la stînga la dreapta, sub centură: *Hîrrrr-şşştiu...*

12

Cea care găseşte cadavrul e Sora Justiţiară. Coborînd scările în hol, din foaierul de la primul etaj, după ce a stins luminile în cabina proiecţionistului, se împiedică de roata de exerciţii din plastic roz, ţinută strîns de două mîini livide.

Acolo, pe micul ecran al camerei video, Ducele Vandalilor zace lat la picioarele scărilor din hol, cu poalele cămăşii lui de velur cu franjuri scoase din pantaloni, cu părul blond răsfirat, cu faţa în jos pe covor. O parte a feţei îi e făcută piftie, părul îi e năclăit peste tot de sînge.

Unul mai puţin la împărţeala drepturilor de autor pentru povestea noastră.

Sora Justiţiară avea camera la ea. Ca să se descurce în întuneric, domnul Whittier obişnuia să folosească o lanternă, dar acum bateriile sînt la fel de moarte ca el sau ca Lady Zdreanţă. Acum, ca să urce şi să coboare scările înainte de răsărit şi după apus, Sora Justiţiară foloseşte spotul camerei video cu baterii reîncărcabile.

— Hemoragie subarahnoidă, spune Sora Justiţiară, şi cuvintele ei se înregistrează în timp ce plimbă camera pe deasupra cadavrului. Cu avulsie parţială a emisferei cerebrale stîngi. Spune: E consecinţa cea mai obişnuită a traumelor craniene majore.

Focalizează ca să prindă în plan apropiat fractura craniană compusă, sîngerarea din straturile exterioare ale creierului.

— Dacă se presează craniul într-un anume loc, spune ea, conţinutul se umflă în acea zonă şi face calota să plesnească într-o formă relativ circulară.

Ochiul camerei video trece peste muchiile ascuţite şi sîngele închegat pe craniu, şi vocea Sorei spune:

— *Deformare înspre exterior* prezentă pe zone extinse...

Camera se înalţă să ne arate pe noi ceilalţi bîjbîind prin hol, căscînd şi mijindu-ne ochii în lumina camerei.

Doamna Clark priveşte cadavrul Ducelui întins pe jos, îmbrăcat în velur. Cocoloşul de gumă cu nicotină şi toţi dinţii i-au zburat pînă în mijlocul holului. Şi buzele ei gonflate chiţăie un mic ţipăt.

Miss America spune:

— *Nemernicul.* Se apropie de cadavru şi îngenunchează să smulgă mînerele de cauciuc negru ale roţii din degetele înţepenite. Încerca să slăbească şi mai mult decît noi ceilalţi, spune ea. Ticălosul ăsta, căcatul ăsta făcea exerciţii ca să arate... *mai rău.*

În timp ce Miss America se luptă şi smuceşte degetele înţepenite, doamna Clark spune:

— *Rigor mortis.*

Trăgînd corpul într-o parte, răsucind roata ca s-o elibereze din strînsoarea mîinilor, întoarce cadavrul cu faţa în sus. Faţa Ducelui e întunecată, ca arsă de soare, însă de culoare violet, cu excepţia vîrfului nasului. Vârful bărbiei, al nasului şi fruntea sînt toate alb-albăstrii.

— *Livor mortis*, spune doamna Clark.

Sîngele se strînge în părţile de jos ale corpului. În afară de punctele în care faţa s-a sprijinit de covor, acolo greutatea corpului a menţinut capilarele închise, aşa că sîngele nu s-a putut aduna.

Din spatele camerei video, Sora Justiţiară spune:

— Pari să ştii tare multe despre cadavre...

Şi doamna Clark zice:

— Ce înseamnă *avulsie parţială a emisferei cerebrale stîngi*?

În timp ce plimbă camera pe deasupra cadavrului, înregistrînd peste moartea domnului Whittier, Sora Justiţiară spune:

— Înseamnă că-i curge creierul afară.

Roata roz alunecă dintre degetele Ducelui, care par să se relaxeze. Rigor mortis dispare, spune doamna Clark, doar cînd leşul începe să se descompună.

De-acum a sosit şi Agentul Ciripel, care arată ciudat aşa, cînd i se văd ambii ochi. Reverendul Fără Dumnezeu se apropie de cadavru. Şi Mama Natură, cu mirosul ei de paciuli. Şi Peţitorul, mestecînd între măsele o îmbucătură bună de tutun şi salivă, se apleacă să vadă mai bine.

Şi doamna Clark încuviinţează, încreţindu-şi buzele siliconate. După moarte, spune ea, filamentele de actin şi miosin ale muşchilor se complexează din lipsa producţiei de adenosin-trifosfat...

— N-ai cum să înţelegi, zice ea.

— Păcat, spune Bucătarul Asasin. Dacă nu era aşa trecut, am fi putut avea un mic-dejun copios.

— Glumeşti, spune Mama Natură.

Şi Bucătarul zice:

— Nu, chiar vorbesc serios.

Peţitorul stă ghemuit lîngă leş, cu ochii holbaţi, căutînd ceva în buzunarul din dos al pantalonilor.

Frecîndu-şi mîinile pictate cu henna şi căscînd, Mama Natură zice:

— Cum de eşti aşa *treaz*?

Şi, deschizînd gura larg, arătînd cu degetul la scîrboşenia maronie dinăuntru, Peţitorul zice:

— Chestia asta... Îşi scoate portmoneul, vîră bancnotele înăuntru şi apoi şi-l introduce din nou în buzunar, spunînd: Sărută-mă şi-o să fii şi tu vioaie.

Şi, clătinînd din cap, Mama Natură zice:

— Nu, mulţumesc.

— Fetiţo, zice Peţitorul. Scuipă un şuvoi maroniu pe covorul albastru şi zice: Tre' să fii un personaj puţintel mai sexy sau nici o actriţă ca lumea n-o să vrea să te joace...

Şi Sfîntul Fără-Maţe o trage departe de ei.

Sora Justiţiară stinge camera video şi i-o dă înapoi Agentului Ciripel.

Doamna Clark spune:

— Pe cine bănuiţi?

Se adresează tuturor. Sau poate nimănui.

Şi Agentul Ciripel zice:

— Pe tine.

Doamna Clark. S-a trezit tîrziu în noapte. L-a găsit pe Duce singur, făcîndu-şi exerciţiile pentru abdomen. I-a zdrobit ţeasta. Asta e versiunea oficală.

— Vă gîndiţi vreodată, spune doamna Clark, ce-o să faceţi după ce vă vindeţi *vechea viaţă*?

Şi Peţitorul îşi linge saliva de pe buze, zicînd:

— Ce vrei să spui?

Îşi vîră degetele mari pe sub bretelele salopetei.

— După ce-aţi spus povestea *asta*, zice doamna Clark, o să căutaţi pur şi simplu un alt personaj malefic? Spune: O să căutaţi pe cineva pe care să daţi vina pentru tot restul vieţii?

Şi Agentul Ciripel zîmbeşte, zicînd:

— Ia-o-ncet. N-are rost să dai vina pe unul dintre *noi* pentru treaba asta. Există *victime*, zice el, arătîndu-se pe sine cu degetul. Şi există *călăi*, zice, arătînd-o pe ea. Nu băga nuanţe pe care publicul larg n-o să le înţeleagă.

Şi doamna Clark spune:

— Nu eu l-am omorît pe tînărul ăsta.

Şi Agentul ridică din umeri. Îşi pune camera pe umăr, zicînd:

— Dacă vrei simpatia publicului în momentu' ăsta, tre' să-ţi dai silinţa. Beculeţul se aprinde licărind, lumina cade pe ea şi Agentul Ciripel spune: Zi-ne ceva. Dă-ne o amintire ca lumea, să-i fie publicului măcar puţin milă de tine...

Cutia Coşmarurilor

O poveste de doamna Clark

În noaptea de dinaintea dispariţiei ei, Cassandra şi-a tăiat genele.

Uşoară treabă. Cassandra ia o forfecuţă de unghii cromată din poşetă, se apleacă înspre oglinda mare de deasupra chiuvetei din baie, şi se priveşte. Cu ochii pe jumătate închişi, şi cu gura căscată de parcă s-ar machia, Cassandra îşi sprijină braţul pe etajeră şi începe să reteze cu forfecuţa. Genele lungi şi negre cad în chiuvetă, flutură prin gaura de scurgere, şi Cassandra nici măcar nu se uită la imaginea mamei ei reflectată în oglindă, la maică-sa care stă în spatele ei în oglindă.

În noaptea aia, doamna Clark o aude strecurîndu-se din pat cînd afară e încă întuneric. La ora la care pe stradă nu trece nici o maşină, fata se duce în pielea goală în salon, fără să aprindă nici o lumină. Se aude scîrţîitul arcurilor vechi ale canapelei. Se aude sîsîitul şi clicul unei brichete. Apoi un oftat. Şi un damf de fum de ţigară.

Soarele a răsărit şi Cassandra e tot acolo, goală pe canapea, cu perdelele de la fereastră trase în lături şi cu maşinile trecînd prin faţa casei. Strînsă ghem din cauza frigului. Într-o mînă ţine ţigara, arsă pînă la filtru. Scrumul a căzut alături, pe canapea. E trează şi se uită la ecranul stins al televizorului. Poate se uită la imaginea ei reflectată acolo, goală în sticla întunecată. Părul îi e încîlcit de cînd nu şi l-a mai pieptănat. Rujul de acum două zile îi e şi acum întins pe obraz. Rimelul îi accentuează cutele din jurul ochilor. Fără gene, ochii ei verzi par stinşi, falşi, pentru că n-o vezi clipind.

Mama o întreabă:

— Ai visat aia?

Doamna Clark o întreabă: nu vrea pîine prăjită? Doamna Clark dă drumul la căldură şi-i aduce halatul de pe cuierul din baie.

Cassandra stă cu genunchii lipiţi, cu braţele încrucişate strîns la piept ridicîndu-i sînii. Fulgi de scrum de ţigară sînt împrăştiaţi pe partea superioară a fiecărei coapse. Fulgi de scrum de ţigară în părul ei pubian. Tendoanele picioarelor îi zvîcnesc sub piele. Picioarele lipite de podeaua de lemn lustruit, unul lîngă celălalt, sînt singura parte a corpului neîncremenită ca o statuie.

Doamna Clark spune:

— Îţi aminteşti ceva? Spune: Purtai rochia nouă, neagră... Spune: Aia scurtă, scurtă.

Doamna Clark îşi acoperă fata cu halatul, aranjîndu-l strîns în jurul gîtului. Spune:

— S-a întîmplat la galeria aia. Vizavi de magazinul de antichităţi.

Cassandra nu-şi dezlipeşte ochii de oglindirea ei întunecată din ecranul televizorului. Nu clipeşte, şi halatul alunecă lăsîndu-i din nou sînii în frig.

Şi mama o întreabă: ce-a văzut?

— Nu ştiu, spune Cassandra. N-aş putea spune.

— Stai să-mi iau notiţele, îi zice doamna Clark. Zice: Cred că mi-am dat seama.

Cînd se întoarce din dormitor, cu dosarul gros de notiţe într-o mînă, deschis ca să poată răsfoi prin el cu cealaltă, cînd se uită în salon, Cassandra nu mai e.

În clipa aia, doamna Clark zicea:

— Cutia Coşmarurilor funcţionează aşa: în partea din faţă...

Dar Cassandra nu-i nici în bucătărie, nici în baie. Cassandra nu-i în pivniţă. Atîta-i toată casa lor. Nu-i nici în curtea din spate, nici pe trepte. Halatul e pe canapea. Nu-i lipsesc poşeta, pantofii sau paltonul. Valiza e tot pe patul ei, pe jumătate făcută. Doar Cassandra nu mai e.

La început Cassandra a spus că nu-i nimic. Conform notiţelor, s-a întîmplat la vernisajul unei expoziţii.

Notiţele doamnei Clark spun: „Un cronometru cu interval aleatoriu...".

Spun: „Omul s-a spînzurat...".

A început în seara în care toate galeriile de artă îşi vernisau expoziţiile, şi tot centrul oraşului era plin de oameni ţinîndu-se de mînă, încă îmbrăcaţi în hainele de la birou sau de la şcoală. Cupluri pe la treizeci şi ceva de ani, în haine închise la culoare, pe care nu se vedea jegul luat de pe banchetele taxiurilor. Purtîndu-şi bijuteriile pe care nu le puteau purta în metrou. Cu dinţii albi, de parcă nu i-ar fi folosit decît la zîmbit.

Se priveau unii pe alţii uitîndu-se la lucrările de artă înainte de-a se privi unii pe alţii luînd cina.

Totul se găseşte în notiţele doamnei Clark.

Cassandra purta noua ei rochie neagră. Cea scurtă, scurtă.

În seara aceea a vrut un pahar înalt cu vin alb, doar să-l aibă în mînă. Nu îndrăznea să-l ridice la buze sau în semn de noroc, pentru că rochia nu avea bretele, aşa că-şi ţinea braţele pe lîngă corp, coatele strînse. Asta îi încorda un muşchi al pieptului, un muşchi nou pe care-l descoperise jucînd baschet la şcoală. Care îi împingea sînii atît de sus încît decolteul părea să-i înceapă din gît.

Rochia era neagră, cu paiete şi mărgele negre. Era o crustă de un negru brut, strălucitor, ţinîndu-i sînii trandafirii şi cărnoşi înăuntru. O cochilie neagră şi dură.

Unghiile ei date cu lac i se împleteau, astfel încît mîinile parcă-i erau încătuşate în jurul paharului de vin. Părul ei greu şi bogat era prins într-un coc înalt. Şuviţe şi bucle se despletiseră din strînsoare şi atîrnau, dar ea nu îndrăznea să ridice mîna să le aranjeze. Stătea cu umerii dezgoliţi cu părul despletindu-se, şi pantofii cu toc îi încordau muşchii gambelor, îi împingeau fundul în sus, scoţîndu-i în evidenţă curbura de sub fermoarul lung.

Buzele îi erau rujate perfect. Nici o urmă de ruj pe paharul pe care nu îndrăznea să-l înalţe. Ochii îi erau

imenşi sub genele lungi. Ochii ei verzi, singura parte a corpului ei care se mişca în încăperea aglomerată.

Stînd zîmbitoare în mijlocul unei galerii de artă, era singura femeie de care ţi-ai fi adus aminte mai tîrziu. Cassandra Clark, de doar cincisprezece ani.

Asta cu mai puţin de o săptămînă înainte să dispară, doar cu trei zile înainte.

Aşezată în locul cald şi presărat cu scrum pe care Cassandra l-a lăsat pe canapea, doamna Clark se uită prin notiţele din dosar.

Proprietarul galeriei vorbea cu ele şi oamenii s-au strîns în jurul lor.

„Rand", spun notiţele ei. Numele proprietarului e Rand.

Proprietarul le-a arătat o cutie aşezată pe un trepied înalt. O cutie neagră, de mărimea unui aparat foto de demult. Tipul acela de aparat în spatele căruia fotograful şi-ar fi vîrît capul sub o acoperitoare neagră, ca să protejeze placa de sticlă tratată chimic dinăuntru. Tipul acela de aparat din timpul Războiului Civil, care-ţi făcea poză cu un blitz pe bază de praf de puşcă. Scoteau un nor de fum înţepător, cenuşiu. Cînd ai intrat prima dată în galerie, aşa arăta cutia pe trepied.

Era vopsită în negru.

— Lăcuită, le-a spus proprietarul galeriei.

Era lăcuită în negru, dată cu ceară şi năclăită de amprente.

Proprietarul zîmbea cu ochii aţintiţi la decolteul rochiei fără bretele a Cassandrei. Avea o mustăcioară subţire, pensată şi aranjată ca o spînceană. Avea o bărbuţă de drăcuşor care-i făcea bărbia să pară ascuţită. Purta un costum albastru de bancher, şi un singur cercel, unul prea mare, a cărui strălucire prea falsă nu putea fi decît un diamant adevărat.

Fiecare muchie a cutiei era ornată cu muluri sofisticate, cu creste şi caneluri care o făceau să pară grea ca un seif de bancă. Fiecare muchie ascunsă sub detaliile ornamentului şi sub un strat gros de vopsea.

— Ca un mic sicriu, a spus cineva din galerie.

Un tip cu coadă de cal, care mesteca gumă.

De ambele laturi ale cutiei era cîte un mîner de bronz. Trebuia să le prinzi în mîini, le-a spus proprietarul galeriei. Ca să închizi circuitul. Dacă voiai să faci cutia să funcţioneze corect, apucai mînerele. Îţi lipeai ochiul de vizorul de bronz din partea frontală. Ochiul stîng. Şi te uitai înăuntru.

În seara aceea, om cu om, aproape o sută de persoane trebuie c-au privit în cutie, dar nu s-a întîmplat nimic. Au privit ţinînd de mînere, dar nu şi-au văzut decît propriul ochi reflectat în bezna de dincolo de mica lentilă de sticlă. Au auzit doar un sunet slab. Ca al unui ceas, ticăind. Pic... pic... pic... lent ca picurii scurgîndu-se dintr-un robinet defect. Ticăielile astea slabe venind din interiorul cutiei.

Cînd o atingeai, cutia era unsuroasă, ca acoperită cu o mîzgă.

Proprietarul a ridicat un deget. A bătut cu el într-o latură a cutiei şi-a spus:

— Are un fel de cronometru cu interval aleatoriu.

Putea merge timp de o lună întreagă, ticăind fără încetare. Sau poate doar pentru încă o oră. Dar în clipa în care se oprea, atunci era momentul să priveşti înăuntru..

— Uite aici, a spus Rand, proprietarul, şi a bătut cu degetul într-un butonaş de alamă ca de sonerie, aflat pe una din laturi.

Ţii mînerele şi aştepţi. Cînd ticăitul încetează, priveşti înăuntru şi apeşi butonul.

Pe o plăcuţă de bronz prinsă cu şuruburi de partea de sus a cutiei scria „Cutia Coşmarurilor". Şi numele „Roland Whittier". Mînerele erau coclite de cîţi oameni le ţinuseră strîns, aşteptînd. Garnitura din jurul vizorului era năclăită de răsuflările lor. Peretele negru era unsuros de la atîtea feţe care stătuseră lipite de el.

Dacă apucai mînerele, simţeai ticăitul înăuntru. Cronometrul. Statornic parcă pentru vecie, ca bătaia unei inimi.

În clipa în care se oprea, a spus Rand, butonul declanşa un flash înăuntru. Un singur puls luminos.

Ce vedeai atunci, Rand habar n-avea. Cutia provenea de la magazinul de antichităţi de peste drum. Fusese acolo vreme de nouă ani şi nu se oprise din ticăit. Omul care-o deţinea, vînzătorul de antichităţi, le spunea clienţilor că s-ar putea să fie stricată. Sau că era doar o glumă.

Nouă ani stătuse cutia pe raft, ticăind, acoperită de praf. Pînă cînd, într-o zi, nepotul vînzătorului o găsise tăcută. Nepotul avea nouăsprezece ani, făcea facultatea de drept. Toate fetele intrau în magazin să-i arunce ocheade adolescentului ăstuia fără un fir de păr pe piept. Un băiat bun, care avea o bursă pentru că juca în echipa de fotbal, avea un cont în bancă, maşină, o slujbă pe vacanţă în magazinul de antichităţi, unde ştergea lucrurile de praf. Cînd a găsit cutia, era tăcută – era pregătită şi aştepta. Băiatul a apucat mînerele. A apăsat butonul şi s-a uitat înăuntru.

L-a găsit bunicul lui cu ochiul stîng încă înconjurat de un inel de praf. Clipind. Uitîndu-se în gol. Stătea într-o grămadă de praf şi mucuri de ţigări pe care tocmai le măturase. Nepotul nu s-a mai întors la facultate. Maşina i-a rămas parcată lîngă bordură pînă cînd primăria i-a ridicat-o. În fiecare zi băiatul stătea în faţa magazinului. La douăzeci de ani, stă toată ziua pe trotuar, fie soare, fie ploaie. Îl întrebi ceva şi rîde. Puştiul ar trebui să fie de-acuma avocat, să profeseze, în schimb îl găseşti într-un hotel plin de purici. Stă acolo pe cheltuiala autorităţilor, trăieşte din asistenţa socială primită pentru depresia lui ireversibilă. Nici măcar pentru dependenţă de droguri.

Rand, proprietarul galeriei, spune:

— Pur şi simplu un caz de ţicneală totală.

Te duci să-l vizitezi pe puşti, şi el stă pe pat toată ziua, cu gîndaci intrîndu-i şi ieşindu-i din pantaloni şi guler. Unghiile i-au crescut lungi şi galbene ca nişte creioane.

Îl întrebi ceva, orice: Ce mai face? Mănîncă destul? Ce-a văzut? Şi puştiul doar rîde. Vezi gîndacii ca nişte gîlme, plimbîndu-i-se pe sub cămaşă. Un roi de muşte îi zumzăie în jurul capului.

Într-altă dimineaţă, vînzătorul de antichităţi soseşte dimineaţa la magazin, şi toată harababura prăfuită dinăuntru e altfel. De parcă-ar fi ajuns într-un loc necunoscut. Cutia s-a oprit din nou din ticăit. Din numărătoarea ei liniştită. Şi Cutia Coşmarurilor aşteaptă ca el să privească înăuntru.

Vînzătorul nu deschide uşa toată dimineaţa. Oamenii vin şi-şi pun mîinile pîlnie la ochi să vadă înăuntru. Să caute ceva acolo în umbră. Un motiv pentru care magazinul nu e deschis.

Tot aşa, vînzătorul ar fi putut să privească în cutie. Să vadă de ce. Să ştie ce s-a întîmplat. Ce i-a putut răpi sufletul unui băiat de douăzeci de ani, care avea toată viaţa înainte.

Toată dimineaţa vînzătorul nu scapă din ochi cutia care nu mai ticăie.

În loc să privească în ea, curăţă WC-ul din spate. Scoate o scară şi curăţă lampadarele de muştele moarte, uscate. Lustruieşte alămurile. Mobila de lemn. Asudă pînă cînd cămaşa lui apretată se înmoaie şi face cute. Face toate lucurile pe care le urăşte.

Vecinii, vechii lui clienţi, vin la magazin şi găsesc uşa încuiată. Poate bat de cîteva ori. Apoi pleacă.

Şi cutia îl aşteaptă să-i arate ce şi cum.

O să fie cineva iubit care o să privească înăuntru.

Toată viaţa vînzătorul munceşte din greu. Găseşte marfă bună la preţuri decente. O aduce într-un cărucior şi o expune. O şterge de praf. Mai toată viaţa a fost în magazinul ăsta, şi deja, cînd se vînd lucrurile vreunei familii, cumpără şi revinde aceleaşi obiecte a doua sau a treia oară. Cumpără de la clienţii morţi şi vinde celor vii. Magazinul lui inspiră şi expiră aceleaşi mărfuri.

Aceeaşi maree de scaune, mese, păpuşi de porţelan. De paturi, dulăpioare, fleacuri.

Toate astea intră şi-i ies din magazin.

Toată dimineaţa ochii îi fug la Cutia Coşmarurilor.

Îşi face socotelile. Toată ziua bate la maşina de adunat cu zece clape, verificînd contabilitatea. Adună şi compară coloane lungi de numere. Vede aceeaşi marfă, aceleaşi scrinuri şi cuiere sosind şi plecînd pe hîrtie. Îşi face o cafea. Apoi o alta. Bea cafea pînă cînd cutia de boabe se goleşte. Curăţă pînă cînd se vede oglindit peste tot în lemnul lustruit şi-n sticla curată. În mirosul de lămîie şi ulei de migdale. În mirosul transpiraţiei sale.

Cutia aşteaptă.

Îşi ia o cămaşă curată. Se piaptănă.

Îi dă telefon soţiei şi-i spune că de ani de zile ţine bani ascunşi într-o cutie de tablă ascunsă sub roata de rezervă, în portbagajul maşinii. Cu patruzeci de ani în urmă, cînd s-a născut fiica lor, îi spune el soţiei, a avut o aventură cu o fată care venea să-l vadă în pauza ei de prînz. Îi spune că-i pare rău. Îi spune să nu-l aştepte cu masa. Îi spune c-o iubeşte.

Lîngă telefon, cutia aşteaptă tăcută.

A doua zi îl găseşte poliţia. Cu socotelile încheiate. Cu magazinul în perfectă ordine. Vînzătorul de antichităţi a luat un prelungitor portocaliu şi l-a înnodat de cuierul din baie. În baia cu dale de faianţă, unde orice mizerie va fi uşor de curăţat, şi-a prins gîtul în laţ şi apoi pur şi simplu... s-a relaxat. A alunecat, rezemat de perete. S-a sufocat, a murit, aproape aşezat pe podea.

Pe tejgheaua cu vitrină, cutia ticăie din nou.

Povestea asta se găseşte în dosarul gros al doamnei Tess Clark.

Apoi cutia a ajuns aici, în galeria de artă a lui Rand. Deja se crease un soi de legendă în jurul ei, le spune Rand celor cîţiva strînşi în jurul lui. Cutia Coşmarurilor.

Peste drum, magazinul de antichităţi e doar o cameră mare, vopsită şi goală îndărătul vitrinei.

Şi chiar atunci, în seara aceea, cînd Rand le arăta cutia şi Cassandra stătea cu braţele strînse lîngă trup ca să nu-i alunece rochia, chiar în clipa aceea cineva din mulţime a zis:

— S-a oprit.

Ticăitul.

Se oprise.

Grupul a aşteptat în tăcere, cu urechile ciulite după orice sunet.

Şi Rand a spus:

— Poftiţi.

— Aşa? a întrebat Cassandra, dîndu-i doamnei Clark paharul înalt de vin alb. A ridicat o mînă pînă la unul dintre mînere. I-a înmînat lui Rand poşetuţa ei de seară cu mărgele, în care erau doar rujul şi banii în caz de urgenţă.

— Aşa e bine? a întrebat ea, ridicînd cealaltă mînă înspre mîner.

— Aşa, spuse Rand.

Doamna Clark stătea acolo, o mamă neajutorată, cu cîte un pahar de vin în fiecare mînă, privind. Gata să verse sau paharele să le scape.

Rand şi-a aşezat mîna făcută căuş pe ceafa Cassandrei, pe pielea dezgolită de deasupra vertebrelor, acolo unde o singură buclă se desprinsese şi flutura. Între mîna lui şi fundul fetei se întindea fermoarul lung. I-a apăsat ceafa, arcuindu-i gîtul, astfel încît bărbia i s-a ridicat o idee şi buzele i s-au întredeschis. Ţinîndu-i ceafa într-o mînă şi poşeta în cealaltă, Rand i-a spus:

— Uită-te înăuntru.

Cutia e tăcută. Aşa cum e poate o bombă în clipa de dinainte de-a exploda.

Ridicînd din sprîncene, cu genele ochiului stîng tremurînd grele în învelişul de rimel negru, Cassandra îşi apropie obrazul stîng de cutie. Îşi lipeşte ochiul ei verde, umed şi moale, ceva între lichid şi solid, de vizorul de sticlă, de întunericul din interior.

Lumea strînsă în jur aşteaptă. Rand o ţine încă de ceafă.

O unghie lăcuită se apropie de buton, şi, cu faţa lipită de lemnul negru al cutiei, Cassandra zice:

— Spuneţi-mi cînd să apăs.

Ca să poţi privi înăuntru, ca să-ţi potriveşti obrazul, trebuie să-ţi roteşti puţin faţa înspre dreapta. Trebuie să te apleci puţin, să te înclini cam prea tare. Trebuie să te ţii de mînere pentru că aplecarea te dezechilibrează. Greutatea trebuie să se sprijine pe cutie, prin mîini, şi echilibrată prin apăsarea feţei.

Cassandra stă cu obrazul lipit de colţurile şi unghiurile negre, sofisticate, ale cutiei vechi. De parcă ar săruta-o. Buclele îi tremură. Cerceii îi atîrnă lucitori.

Degetul i se mişcă pe buton.

Şi ticăitul începe din nou, un sunet stins în adîncul cutiei.

Doar Cassandra vede ce se întîmplă.

Cronometrul aleatoriu porneşte din nou, pentru încă o săptămînă, pentru încă un an. Pentru încă o oră.

Stă cu faţa lipită de vizor, apoi umerii i se lasă. Stă cu braţele atîrnate de mînere, cu umerii rotunzi, prăbuşiţi.

Clipind des, Cassandra se îndepărtează şi-şi scutură uşor capul. Cu buzele strînse, fără să privească pe cineva în ochi, se uită în podea, la picioarele oamenilor. Marginea rigidă a rochiei se umflă în faţă, dezlipindu-i-se de sînii fără sutien. Întinde mîna şi se împinge în spate, depărtîndu-se de cutie.

Iese din pantofii cu toc şi stă cu tălpile goale pe podeaua galeriei, şi muşchii gambelor dispar. Cele două fese tari ca piatra se înmoaie.

O mască de păr îi atîrnă pe faţă.

Dacă eşti destul de înalt, îi poţi zări sfîrcurile.

Rand spune:

— Ei? Îşi drege glasul, expirînd cu un sunet prelung de flegmă şi muci, şi spune: Ce-ai văzut?

Şi încă fără să privească pe vreunul, cu genele îndreptate spre podea, Cassandra ridică braţul şi-şi scoate cerceii.

Rand îi întinde poşetuţa, dar Cassandra n-o ia. În schimb îi dă bijuteriile.

— Ce s-a întîmplat? spune doamna Clark.

Şi Cassandra răspunde:

— Puteam să mergem acasă?

Toţi ascultă ticăitul cutiei.

Peste cîteva zile îşi taie genele. Deschide o valiză şi începe s-o umple cu pantofi şi şosete şi lenjerie intimă, apoi le scoate afară. Împachetează şi despachetează. După ce ea a dispărut, valiza tot acolo a rămas. Pe jumătate plină sau pe jumătate goală.

Acum tot ce are doamna Clark sînt notiţele ei, dosarul gros despre funcţionarea Cutiei Coşmarurilor. Cumva trebuie că te hipnotizează. Îţi implantează o imagine sau o idee. O străfulgerare subliminală. Îţi injectează un mesaj în creier, atît de adînc încît nu-l mai poţi recupera. Nu-l poţi desluşi. Cutia te infectează în felul ăsta. Face să ţi se pară greşit tot ce ştii. Să ţi se pară inutil.

În cutie e un lucru de care nu te mai poţi dezvăţa. Vreo idee nouă pe care n-ai cum s-o mai uiţi.

La cîteva zile după vizita la galerie, Cassandra a dispărut.

În a treia zi, doamna Clark se duce în centru. Înapoi la galerie. Cu dosarul maroniu şi gros sub braţ.

Uşa de la intrare nu e încuiată şi luminile sînt stinse. În lumina cenuşie a ferestrelor îl vede pe Rand aşezat pe podea înconjurat de părul pe care şi l-a tăiat. Nu mai are bărbuţa de drac. Nici diamantul baban.

— Te-ai uitat, nu-i aşa? întreabă doamna Clark.

Şi proprietarul continuă să şadă acolo, cu picioarele depărtate pe betonul rece, privindu-şi mîinile.

Doamna Clark se aşază turceşte alături şi zice:

— Uită-te prin notiţele mele. Zice: Spune-mi că am dreptate.

Cutia Coşmarurilor funcţionează fiindcă are partea frontală oblică în afară. Te obligă să-ţi lipeşti ochiul stîng de vizor. Are o mică lentilă convexă într-o montură de bronz, precum vizoarele obişnuite. După cum e înclinat peretele cutiei, nu poţi privi înăuntru decît cu ochiul stîng.

— În felul ăsta, spune doamna Clark, ceea ce vezi percepi cu emisfera dreaptă.

Orice ai vedea înăuntru, martoră e partea intuitivă, emotivă, instinctuală, emisfera dreaptă.

În plus, doar o singură persoană poate privi de fiecare dată. Ce păţeşti, păţeşti doar tu. Ce se întîmplă în Cutia Coşmarurilor ţi se întîmplă doar ţie. N-ai cu cine să împărtăşeşti experienţa. Nu e loc pentru altcineva.

În plus, lentila convexă deformează ceea ce vezi. Distorsionează.

În plus, spune doamna Clark, numele gravat pe plăcuţă – Cutia Coşmarurilor – îţi spune că o să-ţi fie frică. Numele creează o anumită aşteptare, pe care o împlineşti.

Doamna Clark stă şi aşteaptă să i se dea dreptate.

Stă aşteptînd să-l vadă pe Rand clipind.

Cutia stă deasupra lor pe trepied, ticăind.

Doar pieptul lui Rand se mişcă, odată cu respiraţia.

Pe biroul lui din spatele încăperii sînt cerceii Cassandrei. Şi poşeta ei cu mărgele.

— Nu, zice Rand. Zîmbeşte şi zice: Nu-i aşa.

Ticăitul îşi continuă numărătoarea inversă, răsunînd puternic în liniştea rece.

Nu poţi da telefon la nesfîrşit spitalelor, să întrebi dacă n-au internat cumva o fată cu ochi verzi şi fără gene, spune doamna Clark. După o vreme încep să nu te mai audă. Să te pună să aştepţi la receptor. Să te facă să renunţi.

Îşi ridică ochii din vraful ei de hîrtii, şi zice:

— Spune-mi.

Magazinul de antichităţi de peste drum e tot părăsit.

— Nu asta s-a întîmplat, zice Rand. Privindu-şi doar mîinile, zice: Dar aşa m-am simţit, ca atunci.

Şi povesteşte că odată a trebuit să meargă la un picnic de weekend al companiei la care lucra atunci. O slujbă pe care o ura. Şi, în glumă, a adus în loc de mîncare un coş cu porumbei dresaţi. Pentru toată lumea părea doar un coş obişnuit de picnic, probabil cu salată de paste şi vin. Rand a ţinut toată ziua coşul sub o faţă de masă, la umbră şi răcoare. Ca porumbeii să stea liniştiţi.

Le-a dat firimituri de pîine. Le-a strecurat bucăţele de mămăligă prin găurile dintre nuiele.

Toată dimineaţa colegii lui au băut vin sau apă minerală şi au vorbit despre scopurile corporaţiei. Despre definirea misiunii lor. Despre construirea unei echipe.

În clipa în care se părea că irosiseră o frumoasă dimineaţă de duminică, în momentul în care toată vorbăria încetează, atunci a deschis Rand coşul.

Şi oamenii. Oamenii ăştia care munceau împreună în fiecare zi. Care credeau că se cunosc unii pe alţii. În timp ce un haos alb. O furtună a explodat în mijlocul picnicului. Unii au ţipat. Alţii au căzut pe spate în iarbă. Şi-au acoperit feţele cu mîinile. Au vărsat vinul şi au împrăştiat mîncarea. Şi-au pătat hainele de duminică.

Iar în clipa în care şi-au dat seama că n-avea cum să le facă rău. Cînd au înţeles că sînt în siguranţă. A fost cel mai drăguţ lucru pe care-l văzuseră vreodată. Au căzut pe spate, prea uimiţi chiar şi pentru a zîmbi. În clipa aceea lungă cît un ceas, au uitat de toate lucrurile importante şi au privit norul de aripi albe ridicîndu-se în văzduhul albastru.

L-au urmărit cum se rotea în spirală. Şi spirala s-a deschis. Şi păsările, antrenate de nenumărate drumuri, s-au urmat unele pe altele înspre un loc despre care ştiau că e adevăratul lor cămin.

— Asta, spune Rand, se află în Cutia Coşmarurilor.

E ceva care ajunge dincolo de viaţa de apoi. În cutie e dovada că, de fapt, ceea ce numim viaţă nu e viaţă. Că lumea noastră-i un vis. De o falsitate nesfîrşită. Un coşmar.

O singură privire, spune Rand, şi viaţa ta – umflatul în pene şi zbuciumul şi grijile – ţi se pare fără rost.

Nepotul pe care se plimbă gîndacii, vînzătorul de antichităţi şi Cassandra plecînd dezbrăcată, fără gene.

Toate problemele şi iubirile tale.

Toate sînt o iluzie.

— În cutie, spune Rand, vezi o frîntură din adevărata realitate.

Şi cum stau amîndoi acolo, împreună pe podeaua de beton a galeriei, scăldaţi în lumina de afară şi în zgomotul străzii, totul li se pare altfel. Parc-ar fi într-un loc în care n-au mai fost niciodată. Şi chiar atunci cutia se opreşte din ticăit.

Iar doamnei Clark i-a fost prea frică să se uite.

13

N-avem nimic de mîncare. N-avem apă caldă. În curînd s-ar putea să rămînem în întuneric, căutîndu-ne în Braille drumul din încăpere în încăpere, pipăind peste tot cu mîinile, fiecare bucată de tapet mucezit şi moale. Sau tîrîndu-ne pe covorul lipicios, cu mîinile şi genunchii acoperiţi, îngreunaţi de excremente uscate de şoareci. Atingînd fiecare pată uscată pe covor, cu braţele şi picioarele ei răsfirate.

Căldură n-avem, centrala e din nou defectă... aşa cum şi trebuie.

Din cînd în cînd îl auzim pe Sfîntul Fără-Maţe strigînd după ajutor, dar e un strigăt slab ca un ecou al unui perete îndepărtat.

Sfîntul îşi spune mai nou Comitetul Popular pentru Atragerea Atenţiei. Se plimbă toată ziua de-a lungul pereţilor exteriori, ţipînd şi izbind în uşile metalice de incendiu, care sînt zăvorîte. Dar izbeşte doar cu palma. Şi nu ţipă prea tare. Doar aşa, să nu se spună că n-a încercat. Că n-am încercat. Facem faţă situaţiei cum putem mai bine, jucîndu-ne personajele curajoase şi puternice.

Am organizat comitete. Am rămas calmi.

Tot mai suferim, în ciuda fantomei care a reconectat ţevile de scurgere şi a pus în funcţiune toaletele. Fiindcă Tovarăşa Lătrău a aruncat mînerul, Fantoma a folosit nişte cleşti ca să dea drumul la gazul pentru boiler. Ba chiar a lipit cablul electric al maşinii de spălat, şi a spălat o tură de haine.

Pentru Reverendul Fără Dumnezeu, fantoma e Dalai Lama. Pentru Contesa Claviziune, e Marilyn Monroe. Sau e scaunul cu rotile al domnului Whittier, care străluceşte cromat în camera lui.

În timpul programului de clătire, fantoma a adăugat balsam de rufe.

Tot culegînd becuri, strigînd după ajutor şi stricînd tot ce repară fantoma, nu ne rămîne timp mai deloc pentru altele. Doar să menţinem centrala defectă e o slujbă cu normă întreagă.

Mai rău e că nimic din toate astea nu poate ajunge în versiunea finală a scenariului. Nu, trebuie să dăm impresia că suferim. Că ne e foame şi că ne dor toate. Ar trebui să ne rugăm tot timpul pentru ajutor. Doamna Clark ar trebui să ne comande cu o mînă de fier.

Lucrurile nu merg atît de rău cît ar trebui. Nici măcar nu ne e atît de foame pe cît am dori. Sîntem dezamăgiţi.

— Avem nevoie de un monstru, spune Sora Justiţiară, sprijinindu-şi coatele de bila de bowling din poală. Ca să-şi scoată unghiile vîră vîrful unui cuţit sub unghie, mişcă lama într-o parte şi-n cealaltă, destupîndu-le ca pe nişte capace, apoi le smulge şi zice: Clădirea trebuie să fie împotriva noastră, asta-i baza oricărei poveşti de groază. Aruncînd unghie după unghie, scutură din cap, spunînd: Nu doare dacă te gîndeşti cîţi bani valorează cicatricele.

Abia ne putem abţine să n-o scoatem pe doamna Clark din cabina ei şi s-o forţăm sub ameninţarea cuţitului să ne brutalizeze şi să ne chinuie.

Sora Justiţiară îşi spune Comitetul Popular pentru Găsirea unui Duşman Mai Acătării.

Directoarea Tăgadă şchioapătă, cu ambele picioare înfăşurate în zdrenţe de mătase. Şi-a tăiat toate degetele. Din mîna stîngă n-a mai rămas mare lucru, doar o lopăţică de piele şi os, doar palma fără degete, o lopăţică învelită în atîtea zdrenţe încît a devenit uriaşă. La mîna dreaptă mai are doar degetul mare şi arătătorul. Între ele ţine un deget retezat, cu unghia încă acoperită cu oja ei de un roşu închis.

Cu degetul între degete, Directoarea cutreieră din încăpere în încăpere, din galeria celor O mie şi una de nopţi în salonul renascentist italian, zicînd:

— Hai, pis, pis, pis. Zicînd: Cora? Hai la mama, Cora, puiule. Hai să papi...

Din cînd în cînd se aude vocea Sfîntului Fără-Maţe, strigînd stins, ca o şoaptă:

— Ajutor... Ajutaţi-ne, vă rog...

Şi apoi sunetul moale al palmelor lui pe uşile de incendiu.

Foarte slab şi moale, în caz că s-ar afla cineva chiar în faţa uşii.

Directoarea Tăgadă îşi spune Comitetul Popular pentru Hrănirea Pisicii.

Domnişoara Hapciu şi Veriga Lipsă sînt Comitetul Popular pentru Aruncatul Restului de Alimente Stricate. Îndeasă fiecare pungă aruncată în WC cu o pernă sau un pantof, să fie siguri că toaletele rămîn înfundate.

Agentul Ciripel bate la uşa doamnei Clark, spunînd:

— Ascultă aici. Spunînd: Nu poţi fi victimă. Te-am votat viitorul personaj negativ.

Agentul Ciripel îşi spune Comitetul Popular pentru Găsirea unui Nou Diavol.

Becurile, „piersicile" pe care le culege Peţitorul, pe care i le coboară Baronesei Degerătură... Pe care ea le aranjează cu grijă în cutii căptuşite cu peruci vechi... La sfîrşitul fiecărei zile, Contele Calomniei le duce la subsol şi le sparge pe podeaua de ciment. Le aruncă exact aşa cum va spune lumii întregi că le-a spart doamna Clark.

Deja încăperile par mai mari. Mai întunecate. Culorile şi pereţii dispar în întuneric. Agentul Ciripel filmează becurile sparte şi unghiile Sorei Justiţiare împrăştiate pe podea. Semilune albe aproape identice.

În ciuda fantomei, traiul aproape că e îndeajuns de rău.

Pentru Sora Justiţiară, fantoma e un erou. Cică oamenii nu suportă eroii.

— Civilizaţia funcţionează întotdeauna cel mai bine, spune Sora Justiţiară, vîrînd cuţitul sub o altă unghie, cînd există un bau-bau.

Voir dire

Un poem despre Sora Justiţiară

— Un tip a dat pe cineva în judecată, spune Sora Justiţiară,
din cauză că i-a fost aruncată o privire lascivă.
În prima zi în care ea-şi făcea datoria de jurat.

Sora Justiţiară pe scenă, ţine o carte să ascundă
partea din faţă a bluzei.
Bluza ei galbenă cu volănaşe, cu tiv de dantelă albă.
Cartea, învelită în piele neagră, cu titlul imprimat cu foiţă de aur pe copertă:
Sfînta Biblie.
Sora poartă ochelari cu rame negre.
Singura ei bijuterie, o brăţară talisman cu zdrăngănele tremurătoare de argint.
Părul vopsit cu acelaşi negru al cremei
de pantofi. Sau al Bibliei.

Pe scenă, în locul luminii unui reflector, o secvenţă de film:
În fiecare lentilă a ochelarilor ei se oglindesc imaginile unor scaune electrice
şi ale unor spînzurători. Filmări de pe vechi role de ştiri,
cu prizonieri sortiţi camerei de gazare
sau plutonului de execuţie.
Unde-ar trebui să fie ochii ei,
Nimic.

În prima ei zi ca jurat, în următorul proces, un bărbat care se împiedicase
de bordură a dat în judecată
maşina de lux de care se lovise.

Cerînd daune de cincizeci de mii pentru că fusese aşa un
tolomac.
— Toţi ăştia care nu reuşesc să-şi coordoneze mişcările,
spune Sora Justiţiară.
Toţi se pricep de minune *să dea vina pe alţii.*

Un altul a cerut o sută de mii de la proprietarul unei case
care lăsase furtunul din grădină
întins în iarbă, şi el se împiedicase,
îşi rupsese glezna,
în timp ce fugea de poliţie acuzat fiind, într-un
cu totul alt caz,
de viol.
Violatorul ăsta olog voia o avere pentru durerea şi
suferinţa lui.

Acolo, sus pe scenă, cu talismanele de argint scînteind
lîngă
manşeta ei de dantelă,
cu Biblia strînsă în mîini,
cu unghiile vopsite în acelaşi galben al volănaşelor,
Sora Justiţiară spune că-şi plăteşte impozitele la timp.
Nu traversează pe roşu. Reciclează materialele plastice. Ia
autobuzul
pînă la serviciu.

— În momentul ăla, zice Sora Justiţiară, în prima ei zi,
i-am spus judecătorului
o versiune mai cu zdrăngănele a lui:
Dă-o-n pizda mă-sii.
Şi judecătorul a acuzat-o *pe ea* de sfidarea curţii...

Apusul civil

O poveste de Sora Justiţiară

În vara aia oamenii nu s-au mai plîns de preţul benzinei. În vara aia au încetat să mai boscorodească programele de la televizor.

Pe 24 iunie, apusul civil a fost la ora 8.35. Apusul civil s-a încheiat la 9.07. O femeie urca o porţiune abruptă de pe Lewis Street. Undeva între intersecţiile cu 19th şi 20th Avenue, a auzit un bubuit. Părea zgomotul unui ciocan pneumatic, bufnete grele pe care le simţea prin tălpile plate ale pantofilor, în cimentul trotuarului. Se repetau tot la cîteva secunde, devenind tot mai puternice, apropiindu-se cu fiecare bubuitură. Trotuarul era pustiu, şi femeia s-a lipit de peretele de cărămidă al unui hotel cu apartamente. Peste drum, un asiatic stătea în uşa unui magazin de delicatese, ştergîndu-şi mîinile cu un prosop alb. Undeva în întunericul dintre felinare s-a auzit un zgomot de sticlă spartă. Bubuitul a continuat, şi o alarmă de maşină a început să urle. Bubuiturile s-au apropiat, un lucru invizibil venind prin noapte. O cutie de ziare a fost spulberată dintr-o parte, aruncată în mijlocul străzii. Apoi a urmat o altă izbitură, a spus ea, şi geamurile unei cabine telefonice s-au făcut ţăndări, la doar trei maşini distanţă de ea.

Conform unui articolaş din ziarul de a doua zi, numele femeii era Teresa Walker. Treizeci de ani. Funcţionară la o firmă de avocatură.

În momentul acela, asiaticul dispăruse deja înăuntrul magazinului. Întorsese tăbliţa atîrnată pe uşă pe cealaltă parte: Închis. Ţinînd încă prosopul în mînă, fugise în fundul magazinului şi stinsese luminile.

Apoi strada a rămas în întuneric. Alarma maşinii încă piuia. Bubuitul s-a auzit din nou, atît de puternic şi de aproape încît imaginea femeii în vitrina magazinului de delicatese tremura în geamul care se scutura violent. O cutie poştală fixată de trotuar a bubuit tare ca un tun, apoi a continuat să tremure, să vibreze buşită, culcată într-o rînă. Un stîlp de curent din lemn s-a zgîlţîit violent, cablurile prinse deasupra lui izbindu-se unele de altele, scînteile plouînd în jur ca o jerbă strălucitoare de artificii.

La o intersecţie mai încolo de locul unde se afla Wheeler, peretele de plexiglas al unui refugiu de autobuz, cu fotografia luminată din spate a unei vedete de cinema purtînd doar lenjerie intimă, a explodat.

Wheeler a rămas lipită de peretele de cărămidă din spatele ei, cu degetele vîrîte în crăpăturile dintre cărămizi, atingînd mortarul cu buricele degetelor, ţinîndu-se strîns ca iedera. Cu capul împins atît de mult pe spate încît atunci cînd le-a arătat poliţiştilor, cînd le-a povestit întîmplarea, cărămida aspră îi rosese scalpul, lăsîndu-i o zonă cheală.

Apoi, a spus ea, nimic.

Nu s-a întîmplat nimic. Nimic nu trecuse pe strada întunecată.

Povestindu-ne, Sora Justiţiară îşi vîră lama cuţitului sub fiecare unghie şi o smulge.

Apusul civil, spune ea, e intervalul dintre apusul soarelui şi momentul în care soarele ajunge la nu mai mult de şase grade sub linia orizontului. Astea şase grade durează cam o jumătate de oră. Apusul civil, spune Sora Justiţiară, e diferit de apusul nautic, care ţine pînă cînd soarele e la doisprezece grade sub linia orizontului. Amurgul astronomic durează pînă la optsprezece grade sub linia orizontului.

În aval de Teresa Wheeler, spune Sora, lucrul ăla pe care nu l-a văzut nimeni a îndoit acoperişul unei maşini care aştepta la semafor lîngă 16th Avenue. Acelaşi nimic

invizibil a distrus reclama de neon a clubului The Tropics, a sfărîmat neoanele şi a îndoit semnul de oţel atîrnat lîngă o fereastră de la etajul trei.

Şi totuşi n-aveai cum să-l descrii. Era un efect fără cauză. O hărmălaie invizibilă care a făcut prăpăd pe Lewis Street, începînd de la 20th Avenue pînă aproape de faleză.

Pe 29 iunie, spune Sora Justiţiară, apusul a fost la ora 8.36.

Apusul civil s-a terminat la 9.08.

Un tip care lucra la casa de bilete a cinematografului pentru adulţi Olympia a povestit cum ceva a trecut valvîrtej prin faţa geamului lui. N-a văzut ce. Era mai degrabă un vuiet în aer, ca al unui autobuz invizibil trecînd, sau zgomotul unui eşapament enorm, atît de aproape încît a împrăştiat teancul de bancnote pe care-l avea în faţă. Era doar un sunet acut. La marginea cîmpului său vizual, luminile restaurantului de peste drum au pîlpîit, ca şi cum ceva ar fi obturat întreaga lume pentru o clipă.

Trăgînd aer în piept, tipul cu biletele a descris bubuitul menţionat pentru prima dată de Teresa Wheeler. Un cîine a lătrat undeva în întuneric. Era ca un sunet de paşi, le-a spus puştiul de la casă poliţiştilor. Sunetul unor paşi uriaşi. Un singur picior enorm pe care nu l-a văzut legănîndu-i-se prin faţa ochilor, la cîteva palme distanţă.

Pe 1 iulie, oamenii se plîngeau încă de lipsa apei. Cîrcoteau despre reducerile din bugetul oraşului şi despre poliţiştii concediaţi la grămadă. Furturile din maşini se înmulţiseră. La fel şi graffiti-urile şi jafurile armate.

Pe 2 iulie, nu se mai plîngeau.

Pe 1 iulie, apusul a fost la 8.34, iar apusul civil s-a terminat la 9.03.

Pe 2 iulie, o femeie care-şi plimba cîinele a găsit trupul lui Lorenzo Curdy, cu o parte a feţei zdrobită. Mort, spune Sora Justiţiară.

— Hemoragie subarahnoidă, spune ea.

În clipa de dinainte de-a fi izbit, omul trebuie să fi simţit ceva, poate curentul de aer, ceva, pentru că-şi acoperise faţa cu mîinile. Cînd l-au găsit, palmele îi erau atît de adînc înfundate în faţă încît unghiile intraseră în creierul zdrobit.

Pe stradă, cînd te aflai între stîlpii de iluminat, auzeai sunetul în întuneric. Bufnetele. Unii au spus că era ca un tropot. Poate auzeai un al doilea zgomot, mai aproape, chiar lîngă tine, sau, mai rău, deveneai următoarea victimă. Oamenii îl auzeau venind, o dată, de două ori, tot mai aproape, şi încremeneau. Sau îşi forţau picioarele să-i ducă, stîngul, dreptul, stîngul, trei-patru paşi pînă la vreo poartă apropiată. Se ghemuiau înfricoşaţi lîngă maşinile parcate. Următorul bufnet era şi mai aproape, apoi o izbitură şi ţipătul unei alarme de maşină. Ceva se apropia pe stradă tot mai rapid, zgomotele erau tot mai apropiate şi tot mai puternice.

În beznă, spune Sora Justiţiară, lovea – bang – ca un trăznet.

Pe 13 iulie, cu apusul la 8.33 şi apusul civil gata la 9.03, o femeie pe nume Angela Davis tocmai plecase de la curăţătoria la care lucra, pe Center Street, cînd nimicul ăsta a lovit-o drept în mijlocul spatelui, rupîndu-i şira spinării cu atît forţă încît a ridicat-o în aer de i-au zburat pantofii.

Pe 17 iulie, cînd apusul civil s-a terminat la 9.01, un bărbat pe nume Glenn Jacobs a coborît din autobuz şi a pornit-o în sus pe Porter Street, înspre 25th Avenue. Ceva nevăzut de nimeni l-a izbit atît de tare încît i-a zdrobit cutia toracică. Pieptul i-a fost înfundat înăuntru ca un coş de răchită.

Pe 25 iulie, apusul civil s-a terminat la 8.55. Mary Leah Stanek a fost văzută pentru ultima oară făcînd jogging pe Union Street. S-a oprit să-şi lege şiretul şi să-şi verifice pulsul pe ceasul de la încheietură. Stanek şi-a scos şapca de baseball pe care o purta. A întors-o cu

cozorocul în spate, şi-a aşezat-o din nou, vîrîndu-şi părul ei lung şi castaniu sub marginile ei.

A luat-o spre vest pe Pacific Street, după care a murit. Faţa i-a fost smulsă de pe os şi de pe muşchii de dedesubt.

— Avulsie, spune Sora Justiţiară.

Lucrul care a ucis-o pe Stanek n-avea urme de amprente. Era năclăit de sînge şi păr. Au găsit arma crimei sub o maşină parcată mai jos pe 2nd Avenue.

Era o bilă de bowling, au spus poliţiştii.

Bilele astea negre, unsuroase, le poţi cumpăra la orice magazin de mărunţişuri cu juma' de dolar bucata. Poţi să şi alegi, au coşuri întregi pline cu ele. Cineva care le-ar cumpăra pe o perioadă mai îndelungată, să zicem una pe an de la fiecare magazin din oraş, ar putea avea sute de bile. Chiar şi de la terenurile de bowling e uşor să pleci cu o bilă de patru kile vîrîtă sub haină. Cu una de şase kile într-un cărucior de copil, ca o armă abia ascunsă.

Poliţia a ţinut o conferinţă de presă. S-au dus într-o parcare, şi cineva a aruncat o bilă de bowling, a dat cu ea puternic de ciment. Şi bila a săltat. A scos sunetul unui ciocan pneumatic îndepărtat. A ricoşat înalt, peste capul omului care o aruncase. N-a lăsat nici o urmă, şi dacă trotuarul ar fi înclinat, au spus cei de la poliţie, bila ar continua să sară, tot mai sus, tot mai repede, săltînd în jos cu paşi mari. La secţie, au aruncat-o de la etajul trei, şi bila a ricoşat şi mai sus. Echipele de televiziune au filmat-o. Fiecare post a dat înregistrarea în seara respectivă.

Consiliul local a luat o hotărîre ca toate bilele să fie vopsite în roz strălucitor. Sau în galben, portocaliu sau verde neon, o culoare care să se vadă dacă-ţi zboară în faţă pe o stradă întunecată, noaptea. Să le dea oamenilor o clipă ca să se ferească înainte ca – bang – să le zboare faţa.

Tătucii oraşului au scos o lege prin care posesia unei bile negre devenea o infracţiune.

Poliţia i-a spus făptuitorului *un ucigaş cu motivaţie nespecifică*. Ca Herbert Mullin, care a omorît zece oameni

ca să împiedice cutremurele din sudul Californiei. Sau ca Norman Bernard, care împuşca vagabonzi pentru că i se părea că face bine economiei. Ceea ce FBI-ul ar numi ucigaşi cu o *cauză personală*.

Sora Justiţiară spune:

— Poliţia a crezut că ucigaşul era duşmanul lor.

Bila de bowling, spuneau oamenii, era o muşamalizare de-a poliţiei. O pistă falsă. O pretendentă la statutul de monstru. Bila era o soluţie rapidă, ca să liniştească populaţia.

Pe 31 iulie, soarele era la şase grade sub linia orizontului la ora 8.49. În seara aceea, Darryl Earl Fitzhugh, un om fără adăpost, dormea pe Western Avenue. Îşi acoperise faţa cu un exemplar deschis al cărţii *Stranger in a Strange Land*[1], cînd pieptul i-a fost zdrobit, ambii plămîni striviţi şi muşchiul inimii perforat.

Conform unui martor, ucigaşul a ieşit din apa golfului şi s-a căţărat pe buza falezei. Un alt martor a văzut monstrul, de pe care curgeau mizeriile, strecurîndu-se afară dintr-o gură de canal. Aceiaşi oameni au spus că probele legistului sugerau o lovitură dată cu coada de o şopîrlă uriaşă, umblînd pe picioarele dinapoi. Cutia toracică strivită era dovada sigură că victima fusese călcată de un dinozaur care supravieţuise pînă în ziua de azi.

Ceva trecuse rapid pe lîngă ei, au spus alţii, aproape de sol, prea iute ca să fie un animal. Sau era vorba de un maniac care o luase razna cu un baros de douăzeci de kile. O martoră a spus că eram „bătuţi" de Dumnezeul din Vechiul Testament. Pocniţi de laba uriaşă a unei creaturi negre ca noaptea. Tăcute şi invizibile. Fiecare vedea altceva.

---

1. „Străin în ţară străină", roman SF al scriitorului Robert Heinlein, apărut în 1961, care spune povestea unui pămîntean crescut de marţieni.

— Ce contează, spune Sora Justiţiară, e că oamenii au nevoie de un monstru în care să poată crede.

Un duşman adevărat, un duşman groaznic. Un demon în opoziţie cu care să se definească pe ei înşişi. Altminteri, am fi doar noi împotriva noastră.

Vîrînd vîrful cuţitului sub altă unghie, spune:

— Ce-i important e că rata criminalităţii a scăzut.

În timpuri ca alea, fiecare bărbat e suspect. Fiecare femeie o victimă potenţială.

Atenţia populaţiei s-a îndreptat în direcţia asta şi în timpul crimelor din White Chapel, cu Jack Spintecătorul. În timpul celor o sută de zile, rata omorurilor a scăzut cu nouăzeci şi patru la sută, la doar cinci prostituate. Cu beregatele tăiate. Cu un rinichi mîncat pe jumătate. Cu măruntaie atîrnate în încăperi, de cîrlige de expoziţie. Cu un fetus şi organe genitale luate ca suveniruri. Tîlhăriile au scăzut cu optzeci si cinci la sută. Atacurile cu şaptezeci la sută.

Sora Justiţiară spune că nimeni nu voia să fie următoarea victimă a Spintecătorului. Oamenii îşi zăvorau ferestrele. Mai ales, nimeni nu voia să fie acuzat de comiterea crimelor. Oamenii nu mai umblau noaptea pe străzi.

În timpul Asasinatelor din Atlanta, cîtă vreme treizeci de copii au fost strangulaţi, legaţi de copaci, înjunghiaţi, bătuţi, împuşcaţi, restul oraşului a trăit într-o siguranţă pe care n-o mai cunoscuse.

La fel în timpul crimelor ucigaşului din Cleveland care-şi dezmembra victimele. La fel cu Strangulatorul din Boston. Spintecătorul din Chicago. Ucigaşul cu măciuca din Tulsa. Sfîrtecătorul din Los Angeles...

În timpul acestor valuri de crime, infracţionalitatea a scăzut în fiecare oraş. În afara cîtorva victime de paradă, cu braţele retezate şi capetele găsite cine ştie pe unde, în afara acestor sacrificii spectaculoase, fiecare oraş s-a bucurat de cea mai liniştită perioadă din istoria sa.

În timpul crimelor comise de Omul cu Securea în New Orleans, ucigaşul a scris unui ziar local, *The Times-Picayune*.

În noaptea de 19 martie, ucigaşul a promis să nu ucidă pe nimeni în casele în care va auzi jazz. În noaptea aceea muzica a răsunat peste tot în New Orleans şi nimeni n-a fost ucis.

— Într-un oraş cu un buget al poliţiei limitat, spune Sora Justiţiară, un ucigaş în serie notoriu e un mod eficient de-a schimba comportamentul populaţiei.

Cu umbra acestui bau-bau groaznic hoinărind prin oraş, bîntuind străzile din centru, nimeni nu se mai plînge de rata şomajului. De lipsa apei curente. De trafic.

Cu îngerul morţii umblînd din poartă-n poartă, oamenii se strîng laolaltă. Nimeni nu mai comentează, toată lumea stă cuminte.

Cînd Sora Justiţiară a ajuns aici cu povestitul, Directoarea Tăgadă a trecut pe lîngă noi, plîngînd şi chemînd-o pe Cora Reynolds.

Una e, zice Sora, să fie ucis un om, cineva cu pieptul zdrobit încercînd să-şi tragă răsuflarea o ultimă dată înainte să moară, gîfîind şi gemînd, cu buzele deschise larg, înghiţind aerul. Poţi îngenunchea lîngă cineva cu pieptul zdrobit, spune ea, pe o stradă întunecată, cu nimeni împrejur care să te vadă. Îi vezi ochii împăienjenindu-se. Dar să fie ucis un animal, ei, e altceva. Animalele, spune ea, un cîine de pildă, ne fac să ne simţim umani. Dau dovada umanităţii noastre. Oamenii ne fac doar să ne simţim în plus. Un cîine sau o pisică, o pasăre sau o şopîrlă, ne fac să ne simţim Dumnezeu.

Cît e ziua de lungă, spune ea, cel mai mare duşman al nostru sînt ceilalţi. Oamenii blocaţi în jurul nostru în trafic. Oamenii din faţa noastră, la coada din supermarket. Casierii de la supermarket care ne urăsc fiindcă le dăm atîta de lucru. Nu, oamenii nu voiau ca ucigaşul ăsta să fie doar un simplu om. Dar voiau să moară oameni.

În Roma antică, spune Sora Justiţiară, la Coloseum, omul care organiza jocurile sîngeroase prin care populaţia era menţinută unită şi paşnică se numea „editor". De acolo provine cuvîntul „editor". Astăzi, editorii noştri

fac meniul crimelor, violurilor, incendierilor, atacurilor de pe primele pagini ale ziarelor.

Desigur, a existat un erou. Din întîmplare, pe 2 august, cînd apusul a fost la ora 8.34, o femeie de douăzeci şi şapte de ani pe nume Maria Alvarez ieşea din hotelul în care lucra în schimbul de noapte. S-a oprit pe trotuar să-şi aprindă o ţigară, cînd un bărbat a tras-o dintr-odată în spate. În aceeaşi clipă, monstrul a trecut în goană pe lîngă ei. Bărbatul îi salvase viaţa. Oraşul l-a aplaudat la televizor, dar în adîncul inimilor oamenii l-au urît.

De-un erou, de-un mesia n-aveau nevoie. De nemernicul ăsta idiot, care salvase o viaţă ce nu era a lor. Oamenii voiau un sacrificiu la cîteva zile, cineva care să fie aruncat în vulcan. Ofranda noastră regulată adusă hazardului sorţii.

Povestea s-a terminat cînd într-o noapte monstrul a nimerit peste un cîine. Un Zdreanţă pişpirel a cărui lesă era legată de un aparat de taxat parcarea pe Porter Street. Căţelul stătuse şi lătrase în timp ce bubuiturile se apropiau. Cu cît bufnetele se apropiau, cu atît lătrase mai tare.

Vitrina unui magazin a ajuns un mozaic de sticlă spartă. Un hidrant lovit într-o parte, fonta spartă, din care şuiera o perdea albă de apă. Marginea unui pervaz a explodat într-un jet de pietriş şi ciment făcut praf. Un aparat de taxat buşit, clătinîndu-se, zornăindu-şi monedele dinăuntru. Un semn de circulaţie din oţel, cu „Parcarea interzisă", cu flapsurile îndoite, smuls de pe stîlpul de metal. Stîlpul încă mai răsuna din cauza impactului invizibil.

Încă un bufnet şi lătratul a încetat.

Monstrul n-a mai apărut după noaptea aia. A trecut o săptămînă şi străzile erau tot pustii după lăsarea întunericului. A trecut o lună, şi editorii au găsit alte grozăvii pe care să le pună pe prima pagină a ziarelor. Un război pe undeva. Un nou tip de cancer.

Pe 10 septembrie, apusul a fost la 8.02. Curtis Hammond plecase de la sesiunea de terapie în grup la care participa săptămînal, la numărul 257, Mill Street. Trăgea de nodul cravatei cînd s-a întîmplat. Abia se deschisese la guler. S-a întîmplat cînd s-a întors să se uite în susul străzii. A zîmbit înspre aerul cald care-i venea în faţă, a închis ochii şi a inspirat adînc pe nas. Cu o lună înainte îl cunoştea tot oraşul, fusese pe prima pagină a ziarului. Fusese dat la ştiri. Salvase o angajată de noapte a unui hotel de la moartea pe care i-o aducea monstrul. De la pedeapsa lui Dumnezeu.

Era eroul pe care nimeni nu-l dorea.

Pe 10 septembrie, apusul civil a fost la 8.34, şi peste o clipă, Curtis Hammond s-a întors în direcţia din care auzise un zgomot. Desfăcut la cravată, şi-a mijit ochii în întuneric. Zîmbind, cu dinţii strălucitori, a spus:

— E cineva?

14

O găsim pe Tovarăşa Lătrău prăbuşită pe covor în faţa unei canapele tapiţate din foaierul de la galeria a doua. Faţa ei alb-albăstrie încadrată de perna pe care o formează perucile ei cărunte, cu părul încrustat de murdărie. Peruci grămădite, prinse împreună. Nici una nu se mişcă. Mîinile ei sînt doar oase ţinute laolaltă de tendoane înlăuntrul cărnii mănuşilor negre de catifea. Tendoanele gîtului par înfăşurate în piele ca într-o pînză. Obrajii şi ochii închişi sînt prăbuşiţi înăuntru, adînciţi şi găunoşi.

E moartă.

Pupilele îi rămîn de mărimea unui ac cu gămălie chiar şi cînd Contele Calomniei îi deschide pleoapele cu degetul mare. Îi verificăm braţele să vedem dacă a început *rigor mortis*, îi căutăm pielea de pete şi urme ale sîngelui coagulat, dar e încă o carne proaspătă.

Drepturile de autor se împart acum doar la paisprezece.

La treisprezece dacă domnişoara Hapciu o ţine tot aşa cu tusea. La doisprezece dacă Peţitorul capătă curaj şi-şi taie scula.

Acum Tovarăşa Lătrău a devenit o membră permanentă a distribuţiei secundare. O tragedie pe care o s-o povestim noi, ăştialalţi. Cum a fost atît de curajoasă şi de bună, acum c-a murit. E doar decor în povestea noastră.

— Dacă a murit, e de mîncare, zice Miss America. Stă în capul scărilor, cu o mînă pe balustrada aurită. Cealaltă mînă îi susţine burta. Doar ştiţi că ea v-ar fi mîncat, spune Miss America. Strîngînd balustrada susţinută de amoraşi grăsuni suflaţi în aur, Miss America spune: Ea ar dori s-o mîncăm.

Şi Contele Calomniei zice:

— Rostogoliţi-o, dacă aşa vă e mai uşor. Ca să nu-i vedeţi faţa.

Aşa c-o rostogolim, şi Bucătarul Asasin îngenunchează pe covor şi scormoneşte în straturile de fuste şi jupe, în crinolină şi muselină, ridicîndu-le în jurul taliei, dezvelindu-i chiloţii galbeni de bumbac scofîlciţi în jurul feselor plate şi palide. Spune:

— Sînteţi siguri că-i moartă?

Miss America se apleacă şi strecoară două degete în partea laterală a gîtului zbîrcit al Tovarăşei Lătrău, înăuntrul gulerului de dantelă, apăsînd pielea albăstrie. Bucătarul Asasin o priveşte, în genunchi, ţinînd cuţitul de dezosat, o lamă de oţel lungă cît un deget. Mîna lui liberă ţine la o parte spuma de dantelă albă şi cenuşie, muselina gălbuie, mormanul de jupe şi fuste. Priveşte lama şi zice:

— Credeţi c-ar trebui să-l sterilizăm?

— Doar nu-i scoţi apendicele, spune Miss America, apăsînd cu două degete gîtul alb-albăstriu. Dacă ţi-e frică, zice ea, putem fierbe carnea mai mult.

Într-un fel, cei din grupul Donner[1] au avut noroc, spune Contele Calomniei, încă scriind în agendă. Şi rugbiştii sud-americani din avionul care s-a prăbuşit în Anzi în 1972 au fost mai norocoşi decît noi. Frigul era de partea lor. Congelarea. Cînd murea cîte unul, aveau timp să dezbată chestiunile mai delicate ale comportamentului uman acceptabil. Îi îngropai pe morţi în zăpadă pînă cînd toţi erau atît de hămesiţi încît nu mai conta.

Aici, chiar la demisol, chiar în subsolul unde se află, înveliţi în catifea, Lady Zdreanţă, domnul Whittier şi Ducele Vandalilor, nu-i îngheţ. Dacă nu mîncăm acum,

---

1. Grup de emigranţi din Illinois porniţi spre California, format din familiile Donner şi Reed. Înzăpeziţi în munţii Sierra Nevada în iarna anului 1846, membrii grupului s-au dedat la acte de canibalism pentru a supravieţui.

cît timp bacteriile din corpul Tovarăşei Lătrău nu şi-au început încă haleala, o să se strice. O să se umfle şi-o să putrezească. O să fie otrăvită în aşa hal încît oricît i s-ar roti carnea în cuptorul cu microunde n-o să mai devină niciodată comestibilă.

Nu, dacă n-o facem – dacă n-o măcelărim aici şi acum, pe covoarele aurite şi înflorate, lîngă sofalele tapiţate şi abajururile-scoică din cristal de la galeria a doua, unul dintre noi va fi mort mîine. Sau poimîine. Nouă ne va tăia Bucătarul Asasin lenjeria la spate, cu cuţitul lui de dezosat, scoţînd la iveală cururile noastre scofîlcite, alb-albăstrii, şi coapsele subţiri ca nişte vreascuri. În spatele fiecărui genunchi pielea va fi prins o culoare cenuşie.

Unul dintre noi, doar carne pe cale să se strice.

Pe una din bucile turtite, chiloţii sumeşi dezvelesc un tatuaj, un trandafir în floare. Întocmai cum ne-a spus.

Din cartea rugbiştilor ălora pierduţi în Anzi ştie Bucătarul Asasin că mai întîi trebuie să taie fesele.

Miss America îşi retrage degetele de pe gîtul rece şi se ridică. Suflă aer cald pe degete, apoi îşi freacă iute mîinile şi le vîră în faldurile fustei.

— Lătrău e moartă, zice ea.

În spatele ei, Baroneasa Degerătură se întoarce spre scările care duc jos în hol. Cu fustele foşnind şi tîrîndu-se pe podea, vocea ei îndepărtîndu-se spune:

— Aduc o farfurie sau un platou. Spune: Aranjamentul mîncării e *aşa de important*, şi s-a dus.

— Ia, zice Bucătarul Asasin, să ţină careva astea la o parte.

Şi împinge cu cotul maldărul de fuste şi ţesături întărite care tot cad peste locul în care vrea să lucreze.

Contele Calomniei păşeşte peste cadavru, în dreptul taliei, stă cu faţa spre picioarele Tovarăşei Lătrău. Care poartă şosete albe rulate pînă la jumătatea gambelor înţesate de tendoane şi vine, şi e încălţată cu pantofi roşii cu toc. Contele adună fustele în braţe şi se ghemuieşte,

dîndu-le la o parte. Se aşază suspinînd pe umerii morţi ai Tovarăşei Lătrău, cu genunchii pliaţi, cu braţele pierdute în mulţimea de stofe şi dantele. Cu microfonul metalic iţindu-i-se din buzunarul cămăşii. Cu micul led RECORD strălucind roşu.

Şi, cu o mînă cu degetele răsfirate, Bucătarul Asasin netezeşte pielea de pe o fesă. Cu cealaltă, trage cuţitul. De parcă ar trasa o linie dreaptă pe curul alb-albăstriu al Tovarăşei Lătrău, o linie care se tot îngroaşă pe măsură ce se lungeşte. Linia pare neagră pe pielea alb-albăstrie, pare neagră-roşietică pînă cînd picuri roşii cad pe fustele de sub ea. Şi lama cuţitului e roşie. Aburindă. Bucătarul Asasin, cu mîinile înroşite, aburind, zice:

— Aşa *sîngerează* morţii?

Nimeni nu spune nimic.

Un', doi, trei, patru, undeva, în altă parte, Sfîntul Fără-Maţe şopteşte:

— Salvaţi-ne!

Cotul Bucătarului Asasin joacă în sus şi-n jos în timp ce hărtăneşte, tăind cu mica lamă ca un fierăstrău în talmeş-balmeşul roşu. Linia dreaptă a dispărut în tocana asta roşie. Aburul se ridică, mirosind a sînge ca un tampon, mirosul toaletelor friguroase pentru femei. Se opreşte din măcelărit şi ridică o bucată roşie într-o mînă. Fără să se uite la ea. Ochii îi rămîn pe terciul roşu din mijlocul jupelor albe. Pe floarea asta aburindă de pe covorul foaierului de la galeria a doua. Bucătarul Asasin scutură bucata roşie din mîna ridicată. La care nu se poate uita, din care picură şi se scurge sîngele întunecat. Şi zice:

— S-o ia careva.

Nimeni nu întinde mîna.

Trandafirul tatuat e în mijlocul bucăţii tăiate.

Şi, tot fără s-o privească, Bucătarul Asasin strigă:

— Luaţi-o!

Cu un foşnet de mătase din poveşti şi de fuste de brocart, Baroneasa Degerătură a apărut din nou printre noi. Spune:

— O, Dumnezeule...

O farfurie de hîrtie pluteşte sub bucata însîngerată, şi Bucătarul Asasin o lasă să cadă. Pe farfurie, e doar carne. O fleică subţire. Ca un cotlet. Sau ca bucăţile alea lungi de carne numite „franjuri" în vitrina măcelarului.

Cotul Bucătarului Asasin saltă din nou, în timp ce taie carnea. Ridică bucată după bucată, picurînd sînge, din mijlocul aburind al uriaşei flori albe. Farfuria de hîrtie e plină, şi începe să se îndoaie sub greutatea grămezii. Sucul roşu se scurge pe o latură. Baroneasa se duce să aducă altă farfurie. Şi pe asta o umple Bucătarul.

Încă aşezat pe spinarea cadavrului, Contele Calomniei se lasă pe spate, îndepărtîndu-şi faţa de terciul aburind. Nu-i mirosul aproape inexistent al cărnii curate, reci, din supermarket. E mirosul unui animal lovit de maşină, aproape mort, lăsînd în urmă o dîră de fecale şi sînge în timp ce-şi tîrăşte labele din spate zdrobite de pe o autostradă înfierbîntată de soarele verii. E mirosul muruit al unui nou-născut.

Apoi cadavrul, Tovarăşa Lătrău, scoate un geamăt stins.

Un mormăit blînd al cuiva care visează în somn.

Şi Bucătarul Asasin cade pe spate, cu mîinile picurînd sînge peste tot. Cuţitul rămîne înfipt în mijlocul roşu al florii, pînă cînd fustele scăpate din mîini se cern, se lasă fluturînd, acoperind terciul. Baroneasa scapă din mînă farfuria plină. Floarea se închide. Contele Calomniei sare în picioare şi se dă la o parte. Facem cu toţii un pas în spate. Ne holbăm. Ascultăm.

Ceva trebuie să se întîmple.

Ceva trebuie să se întîmple.

Apoi, un' doi, trei, patru, undeva Sfîntul Fără-Maţe şopteşte:

— Ajutor!

Vocea lui blîndă, plată, ca sirena de ceaţă a unui vapor.

De altundeva se aude Directoarea Tăgadă, chemînd:

— Hai... pis, pis, pis... Lungind cuvintele, cu glasul întretăiat de plîns, spune:

— Hai... la mama... puişor...

Fără să atingă nimic, holbîndu-se la cadavru, Bucătarul Asasin îşi flexează degetele mîinilor mînjite cu roşu, cu sîngele care începe să se închege ca o gumă, şi zice:

— Ai spus că...

Şi Miss America se ghemuieşte, şi cizmele ei de piele scîrţîie. Miss America vîră două degete în gulerul de dantelă şi apasă gîtul alb-albăstrui. Zice:

— Lătrău e moartă. Dă din cap înspre Contele Calomniei şi zice: Trebuie că ai apăsat-o şi i-ai scos afară aerul din plămîni. Dă din cap înspre carnea revărsată din farfurie, acum făcută pane cu praful şi scamele de pe covor, şi zice: Ridic-o...

Contele Calomniei îşi derulează caseta, şi vocea Tovarăşei Lătrău geme şi geme, acelaşi geamăt. Papagalul nostru. Moartea Tovarăşei Lătrău înregistrată peste moartea Ducelui Vandalilor înregistrată peste cea domnului Whittier înregistrată peste cea a lui Lady Zdreanţă.

Tovarăşa Lătrău a făcut probabil un infarct. Doamna Clark spune că din cauza lipsei de tiamină sau, cum i se spune, vitamina B1. Sau poate o fi fost o insuficienţă de potasiu în sînge, cauzînd slăbirea musculaturii şi, din nou, un infarct. Aşa a murit Karen Carpenter în 1983, după ani de *anorexia nervosa*. A leşinat şi, pînă a căzut la podea, era moartă. Doamna Clark spune că fără îndoială a fost un infarct.

Nimeni nu moare, de fapt, de inaniţie, spune doamna Clark. Mori de pneumonia cauzată de malnutriţie. Mori de insuficienţa renală cauzată de lipsa potasiului. Mori din cauza şocului ruperii oaselor şubrezite de osteoporoză. Mori de crizele cauzate de lipsa sării.

Oricum o fi murit, spune doamna Clark, aşa o să murim şi cei mai mulţi dintre noi. Dacă nu mîncăm.

În sfîrşit, diavolul nostru ne porunceşte. Sîntem atît de mîndri de ea.

— Uşor de parcă ai jupui un piept de pui, zice Bucătarul Asasin, şi mai trînteşte o bucată de carne pe farfuria de hîrtie. Zice: Doamne-Dumnezeule, cît iubesc cuţitele astea...

Planul B

Un poem despre Bucătarul Asasin

— Ca să devii un nume, spune Bucătarul Asasin, ai
nevoie doar de-o puşcă.
Asta a învăţat el de mic, uitîndu-se la ştiri. Citind
ziarul.

Bucătarul Asasin pe scenă, poartă pantalonii ăia în
carouri albe şi negre
pe care ajung să-i poarte doar bucătarii profesionişti.
Largi nevoie mare, dar tot strîmţi pe curul lui.
Mîinile, degetele îi sînt împînzite de cruste şi cicatrici.
De vechi arsuri lucioase.
Cu mînecile albe suflecate,
Vezi că nu mai are fir de păr pe antebraţe, tot i-a fost
pîrlit.
Braţele şi picioarele lui groase nu se îndoaie
cît mai degrabă se *pliază* din cot şi din genunchi.

Pe scenă, în locul luminii unui reflector, licăreşte o secvenţă de film:
în prim-plan, două mîini cu unghii curate şi
palme perfecte
ca o pereche de mănuşi roz,
jupuiesc un piept de pui.
Cu faţa ca un ecran rotund, pierdută în stratul de grăsime, gura
pierdută sub mustăcioara ca
o pensulă de patiserie,
Bucătarul Asasin zice:
— E planul meu de rezervă.

Zice:
— Dacă formaţia cu care repet în garaj nu prinde

vreun contract...
dacă nu găseşte editor pentru cartea lui...
dacă nu i se aprobă scenariul de film...
dacă nici o televiziune nu-i preia episodul pilot...
Faţa i se strîmbă şi tresare în ritmul mîinilor
perfecte:
care jupuiesc şi dezosează
care bat şi condimentează
dau prin pesmet şi pun la fript şi împănează
pînă cînd bucata de carne moartă arată prea bine ca s-o mai mănînci.

O puşcă. O lunetă. O bună poziţie de ochit şi o coloană oficială.
Ce-a învăţat el de mic, uitîndu-se la ştiri în
fiecare seară.
— Ca să nu mă uite lumea, spune Bucătarul.
Ca să nu-şi irosească viaţa.
Spune:
— Ăsta e planul B.

Plasarea produsului

O poveste de Bucătarul Asasin

Domnului Kenneth MacArthur
Manager Comunicare
Cuţite Kutting-Blok, SRL.

Dragă domnule MacArthur,

Să ştiţi că produceţi un cuţit minunat. Un cuţit excelent.

E greu şi aşa să lucrezi ca bucătar profesionist, darămite să mai tolerezi şi nişte cuţite proaste. Trebuie să faci o *allumette* de cartofi perfectă, mai subţire decît un creion. Tăietura *cheveu* perfectă e cam de dimensiunea unei sîrmuliţe, adică jumătate din grosimea unor chipsuri de cartofi. Îţi cîştigi existenţa tăind morcovi *brunoisette*, în timp ce în tigăile fierbinţi de *sauté* sfîrîie deja untul, oamenii strigă că au nevoie de cartofii ăia tăiaţi *minunette*, şi înveţi repede diferenţa dintre un cuţit prost şi un Kutting-Blok.

Cîte poveşti nu v-aş putea spune. Cum în repetate rînduri m-au scos din belea cuţitele dumneavoastră. Mărunţiţi andive belgiene timp de opt ore, şi-o să aveţi o idee despre cum e viaţa mea.

Totuşi, al naibii, poţi să faci morcoviori *tourné* cît e ziua de lungă, să-i cioplеşti în mingiuţe perfecte, şi ăla la care dai în bară o să ajungă pe farfuria unui bucătar ratat, un nimeni cu o diplomă în servicii turistice, doar o bucată de hîrtie luată de la un colegiu de provincie, unul care se crede critic de restaurante. Un puţoi care abia ştie să mestece şi să înghită, şi care una, două scrie în ziarul de săptămîna următoare cum că bucătarul de la Chez Restaurant e varză la făcut morcovi *tourné*.

O curvă pe care n-ar angaja-o nimeni, nici măcar să facă rondele de ciuperci, scrie că păstîrnacii mei *bâtonnet* sînt prea groşi.

Vînduţii ăştia. Nu, e mai uşor să cauţi nod în papură decît să găteşti efectiv mîncărurile.

De fiecare dată cînd se comandă cartofi *dauphinoise* sau *carpaccio* de vită, să ştiţi că e cineva la noi în bucătărie care înalţă o mică rugă de mulţumire cuţitelor Kutting-Blok. Echilibrului lor perfect. Mînerelor nituite.

Sigur, batem în lemn, tuturor ne-ar plăcea să facem mai mulţi bani muncind mai puţin. Dar să te vinzi, să devii critic, să te dai atotştiutor, să-i loveşti sub centură pe unii care mai încearcă să-şi cîştige existenţa răzuind limbi de viţel... îndepărtînd grăsimea de pe rinichi... jupuind membrana de pe ficat... în timp ce criticii ăştia stau în birourile lor îngrijite şi curate, bătîndu-şi cîrcotelile la computer cu degete îngrijite şi curate – ceva nu-i în regulă.

Fără îndoială, e doar părerea lor. Dar iat-o alături de ştiri adevărate – despre foamete şi ucigaşi în serie şi cutremure – tipărită cu acelaşi corp de literă. Cîrteala unuia că pastele lui n-au fost chiar *al dente*. De parcă părerile lor ar fi judecata lui Dumnezeu.

O garanţie negativă. Opusul unei reclame.

După mintea mea, cei ce pot fac. Cei ce nu pot comentează.

Nu e jurnalism. Nu-i obiectiv. Nu-i reportaj, ci judecată.

Criticii ăştia n-ar putea găti o masă pe cinste nici dacă ar fi viaţa lor în joc.

Cu acest gînd în minte, mi-am început proiectul.

Oricît de bun ai fi, munca la bucătărie e o moarte înceată cauzată de milioane de tăieturi minuscule. De zeci de mii de mici arsuri. De opăriri. De statul pe betonul rece toată noaptea, de umblatul pe podele unsuroase sau ude. De sindromul tunelului carpian, de nervii distruşi de atîta amestecat şi mărunţit şi întins cu lingura. De scosul vinelor din creveţi cît să umple un ocean, sub

apa rece ca gheaţa. De durerile la genunchi şi de varice. De afecţiunile la încheietură şi umăr datorate mişcării repetitive. O carieră construită gătind desăvîrşit *calamares rellenos* e un martiraj de-o viaţă. O viaţă petrecută gătind ideal *ossobuco alla milanese* e o moarte lentă, îndelungată şi chinuitoare.

Şi totuşi, oricît ai avea piele de groasă, să te ia la purecat un scriitoraş la gazetă sau pe internet nu te ajută deloc.

Criticii ăia *online*, de trei lei bucata. Oricine are gură mare şi un computer poate face asta.

Asta au în comun toate ţintele mele. E o binecuvîntare faptul că poliţiştii din oraşe diferite nu conlucrează mai îndeaproape. Altfel ar putea să remarce cazul scriitorului liber-profesionist din Seattle, al studentului din Miami care scria recenzii, al turistului din Midwest care-şi posta opiniile pe un site de călătorii... Există un model la toate cele şaisprezece ţinte de pînă acum. Da, şi mai sînt anii întregi care au creat motivul.

Nu-i mare diferenţă între a dezosa un iepure sau un blogger cîrcotaş care a afirmat că în *costatine*-le *al finocchio* pe care le faci ar fi nevoie de mai mult sos Marsala.

Şi mulţumesc cuţitelor Kutting-Blok. Cuţitele dumneavoastră forjate pentru *tourné* îşi fac minunat treaba, fără să-ţi obosească mîna sau încheietura, aşa cum s-ar întîmpla cu un cuţit mai ieftin.

La fel, să cureţi o friptură subţire sau să jupuieşti hîrciogul care a postat un articol în care menţiona că ai stricat friptura de vită Wellington cu prea mult *foie gras*, ambele trebşoare se fac iute şi fără efort, graţie lamei flexibile de 20 de centimetri a cuţitului dumneavoastră de filetat.

Uşor de ascuţit şi uşor de curăţat. Cuţitele dumneavoastră sînt o binecuvîntare.

Doar ţintele se dovedesc mereu o dezamăgire. Oricît de puţin te-ai aştepta cînd îi întîlneşti faţă în faţă pe oamenii ăştia.

Ca să pui de-o întîlnire, nu trebuie decît să-i lauzi niţel. Să te prezinţi drept genul de partener sexual pe care şi l-ar dori. Sau şi mai bine, să sugerezi că eşti editorul unei reviste naţionale şi vrei să le faci vocea auzită peste tot. Să-i ridici în slăvi. Să le dai gloria pe care o merită pe deplin. Tot căcatul ăla cu băgatul în seamă, dă-le numai o porţie, şi vin să te întîlnească pe orice alee întunecoasă pe care le-o indici.

Faţă în faţă, ochii lor sînt întodeauna atît de mici, fiecare ca o mărgea neagră vîrîtă în buricul unui grăsan. Mulţumită în parte şi cuţitelor Kutting-Blok, arată mai bine, curăţei, îmbrăcaţi elegant şi aranjaţi. Carne, gata să fie pusă la treabă.

După ce-ai scos viscerele reci a sute de găinuşe pitice, nu-i mare lucru să despici burtica unui scriitor liber-profesionist care a scris în vreun ghid local de divertisment că tăşcuţele tale cu brînză feta şi andive sînt prea gumoase. Nu, cuţitul franţuzesc Kutting-Blok cu lama de 25 de centimetri face şi sarcina asta uşoară ca eviscerarea unui păstrăv, a unui somon, sau a oricărui peşte fusiform.

E ciudat ce-ţi rămîne în minte. Arunci o privire înspre glezna subţire şi albă a uneia, şi vezi cine trebuie să fi fost ea pe cînd era la şcoală, înainte să-şi cîştige existenţa atacînd felurile de mîncare. Sau un alt critic, care purta pantofi maro lustruiţi precum crusta de caramel de pe o *crème brûlée*.

E aceeaşi atenţie la detalii pe care o puneţi dumneavoastră în fiecare cuţit.

E grija şi atenţia pe care le acordam odinioară muncii mele în bucătărie.

Şi totuşi, oricît aş fi de grijuliu, e doar o chestiune de timp pînă cînd mă va prinde poliţia. Cu gîndul ăsta în minte, mă tem doar că, în mintea publicului, cuţitele Kutting-Blok vor fi asociate cu o serie de fapte pe care oamenii le-ar putea înţelege greşit.

Prea mulţi vor vedea în preferinţa mea un soi de reclamă. Ca şi cum Jack Spintecătorul ar face o reclamă la TV.

Sau Ted Bundy pentru frînghiile marca Ixulescu.

E drept, o reclamă negativă, care ar putea chiar dăuna secţiunii dumneavoastră de piaţă şi vînzărilor nete. Mai ales în sezonul de cumpărături de Crăciun, care se apropie.

E procedura standard a tuturor ziarelor mari, în momentul în care află de vreun accident de avion major – o ciocnire în aer, o deturnare, o prăbuşire la aterizare –, retrag publicitatea la companiile aeriene în ziua respectivă. Pentru că, peste cîteva minute, toate liniile aeriene vor da telefon să anuleze reclamele, chiar dacă trebuie să plătească taxa întreagă pentru un moment publicitar pe care nu-l vor folosi. Un spaţiu umplut în ultimul moment cu vreo reclamă gratuită pentru Asociaţia Americană de Luptă împotriva Cancerului sau Distrofiei Musculare. Fiindcă nici o companie aeriană nu vrea să rişte asocierea cu ştirile proaste, foarte proaste, ale zilei. Cu sutele de morţi. Nu vor să se facă legătura asta în mintea publicului.

Să ne amintim ce efect au avut aşa-zisele Crime Tylenol asupra stocurilor produsului respectiv. Cu şapte morţi la activ, doar retragerea produsului din 1982 a costat Johnson&Johnson 125 de milioane de dolari.

Genul acesta de promovare negativă e exact opusul reclamei. Cum fac şi criticii în recenziile lor batjocoritoare, tipărite doar ca să arate cît de deştepţi şi de acri au devenit.

Detaliile fiecărei ţinte, inclusiv cuţitul folosit, îmi sînt cu toate atît de proaspete în minte. Poliţia nu va trebui să se spetească prea tare ca să mă facă să mărturisesc, să facă public sortimentul variat de cuţite fabricate de dumneavoastră pe care le-am folosit şi în ce scop.

După asta, pentru totdeauna, oamenii vor vorbi despre „Crimele Kutting-Blok", sau despre „Omorurile în serie Kutting-Blok". Compania dumneavoastră e mult mai cunoscută decît persoana mea neînsemnată. Aveţi deja

cîte un cuţit în atîtea bucătării. Ar fi mare păcat să vedem ani întregi de muncă de calitate distruşi din cauza proiectului meu.

Să ştiţi, criticii de restaurante nu cumpără multe cuţite. Să batem în lemn, dar în cazul acesta simpatia celor din branşă s-ar putea prea bine să se îndrepte înspre mine. Înspre mine, un erou ieşit din cei umili. N-ai cum să ştii.

Orice mică investiţie pe care vă dă mîna s-o faceţi ne va fi amîndurora de folos.

Cu cît îmi puneţi la dispoziţie mai multe resurse pentru a scăpa de arestare, cu atît mai puţin probabil e ca acest fapt nefericit să ajungă vreodată la cunoştinţa consumatorului de cuţite. O donaţie de doar cinci milioane de dolari mi-ar permite să emigrez şi să trăiesc neobservat într-o altă ţară, departe de aria dumneavoastră de piaţă. Banii aceştia îi vor garanta companiei dumneavoastră o creştere susţinută înspre un viitor luminos. Pe mine, banii mă vor ajuta să mă reprofilez într-un alt domeniu, să-mi fac o altă carieră.

Sau, pentru doar un milion de dolari, aş putea folosi cuţite Sta-Sharp – *şi, dacă voi fi arestat, voi jura că am folosit doar produsele lor mediocre în decursul întregului proiect...*

Un milion de dolari. E mult pentru fidelitatea completă faţă de brand?

Pentru a contribui, vă rog să plasaţi o pagină de reclamă în ziarul local, duminica viitoare. Văzînd reclama, vă voi contacta pentru a accepta ajutorul dumneavoastră. Pînă atunci, trebuie să-mi continui munca. În caz contrar, vă puteţi aştepta la o nouă ţintă.

Vă mulţumesc pentru luarea în considerare a cererii mele. Aştept cu nerăbdare veşti grabnice de la dumneavoastră.

În lumea asta, în care atît de puţini îşi dedică vieţile realizării unui produs de calitate, vă aplaud.

Rămîn, ca întotdeauna,
cel mai mare fan al dumneavoastră,
Richard Talbott

15

În spatele băruleţului din hol, cuptorul cu microunde face ding o dată, de două ori, de trei, şi lumina dinăuntru se stinge. Bucătarul Asasin deschide uşa şi scoate farfuria de carton acoperită cu un şervet de hîrtie. Ridică şervetul şi aburul se răspîndeşte în aerul rece din hol. Pe farfurie, cîteva fîşii de carne încă pocnesc şi scuipă, scot aburi din ochiurile de grăsime topită.

Bucătarul Asasin aşază farfuria pe tăblia de marmură a barului şi zice:

— Cine vrea al treilea supliment?

Răspîndiţi prin hol, ici-colo, pitiţi în umbra alcovurilor şi nişelor, la ghişeul garderobei şi la standul portarului, doamna Clark şi Miss America, Contesa Clarviziune şi Contele Calomniei, noi toţi stăm mestecînd. Grăsimea ne străluceşte pe bărbii şi pe vîrfurile degetelor. Fiecare ţine în mînă o farfurie de carton umedă. Mestecăm.

— Repede, pînă nu se răcesc, spune Bucătarul Asasin. Astea-s cu mirodenii Cajun. Ca să ascundă mirosul floral.

E mirosul parfumului Tovarăşei Lătrău sau al pudrei ei de toaletă, poate al batistei ei de dantelă, un miros dulceag, de trandafiri. Bucătarul Asasin zice că două treimi din simţul gustului se bazează pe mirosul mîncării.

Miss America se apropie şi întinde farfuria. Bucătarul Asasin îşi vîră un cîrcel de carne maronie în gură, dar o scoate imediat cu degetele.

— E încă fierbinte, spune, şi suflă în ea.

Cu cealaltă mînă pune cîrcei mici de carne în farfuria întinsă de Miss America.

Cu farfuria plină, Miss America se retrage în dosul tejghelei de la garderobă, care o ascunde aproape în întregime. Cu spatele la perete şi la rîndurile de cuiere de lemn. Toate cuierele sînt goale, fiecare avînd o mică etichetă cu un număr.

În aer plutesc mirosurile mîncării, de şuncă grasă, de hamburger, de grăsime arsă, de foc pe care s-a prăjit unsoare. Şi stăm cu toţii acolo mestecînd. Nimeni nu spune: mergem să mai luăm? Nimeni nu spune: trebuie să împachetăm ce-a rămas şi s-o ducem la subsol înainte să devină un focar de infecţie...

Nu, stăm aici şi ne lingem degetele.

Fiecare dintre noi scrie sau rescrie povestea noastră în clipa asta. Inventăm modul în care domnul Whittier a măcelărit-o pe Tovarăşa Lătrău. Şi ce-a făcut stafia ei ca să se răzbune.

N-o vede nimeni coborînd scările. N-o aude nimeni păşind pe covorul foaierului de la balconul al doilea. Nimeni nu priveşte în sus pînă cînd spune:

— Aveţi de mîncare?

E Tovarăşa Lătrău. În maldărul ei de rochii de Zînă Bună. În grămada ei de şaluri şi peruci. Stă la picioarele marii scări din hol, cu mîinile alb-albăstrii pierdute în faldurile fustei. Îşi roteşte privirea prin încăpere şi îşi urmează ochii şi nasul.

— Ce gătiţi? Spune: Daţi-mi şi mie...

Nimeni nu zice nimic. Tăcem cu gura plină. Ne scobim bucăţelele de carne rămase între dinţi.

Tovarăşa Lătrău vede farfuria de carton plină cu buclele maronii de carne, aburind acolo pe tejgheaua barului.

Nimeni nu se gîndeşte s-o oprească.

Tovarăşa Lătrău se împleticeşte de-a curmezişul holului, căzînd o dată pe podeaua de marmură roz, tîrîndu-şi fustele, apoi întinzîndu-se să prindă muchia tejghelei şi să se ridice în picioare. Stînd acolo, faţa şi perucile se prăbuşesc în farfurie.

În spatele ei, coborînd treptele pe covorul albastru, sînt urmele de sînge ale picioarelor ei.

Fantoma de-aici, care acuma e, acuma nu.

Tot ce vedem noi sînt buclele cărunte săltînd deasupra farfuriei de carton de pe tejgheaua de carton. În dosul fustei ei înfloreşte, tot mai mare şi mai mare, o uriaşă floare roşie. Apoi perucile se trag îndărăt, şi se întoarce cu totul dinspre farfuria golită. Strîngînd încă o fîşie de carne în mîna alb-albăstrie, Tovarăşa Lătrău se linge pe buze şi spune:

— Dumnezeule, e atît de tare şi de amară.

Cineva trebuie să spună ceva. Să fie... bun.

Ţîrul de Sfînt Fără-Maţe zice:

— De obicei nu mănînc carne, dar *asta* a fost... chiar delicioasă.

Şi priveşte în jur.

Ridicînd palma unsuroasă în semn de stop, cu ochii închişi, Bucătarul Asasin spune:

— Vă avertizez... *nu*-mi criticaţi mîncarea...

Încuviinţăm cu toţii, da. Delicioasă. Farfuriile tuturor sînt goale. Înghiţim cu toţii, încă mestecînd. Ne trecem limbile peste dinţi, ştergînd orice rămăşiţă de ulei. De grăsime.

Tovarăşa Lătrău se îndreaptă înspre canapelele tapiţate din centrul holului, chiar în mijloc, sub lucirea îngheţată a celui mai mare candelabru de cristal. Mîinile ei ridică o pernă de catifea albastră, cu franjuri aurii atîrnînd la colţuri, şi o aşază la un capăt al canapelei. Îşi scoate picioarele din pantofi. Şosetele albe sînt pătate de sînge. Dă să se aşeze, să se întindă pe canapea cu capul pe pernă. Şi Tovarăşa Lătrău tresare. Faţa i se schimonoseşte o clipă, apoi i se relaxează. Duce mîna la spate, pipăind pe sub straturile umede ale fustelor şi jupelor. Se chirceşte de parcă ar vrea să se ridice, şi îi cad ochii pe urmele de sînge lăsate pe covorul albastru, de la scări la bar şi apoi la canapea.

Ne uităm cu toţii la sîngele care i se revarsă din pantofi.

Încă mestecînd, rotindu-şi fălcile, rumegînd ca o vacă, Tovarăşa Lătrău ne priveşte.

Încearcă să digere scena.

Cînd îşi scoate mîna de sub fuste, ţine în ea cuţitul de dezosat al Bucătarului Asasin. Cu lama încă mînjită, lăcuită de sînge.

Bucătarul Asasin iese de după bar. Cu palma deschisă, fluturînd din degetele unsuroase înspre ea, zice:

— Iau eu ăsta. E-al meu.

Şi Tovarăşa Lătrău se opreşte din mestecat. Şi înghite.

— Am... spune ea.

Tovarăşa Lătrău se uită la cuţit şi la cîrcelul de carne pe care încă îl ţine în mînă.

Pe bucata de carne e un trandafir tatuat pe care nu l-a văzut niciodată. Decît poate în oglindă. Doar că acum e ceva mai maroniu.

Faţa Contelui Calomniei e ascunsă de farfuria de carton pe care o linge.

Tovarăşa Lătrău spune:

— Am leşinat doar... Spune: Am leşinat... şi voi mi-aţi mîncat curul? Se uită la farfuria de carton de pe bar, goală, unsuroasă, şi spune: Mi-aţi dat să-mi mănînc curul?

Mama Natură rîgîie cu mîna la gură şi zice „Pardon".

Bucătarul Asasin întinde mîna după cuţit, şi sub unghia de la degetul mare i se zăreşte un cerculeţ sîngeriu. Se uită în sus să vadă o sută de mii de versiuni minuscule ale Tovarăşei Lătrău scînteind în cristalul prăfuit al candelabrului. Ţinînd în mînă o sută de mii de trandafiri gătiţi Cajun.

Contesa Clarviziune se întoarce cu spatele, dar continuă să privească propria ei versiune redusă a realităţii, o versiune a Tovarăşei Lătrău cît pe un ecran de film sau televizor, reflectată în oglinda mare din spatele barului.

Cu toţii o vedem pe Tovarăşa Lătrău în propria noastră versiune. Fiecare cu propria poveste despre ce se întîmplă. Cu toţii siguri că versiunea noastră e cea reală.

Verificîndu-şi ceasul, Sora Justiţiară spune:

— Mîncaţi. Mai e doar o oră pînă la stingere.

Toate versiunile mai mici ale Tovarăşei Lătrău înghit cu noduri. Obrajii lor albi-albăstrii se umflă. Gîtlejurile se închid ermetic, înecîndu-se de amăreala propriei pieli.

Cu toţii ne transformăm realitatea într-o poveste. O digerăm ca să scoatem o carte. Ce vedem că se întîmplă e deja un scenariu de film.

Mitul Nostru.

Apoi, la ţanc, Tovarăşa Lătrău în mărime naturală, cea aşezată pe canapea, alunecă la podea. Cu ochii întredeschişi privind fix candelabrul. Zăcînd într-un maldăr de catifea şi brocart pe podeaua de marmură roz. Moare. Cu o mînă încă ţinînd cuţitul de dezosat. Cealaltă strîngînd buclişoara maronie provenită din curul ei fript.

Canapeaua tapiţată e pătată cu roşu închis în locul în care s-a aşezat. Perna de catifea albastră păstrează adîncitura capului ei. Tovarăşa Lătrău nu va fi camera din spatele camerei din spatele camerei. Ţinem în mîini adevărul despre ea. Ne-a rămas printre dinţi.

Cu vocea pierdută într-o şoaptă, Tovarăşa Lătrău spune:

— Cred... c-am meritat...

Şi, după un moment de derulare, din reportofonul Contelui Calomniei vocea ei spune din nou „am meritat-o... meritat-o...".

Anticipare

Un poem despre Tovarăşa Lătrău

— Mi-am pierdut virginitatea, spune Tovarăşa Lătrău,
prin urechi.
Era atît de mică încît mai credea în Moş Crăciun.

Tovarăşa Lătrău pe scenă, cu mîinile în şolduri,
cu braţele îndoite
astfel încît peticele de piele de la coate ies în afară pe laturi.
Cu picioarele depărtate în cizmele cu bombeuri metalice, cu şireturile legate pînă sus.
Cu pantalonii largi de camuflaj strînşi în jurul gleznelor.
Se apleacă înainte atît de mult încît umbra bărbiei cade
pe jacheta ei măslinie de infanterist.

Pe scenă, în locul luminii unui reflector, o secvenţă de film:
pancarte de protest şi linii de pichet, guri lăţite
pînă la urechi
strigînd, deschise larg.
De se văd doar dinţii, nu şi buzele.
Guri deschise atît de larg încît efortul îi face pe oameni să închidă ochii.

— După ce tribunalul a decis custodia comună, spune
Tovarăşa Lătrău, mama mi-a zis...
În toiul nopţii,
cînd dormi buştean cu capul pe pernă,
dacă taică-tu intră tiptil la tine în cameră:
vii şi-mi spui mie.
Maică-sa i-a zis: „Dacă taică-tu îţi dă vreodată jos pantalonii
de pijama şi te pipăie...“
vii şi-mi spui mie.

Dacă scoate un şarpe gros şi greu din fermoarul
pantalonilor – măciuca aia fierbinte, lipicioasă, care miroase urît –
şi încearcă să ţi-o vîre în gură...
vii şi-mi spui mie.

— În loc de toate astea, spune Tovarăşa Lătrău, tata m-a dus
la grădina zoologică.
A dus-o la balet. La antrenamentul de fotbal.
O săruta la culcare.

Culorile grevelor paşnice, formele de nesupunere
civilă încă mărşăluiesc,
mărşăluiesc, mărşăluiesc,
peste faţa ei,
şi Tovarăşa Lătrău spune:
— Dar pentru tot restul vieţii, eram deja pregătită.

Să-ţi spui amarul

O poveste de Tovarăşa Lătrău

Din clipa în care s-a aşezat, am încercat să-i explicăm...

Nu primim bărbaţi. Ăsta e un refugiu doar pentru femei. Scopul grupului nostru este să inculcăm şi să întărim în femei un sentiment al intimităţii. Să le permitem să vorbească liber, fără a fi interogate sau judecate. Trebuie să excludem bărbaţii, pentru că bărbaţii le inhibă. Energia masculină intimidează şi umileşte femeia. Pentru bărbaţi, femeia e fie fecioară, fie tîrfă. Fie mamă, fie curvă.

Cînd îi cerem să plece, sigur că se face că plouă. Ne zice să-i spunem „Miranda".

Îi respectăm alegerea. Efortul şi dorinţa pe care le-a depus pentru a ajunge să arate ca o femeie. Dar locul ăsta, îi spunem pe un ton blînd, sensibil, locul ăsta e doar pentru femei care *s-au născut* femei.

El s-a născut Miranda Joyce Williams. Aşa zice, şi-şi deschide micul portmoneu roz învelit în piele de şarpe. Scoate un permis de conducere. Îl împinge pe masă, bătînd cu unghia lungă, roz, pe litera „F" înscrisă la categoria sex.

Poate că statul îi recunoaşte noul sex, îi spunem, dar noi alegem să n-o facem. Multe dintre membrele grupului nostru au suferit traume în copilărie din cauza bărbaţilor. Se tem să nu cumva să fie reduse doar la corpul lor. Să nu cumva să fie folosite doar ca nişte obiecte. Acestea sînt probleme pe care el n-are cum să le înţeleagă, fiind născut bărbat.

Zice: m-am născut femeie.

Cineva din grup zice:

— Ne poţi arăta certificatul de naştere?

„Miranda" zice:

— Sigur că nu.

Altcineva zice:

— Ai ciclu?

Şi „Miranda" zice:

— În minutul ăsta nu.

Îşi face de lucru cu eşarfa în culorile curcubeului înnodată în jurul gîtului, o răsuceşte, trage de ea. Cochetează cu o caricatură a comportamentului feminin anxios. Se joacă mereu cu eşarfa strălucitoare, licăritoare care-i învăluie umerii, lăsînd-o să-i cadă pe spate, să-i atîrne pe antebraţ. Îşi trece degetele prin franjurii lungi de la fiecare capăt. Trage puţintel de eşarfă într-o parte, apoi în cealaltă. Îşi încrucişează picioarele, un genunchi sub celălalt. Apoi invers. Ridică şi împătureşte haina de blană pe care o ţine în poală. O întoarce, mîngîie blana cu palma deschisă, cu unghiile apropiate, vopsite în roz şi scînteietoare ca nişte bijuterii.

Buzele şi pantofii şi gentuţa lui, unghiile şi ceasul-brăţară, toate-s la fel de roz bonbon ca găoaza unei roşcate.

O femeie din grup se ridică în picioare. Privindu-l încruntată, spune: Aiurea. Îndesîndu-şi lucrul de croşetat şi sticla de apă în geanta de mînă, spune:

— Toată săptămîna aştept chestia asta. Şi-acum s-a dus la dracu'.

„Miranda" rămîne locului, cu ochii umbriţi de genele lungi şi groase. Ochii îi înoată în bălţi verzui-albăstrii de dermatograf. Se rujează. Pune fond de ten peste fond de ten. Bluza tăiată i se ridică pe piept. Mătasea roz pare s-atîrne de vîrfurile sfîrcurilor. Sînii mari cam cît faţa ei se umflă ca nişte baloane din faldurile bronzate ale sternului. I se vede abdomenul tare şi bronzat, un abdomen de bărbat. E o păpuşă sexuală desăvîrşită, genul de femeie în care doar un bărbat s-ar putea transforma.

Pentru un grup de beştelit, zice „Miranda", se aştepta la mai multă beşteleală.

Noi stăm şi ne uităm la el.

Prostănacul. „Miranda" ăsta. E fantezia sexuală a oricărui bărbat însufleţită într-un soi de monstru frankensteinian al stereotipilor: sînii perfecţi, mari şi rotunzi. Muşchii tari ai coapselor prelungi. Gura, un botic perfect, uns cu ruj. Fusta de piele roz, prea scurtă şi strîmtă pentru orice altceva în afară de sex. Vorbeşte cu vocea răguşită a unei fetiţe sau a unei starlete de cinema. Suflînd prea mult aer pentru sunetele stinse pe care le scoate. E vocea şoptită pe care revista *Cosmopolitan* le-o recomandă fetelor, pentru a-i face pe bărbaţii care le ascultă să se aplece mai aproape.

Stăm locului, şi nimeni nu vorbeşte, nimeni nu împărtăşeşte nimic. Nu poţi fi sinceră cînd ştii că-i un penis sub masă. Chiar aşa, în mijlocul posterelor cu picturi de Frida Kahlo şi Georgia O'Keeffe... al lumînărilor cu aromă de măr şi scorţişoară... lîngă pisica de stambă, mascota librăriei.

OK, spune „Miranda", atunci încep eu.

„Miranda", cu părul ei oxigenat ridicat ca la salonul de coafură, întărit de spray, şi prins cu agrafe.

La serviciu e un tip de care „Miranda" s-a îndrăgostit nebuneşte. Tipul nu-i răspunde la flirt. E un scumpic cum nu s-a mai văzut, un tînăr director de vînzări asociat, cu părul dat pe spate şi cu un Porsche. E căsătorit, dar „Miranda" ştie c-ar vrea să facă sex cu ea în draci. O dată, după program, zice „Miranda", tipul vine şi pune mîna...

Şi toate o privim fix.

Tipul îi pune mîna pe braţ şi o întreabă dacă n-are chef să bea ceva.

Braţele „Mirandei" sînt subţiri, pe muşchii bronzaţi nu joacă pic de grăsime. Netede ca plasticul. Chicoteşte. „Miranda" efectiv chicoteşte. Îşi roteşte ochii spre tavan.

„Miranda" povesteşte cum tipul ăsta de la vînzări a dus-o cu maşina la un bar foarte întunecos, genul de local în care mergi cînd vrei să treci neobservat de...

Chestia asta-i aşa de masculină, eu, eu, eu, toată ziua bună ziua.

Noi venim aici să scăpăm de bărbaţi, de soţi care nu vor să-şi strîngă ciorapii murdari. Soţi care ne mai trag cîte-o scatoalcă, şi-apoi ne înşeală. De taţi dezamăgiţi că n-am ieşit băieţi. De taţi vitregi care ne-au pipăit. De fraţi care ne brutalizează. De şefi. De preoţi. De poliţiştii de la circulaţie. De doctori.

De cele mai multe ori nu permitem replicile, dar cineva din grup zice „Miranda"?

Şi „Miranda" se opreşte din trăncănit.

Îi spunem că elevarea conştiinţei porneşte de la a te plînge. În ceea ce mulţi numesc sesiuni de vărsat nervii. În China comunistă, în anii de după revoluţia lui Mao, un rol important în construirea unei noi culturi l-a avut permisiunea de-a te plînge de trecut. La început, cu cît te plîngeai mai mult, cu atît trecutul părea mai negru. Dar, vărsîndu-şi nervii, oamenii au reuşit încet-încet să-şi încheie socotelile cu trecutul. Tot lamentîndu-se şi lamentîndu-se, şi-au consumat drama propriilor poveşti de groază. Au început să se plictisească. Abia atunci au fost gata să accepte o nouă poveste pentru vieţile lor. Să pornească la drum.

De-asta venim aici în fiecare miercuri seara, în cămăruţa asta fără ferestre din dosul unei librării, de-asta stăm pe scaunele metalice pliante în jurul unei mari mese pătrate.

Revoluţia a numit acest lucru „a-ţi spune amarul".

„Miranda" dă din umeri. Ridică din sprîncene, clatină din cap şi spune că n-are poveşti de groază. Oftează şi zîmbeşte şi-şi flutură genele.

Şi cineva din grup zice:

— Atunci nu eşti bine-venit aici.

Toată ideea asta a bărbaţilor de-a crea femei-robot perfecte pentru satisfacţia lor se petrece în fiecare zi. Din cele mai „frumoase" femei pe care le vezi în public,

nici una nu e reală. Sînt doar bărbaţi care perpetuează stereotipul lor pervers despre femei. Cea mai veche poveste din lume. E cîte-un penis pe fiecare pagină din *Cosmopolitan*, dacă ştii unde să te uiţi.

„Miranda" zice că nu sîntem prea primitoare.

Şi cineva zice:

— Tu nu eşti femeie.

Ne întîlnim în locul de întîlniri rezervat doar femeilor din spatele Cooperativei Cărţilor Femina. În nici un caz nu dorim ca spaţiul să ne fie poluat de opresiva energie falică yang.

A fi femeie e ceva special. E sacru. Ăsta nu-i un club oarecare, în care poţi intra. Nu poţi pur şi simplu să-ţi faci o injecţie cu estrogen şi să apari aici.

„Miranda" zice: Nu-i nevoie decît de-o mică transformare. Să te faci puţin mai frumoasă.

Bărbaţii n-au cum să înţeleagă. A fi femeie înseamnă mai mult decît doar a te machia şi a umbla pe tocuri. Această mimare a sexului, această maimuţăreală de gen e cea mai gravă insultă. Un bărbat crede că nu trebuie decît să se rujeze şi să-şi taie scula, şi asta-l face o soră de-a noastră.

Una dintre noi se ridică de pe scaun. Apoi o alta, şi amîndouă pornesc de o parte şi de alta în jurul mesei.

Ce au de gînd? le întreabă „Miranda".

Şi o a treia dintre noi zice:

— O transformare majoră.

Unghiile roz ale „Mirandei" se reped înspre portmoneu. Scoate un spray lacrimogen şi spune că nu-i e frică să-l folosească. Îşi vîră între buzele roz un fluier argintiu, din acelea folosite de femei cînd le atacă cineva.

O alta înconjoară masa şi se postează chiar lîngă el. Mîna i-a albit de cît de tare strînge spray-ul lacrimogen. Apoi cineva din grup spune:

— Ia să-ţi vedem ţîţele...

În grupul nostru nu există şefă. Regulile elevării conştiinţei nu permit replicile. Nimeni nu poate contesta experienţa unei alte membre. Fiecăreia îi vine rîndul la cuvînt.

„Miranda" scapă fluierul dintre buze. Buzele lui de Paris Hilton umflate de colagen. Boticul unui supermodel spunînd „Joi".

„Miranda" spune: Glumiţi.

Tipic, bărbaţii vor toate avantajele feminităţii, dar nimic din mizeriile la care e supusă.

Altcineva spune:

— Nu, pe bune. Arată-ne...

Aici sîntem toate femei. Am mai văzut ţîţe la viaţa noastră. Una dintre noi, aflată chiar lîngă el, întinde mîna înspre primul nasture al bluzei roz. Bluza din mătase roz, întinsă ca un cort peste sfîrcuri. E tăiată, dezvelindu-i abdomenul plat şi neted, şi atîrnă în falduri deasupra fustei cu centură. Centura roz din piele de şarpe nu e mai groasă decît zgarda unui cîine.

Una din mîinile lui roz o plesneşte pe cea a femeii, ca s-o îndepărteze. Cînd vede că nimeni nu mai încearcă, „Miranda" lasă să-i scape un mic oftat. În timp ce-l privim, îşi desface singur nasturele de sus. Apoi şi următorul, cu unghiile lui roz. Apoi următorul. Se uită şi el la noi, trecîndu-şi privirea de la una la alta, pînă e desfăcut la toţi nasturii, şi bluza se deschide. Înăuntru e un sutien de satin roz brodat cu trandafiri şi cu tiv de dantelă. Pielea îi e roz mat, de parcă ar fi retuşată pe computer, e curată ca într-un poster dintr-o revistă pentru bărbaţi, fără aluniţele, firele de păr sau înţepăturile roşii de insecte pe care le vezi pe o piele adevărată. În jurul gîtului, un colier de perle arată drept în jos, spre decolteul mare, în care sînii se umflă ca nişte fese.

Sutienul e din acelea care se deschid în faţă, şi „Miranda" mai aşteaptă un tempo, ţinînd catarama în mînă şi trecîndu-şi privirea de la o femeie la alta.

Şi cineva din grup întreabă:

— Cît estrogen trebuie să bagi în tine ca să-ţi menţii o înaintare ca asta?

Altcineva fluieră. Restul grupului vorbeşte în şoaptă. Sînii sînt prea perfecţi. Amîndoi de aceeaşi mărime, şi nu prea depărtaţi. Par fabricaţi.

Unghiile roz răsucesc catarama, şi sutienul cade desfăcut. Sutienul cade, dar sînii rămîn sus, tari şi rotunzi, cu sfîrcurile îndreptate spre tavan. Exact setul de ţîţe pe care l-ar alege un bărbat.

Cineva din apropiere întinde mîna şi dă să apuce. Mîna ei strînge carnea. Prinzînd sfîrcul între degete, spune:

— Puneţi şi voi mîna – Dumnezeule, ce scîrbos. Mîna ei strînge şi apoi eliberează. Strîngînd din nou, spune: Parc-ar fi... nu ştiu... aluat de pîine.

„Miranda" se răsuceşte ca să scape, lăsîndu-şi corpul pe spate, împingînd scaunul.

Dar degetele mîinii care-i prinde sînul strîng tare, şi femeia spune „Nu".

Altcineva spune:

— Mi-ar plăcea să am şi eu aşa nişte balcoane faine.

Sigur sînt de silicon. O altă mînă intră sub bluza descheiată şi prinde al doilea sîn, îl rulează, îl împinge înspre colierul de perle, ca să vedem cicatricea chirurgicală de dedesubt.

„Miranda" stă fără să facă nimic, cu braţele îndoite din cot, cu mîinile încă ţinînd capetele sutienului, ţinîndu-l deschis ca să vedem. Dă să închidă sutienul la loc, să sigileze totul din nou.

Şi cineva care pipăie una dintre ţîţe spune:

— Nu încă.

Permisul de conducere e tot pe masă, în faţa noastră, cu litera F tipărită sub „Sex".

Altcineva spune:

— Ţîţele false nu demonstrează nimic.

Altcineva spune:

— Bărbatu-meu le are mai mari ca alea.

Mîini venite din spatele „Mirandei" îi smulg eşarfa de pe umeri, trag bluza în jos pînă cînd îi alunecă de pe braţe. Pielea îi luceşte, curată ca perlele din cerceii pe care-i poartă. Sfîrcurile îi sînt la fel de roz ca portmoneul. „Miranda" nu se împotriveşte.

Cineva aruncă bluza într-un colţ al încăperii.

Şi altcineva spune:

— Ia să-ţi vedem păsărica.

Şi „Miranda" spune „Nu".

E clar. Nenorocitul ăsta care nu ştie ce-i cu el, săracul, ne foloseşte. Aşa cum un masochist îl incită pe un sadic. Aşa cum criminalul vrea să fie prins. „Miranda" de fapt abia aşteaptă. De-asta a apărut aici. De-asta s-a îmbrăcat cum s-a îmbrăcat. Ştie că fusta scurtă-scurtă şi ţîţele astea cît nişte pepeni scot din sărite femeile adevărate. În cazul ăsta „nu" înseamnă „da". Înseamnă „da, te rog". Înseamnă „plesneşte-mă".

„Miranda" zice:

— Faceţi o mare greşeală.

Şi toată lumea rîde.

Îi spunem că elevarea conştiinţei înseamnă să-ţi cunoşti propriile organe genitale. La alte întîlniri, ne-am adus oglinjoare şi ne-am ghemuit deasupra lor. Am folosit toate un specul şi am studiat diferenţele dintre un cervix de virgină şi unul de mamă. Am avut invitaţi de la cooperativa de sănătate a femeilor care ne-au demonstrat extracţia la termen cu o canulă Karman. Da, toate astea chiar aici, pe masa de lemn. Am cumpărat împreună jucării sexuale şi-am studiat punctul G.

Îl îmbrîncim niţel, şi „Miranda" e pe masă. Chiar şi stînd în patru labe, sînii îi sînt tot rotunzi şi tari, nu se lasă, nu atîrnă. Deschidem cei cincisprezece centimetri ai fermoarului, şi fusta îi alunecă de pe fundul slăbănog. Poartă chiloţi tetra, altă dovadă a faptului că nu e femeie.

Ne privim unele pe altele. Să avem aici un bărbat care să asculte poruncile noastre. Unele dintre noi au fost molestate. Altele, violate. Toate am fost pipăite, cîntărite

şi dezbrăcate din priviri de către bărbaţi. E rîndul nostru, şi nu ştim de unde să începem.

Cineva îi dă jos chiloţii. Altcineva spune:

— Arcuieşte-ţi spinarea.

Nici una dintre noi nu e surprinsă de cum arată labiile „Mirandei". Pielea e prea dantelată. Look-ul ăla de floare umedă pe care stiliştii se străduiesc să-l obţină în *Playboy* sau *Hustler*. Şi totuşi, carnea nu pare îndeajuns de moale, şi culoarea e prea stinsă, nu e roz sau maro deschis. E culoarea cicatricilor chirurgicale. Părul pubian e ras şi depilat într-o fîşie subţire. E parfumat. Nu aşa trebuie s-arate o pizdă. Cu cît o privim mai mult, cu atît sîntem mai convinse că nu e adevărată.

Cineva o atinge pe „Miranda" cu o cheie de maşină. Nici măcar cu degetul. Cineva apasă cutele de piele şi zice:

— Sper că n-ai plătit prea mult pentru asta...

O altă membră a grupului spune c-ar trebui să vedem cît e de adîncă.

Orice-ar fi el, „Miranda" plînge. E prins în mica lui dramă; tot dermatograful şi pudra amestecată cu fondul de ten i se scurg pe obraji pînă la colţurile buzelor. E aproape gol, chiloţii îi sînt răsuciţi în jurul gleznelor, încă poartă sandale aurii elegante, cu tocuri înalte. Bluza n-o mai are, iar sutienul roz de dantelă e deschis şi-i atîrnă de pe umeri. Sînii fermi şi rotunzi tremură la fiecare suspin. Aşa stă el pe masa de discuţii. Haina de blană zace pe jos, împinsă cu piciorul într-un colţ. Părul blond îi cade peste faţă. Mica lui poveste de groază.

Cineva îi spune să tacă din gură. Să tacă şi să se întoarcă pe spate.

Cineva îl prinde de o gleznă. Altcineva de cealaltă, şi îi răsucesc picioarele pînă cînd „Miranda" scoate un mic ţipăt şi se întoarce. E culcat pe spate, cu picioarele depărtate larg, cu sandalele aurii strînse de cîte o pereche de mîini.

Asta nu-i femeie. Poate dacă un marţian ar vedea femei doar în *Cosmopolitan*, ar crea aşa ceva. Observăm cum clitorisul e de fapt penisul micit. Cineva spune că bolta vaginală artificială e tot penisul, golit şi îndesat înăuntru, împreună cu o secţiune din intestinul gros care produce mucus, adăugată pentru a da adîncime. Unde ar trebui să fie cervixul, au folosit pielea rămasă de la scrot.

— Ai, dai, n-ai. Ia nu da, să vezi cum ai, spune cineva.

Cineva scoate o lanternă mică din poşetă şi spune:

— Tre' să văd chestia asta.

Altcineva spune:

— Atîta circ. Se vede că n-a făcut niciodată un examen pelvian.

Privind în urmă, ar fi fost mai bine dacă se cărau toate acasă. O, atîta-s de evoluate politic, pînă cînd cineva o păţeşte.

Şi totuşi se întîlnesc aici în fiecare săptămînă, se plîng despre cine ce slujbă n-a obţinut. Despre cine se simte împiedicată să avanseze. Cine simte că vînzătorii de la benzinărie şi muncitorii de pe şantier o dezbracă din priviri. Doar gura e de ele. Acum însă au şansa să să-şi ia revanşa.

E un exerciţiu de construire a echipei.

Îl întreabă de ce-a venit. E spion?

Experţii spun că femeile cîştigă doar şaizeci de cenţi pentru fiecare dolar cîştigat de bărbaţii în posturi similare. Bărbatul cîştigă toţi banii ăştia în plus, şi uite cum îi cheltuieşte. Se machiază şi-şi pune ţîţe de plastic. Orice femeie adevărată tre' să aibă vergeturi. Fire cărunte. Coapse cu pielea de portocală din cauza celulitei.

Îl întreabă ce se aştepta să găsească.

Cineva scormoneşte cu degetele. Cineva ţine lanterna şi o vîră aproape.

Grupul îl întreabă dacă se aştepta la o bandă de lesbiene cît nişte vaci, care urăsc bărbaţii şi se întîlnesc să se mozolească şi să se lingă întinse pe covoraşe.

Lanterna, beculeţul ei cu halogen trebuie că e fierbinte, pentru că „Miranda" ţipă şi se zbate atît de puternic încît e nevoie de toate pentru a o ţine locului. Pentru a-i ţine picioarele depărtate şi a-i deschide labiile cu forţa ca să se uite înăuntru.

Cineva întreabă:

— Cum arată?

Restul grupului aşteaptă să le vină rîndul.

„Miranda" se zvîrcoleşte pe masă, şi grupul se apleacă deasupra lui, şiragul de perle se rupe şi mărgele se împrăştie care încotro. Agrafele îi cad din păr. Sînii îi saltă şi se scutură, două movile de gelatină.

Şi cineva ciupeşte un sfîrc, îl răsuceşte, spune:

— Scutură-le, mami sexy ce eşti.

Altcineva spune:

— Vrem doar să vedem unde ţi-ai băgat coaiele, curvă ce eşti.

E o juxtapunere interesantă. O relaţie sociopolitică de putere fascinantă, să fii îmbrăcată şi să examinezi un om despuiat şi ţinut strîns, care poartă doar sandale cu tocuri şi bijuterii.

Femeile care-i scurmă între picioare se opresc. Cineva spune:

— Staţi.

Femeia cu lanterna spune:

— Ţineţi-l să nu se mişte, şi se apleacă înainte, vîrînd lanterna şi mai adînc. Îl întreabă: Asta voiai să se întîmple?

Crăcănat pe masă, „Miranda" se scutură de plîns, încercînd să-şi apropie genunchii. Să se răsucească într-o parte şi să se facă ghem.

„Miranda" se scutură de plîns şi zice nu. Zice vă rog, opriţi-vă. Zice doare.

Vai, doare. O laie. Ei, na, te doare.

Femeia cu lanterna se uită cel mai îndelung, mijindu-şi ochii şi încruntîndu-se, răsucind lanterna şi împingînd-o înăuntru. Apoi îşi îndreaptă spatele şi spune:

— S-au terminat bateriile, şi stă acolo, înaltă, privind în jos spre „Miranda", rămas cu picioarele depărtate în faţa ei.

Femeia se uită la masa mînjită de lacrimi şi fond de ten, la perlele risipite pe jos, şi ne spune să-i dăm drumul. Înghite în gol, ochii i se plimbă peste corpul întins pe masă. Apoi oftează şi-i spune „Mirandei" să se ridice. Să se scoale şi să îmbrace. Să se îmbrace şi să se care. Să se care şi să nu se mai întoarcă vreodată.

Cineva spune că poate lanterna doar s-a stins şi-o cere să verifice.

Şi femeia vîră lanterna în poşetă şi spune „Nu".

Cineva întreabă:

— Ce-ai văzut?

Toate am văzut ce-am vrut să vedem, spune femeia.

— Ce-am făcut adineaori? spune femeia cu lanterna. Spune: Cum de-am *ajuns aşa*?

Din clipa în care s-a aşezat, am încercat să-i explicăm. Nu primim bărbaţi. Ăsta e un refugiu doar pentru femei. Scopul grupului nostru...

16

Pentru unii dintre noi nopţile sînt prea lungi. Pentru alţii, zilele. Luminile se aprind cînd Sora Justiţiară face să răsară soarele, dar astăzi, în zori, ne scoală din pat mirosul. Visul perfect despre un miros care ne scoate din cabinele noastre în hol. Umblăm ca nişte zombie, conduşi de nas.

Directoarea Tăgadă iese pe coridor şi aproape se prăbuşeşte grămadă înainte să se sprijinească în mîini de peretele opus. Împingîndu-se în perete ca să rămînă în picioare, spune:

— Cora? Pis, pis?

În hol, Reverendul Fără Dumnezeu se chinuie cu ambele mîini să-şi închidă fermoarul pantalonilor de matador, pantalonii care ieri îi veneau bine.

— Fantoma, zice el, ne face hainele să intre la apă.

Colierul cu clopoţei o strînge de gît pe Mama Natură, e atît de strîmt încît ori de cîte ori înghite se aud clinchete.

— La dracu', spune ea, n-ar fi trebuit să mănînc şi suplimentul ăla din Tovarăşa Lătrău.

Pe uşa următoare iese Veriga Lipsă, cu capul dat pe spate atît de mult încît perii din nas îi sînt punctul cel mai înalt al corpului. Adulmecă şi trece pe lîngă Directoarea Tăgadă şi Reverendul Fără Dumnezeu. Amuşinînd în aer, cu nările lărgite ca nişte caverne negre şi păroase, mai face un pas înspre scenă şi amfiteatru.

Directoarea Tăgadă spune „Cora...", şi alunecă la pămînt.

De după o altă uşă iese doamna Clark, spunînd:

— Azi trebuie s-o împachetăm pe Tovarăşa Lătrău. Trebuie s-o ducem lîngă domnul Whittier.

De la podea, Directoarea Tăgadă spune:

— Cora...

— Dă-o-n mă-sa de pisică, spune Miss America.

Îmbrăcată într-o robă lungă de mandarin, brodată cu dragoni, se apleacă în pragul cabinei ei, prinzîndu-se de canaturile uşii cu mîinile subţiri ca nişte păianjeni. Faţa îi e palidă în jurul buzelor negre, mînjite, şi spune:

— Îmi crapă capul de durere, frecîndu-şi faţa cu palma.

Miss America îşi dă halatul de pe un umăr şi strecoară un braţ subţire afară. Îl ridică moale deasupra capului, şi părul negru i se iţeşte la subsuoară. Spune:

— Palpaţi-mi ganglionii. Sînt imenşi.

Braţul ei subţire e brăzdat în sus şi-n jos de zgîrieturi roşii. Zgîrieturi de pisică, linii paralele apropiate. Pe kilometri întregi, urme de gheare de pisică.

Privind-o în faţă de aproape, Veriga Lipsă zice:

— Arăţi ca dracu'. Zice: Ai limba neagră.

Şi Miss America îşi lasă braţele să cadă inerte pe lîngă canaturile uşii. Lingîndu-şi buzele cu limba îngroşată şi neagră, înnegrindu-şi buzele, spune:

— Mi-era aşa de foame. Azi-noapte mi-am mîncat toate rujurile. Păşind peste corpul Directoarei Tăgadă, spune: Ce-i mirosul ăsta?

Miroase a pîine prăjită şi a ouă fripte în grăsime. Un miros gras. O halucinaţie comună cauzată de înfometare. Miroase a melci şi a cozi de homar. Miroase a brioşe englezeşti, din care picură dulceaţă.

Contele Calomniei îl urmează pe Veriga Lipsă care o urmează pe doamna Clark care o urmează pe Sora Justiţiară. Mergem cu toţii pe urma mirosului, traversăm scena şi ne îndreptăm pe interval înspre holul de la intrare.

Domnişoara Hapciu îşi suflă nasul. Apoi adulmecă şi zice:

— Unt.

Miroase a unt încins.

Fantoma din fiecare cinema.

Fantoma unsuroasă a Tovarăşei Lătrău o vom mirosi de cîte ori folosim cuptorul cu microunde. Îi tragem adînc duhul în plămîni. Duhoarea ei dulceagă, de unt, o să ne bîntuie.

Celălalt miros e respiraţia Mamei Natură, care a mîncat o lumînare cu aromă de mirt.

La jumătatea culoarului ne oprim.

De afară auzim zgomotul slab al grindinei. Sau al focului de mitralieră. Sau un răpăit de tobe.

O furtună de pocnete şi bufnete amestecate. Răpăitul ăsta rapid şi slab vine din hol.

Noi, încremeniţi în mijlocul amfiteatrului egiptean de ghips negru, cu stelele prăfuite, împînzite de păianjeni, luminînd stins deasupra noastră, ne sprijinim de spătarele scaunelor negre. Stăm şi ascultăm.

Şi focul de armă, grindina, încetează.

Ceva antrenant trebuie să se întîmple.

Ceva uluitor trebuie să se întîmple.

În holul îmbrăcat în catifea albastră, cuptorul cu microunde face ding o dată, de două ori, de trei.

Fantoma Tovarăşei Lătrău.

Trăgînd de colier, Mama Natură se prăbuşeşte într-un scaun negru tapiţat cu mohair aspru.

Sfîntul Fără-Maţe se uită la Reverendul Fără Dumnezeu, care se uită la Peţitor, care se uită la Contele Calomniei, care ia notiţe, care încuviinţează, da. Şi o pornesc pe interval, noi ceilalţi urmîndu-i la cîţiva paşi. Spotul camerei ţinute de Agentul Ciripel ne urmează.

Ieşim pe uşile amfiteatrului, şi holul francez e pustiu. Umbre se ascund îndărătul fiecărui scaun, fiecărei canapele. Lumina celor cîteva becuri pe care le-am lăsat nu-i îndeajuns de strălucitoare pentru a răzbate pînă la pereţii din cealaltă parte. Uşile băilor din hol sînt

proptite în poziţia deschis, şi podeaua cu dale dinăuntru străluceşte de apa revărsată din toalete. Ici-colo, bucăţi înmuiate de hîrtie igienică, solitare în băltoace.

Peste mirosul de toaletă, de *Tetrazzini* de curcan putreziţi, peste mirosul curului fript al Tovarăşei Lătrău, tot se simte... miros de unt.

Prin geamul afumat al cuptorului cu microunde, se vede ceva alb care umple tot aproape tot interiorul.

Veriga Lipsă trage un chiot. Bărbatul nostru păros ca o fiară. Chiuie şi plesneşte tejgheaua barului cu palmele atît de tare încît îşi roteşte picioarele într-o parte şi sare peste ea. În spatele barului, deschide cuptorul şi înhaţă ce e înăuntru.

Mai chiuie o dată şi-l scapă din mîini.

Moment în care Baroneasa Degerătură a sărit şi ea peste tejgheaua de marmură.

Contesa Clarviziune se repede să vadă.

Mama Natură zice:

— Floricele.

Clopoţeii răsună la fiecare cuvînt.

Un alt chiot vine din spatele tejghelei, şi ceva alb saltă sus în aer. Îi urmează mîini care plesnesc punga albă de hîrtie ca la volei, nelăsînd pe cineva s-o înhaţe. În lumina videocamerei, mingea devine o lună albă, care se învîrte aburind.

Domnişoara Hapciu rîde şi tuşeşte. Contesa Clarviziune plînge pe sub ochelari. Ne întindem cu toţii după minge. Ne întindem să-i prindem mirosul aiuritor, unsuros şi fierbinte.

Peţitorul strigă:

— Nu putem. Fluturîndu-şi braţele, strigă: Nu putem mînca nici un pic din asta!

Mingea de hîrtie lovită de mîinile noastre se roteşte şi saltă pînă aproape de tavan.

Şi Contesa Clarviziune strigă:

— Are dreptate. Strigă: S-ar putea să fim salvaţi chiar azi!

Cu un salt de om-fiară, Veriga Lipsă a prins mingea cu ambele mîini.

Veriga i-o pasează Contesei, care i-o pasează Peţitorului, care dă fuga la baie.

Noi ceilalţi – Sfîntul şi Miss America şi Sora şi Baroneasa – îl urmărim ţipînd şi plîngînd. În urma noastră vine Agentul Ciripel cu videocamera, spunînd:

— Hai să nu ne certăm. Hai, vă rog. Vă rog...

Contele Calomniei derulează deja reportofonul să audă răpăitul de tobe al popcornului fierbinte în cuptorul cu microunde. Apoi micul „ding" care anunţă că e gata.

Doar Bucătarul Asasin şi doamna Clark au mai rămas în spatele barului.

Pentru Mama Natură, fantoma e prietena ei, Lentil. Pentru domnişoara Hapciu, fantoma e profesoara ei de engleză, bolnavă de cancer. Tot aşa cum am stricat mîncarea, fantoma noastră ar putea fi rezultatul combinat a două sau trei persoane. Oricare dintre noi.

De la baie se aude apa la toaletă. Apoi încă o dată. Ecoul unui cor de gemete răsună din podeaua cu dale, prin uşile deschise. Un val de apă proaspătă iese pe uşă, lovindu-se uşor de marginea covorului albastru.

Apa presărată ici-colo cu hîrtie înmuiată. Cu hîrtie şi floricele. Un alt dar de la fantoma noastră.

Privind încă fix în cuptorul cu microunde, doamna Clark spune:

— Tot nu-mi vine să cred c-am ucis-o...

Adulmecînd încă mirosul de unt din aer, Agentul Ciripel spune:

— Ar fi putut fi şi mai rău.

În apa revărsată din toaleta înfundată, purtate şi lăsate pe covor, se văd smocuri de păr. Dintr-o blană tărcată de pisică. Şi o zgardă subţire de piele neagră. Şi nişte oase subţiri cît un creion.

Directoarea Tăgadă ne-a ajuns de-acum din urmă. Chiar la timp ca să vadă craniul cu dinţi micuţi, curăţat de carne de către cineva şi apoi vomat de toaletă.

Pe zgardă e gravat un nume: „Domnişoara Cora".

Întorcîndu-şi ochii de la grimasa de pe faţa Directoarei Tăgadă, privindu-i imaginea mai mică reflectată în oglinda din spatele barului, doamna Clark spune:

— Cum? Cum să fie şi mai rău, cînd ai ucis pe cineva?

Vacanţe americane

Un poem despre Agentul Ciripel

— Americanii iau pastile, spune Agentul Ciripel, pentru că nu
se descurcă prea bine cu timpul liber.
În schimb iau Percodan, Vicodin, OxyContin.

Agentul Ciripel pe scenă, ţinînd cu o mînă camera
ca pe o mască,
îşi ascunde jumătate din faţă.
Restul e îmbrăcat într-un costum maro luat de-a gata. Pantofi
maro.
O vestă galben-muştar. Părul castaniu, lins, pieptănat pe spate.
Un papion galben şi o cămaşă albă cu gulerul prins în nasturi.
Acolo, pe albul cămăşii licăreşte
un model cu vedete de cinema.

În locul luminii unui reflector, Agentul Ciripel e un ecran pentru filmări
de duzină:
un cadru cu publicul dintr-un cinema.
Şiruri după şiruri de oameni, cu toţii
aplaudînd fără sunet.

Agentul Ciripel stă pe scenă, sprijinindu-şi greutatea pe dreptul,
aplecîndu-se puţin cîte puţin, mereu spre dreapta.
De unde-ar trebui să-i fie ochiul, priveşte lumina roşie a ledului
RECORD.
În loc de ureche, pe partea aceea e microfonul
integrat. Ca să nu se audă decît pe sine.

Agentul Ciripel zice:
— Americanii sînt cei mai buni din lume la
a-şi face treaba.
La studiu şi la competiţii.
Dar sîntem pastă cînd e să ne relaxăm.
Nu există profit. Nici trofeu.
La Jocurile Olimpice nu există premiu pentru atletul cel mai lejer.
Nimeni nu sponsorizează cel mai leneş nu-ştiu-ce din lume.

Cu ochiul camerei pus pe autofocus, spune:
— Sîntem tari
la a învinge sau a pierde.
Şi la frecatul ridichii,
dar nu la a accepta. Nu la a ridica din umeri şi a fi toleranţi.

— În schimb, îşi spune el sieşi, avem marijuana şi televizor. Bere şi Valium.
Şi asigurări de sănătate.
Şi reţete de medicamente, reînnoite după necesităţi.

Olog

O poveste de Agentul Ciripel

Chiar în clipa asta, Sarah Broome se uită la cel mai bun făcăleţ pe care-l are. Îl leagănă încoace şi-ncolo, încercîndu-i greutatea. Îl loveşte tare de palmă. Scormoneşte pe raftul de deasupra maşinii de spălat, printre conserve şi sticle, scutură recipientul de înălbitor să vadă cît a mai rămas.

Dacă m-ar putea auzi, dacă m-ar asculta, i-aş spune că e în regulă să mă ucidă. Ba chiar i-aş spune cum s-o facă.

Maşina mea închiriată e parcată mai încolo pe drum, cam la un cîntec distanţă dacă asculţi radioul. Cam la două sute de paşi, dacă numeri paşii cînd ţi-e frică. S-ar putea duce pînă acolo s-o aducă. Un Buick roşu-închis, prăfuit de trecerea atîtor maşini pe pietriş. Ar putea parca aproape de şopronul pentru unelte sau pentru grădină, sau ce-o fi chestia asta în care mă ţine închis.

În caz că-i pe aproape, că mă poate auzi, strig:

— Sarah? Sarah Broome? Strig: N-are de ce să-ţi pară rău.

Închis aici, aş putea s-o instruiesc. S-o învăţ. Să-i spun cum. Va trebui să facă rost de-o şurubelniţă şi să scoată clemele care fixează furtunul ca un acordeon acoperit cu foiţă de aluminiu din spatele uscătorului de haine. Apoi poate folosi aceleaşi cleme ca să prindă un capăt al furtunului de eşapamentul maşinii. Furtunurile astea se lungesc mai mult decît crezi. Rezervorul e aproape plin. Poate are o bormaşină, să dea nişte găuri în peretele sau în uşa şopronului. Femeie fiind, poate găuri unde n-o să se vadă mai tîrziu.

E important cît de bine aranjată îi e casa. Cum arată lucrurile pe care le are.

— Viaţa mea a fost ca a ei, spun. Înţeleg care crede ea că e situaţia.

Poate fixa capătul furtunului de perete cu bandă izolatoare. Ca să grăbească lucrurile, poate arunca o folie de plastic peste şopron, şi apoi s-o lege strîns cu frînghii la margini. Să transforme chestia asta într-o mică afumătoare ermetică. În cinci ore va avea o sută de kile de salam de vară.

Cei mai mulţi oameni n-au ucis în viaţa lor nici măcar o găină, darămite un om. Oamenii habar n-au cît de greu o să fie.

Promit să inspir adînc.

În raportul de la compania de asigurări scrie că o cheamă Sarah. Sarah Broome, patruzeci şi nouă de ani. A fost brutăreasă la o brutărie cu vînzare timp de şaptesprezece ani. Lua pe umăr un sac cu făină, greu cît un copil de zece ani, îl ţinea acolo în timp ce smulgea sfoara de la gura sacului, vărsînd făina, puţin cîte puţin, într-un mixer rotativ. Conform relatării ei, în ultima zi de lucru podeaua era încă umedă după ce fusese ştearsă în seara dinainte. Nici lumina nu era prea bună. Greutatea făinii a răsturnat-o pe spate, de-a dat cu capul de marginea rotunjită a unei mese de oţel, cauzînd pierderea memoriei, migrene, şi slăbiciune generală care o face inaptă pentru orice fel de muncă.

Tomografiile n-au arătat nimic. Nici rezonanţa magnetică. Nici radiografiile. Dar Sarah Broome nu s-a mai întors la muncă.

Sarah Broome, căsătorită de trei ori. Fără copii. Primeşte ceva ajutor social. Plus, în fiecare lună, suma modestă din înţelegerea cu brutăria. Primeşte douăzeci şi cinci de miligrame de OxyContin ca să-şi trateze durerea cronică de cap şi spate, care radiază în ambele braţe. În unele luni, cere Vicodin sau Percodan.

La nici trei luni după înţelegere, s-a mutat aici, la dracu-n praznic, unde n-are nici un vecin.

Chiar acum, închis în şopronul ei, piciorul meu drept pare răsucit. Genunchiul e sigur rupt, tendoanele şi nervii dinăuntru răsuciţi pe jumătate. Sub genunchi nu simt nimic. E prea întuneric să văd, dar unde stau miroase a bălegar. Chestiile alea netede de plastic pe care ating trebuie să fie saci cu îngrăşămînt pregătiţi pentru noua ei grădină. Rezemate de perete sînt o lopată, o sapă şi o greblă.

Săraca Sarah Broome, chiar în clipa asta îşi inspectează uneltele electrice. I se face greaţă la ideea de-a mă tăia cu drujba. În loc de rumeguş, lama rotativă scuipînd o coadă de cocoş făcută din sînge şi carne şi os. Asta dacă are un prelungitor destul de lung. Citeşte etichetele de pe cutiile de vopsea, de otravă pentru melci, de lichid de curăţat, căutînd semnul cu un craniu şi oase încrucişate. Căutînd faţa verde şi încruntată a domnului Yuck[1]. Sună la numărul verde al centrului local de toxicologie şi întreabă cît combustibil pentru *barbecue* trebuie să bea un bărbat ca să moară. Cînd experţii în otrăvuri o întreabă de ce, Sarah închide imediat.

Ştiu toate astea... fiindcă acum zece ani distribuiam butoiaşe de bere la o groază de bărulete şi taverne. Erau localuri prea mici ca să aibă o zonă de descărcare a mărfii, aşa că parcai în dreptul altor maşini. Sau pe banda sinucigaşilor din mijlocul străzii, între benzile de circulaţie care treceau prin faţa şi prin spatele tău. Luam butoiaşul în cîrcă. Clădeam lăzi de bere într-un cărucior şi aşteptam o pauză în trafic destul de mare ca să pot fugi pe cealaltă parte. Mereu în întîrziere, pînă cînd, absolut din întîmplare, un butoiaş s-a rostogolit din suport şi m-a făcut piftie pe trotuar.

După aia, mi-am luat un cuibuşor aproape la fel de drăguţ ca ăsta. Un camper Winnebago ruginit, care o

1. Mr. Yuck (sau Yuk). Logo (o faţă verde, schimonosită, cu limba scoasă) aplicat pe produsele toxice, pentru a le atrage atenţia copiilor să nu le ingereze.

terminase cu deplasările, parcat lîngă o budă turcească, într-un luminiş din pădure, la marginea unui drumeag de pietriş. Ca să merg în oraş, aveam un Ford Pinto cu patru cilindri şi transmisie manuală. Aveam o pensie de invalid cu gradul I de handicap, şi tot timpul de pe lume.

Pentru tot restul vieţii, nu mai trebuia decît să-mi menţin maşina în stare de funcţionare. Mă făceam pastă cu atîta Vicodin încît o simplă plimbare la soare făcea cît un masaj. Ba chiar cît un masaj plus o labă.

Doar să privesc păsărelele la platforma pe care li se punea hrana. Păsările colibri. E-o viaţă destul de bună, să pui alune în pădure, drogat, şi să rîzi văzînd cum se bat pe ele veveriţele roşcate şi cele dungate. Visul american de-a trăi fără un ceas deşteptător. Fără să trebuiască să-i opreşti soneria, sau să porţi o nenorocită de plasă de păr. O viaţă de vis, în care nu trebuie să ceri permisiunea unui cretin ca să te duci să te caci.

Nu, pînă în după-amiaza asta, Sarah Broome n-a avut nimic de făcut decît să citească romane împrumutate de la bibliotecă. Să privească păsările colibri. Să înghită pastiluţele albe. Un soi de vacanţă de vis care n-ar trebui să se sfîrşească vreodată.

Ce-i naşpa e că, olog sau nu, tot tre' să te prefaci olog. Tre' să şchiopătezi sau să-ţi ţii ceafa ţeapănă, să se vadă că nu-ţi poţi întoarce capul. Chiar şi cu analgezicele zvîcnind în tine, ăsta-i genul de prefăcătorie care te face să te simţi ca naiba. Ia simulează un simptom o perioadă destul de lungă, şi-o să vezi că începe să te doară pe bune. Şchiopătezi o vreme şi-apoi genunchiul începe să te doară de-adevăratelea. Şezi pe cur toată ziua şi-o să te transformi într-o matahală grasă şi cocoşată.

Visul american al timpului liber devine repede plictisitor. Şi totuşi, eşti plătit să fii olog. Să stai la televizor. Să zaci într-un hamac, uitîndu-te la afurisitele alea de animăluţe. Dacă nu munceşti, nici nu poţi dormi. Zi şi noapte eşti pe jumătate treaz şi plictisit de moarte.

Îţi dai seama cine urmăreşte programele TV din timpul zilei după cele trei tipuri de reclame. La clinici pentru beţivii care încearcă să rămînă pe sec. La firme de avocatură pentru victimele accidentelor care cer daune în instanţă. Şi la şcoli care oferă cursuri vocaţionale prin poştă, ca să te facă bibliotecar. Sau detectiv particular. Sau lăcătuş.

Dacă te uiţi la TV în timpul zilei, ăsta-i profilul tău demografic. Eşti fie beţiv. Fie olog. Fie idiot. După vreo două săptămîni, lenevitul e naşpa.

N-ai bani să călătoreşti, dar nu te costă nimic să dai cu sapa. Să-ţi repari maşina. Să-ţi faci o grădină de legume.

Într-o seară, după lăsarea întunericului, în jurul becului de pe verandă s-a strîns un nor gros de ţînţari şi tăuni. Stînd în Winnebago, cu o cană de ceai fierbinte şi nişte Vicodin în sînge, îmi ridic privirea din carte să mă uit pe fereastră la gîngănii. Şi-aud un sunet. O voce de bărbat, strigînd din întuneric, undeva în pădure.

Cineva strigă după ajutor. Vă rog. Ajutor. A căzut şi s-a lovit la spate. Dintr-un copac, îmi spune.

E miezul nopţii, şi el e îmbrăcat într-un costum maro, cu o vestă galben-muştar, purtînd pantofi de piele maro, cu găurele în bombeu, şi zice că a venit să observe păsările. La gît îi atîrnă un binoclu. De-astea te-nvaţă în cursurile pentru corespondenţă. Dacă eşti prins de un suspect, să zici că te uiţi la păsări. Mă ofer să-i duc servieta. Apoi ne trecem cîte-un braţ pe după umeri şi facem o cursă de melc, pe trei picioare, spre becul de pe veranda rulotei mele.

Aproape am ajuns, cînd tipul vede buda şi întreabă dacă ne putem opri un minut. Tre' să se cace neapărat, zice. Îl ajut să intre.

De-abia am închis uşa, de-abia i-am auzit catarama curelei căzînd pe podea, că-i şi deschid servieta. Înăuntru o grămadă de hîrtii. Şi o cameră video. Deschid trapa laterală şi înăuntru e o casetă. Cînd închid trapa, caseta porneşte de la sine şi micrul ecran se aprinde.

Pe ecran, un omuleţ scoate roata din spate a unui Pinto rablagit.

Nimic altceva. Nici o pasăre. După un interval cu pureci, pe ecran apar eu în versiune pitică, fără cămaşă şi ridicînd o canistră plină cu propan. O car pînă în faţa camperului, după care iau una goală.

Dacă Sarah îmi seamănă cît de cît, chiar în clipa asta pune mîna pe un cuţit de pîine dintr-un sertar. Dacă-mi dă cîteva Vicodine într-un pahar cu apă, poate reuşeşte să mă adoarmă. Chiar acum, priveşte de aproape, cruciş, lama zimţată a cuţitului, să vadă cît e de ascuţită. E atît de uşor să secţionezi un pui, să tai o beregată nu poate fi mult mai greu. Poate o să-mi arunce un prosop pe faţă, prefăcîndu-se că taie o franzelă. O franzelă sau o friptură, pînă cînd taie o venă, şi inima încă pompează, aşa că sîngele ţîşneşte în jeturi mari. Chiar în clipa asta pune cuţitul la loc în sertar.

Poate are un cuţit electric pentru carne, pe care l-o fi primit cadou de nuntă, acum hă-hă cîţi ani, şi pe care nu l-a folosit niciodată. E încă în cutia elegantă, împreună cu broşurica despre cum să tai un curcan... să dezosezi o şuncă... să secţionezi o pulpă de miel.

Nu scrie nimic despre cum să dezmembrezi un detectiv.

Trebuie să aveţi în vedere că poate am vrut să fiu prins.

Răul, nemernicul de mine, spionînd-o pe sărmana Sarah Broome şi familia ei de pisici.

Trebuie să aveţi în vedere că poate *ea* a vrut să fie prinsă. Toţi avem nevoie de un doctor să ne smulgă din uterul nostru perfect. Gemem şi ne căinăm, dar ne convine că Dumnezeu ne-a scos în şuturi din rai. Ne plac greutăţile prin care trecem. Ne venerăm duşmanii.

În caz că Sarah Broome e pe-aproape, strig:

— Te rog, nu-ţi face sînge rău pe chestia asta...

Nu există încuietoare ca să ţii pe cineva închis într-o budă, aşa că am trecut o funie de trei ori în jurul ei, strîns, şi-am făcut un nod triplu. Înăuntru, tipul grohăia,

vărsîndu-şi murdăria în gaura deasupra căreia stătea. Dînd cu palma la o parte ţînţarii şi tăunii care zumzăiau în întuneric, prea ocupat să mă audă legînd funia şi ducîndu-i servieta în camper, s-o examinez mai îndeaproape.

În servietă sînt foi scoase la imprimantă cu nume, tipul handicapului, adresă. Bărbaţi cu sindromul tunelului carpian. Cu afecţiuni non-specifice la ţesuturile moi ale spatelui. Cu dureri cronice la vertebrele cervicale. Sînt înşirate şi organizaţiile care plătesc ajutorul pentru handicap, şi companiile de asigurare. Şi analgezicele prescrise în fiecare caz.

Şi, pe foaie, iată-mă şi pe mine: Eugene Denton.

În servietă, un set gros de cărţi de vizită legate cu elastic; pe toate scrie „Lewis Lee Orleans, detectiv particular". Şi un număr de telefon.

Cînd îl formez, un celular din servietă începe să sune.

Afară, Lewis Lee Orleans urlă să-l ajut să deschidă uşa la budă.

Dacă ar ajuta-o pe Sarah Broome să nu se simtă aşa prost că mă ucide, i-aş spune cum a plîns detectivul. Printre suspinele înăbuşite cu mîna, mi-a spus că are nevastă şi trei copii. Mici. Dar nu purta verighetă, şi n-avea poze în portofel.

Oamenii spun că simt cînd cineva ascuns îi urmăreşte. E ca şi cum ţi-ar intra furnici în pantaloni. Eu însă nu. În după-amiaza aia, mi-am schimbat cauciucurile între ele, am verificat uzura plăcuţelor de frînă. Am schimbat uleiul, trecînd de la greutatea de iarnă 10-10, la cea de vară 10-40. Aici, pe micul ecran al camerei video, iată-mă trăgînd o cutie de ulei de motor de sub rulotă şi luînd-o sub braţ. Eu, invalidul, ologul, care meritam să-mi petrec tot restul vieţii tras pe linie moartă. Aşa cum apar pe ecran, la bustul gol, cu sudoarea de la subsuori lăsînd o urmă întunecată de umezeală pe cutia de carton, parc-aş fi omul de fier de la circ.

Trăind pe-afară cînd e vreme bună, mîncînd moderat, dormind tun toată noaptea, omuleţul ăsta musculos şi bronzat arată ca mine la nouăsprezece ani.

Asta era cea mai fainã viaţă pe care o cunoscusem, şi tipul închis în budă era pe cale să mi-o distrugă.

Cele mai multe procese de handicap sînt mereu în apel. Cei de la companiile de asigurare pentru angajaţi vor să-şi urmărească oamenii ani de zile. Să obţină o înregistrare video clară, de doar cîteva minute, în care unul ridică de pildă o grapă rotativă şi o pune în spatele camionetei sale. Pun banda la tribunal şi gata, au închis cazul. Cererea de handicap e refuzată. Reclamantul acuma-i aranjat pe viaţă, cu o sumă bunicică în fiecare lună, asigurare de sănătate, plus tot Vicodinul, Percocetul, OxyContinul de care are nevoie să-şi îndulcească zilele. Avocaţii apărării arată filmul respectiv în sala de judecată – grapa rotativă ridicată în furgonetă – şi gata, omul rămîne cu buza umflată.

Are în jur de patruşcinci, cincizeci de ani şi e acuzat de fraudarea asigurării. Nici vorbă să mai primească altceva decît salariul minim pentru tot restul vieţii. Fără beneficii. Fără timp liber pînă la şaizeci şi ceva, cînd poate ieşi la pensie.

Chiar în clipa asta, pentru Sarah Broome, condamnarea la închisoare pe viaţă pentru crimă sună mai bine decît să întîrzie cu plata taxelor pe proprietate, să-şi piardă maşina şi să ajungă în stradă, împingînd un cărucior.

Cînd am fost în situaţia ei, tot ce aveam la îndemînă erau patru fumigene pentru insecte. Winnebago-ul avea un cuib de viespi dedesubt. Instrucţiunile fumigenelor ziceau să agiţi bine, apoi să spargi duza de la un capăt, şi-o să scoată fum otrăvitor pînă se goleşte.

Eticheta spunea că ucide tot.

Săracul detectiv. M-am urcat pe o scară şi-am aruncat toate patru fumigenele prin conducta de aerisire. După care am acoperit gaura cu mîna, să nu iasă nimic. Cocoţat

acolo, eram Adolf Hitler gazîndu-l pe detectiv, ascultîndu-l cu tuşeşte şi cerşeşte o gură de aer. Doar auzindu-l cum se îneacă în vomă, apoi bucăţile căzînd pe podeaua de lemn, şi-mi venea să urlu. Mirosul de sulf al fumului pentru insecte şi mirosul de vomă. Fumigenele au tot fîsîit pînă cînd rotocoale albe au început să iasă prin toate crăpăturile şi găurelele. Un fum care duhnea a benzină ieşea pe ambele laturi cînd detectivul se izbea de pereţi, apoi de uşă, încercînd să iasă. Zdrobindu-şi braţele într-o pastă vînătă în costumul său maro, cu bureţi la umeri. Extenuîndu-se.

Cum stau aici, cu piciorul zvîcnind de durere pînă la şold, aşteptînd-o pe Sarah Broome să se joace de-a rezolvatul problemei, sînt atîtea lucruri pe care aş vrea să i le spun. Cum insecticidul abia dacă ne-a făcut greaţă amîndurora. Cum e să loveşti pe cineva în ţeastă cu un levier. Cum primele zece-douăsprezece lovituri, chiar lovind cu ambele mîini, fac doar un terci de păr şi sînge, nu prea spargi osul. Cum sîngele face levierul atît de alunecos încît abia poţi să-l ţii în mînă, şi trebuie să găseşti ceva curat ca să termini treaba.

Dacă nu eram handicapat înainte să-l omor pe respectivul domn Lewis Lee Orleans, am ajuns după aia. Omorîtul e muncă grea. Grea şi scîrboasă. Grea, scîrboasă, zgomotoasă, cu tipul care urlă şi cuvintele lui parcă nu înseamnă mai mult decît mugetul unei vaci la abator.

Din cîte-mi dau seama, chiar dacă nu l-aş fi ucis eu pe băgăciosul de detectiv, noaptea lungă şi friguroasă ar fi făcut-o cu siguranţă. Tăunii şi şocul piciorului rupt ar fi făcut-o. Cînd eşti mort eşti mort, şi în felul ăsta nici unul dintre noi n-a avut de suferit. Prea mult.

Chiar dacă nu m-ar prinde niciodată, uciderea detectivului mi-a stricat pofta de-a mai fi olog. Acuma ştiam că sînt urmărit, văzusem tabelul, un alt detectiv avea să mă viziteze într-o bună zi.

Aşa că, dacă nu-i poţi înfrînge, treci de partea lor.

La următoarea reclamă TV pentru un curs prin corespondenţă, am sunat. Te învaţă cum să pîndeşti un suspect. Cum să scormoneşti prin gunoi în căutare de probe. Într-o lună jumate eram detectiv particular cu patalama. După care am primit şi eu un tabel cu profitori pe care să-i spionez. Despre care să-mi fac micile documentare ca să-i demasc. Le spun „hăitui-tare".

Ieşi din belea dacă eşti şmecher şi te întorci împotriva semenilor tăi ologi. De cele mai multe ori, nici nu trebuie să te duci la tribunal. Îţi trimiţi pur şi simplu decontul pentru motel, maşina închiriată, mesele la restaurant, şi primeşti cecul prin poştă. Plus comision.

Pînă azi am urmărit-o pe doamna Broome timp de cinci zile, şi nimic. Cînd filmezi un hăitui-tar eşti efectiv căsătorit cu suspectul. O urmăreşti cînd se duce la poştă să-şi ridice scrisorile. La librărie să mai împrumute o carte. La băcănie. Chiar şi dacă stă toată ziua în rulotă, cu perdelele trase, uitîndu-se la televizor, chiar şi atunci parchez mai încolo pe drumeag, mă afund în scaun şi mă reazem de o pernă proptită de portiera din dreapta. Ca să ţin uşa sub supraveghere. Chiar dacă nu se întîmplă nimic.

E-o căsnicie.

Toată după-masa am stat ghemuit în tufişuri, strivind ţînţari pe dealul din spatele rulotei ei. Urmărind-o prin obiectivul camerei video, aşteptam ocazia să pot apăsa pe RECORD. Tot ce avea de făcut Sarah era să se aplece şi să ridice o canistră cu propan. Doar o înregistrare de cinci minute cu ea descărcînd din vechea ei maşină cu haion pungi grele, pline cu mîncare pentru pisici, şi treaba ar fi fost gata. Nu mai rămînea nimic de făcut decît să-mi predau maşina închiriată şi să prind următorul avion spre casă.

Mă aflu acum în şopronul ei pentru că, desigur, m-am împiedicat şi-am căzut. M-a găsit după lăsarea întunericului, după ce ţînţarii au devenit mai groaznici decît orice –

gloanţe, tăieturi de cuţit – mi-ar fi putut ea face. A trebui să strig după ajutor, şi ea mi-a petrecut un braţ pe după talie şi pe jumătate m-a cărat ea pînă aici. M-a aşezat în şopron. Ca să se odihnească o clipă, a spus.

Nimeni n-a zis că-s original. Mă uit la păsări, îi spun. Zona e faimoasă pentru ploierul păros cu creastă roşie. În perioada asta a anului, fazanii cu gît albastru vin aici să se împerecheze.

Ea are camera şi se joacă cu micul ecran rabatabil şi zice:

— O, te rog, arată-mi şi mie. Camera scoate un bîzîit, un clic, şi butonul roşu PLAY se aprinde strălucitor. Ea se uită zîmbind la ecran, încremenită.

Îi spun: nu. Mă întind după cameră, s-o iau, dar prea repezit. Îi spun: nu. Cu voce prea tare.

Şi Sarah Broome face un pas înapoi, trăgîndu-şi braţele, îndepărtînd camera de mine. Cu lumina ecranului licărindu-i stins pe faţă, ca o lumînare, zîmbeşte şi continuă să privească.

Continuă să privească, dar faţa i se relaxează, zîmbetul i se pleoşteşte, obrajii îi atîrnă pe fălci.

E o înregistrare cu ea ridicînd saci cu îngrăşămînt, saci alunecoşi de plastic plini cu bălegar de vacă. Pe fiecare sac e tipărit cu litere negre: Greutate netă 25 kg.

Cu ochii încă aţintiţi la ecran, toţi muşchii feţei i se strîng în mijloc. Şi sprîncenele. Şi buzele. Iată cele cinci minute care o să pună capăt vieţii ei aşa cum o ştie. Micul meu „hăitui-tar" care o s-o arunce înapoi în sclavia clasei muncitoare.

Poate i s-o fi vindecat spatele. Poate că s-a prefăcut tot timpul, dar e clar că nu-i invalidă. Cu braţele alea, ar putea cîştiga o pîine luptîndu-se cu aligatori.

Sarah Broome, vreau doar să-ţi spun că înţeleg. În clipa asta, în timp ce citeşti instrucţiunile de pe spatele unei cutii de otravă pentru şobolani, vreau să ştii – că prima mea săptămînă de olog, cu totul neajutorat şi

invalid, a fost fără discuţie cea mai tare săptămînă din toată viaţa mea de adult.

E visul oricărui fermier. Al fiecărui acar şi al fiecărei chelneriţe care şi-a luat vreodată o vacanţă de o săptămînă ca să meargă în munţi, la camping. Într-o zi norocoasă, un tren de marfă ia curba prea repede şi deraiază, sau ea alunecă pe un milkshake vărsat pe jos, şi ajung să trăiască la marginea unui drumeag fără nume. Ologi fericiţi.

Poate că nu-i Viaţa Cea Mai Bună, dar e o Viaţă Destul de Bună. Cu maşina de spălat şi uscătorul de haine aranjate pe o platformă acoperită, lîngă rulotă. Toate vopsite metalic, cu băşici şi pete de rugină.

Dacă m-ar asculta, i-aş spune doamnei Broome cum să-mi găsească artera carotidă. Sau în ce loc să mă lovească în cap cu barosul.

Nu, Sarah Broome îmi spune doar să aştept puţin. Închide uşile şopronului şi mă lasă acolo. Încuietoarea păcăne.

Chiar în clipa asta, ascute un cuţit. Caută printre hainele ei, printre pantaloni şi bluze, blugi şi sfetere, o costumaţie pe care n-o să vrea s-o mai poarte după aia.

Aşteptînd-o, îi strig să nu se simtă prost. Strig că e-n regulă ce face. E singura cale perfectă pentru a sfîrşi cu toate astea.

Stînd în spatele barului, Agentul Ciripel ne spune:

— Se pare c-a fost mai deşteaptă decît mine Sarah Broome asta.

În loc să-l ucidă, a lăsat camera să meargă. A înregistrat toată povestea trecutului lui pe casetă. Uciderea lui Lewis Lee Orleans. Şi după ce a ascuns caseta, l-a dus cu maşina la spital.

— Asta, ne spune Agentul Ciripel, o iau drept un happy-end...

17

Unele poveşti, ar spune domnul Whittier, le spui şi le consumi. Altele, te consumă ele pe tine.

Miss America îşi ţine burta cu ambele mîini, ghemuindu-se pe unul din scaunele galbene de strană din fumoarul gotic, legănîndu-se înainte şi înapoi, cu un şal aruncat pe umeri. Nu-i uşor de spus dacă i-a crescut burta sau dacă e doar îmbrăcată cu prea multe bulendre. Se leagănă, cu braţele împînzite de umflăturile şi crustele roşii ale zgîrieturilor de pisică. Spune:

— Aţi auzit de CMV, citomegalovirus? E fatal pentru femeile însărcinate, şi pisicile îl poartă.

— Dacă ai remuşcări din cauza pisicii, spune Veriga Lipsă, aşa şi trebuie.

Ţinîndu-se de burtă şi legănîndu-se, Miss America spune:

— Situaţia era aşa: sau pisica, sau eu...

Stăm cu toţii în „Camera lui Frankenstein", în faţa şemineului cu flăcări de sticlă galbene şi roşii. Ne privim unii pe alţii, reţinem fiecare gest şi replică. Peste fiecare moment, eveniment, emoţie, le înregistrăm pe următoarele.

Aşezat într-un scaun galben de strană, Veriga Lipsă se întoarce spre Contesa Clarviziune, aşezată alături, şi spune:

— Aşa, şi? Tu pe cine-ai ucis de-ai ajuns aici?

Toată lumea se preface că habar n-are despre ce vorbeşte.

Toţi încercăm să fim camera video, nu subiectul.

— Nu vi se pare că toţi ne ascundem de ceva? spune Veriga Lipsă. Cu nasul lui lung, cu sprîncenele dense

unite ca într-o marchiză, spune prin barbă : Altfel de ce-ar fi intrat nişte oameni normali pe uşa aia cu Whittier, un om pe care nu-l cunoşteau ?

Pe tapetul de mătase galbenă dintre ferestrele înalte cu ogive şi vitralii lucind de lumina eternă a becurilor de cincisprezece waţi din spatele lor, pe tapetul galben Sfîntul Fără-Maţe a marcat cu liniuţe zilele petrecute aici. Ţine un creion de colorat între degetul mare şi arătătorul care i-au mai rămas la o mînă şi trage cîte-o liniuţă pentru fiecare zi în care Sora Justiţiară aprinde lumina.

Pe podeaua de piatră neşlefuită, Agentul Ciripel se dă înainte şi înapoi pe roata de exerciţii, încercînd să slăbească şi mai tare.

Centrala termică e defectă – din nou. Şi boilerul la fel. Toaletele sînt înfundate şi blocate cu popcorn şi pisica moartă. Din maşina de spălat şi din uscător ies firele cablurilor smulse sau tăiate de atîtea ori.

Ne pişăm în oale şi le vărsăm la chiuvetă. Sau ne ridicăm fustele şi ne pişăm în vreun colţ din încăperile mari.

Purtînd peruci şi catifele ca din poveşti, petrecînd toate zilele în camere reci şi pline de ecouri, în duhoarea de urină şi sudoare, cam asta era viaţa şic de la curte pentru aristocraţia de acum cîteva secole. Toate palatele şi castelele care par elegante şi curate în filme ; în realitate, cînd erau noi-nouţe, erau împuţite şi friguroase.

Conform Bucătarului Asasin, bucătăriile din castelele franţuzeşti erau atît de departe de sufrageriile regale încît mîncarea ajungea rece la masă. De-aia au inventat francezii enşpe mii de sosuri groase, drept pături care să ţină mîncarea fierbinte pînă ajungea pe masă.

Noi am găsit toate obiectele din vînătoarea necrofagă : bila de bowling, roata de exerciţii, pisica.

— Umanitatea noastră nu se măsoară prin felul cum ne purtăm cu ceilalţi, spune Veriga Lipsă. Pipăind cu degetul stratul de păr de pisică de pe mînecă, spune : Umanitatea noastră se măsoară prin cum ne purtăm cu animalele.

Se uită la Sora Justiţiară, care se uită la ceas.

Într-o lume în care drepturile omului sînt mai evoluate decît în orice altă epocă din istorie... într-o lume în care nivelul mediu de viaţă e la vîrf... într-o cultură în care fiecare persoană e responsabilă pentru propria viaţă – aici, spune Veriga Lipsă, animalele sînt tot mai mult singurele victime adevărate. Singurii sclavi, singurele prăzi.

— Prin animale, spune Veriga Lipsă, definim umanul.

Fără animale n-ar exista umanitate.

Într-o lume doar cu oameni, oamenii n-ar însemna nimic...

— Poate că aşa s-au abţinut ăia de la Villa Diodati să nu se omoare unii pe alţii în zilele ploioase în care stăteau închişi în casă, spune Veriga Lipsă.

Avînd o colecţie largă de cîini şi pisici şi cai şi maimuţe care să-i facă să se comporte ca oamenii.

Uitîndu-se la Miss America, la ochii ei înroşiţi şi faţa asudată de febră, Veriga Lipsă spune că, în viitor, oamenii care protestează în faţa clinicilor – ăia cu pancarte înfăţişînd bebeluşi zîmbitori, ăia care înjură şi scuipă gravidele – într-o lume mizerabilă, aglomerată, spune Veriga, „Ăia se vor coaliza împotriva puţinelor femei egoiste care vor mai hotărî să-şi ţină copilul...".

În lumea aia viitoare, lumea de dincolo de zidurile astea, singurele animale vor fi cele de la zoo şi din filme. Orice nu e uman va fi doar o aromă de mîncare: pui, vită, porc, miel sau peşte.

Miss America îşi strînge burta în mîini şi spune:

— Dar trebuia să mănînc.

— Fără animale, spune Veriga Lipsă, n-o să mai existe oameni, nici umanitate.

Privind inelul de logodnă, cu diamantul baban al lui Lady Zdreanţă strălucindu-i pe deget, Mama Natură spune:

— Ce-ai zis de protestele alea cu bebeluşi... e aşa de groaznic, parc-ai fi Tovarăşa Lătrău.

A patra fantomă de aici.

— De acord, spune Sfîntul Fără-Maţe, uitîndu-se la Mama Natură. Bebeluşii sînt... minunaţi.

Mama Natură şi Sfîntul – încă-s episodul nostru romantic.

Apoi Veriga Lipsă ridică mîinile şi-şi scutură mînecile, să-i alunece pe braţe. Apăsîndu-şi tîmplele cu degetele arătătoare, zice:

— Atunci ea vorbeşte prin mine.

E mediumul Tovarăşei Lătrău. Şi, canalizînd spiritul domnului Whittier, spune că oamenii trebuie să accepte latura de animal sălbatic a naturii lor. Avem nevoie de o metodă prin care să ne consumăm reflexele de dă-sau-fugi. Tot ce-am acumulat în ultimele mii de generaţii. Cînd nu ne luăm în seamă nevoia de a răni şi de a fi răniţi, dacă o blocăm şi o lăsăm să se acumuleze, atunci apar războaiele. Ucigaşii în serie. Elevii care trag cu puşca în colegi.

— Deci spui că există războaie, întreabă Sfîntul Fără-Maţe, pentru că ne plictisim prea uşor?

Şi Veriga Lipsă spune:

— Există războaie pentru că nu recunoaştem că ne plictisim uşor.

Agentul Ciripel îl filmează pe Contele Calomniei, care-l înregistrează pe Veriga Lipsă, şi cu toţii căutăm cîte-un amănunt fizic semnificativ pe care să-l putem comunica într-o bună zi unui actor, pe un platou de filmare. Un detaliu care să ne facă versiunea asupra adevărului mai reală.

Vîrîndu-şi o mînă pe sub fuste, Miss America îşi roteşte ochii privind în gol spre covor. În timp ce degetele se agită sub fuste, respiraţia ei, ritmul pieptului ei înălţîndu-se şi căzînd, încetează.

Cînd îşi scoate mîna, degetele îi lucesc umezite de un lichid limpede. Nu de sînge. Îşi duce mîna la nas şi inspiră mirosul. Se încruntă, încreţindu-şi adînc pielea dintre ochii albaştri.

Săraca Directoare Tăgadă s-a oprit de mult din plîns. De atunci doar stă, privind-o pe Miss America. Urmărind-o prin încăperi. Aşteptînd.

— Ai o infecţie bacteriană, spune Veriga Lipsă, uitîndu-se la zgîrieturile de pe braţele ei. *Bartonella bacterium*, o infecţie a ganglionilor limfatici.

Şi tace atît cît oamenii să poată lua notiţe. Spune pe litere, B-A-R-T..., în timp ce Contele Calomniei scrie cu sîrg.

— Şi dacă nu greşesc, spune Veriga, adulmecînd în aer, tocmai ţi s-a rupt apa...

Domnişoara Hapciu tuşeşte în pumn, şi, în tăcere, scîrţîitul stiloului pe hîrtie e sonor ca un tunet.

Cînd Miss America îşi duce mîna umedă la nas, ochii Directoarei Tăgadă o urmăresc.

Fiecare dintre noi, camera din spatele camerei din spatele camerei.

Scuturîndu-şi părul de pe mîneci, fără să-şi ridice privirea, Veriga Lipsă spune:

— Denumirea populară e boala zgîrieturii de pisică.

— Am o migrenă, spune Miss America, ştergîndu-şi degetele umezite de şal. Ridicîndu-şi fustele în mîini, se apleacă în faţă din scaun. Îşi înfăşoară şalul în jurul gîtului zgîriat. Ridicîndu-se, porneşte înspre scări, spunînd:

— Mă duc la mine în cameră.

Şezutul de piele al scaunului e întunecat. Ud. Apă, nu sînge.

Miss America dispare puţin cîte puţin pe trepte, şi Directoarea Tăgadă abia acum se mişcă.

Cînd Miss America a dispărut, Directoarea Tăgadă o urmează în jos pe scări.

Şi restul privim şi luăm notiţe. Felul în care mîinile Directoarei ţin în pumni uniforma, o fustă lungă Clara Barton şi un şorţ cu o cruce roşie pe piept, o şepcuţă pliată de asistentă medicală prinsă în vîrful perucii. Degetele îi strîng fusta atît de tare încît se învineţesc.

Felul în care bărbia îi cade în piept şi ochii i se rotesc în sus, să vadă pe sub sprîncene. Buzele îi sînt atît de strînse încît colţurile fălcilor s-au umflat ca nişte mingi. Fără să scoată un sunet mai puternic decît stilourile noastre pe hîrtie, Directoarea Tăgadă porneşte după Miss America.

Restul aşteptăm ţipătul.

Ceva greu de înghiţit trebuie să se întîmple.

Ceva morbid trebuie să se întîmple.

Mitul Nostru – doar că drepturile se împart la cu unul mai puţin.

Agentul Ciripel cade pleaşcă la podea, întins pe o parte, răsuflînd greu, cu faţa strălucind de transpiraţie. Caftanul lasă să se vadă dedesubt şalvarii de harem. Peruca îi e trasă jos pe cap, să-i ţină de cald.

— Ca să-ţi testezi propria teorie, îi spune el Verigăi Lipsă, tu pe cine-ai omorît de eşti aici?

Evoluţie

Un poem despre Veriga Lipsă

— Ce-ai să faci azi? întreabă Veriga Lipsă. Cum ai
să justifici?
Muntele de animale moarte şi strămoşi pe care
stai.

Veriga Lipsă pe scenă, ochii lui holbaţi, ochi galbeni,
adînciţi în umbra arcadelor.
Ochii şi nasul i se grămădesc în luminiş, în
micul spaţiu liber
dintre părul stufos de pe frunte şi barba ca
o pădure.
Mîinile îi atîrnă pînă prea aproape de genunchi,
Falangele acoperite cu păr negru şi creţ.

Pe scenă, în locul luminii unui reflector, o secvenţă de film:
Peliculă de şaisprezece milimetri cu un monstru
acoperit de
blană roşie,
înalt cît un om călare, cu un creştet
ţuguiat,
fugind de aparatul de filmat.
O zi însorită pe malul rîului, cu un fundal de pini.
Monstrul ăsta din documentar suprapus peste Veriga
Lipsă,
Monstrul îşi leagănă ţîţele păroase, roşii,
şi îşi întoarce capul să privească în urmă.

Pe scenă, Veriga Lipsă spune:
— Fiecare respiraţie a ta se
datorează morţii cuiva.
Ceva sau cineva a trăit şi-a murit ca tu să ai
viaţa asta.

Muntele de morţi te ridică la lumină.
Veriga Lipsă spune:
— Eforturile şi energia şi
elanul vieţii lor...
Cum vor ajunge la tine?
Cum te vei bucura de darul lor?
Pantofii de piele şi puiul fript şi soldaţii morţi sînt
o tragedie doar
dacă le iroseşti darul
stînd la televizor. Sau blocat în trafic. Sau
prins într-un aeroport.

— Cum vei arăta toate făpturile din istorie? spune
Veriga Lipsă.
Cum vei arăta că naşterea şi lucrul şi moartea lor n-au fost
în zadar?

Teză de doctorat

O poveste de Veriga Lipsă

Şi nici măcar nu-i o întîlnire pe bune.

Sigur, o bere la tavernă cu o fată drăguţică. O partidă de biliard. Muzică la tonomat. Doi hamburgeri cu ouă prăjite şi cartofi pai. Mîncare de întîlnire.

E prea curînd după moartea Lisei, însă mă simt bine. Mai ies şi eu.

Şi totuşi, fata asta nouă nu-şi întoarce privirea de la mine. Nici măcar spre partida de fotbal de la televizorul de deasupra barului. Greşeşte toate loviturile cu tacul pentru că nici nu-şi poate ţine ochii pe bila albă. Ochii ei parc-ar scrie după dictare. Ar stenografia. Ar face poze.

— Ai auzit de fetiţa aia care a fost omorîtă? zice. Nu era din rezervaţie? Zice: Ai cunoscut-o?

Pereţii din lemn de cedru negeluit au strîns ani de fum de ţigară. Pe jos rumeguşul e gros ca să absoarbă scuipatul amestecat cu tutun. Beculeţe de Crăciun se întind încoace şi încolo pe tavanul negru. Roşii, albastre şi galbene. Verzi şi portocalii. Unele clipesc. E genul de bar în care nu-ţi pasă că-ţi aduci cîinele sau pistolul.

Şi totuşi, în ciuda aparenţelor, e mai degrabă un interviu decît o întîlnire.

Chiar şi cînd fata face o afirmaţie, îi iese tot ca o întrebare:

— Ştiai, zice, că Sfîntul Andrei şi Sfîntul Bartolomeu au încercat să convertească un uriaş cu cap de cîine? Nici măcar nu încearcă să-şi fixeze tacul pentru următoarea lovitură, în timp ce zice: Scriitorii catolici timpurii au descris uriaşul ca fiind înalt de doisprezece picioare, cu o faţă de cîine, coamă de leu, şi dinţi ca nişte colţi de mistreţ sălbatic.

Ratează, desigur, dar nu se lasă. Tot bla bla bla.

— Ai auzit de expresia italienească *lupa manera*? zice ea.

Aplecată peste masă, dă în bară şi cu lovitura următoare, una uşoară, bila doi aliniată fix pentru gaura din colţ. În timp ce zice:

— Ai auzit de familia Gandillon din Franţa? Zice: În 1584 au fost toţi arşi pe rug...

Fata asta, Mandy Nuştiucum, se-nvîrte prin campus în ultimele două luni, poate de prin vacanţa de Crăciun. În fuste scurte şi cizme cu tocuri ascuţite ca un vîrf de creion. Nu-s haine pe care o fată şi le-ar putea cumpăra de pe-aici. La început freacă menta pe la catedra de antropologie. E asistenta profului la cursul de „Popoarele lumii, o introducere", şi de-atunci începe să se tot holbeze la mine. Apoi freacă menta pe la catedra de engleză, întreabă de programele de pregătire pentru drept. E p-acolo în fiecare zi. Mă salută în fiecare zi. Dar tot spionînd. Ochii ei parcă fac poze. Parcă iau notiţe.

Parc-ar fi Mandy Nuştiucum, agent secret.

Ne chiorîm unul la celălalt tot trimestrul de iarnă, şi săptămîna asta zice:

— Nu vrei să mîncăm undeva?

Cică plăteşte ea. Dar cu tot cu hamburgeri, beculeţe de Crăciun şi bere, asta nu-i întîlnire.

Acuma, dînd aiurea-n bila şase, zice:

— Sînt mai bună antropoloagă decît jucătoare de biliard. Dîndu-şi tacul cu cretă, zice: Cunoşti cuvîntul *varulf*? Dar Gil Trudeau ştii cine-a fost? A fost călăuza generalului Lafayette în timpul revoluţiei americane? Tot frecînd cubuleţul albastru de cretă pe vîrful tacului, Mandy Nuştiucum zice: Ai auzit de expresia franţuzească *loup-garou*?

Ochii ei mă inspectează tot timpul. Mă cîntăresc. Caută un răspuns. O reacţie.

Antropoloaga din ea vrea să ne întîlnim, să ieşim împreună. S-a mutat aici de la New York, atîta drum doar ca să întîlnească bărbaţi din rezervaţia Chewlah. Da, e o chestie rasistă, zice.

— Da' rasistă în sensul *bun*. Pur şi simplu găsesc bărbaţii chewlah irezistibili...

Cînd sîntem la hamburgeri, Mandy Nuştiucum se apleacă înainte, cu coatele pe masă, îşi sprijină bărbia într-o mînă, cu degetele celeilalte urmăreşte un desen invizibil pe masă. Zice că toţi tipii din tribul chewlah seamănă între ei.

— Bărbaţii chewlah au toţi o sculă mare şi coaie pe faţă, zice.

Vrea să spună că bărbaţii chewlah au bărbia pătrată şi cam prea ieşită în afară. Au bărbia crestată atît de adînc încît parc-ar fi două coaie în scrot. Bărbaţii chewlah trebuie să se bărbierească tot timpul, chiar şi imediat după ce se bărbieresc.

Umbra aia pe care o au tot timpul pe obraz, Mandy Nuştiucum o numeşte „barbă de cinci minute".

Bărbaţii din rezervaţia chewlah au o singură sprînceană, un tufiş încîlcit şi negru, de parc-ar avea păr pubian deasupra nasului, pe frunte, şi care se întinde aproape pînă la urechi.

Între smocul ăsta de cîrlionţi negri şi săculeţul aspru al bărbiei se întinde faimosul nas chewlah. Un tub umflat şi lung, turtit în mijlocul feţei. Un nas atît de gros şi pe jumătate întărit, încît vîrful lat le ascunde gura. Nasul chewlah atîrnă atît de jos încît se suprapune puţintel peste scrotul din bărbie.

— Sprîncenele astea le ascund feţele, zice Mandy. Nasul le ascunde bărbia.

Cînd te întîlneşti cu un chewlah, la început nu vezi decît păr pubian, o sculă atîrnînd pe jumătate întărită şi cele două coaie atîrnînd chiar în spatele ei.

— Ca Nicolas Cage, zice ea, da' mai mult. Ca o pulă şi nişte coaie. Mănîncă un cartof pai şi zice: Aşa-ţi dai seama dacă un tip arată bine.

Masa e zgrunţuroasă de la sarea pe care a vărsat-o peste cartofi. Plăteşte totul cu un card American Express de-o culoare pe care barmanul n-a mai văzut-o. Titaniu sau uraniu.

Teza a adus-o aici. Nu poţi răbda prea mult să-ţi construieşti o ipoteză ca a ei în Manhattan, printre toţi absolvenţi ăia de antropologie care chicotesc pe la spate, nu poţi tolera aşa ceva prea mult timp pînă cînd conducătorul de lucrare începe să te sfătuiască să faci nişte cercetare pe teren. În domeniul ei, criptozoologia. Studiul animalelor dispărute sau legendare, precum Yeti, monstrul din Loch Ness, vampirii, Puma din Surrey, Omul Molie, Diavolul din Jersey. Animale care s-ar putea sau nu să existe. A fost ideea îndrumătorului ei să vină aici, să viziteze rezervaţia chewlah, să studieze cultura şi să facă o încălzire de legistă. Să-şi dezvolte ideea pentru teză.

Caută o reacţie, o confirmare, cu ochii jucînd în sus şi-n jos.

— Dumnezeule, zice, cu limba scoasă, prefăcîndu-se în glumă că vomează, chestia asta mă face să par una care vrea să fie Margaret Mead[1]?

La început planul ei era să *locuiască* în rezervaţia chewlah. Să închirieze o casă, sau aşa ceva. Părinţii ei sînt ambii doctori şi vor ca ea să-şi urmeze visul, nu să ajungă ca ei, indiferent cît ar costa. Chiar şi cînd vorbeşte

---

1. Margaret Mead (1901-1978), cunoscută antropoloagă americană. A studiat culturi din Samoa, Noua Guinee, triburi de indieni. Printre lucrările ei cele mai cunoscute se numără „Sex şi temperament în trei culturi primitive", „Continuităţi în evoluţia culturală", „Cultură şi angajare" etc.

despre sine, Mandy Nuştiucum pune întrebări. Povestind despre ai ei, zice:

— De ce nu-şi schimbă cariera? Jalnic, nu-i aşa?

Fiecare propoziţie se termină cu un semn de întrebare.

Ochii ei albaştri sau cenuşii, apoi argintii, mă urmăresc mereu. Muşcă din hamburger, deşi trebuie să se fi răcit. De parc-ai mînca o mortăciune...

Zice:

— Fata aia care-a murit... Apoi: Ce crezi că s-a întîmplat?

Teza ei e despre cum aceleaşi misterioase creaturi uriaşe se întîlnesc în toate regiunile lumii. Uriaşii ăştia sînt numiţi Seeahtik în Munţii Cascadei de lîngă Seattle. Li se spune Alma în Europa. Yeti în Asia. În California îi cheamă Oh-mah-ah. În Canada, Sasquatch. În Scoţia, Fear Liath More, faimoşii „Oameni cenuşii" care hălăduiesc pe muntele Ben Macdhui. În Tibet, uriaşilor li se spune Metoh-kangmi, sau Abominabilii Oameni ai Zăpezii.

Toate astea sînt doar nume diferite pentru uriaşii păroşi care cutreieră pădurile, munţii, uneori zăriţi de către excursionişti sau muncitori forestieri, uneori fotografiaţi, dar niciodată prinşi.

E un fenomen care se întîlneşte în mai multe culturi, zice:

— Urăsc termenul generic: Yeti, zice.

Toate legendele astea s-au format separat unele de altele, dar toate descriu monştri imenşi, păroşi, care put de-ţi mută nasul. Monştrii ăştia se feresc de om, dar dacă sînt provocaţi, atacă. Într-o relatare din 1924, un grup de mineri din Pacific Northwest au tras cu puştile înspre ceea ce credeau că-i o gorilă. În aceeaşi noapte, baraca lor de pe muntele Sf. Elena a fost atacată cu pietre de un grup de uriaşi păroşi. În 1967, un tăietor de lemne din Oregon a văzut un alt uriaş lăţos ridicînd stînci de peste o tonă de pe solul îngheţat şi mîncînd marmotele care hibernau dedesubt.

Dovada cea mai serioasă împotriva existenţei monştrilor e că nici unul n-a fost capturat vreodată. Nici unul n-a fost găsit mort. Cu toţi vînătorii care bat astăzi coclaurii pe motociclete, ar trebui ca vreunul să împuşte un Yeti.

Barmanul vine la masă, întreabă dacă mai vrem un rînd. Şi Mandy Nuştiucum tace dintr-odată, de parc-ar vorbi despre un mare secret. Şi zice, în timp ce barmanul aşteaptă în picioare:

— Pe datorie.

Cînd ăla se îndepărtează, Mandy zice:

— Ştii cuvîntul galez *gerulfos*? Zice: Îmi dai voie? Răsucindu-se într-o parte, îşi vîră mîinile în poşeta aşezată lîngă ea, scoate un caiet prins cu elastic. Notiţele mele, zice, şi scoate elasticul, răsucindu-şi-l pe mînă. Ai auzit de rasa căreia vechii greci îi spuneau *cynocephali*? zice. Citeşte din caietul deschis. Dar de *vurvolak* ai auzit? De *aswang*? De *cadejo*?

Asta-i cealaltă jumătate a obsesiei ei.

— Toate numele astea, zice, înţepînd pagina cu degetul, oameni din toată lumea cred în ele, de mii de ani.

Fiecare limbă din lume are un cuvînt pentru vîrcolaci. Oamenilor din toate culturile le e frică de ei.

În Haiti, zice, femeilor însărcinate le e atît de teamă că un vîrcolac le va mînca nou-născutul, încît beau cafea amară amestecată cu benzină. Se îmbăiază într-un terci de usturoi, nucşoară, praz, şi cafea. Ca să amestece sîngele pruncului şi să-l facă mai puţin apetisant pentru vîrcolacii din zonă.

Aici intervine teza ei.

Bigfoot şi vîrcolacii, zice ea, sînt acelaşi fenomen. Ştiinţa n-a găsit niciodată un Yeti mort pentru că se preschimbă. Monştrii ăştia sînt de fapt oameni. Se transformă doar pentru cîteva ore sau zile pe an. Le creşte părul. Devin *berserk*, cum spuneau danezii. Se umflă, devin uriaşi, şi au nevoie de spaţiu ca să colinde. În păduri şi pe munţi.

Zice:

— Cam ca ciclul menstrual. Zice: Chiar şi masculii au cicluri dintr-astea. Elefanţii masculi trec prin ciclul *must* tot la şase luni. Duhnesc a testosteron. Urechile şi organele genitale îşi schimbă forma, şi-s foarte nervoşi.

Somonii, zice ea, cînd urcă în amonte să-şi depună icrele, îşi schimbă înfăţişarea atît de mult, li se deformează falca, se schimbă şi culoarea, încît cu greu i-ai recunoaşte drept aceeaşi specie. Sau greierii care devin lăcuste. În cazul lor, întregul corp îşi schimbă forma şi mărimea.

— Conform teoriei mele, zice, gena Yeti e legată fie de hipertricoză, fie provine de la umanoidul *Gigantopithecus*, despre care se crede că a dispărut acum o jumătate de milion de ani.

Domnişoara asta Nuştiucum îi dă înainte bla bla bla.

Bărbaţii au ascultat tîmpenii şi mai mari, încercînd să pună mîna pe-o bucăţică.

Primul termen complicat pe care l-a rostit, hipertricoză, e o afecţiune genetică în care-ţi creşte păr din toţi porii şi-ajungi panaramă la circ. Al doilea termen, *Gigantopithecus*, era un strămoş de-al omului înalt de patru metri, descoperit în 1934 de un doctor pe nume Koenigwald care studia fosila unui singur dinte uriaş.

Bătînd cu degetul în caietul deschis, Mandy Nuştiucum zice:

— Îţi dai seama de ce urmele – şi bate cu degetul – fotografiate de Eric Shipton pe muntele Everest în 1951 – şi iar bate – arată exact ca urmele fotografiate pe Ben Macdhui din Scoţia – şi bate cu degetul – şi exact ca urmele găsite de Bob Gimlin în nordul Californiei în 1967?

Pentru că toţi monştrii părăşi din lume sînt înrudiţi.

Teoria ei e că există grupuri izolate de oameni purtători ai genei care-i transformă în monştri, ca parte a ciclului lor de reproducere. Grupurile sînt izolate, locuiesc singure în regiuni sălbatice, fiindcă nimeni nu vrea să se tranforme într-o fiară lăţoasă, uriaşă, în centrul Chicago-ului, de pildă. Sau la Disneyland.

— Sau, zice, în avionul ăla British Airways, la jumătatea zborului dintre Seattle şi Londra...

Se referă la un zbor de luna trecută. Avionul s-a prăbuşit undeva aproape de Polul Nord. În ultima transmisiune, pilotul spune că e cineva care rupe în bucăţi uşa carlingii. Uşa de oţel ranforsat, antiglonţ, rezistentă la explozii. Pe înregistrarea din cutia neagră, se aud urlete, mîrîituri, şi vocea pilotului ţipînd „Ce-i asta? Ce se întîmplă? Ce eşti tu?...".

Autoritatea Aviatică Federală afirmă că n-a fost posibil să se introducă arme, cuţite sau bombe la bordul avionului.

Biroul Naţional de Securitate afirmă că prăbuşirea a fost cauzată cel mai probabil de un singur terorist, dopat cu mari cantităţi din vreun nou drog. Care i-a dat o forţă supraomenească.

Printre pasagerii morţi, spune Mandy Nuştiucum, era o fetiţă de treisprezece ani din rezervaţia chewlah.

— Fetiţa mergea – şi răsfoieşte prin notiţe – în Scoţia.

Teoria ei e că tribul chewlah o trimisese în străinătate înainte să ajungă la pubertate. Ca să poată întîlni şi probabil să se mărite cu cineva din comunitatea Ben Macdhui. Unde, spune tradiţia, uriaşi cu blană cenuşie hălăduiesc pe pantele muntelui, la peste o mie trei sute de metri altitudine.

Mandy Nuştiucum e plină de teorii. Biblioteca publică din New York deţine una dintre cele mai mari colecţii de volume despre ştiinţele oculte, zice ea, pentru că odinioară era condusă de un grup de vrăjitoare.

Mandy Nuştiucum zică că populaţia amish are registre cu toate comunităţile lor de pe pămînt. Un inventar al tuturor membrilor bisericii lor. Astfel încît, atunci cînd călătoresc sau emigrează, să fie, să locuiască, să se împerecheze mereu cu de-ai lor.

— Nu-i chiar aşa de neînchipuit ca populaţiile de Yeti să aibă şi ei asemenea registre, zice Mandy.

Căutătorii n-au găsit niciodată un Yeti mort pentru că transformarea e doar temporară. Şi tot de aceea, ideea de vîrcolac apare în toate culturile, în toată istoria omenirii.

Singura înregistrare pe peliculă a fost făcută de un bărbat pe nume Roger Patterson în 1967, şi înfăţişează o creatură bipedă, umblînd dreaptă, acoperită cu blană... o femelă cu sîni şi fese enorme, şi un cap ţuguiat. Faţa şi sînii şi fundul, toate acoperite cu un păr lăţos roşcat-maroniu.

Filmul de cîteva minute, pe care unii îl numesc o farsă, iar alţii o dovadă de netăgăduit, se prea poate s-o fi surprins pe mătuşica Tilly Yeti în ciclul ei de transformare. Rătăcind prin păduri, mîncînd fragi şi insecte, încercînd să stea departe de oameni pînă-i trece.

— Săraca femeie, zice Mandy. Închipuie-ţi un film pe care-l văd milioane de oameni, cu tine gol puşcă, cînd îţi stă părul mai aiurea?

Probabil că familia femeii, de cîte ori e dat filmul la televizor, o cheamă în camera de zi şi o tachinează.

— Ceea ce lumii i se pare un monstru, zice Mandy, e doar un film de familie pentru tribul chewlah.

Şi aşteaptă puţin, poate o reacţie. Un rîset sau un oftat. Un tremur nervos.

Despre fata din avion, zice Mandy, închipuie-ţi cum s-o fi simţit. Îşi mănîncă porţia micuţă, dar tot îi e foame. Mai foame decît i-a fost vreodată. Îi cere stewardesei nişte snackuri, resturi, orice. Apoi îşi dă seama ce are să se întîmple. Pînă acum doar a auzit poveşti despre mami şi tati care pleacă în excursie în pădure timp de cîteva zile, unde mănîncă sconcşi, căprioare, somon, tot ce reuşesc să prindă. O iau razna cîteva nopţi şi se întorc acasă extenuaţi şi, poate, mami e însărcinată. Închipuie-ţi-o pe fetiţă încercînd să se ascundă în toaleta avionului, care e încuiată. Ocupată. Stă acolo pe culoar, în faţa uşii şi i se face tot mai foame. Cînd uşa se deschide în cele din urmă, omul care iese îi spune „Scuze", dar e prea tîrziu. Fiinţa din faţa uşii nu mai e umană. E doar foame. Îl împinge

înapoi în toaletă şi se închide acolo cu el. Înainte ca bărbatul să poată urla, făptura care a fost o fetiţă de treisprezece ani îl muşcă de trahee şi i-o smulge.

Mănîncă şi nu se mai opreşte. Îi sfîşie hainele, cum ai decoji o portocală, să mai înfulece din carnea lui suculentă.

În timp ce pasagerii adorm în cabină, fata mănîncă încontinuu. Mănîncă şi creşte. Şi apoi poate că o stewardesă vede sîngele lipicios revărsat pe sub uşa încuiată. Poate că stewardesa bate la uşă şi întreabă dacă totul e în regulă. Sau poate că fata chewlah înfulecă şi înfulecă şi tot îi e foame.

Fiinţa care iese pe uşă scăldată în sînge, nici vorbă să se fi săturat. Fiinţa care dă buzna în cabina întunecată a avionului, smulgînd cu mîna umeri şi feţe, umblă pe culoar aşa cum ai umbla în lungul unui bufet, ciugulind, ronţăind. Avionul aglomerat trebuie să fi părut ochilor ei înfometaţi şi galbeni o cutie în formă de inimă, cu bomboane de ciocolată.

Un bufet suedez zburător, din care te serveşti singur cu căpăţîni de om, şi mănînci cît poţi.

În ultima transmisiune radio, înainte ca uşa carlingii să fie făcută ţăndări, căpitanul a strigat: „Ajutor, ajutor. Cineva-mi mănîncă echipajul...".

Mandy Nuştiucum se opreşte aici, cu ochii rotunzi ca nişte cercuri, apăsîndu-şi cu o mînă pieptul care-i palpită, şi-şi trage răsuflarea. Răsuflarea-i miroase a bere.

Uşa barului se deschide şi intră un grup de bărbaţi îmbrăcaţi cu toţii în portocaliu. Tricourile. Vestele. Jachetele. Parcă-s o echipă sportivă, dar de fapt sînt muncitori la reparatul şoselei. Pe televizorul de deasupra barului e o reclamă la înrolarea în marină.

— Îţi închipui? zice Mandy.

Ce-o să se întîmple dacă ea demonstrează că toate astea sînt adevărate? Dacă doar apartenenţa la o rasă te face o armă de distrugere în masă? Oare guvernul îi va obliga pe toţi purtătorii genei să ia medicamente care s-o suprime?

Naţiunile Unite îi vor pune pe toţi în carantină? În lagăre? Sau le vor fi implantate radio-emiţătoare, aşa cum fac pădurarii cu urşii periculoşi pentru a-i urmări?

— E doar o chestiune de timp, zice, nu crezi, pînă cînd o să apară FBI-ul să facă investigaţii în rezervaţie?

În prima săptămînă, Mandy s-a dus cu maşina la rezervaţie şi a încercat să discute cu oamenii. Plănuia să închirieze o locuinţă şi să le observe viaţa de zi cu zi. Să facă o baie de cultură chewlah, să vadă cum îşi cîştigau oamenii existenţa. Să culeagă legendele şi istoria lor orală. S-a dus acolo înarmată cu un reportofon şi casete însumînd cinci sute de ore. Şi nimeni n-a vrut să stea de vorbă cu ea. Nu venise nici de-o oră, cînd şeriful i-a spus că exista un consemn pe timp de noapte, şi că trebuia să iasă din rezervaţie pînă la apusul soarelui. Şi la cît e de lung drumul, i-a spus el, ar fi mai bine să pornească imediat.

I-au dat un şut în fund.

— Chestia e, zice Mandy Nuştiucum, că aş fi putut să împiedic tot ce s-a întîmplat.

Furia înfometată a fetiţei. Prăbuşirea avionului. Sosirea FBI-ului peste doar cîteva zile. Apoi lagărele de concentrare. Purificarea etnică.

De atunci se tot învîrte pe la colegiul local, încercînd să agaţe un bărbat chewlah. Pune întrebări şi aşteaptă. Dar nu aşteaptă răspuns. Aşteaptă aplauze. Aşteaptă să aibă dreptate.

Cuvîntul pe care l-a spus mai înainte, *varulf*, înseamnă vîrcolac în suedeză. *Loup-garou* e în franceză. Tipul ăla, Gil Trudeau, călăuza generalului Lafayette, e primul vîrcolac menţionat în istoria americană.

— Spune-mi că am dreptate, zice, şi o să încerc să vă ajut.

Dacă vin cei de la FBI, zice, povestea n-o să iasă niciodată la lumină. Toţi oamenii suspecţi că ar purta gena o să dispară, luaţi în custodie de autorităţi. Pentru binele public. Sau se va întîmpla un accident oficial care va rezolva problema. Nu genocid, cel puţin nu oficial. Dar

există motive întemeiate pentru care guvernul a fost atît de necruțător cu unele triburi, distrugîndu-le cu pături infectate cu virusul variolei, sau închizîndu-i în rezervații îndepărtate. Desigur, nu toate triburile purtau gena Yeti, dar cu un secol în urmă, cum să-i identifici pe cei cu potențial de risc?

— Spune-mi că am dreptate, spune Mandy Nuștiucum, și te pot băga la TV în programul matinal de astăzi.

Poate chiar în segmentul A...

O să dea în vileag povestea. O să creeze un val de simpatie publică. Poate o să-i implice și pe cei de la Amnesty International. Asta ar putea fi următoarea mare bătălie pentru drepturile omului. Una globală. A identificat deja celelalte comunități, triburi, grupuri din lume care e cel mai probabil să poarte teoretica genă a monstrului. Răsuflarea ei duhnind a bere spune „monstru" destul de tare ca muncitorii portocalii să se uite încoace.

Are tipi din toată lumea cu care ar putea flirta. Chiar dacă întîlnirea asta e un eșec, o să găsească ea pe cineva care-o să-i spună ce vrea să audă.

Că vîrcolacii și Yeti există. Și că-s unul și același lucru.

Bărbații au ascultat tîmpenii și mai mari, încercînd să pună mîna pe o bucățică.

Chiar și bărbații chewlah cu sculele pe față.

Chiar și eu. Dar îi spun:

— Pe fetița aia de treisprezece ani o chema Lisa. Îi spun: Era surioara mea.

— *Nu* exclud, zice Mandy Nuștiucum, posibilitatea sexului oral...

Oricine ar fi un prost să n-o ducă acasă, în rezervație. Poate s-o prezinte familiei. Toată tărășenia.

Și, ridicîndu-mă, îi spun:

— Poți vedea rezervația – astă-seară – dar înainte trebuie să dau un telefon.

18

La Miss America în cabină, între pereţii de ciment gri cu ţevi neacoperite, îngenuncheată lîngă pat, doamna Clark spune că a avea un copil nu-i întotdeauna visul pe care ţi l-ai închipuit.

Noi, ceilalţi, spionăm din coridor. Ne e tuturor teamă să nu ratăm vreun eveniment crucial şi să trebuiască să credem pe altcineva pe cuvînt.

Miss America e încovrigată pe pat, pe o parte, cu faţa înspre peretele gri, şi n-are nici o replică în scena asta.

Şi, îngenuncheată lîngă ea, cu sînii ei imenşi şi secaţi aşezaţi pe marginea patului, doamna Clark spune:

— Îţi aminteşti de fiica mea, Cassandra?

Fata care s-a uitat în Cutia Coşmarurilor.

Care şi-a tăiat genele şi apoi a dispărut.

— Cînd a dispărut, am observat prima oară anunţul domnului Whittier.

Vîrîtă într-o carte, în dormitorul părăsit, era o foaie de hîrtie pe care Cassandra scrisese: „Tabără pentru scriitori. Abandonaţi-vă viaţa timp de trei luni".

Doamna Clark spune:

— *Ştiu* că domnul Whittier a mai făcut asta în trecut.

Şi Cassandra a fost aici – prizonieră în locul ăsta – ultima dată cînd s-a întîmplat.

Copiii, zice ea. Cît sînt mici, cred orice le-ai spune despre lume. Ca mamă, tu eşti alamanahul *Lumea* şi enciclopedia şi dicţionarul şi Biblia, toate laolaltă. Dar după ce trec de o anume vîrstă, ca prin farmec, e exact opusul. După aia, eşti fie mincinoasă, fie proastă, fie rea.

Cum scriem cu toţii de zor, aproape nu se mai aude nimic de zgomotul stilourilor pe hîrtie. Scriem cu toţii: *fie mincinoasă, fie proastă.*

Din reportofonul Contelui Calomniei auzim „...fie rea".

Tot ce ştie într-adevăr doamna Clark e că, la trei luni după dispariţia Cassandrei, au găsit-o. Poliţia a găsit-o.

Îngenuncheată lîngă pat, doamna Clark spune:

— Am fost de acord să-l ajut pe Whittier pentru că am vrut să ştiu ce i s-a întîmplat copilului meu... Doamna Clark spune: Am vrut să ştiu, şi ea n-a vrut să-mi spună...

Cap de afiş

O poveste de doamna Clark

La trei luni după ce a dispărut, Cassandra Clark s-a întors. Un navetist de dimineaţă care venea spre oraş pe autostradă a văzut o fată aproape goală, şchiopătînd pe pietrişul de lîngă banda de urgenţă. Părea să poarte o cîrpă neagră în jurul şoldurilor, mănuşi şi pantofi negri. Avea un soi de baveţică sau o eşarfă neagră legată în jurul gîtului care îi acoperea pieptul. Pînă cînd şoferul a reuşit să întoarcă maşina şi să sune la poliţie, se făcuse destulă lumină ca să vadă că fata era de fapt goală puşcă.

Pantofii şi mănuşile, cîrpa şi baveta erau de fapt sînge uscat, gros, pe care roiau muşte negre, zumzăitoare. Muştele se plimbau pe ea formînd un strat gros ca o blană.

Capul fetei era jupuit şi plin de răni. Smocuri de păr zdrenţuit se iţeau din spatele urechilor şi în creştet.

Şchiopăta pentru că ultimele două degete ale piciorului drept fuseseră amputate.

Medicii de la urgenţă au spălat cu alcool baveta aia, stratul de sînge de pe piept, blana de muşte, şi au descoperit un joc de X şi 0 scrijelit în pielea de deasupra sînilor. Cîştigase jucătorul cu X.

Cînd i-au curăţat mîinile, au văzut că lipseau ambele degete mici. Unghiile de la celelalte degete fuseseră smulse, lăsînd vîrfurile umflate şi vinete.

Sub sîngele uscat, pielea ei era alb-albăstrie. Toată faţa îi era compusă doar din proeminenţele osoase ale bărbiei şi pometilor, şi de creasta nasului. La tîmple şi deasupra maxilarelor, pielea se afunda în găuri umbrite.

În separeul de perdele de la urgenţă, doamna Clark s-a aplecat peste barele cromate ale patului Cassandrei şi-a spus:

— Puiule, o, puiule drag... cine ţi-a făcut asta?

Cassandra a rîs şi s-a uitat la acele înfipte în braţe, la tuburile transparente de plastic vîrîte în venele ei, şi-a spus:

— Doctorii.

Nu, a spus doamna Clark, cine îi tăiase degetele?

Şi Cassandra şi-a privit mama şi i-a spus:

— Crezi că aş lăsa pe *altcineva* să-mi facă aşa ceva? S-a oprit din rîs şi-a zis: Eu mi-am făcut asta.

Şi atunci a fost ultima oară cînd Cassandra a rîs.

Poliţiştii, spune doamna Clark, au găsit probe. Au găsit aşchii de lemn, subţiri ca nişte ace, înfipte în pereţii vaginului ei. Şi în anus. Legiştii au scos cioburi din tăieturile de pe piept şi braţe. Doamna Clark i-a spus fiicei sale că tăcerea nici nu intra în discuţie.

Trebuia să ştie toate amănuntele pe care Cassandra şi le amintea.

Poliţiştii au spus că oricine era făptaşul, avea să răpească o altă victimă. Dacă ea nu-şi înfrunta teama şi nu-i ajuta, atacatorul ei n-avea să fie găsit niciodată.

În pat, scăldată în lumina care intra pe fereastră, Cassandra stătea sprijinită în perne şi se uita la păsările care se avîntau încoace şi-ncolo în cerul albastru.

Cu degetele înfăşurate în mari feşe albe, cu pieptul căptuşit de bandaje, mîna în care ţinea creionul a desenat doar păsări, zburînd încoace şi-ncolo. Pe un bloc de desen sprijinit de genunchi.

Doamna Clark a spus:

— Cassandra, scumpo? Trebuie să le spui tot domnilor de la poliţie.

Dacă era util, un hipnotizator putea să vină la spital. Asistenţii sociali o să aducă păpuşi *cu anatomie detaliată* pentru a fi folosite la interviu.

Şi Cassandra se uita după păsări. Făcea schiţe.

Doamna Clark a spus „Cassandra?" şi şi-a aşezat mîna pe una din mîinile ei bandajate.

Şi Cassandra şi-a privit mama şi a spus:

— N-o să se mai întîmple. Întorcîndu-şi din nou privirea spre păsări, a spus: Cel puţin nu mie... A spus: Am fost propria mea victimă.

Afară, în parcare, ştiriştii de la televiziuni se pregăteau să transmită prin satelit, fiecare dubiţă îşi alinia antena de pe acoperiş. Gata de pasa primită de la moderatorul din studiou. Reporteriţa de teren ţinea microfonul în mînă şi-şi vîra UFI în ureche.

Timp de trei luni, oamenii din oraş lipiseră afişe pe stîlpii de telefon. Fiecare afiş cu poza Cassandrei Clark în uniforma ei de majoretă, zîmbind şi scuturîndu-şi părul blond. Timp de trei luni, poliţiştii îi interogaseră pe elevii de la liceu. Pe angajaţii de la autogară, de la gară, de la aeroport. Radioul şi televiziunea locală au dat pe post anunţuri gratuite, în care o descriau ca avînd 55 de kilograme, un metru şaizeci şi cinci, ochi verzi, păr lung pînă la umeri.

Cîinii salvamontului îi amuşinaseră fusta de majoretă şi urmăriseră mirosul pînă pe banca unei staţii de autobuz.

Jandarmii în bărci cu motor dragaseră fiecare iaz şi lac şi rîu pe o distanţă de o zi de mers cu maşina.

Paranormali au sunat la poliţie să spună că fata era în siguranţă. Ba că fugise şi se măritase. Ba că era moartă şi-ngropată. Ba că fusese vîndută ca sclavă, scoasă din ţară şi dusă în haremul unui magnat al petrolului. Ba că-şi schimbase sexul şi că în curînd avea să se întoarcă acasă băiat. Ba că era prizonieră într-un palat, sau într-un fel de castel, împreună cu un grup de necunoscuţi, şi că toţi se mutilau. Paranormalul ăsta din urmă a scris trei cuvinte pe o foaie de hîrtie şi le-a trimis doamnei Clark. În interiorul hîrtiei împăturite, cele trei cuvinte tremurate erau:

Tabără de scriitori

După trei luni, toate panglicile galbene pe care oamenii şi le legaseră de antenele maşinilor se decoloraseră pînă la alb. Steaguri de capitulare.

Nimeni nu le-a dat prea mare importanţă paranormalilor, erau atîţia.

La fiecare necunoscută găsită de poliţişti, arsă, putrezită sau mutilată pînă la a nu mai putea fi identificată, doamna Clark îşi ţinea respiraţia pînă cînd dantura sau testele ADN arătau că nu era Cassandra.

În a treia lună, Cassandra Clark zîmbea şi-şi scutura părul pe faţa laterală a cutiilor de lapte. De-acuma întîlnirile de rugăciune la lumina lumînărilor încetaseră. Fondul pentru recompensă de la filiala locală a unei bănci era singurul aspect al cazului care mai stîrnea interesul.

Apoi – minune – apare goală, şchiopătînd pe marginea autostrăzii.

În patul ei de spital, pielea îi părea violetă de la vînătăi. Avea capul ras. Pe brăţara de plastic de la încheietură scria: C. Clark.

Doctorul legist a luat mostre, căutînd celule peniene – care, a spus el, sînt alungite, spre deosebire de celulele vaginale rotunde. I-au luat mostre, căutînd spermă. Echipa de detectivi i-a aspirat scalpul şi mîinile şi picioarele căutînd celule străine. Au găsit fibre de catifea albastră, mătase roşie, mohair negru. I-au badijonat interiorul gurii şi au cultivat ADN-ul în vase petri.

Consilierii de la poliţie au venit şi-au stat pe marginea patului, spunînd cît era de important ca ea să-şi verse suferinţa vorbind. Să-şi spună amarul.

Echipele de radio şi televiziune, reporterii de la ştiri sau de la ziare au stat în parcare, transmiţîndu-şi reportajele pe fundalul ferestrei de la camera ei. Unii s-au dat în spate să filmeze alte echipe care filmau alte echipe care îi filmau fereastra. Să arate ce circ devenise toată tărăşenia, de parcă ăla era adevărul ultim.

Cînd sora îi aducea somnifere, Cassandra scutura din cap, nu. Adormea de cum închidea ochii.

După ce Cassandra n-a vrut să vorbească, poliţia şi-a vărsat amarul pe doamna Clark, spunîndu-i cît îi costase

pe contribuabili toată ancheta. Detectivii au scuturat din cap şi au spus cît de furioşi erau, cît de trădaţi se simţeau, munciseră din greu, le păsase aşa de mult de fata asta care nu dădea un sfanţ pe durerea şi greutăţile pe care le provocase propriei familii, comunităţii, autorităţilor. Îi făcuse pe toţi să plîngă şi să se roage. Toată lumea ura monstrul care o torturase, şi toţi voiau să-l vadă prins şi judecat. După toate cercetările şi eforturile lor, meritau cel puţin atîta. Meritau s-o vadă la tribunal, plîngînd în timp ce povestea cum monstrul îi tăiase degetele. Cum îi scrijelise pieptul. Cum îi vîrîse o ţepuşă de lemn în fund unei fete înfometate.

Şi Cassandra Clark se uita la detectivii înşiraţi lîngă patul ei. La feţele lor, la ura şi furia îndreptate înspre ea pentru că nu le dădea un suspect. Un adevărat demon. Diavolul de care aveau atîta nevoie.

Procurorul a ameninţat că o dă în judecată pentru obstrucţionarea justiţiei.

Mama ei, doamna Clark, era şi ea printre feţele alea mînioase.

Cassandra a zîmbit şi le-a spus:

— Nu vedeţi că sînteţi dependenţi de conflicte? A spus: Ăsta e happy-end-ul meu. Întorcîndu-şi privirea spre fereastră, la păsările care zburau, a spus: Mă simt minunat.

Era încă în spital cînd a cerut un acvariu cu un peştişor auriu. După care stătea sprijinită în perne, privindu-l cum înoată în cerc. Îl desena. La fel cum mama ei urmărea program după program la televizor, toată noaptea.

Ultima dată cînd s-a dus doamna Clark s-o viziteze, Cassandra şi-a ridicat ochii de la peştişor doar cît să spună:

— Nu mai sînt ca tine. Să spună: Nu trebuie să mă laud cu durerea mea...

După care Tess Clark n-a mai mers s-o vadă.

19

În cabina ei, Miss America ţipă.

În pat, cu fustele sumeţite şi ciorapii în jurul gleznelor, ţipă:

— Să nu lăsaţi vrăjitoarea aia să-mi ia copilul...

Îngenuncheată lîngă pat, ştergîndu-i transpiraţia de pe frunte cu un prosop, Contesa Clarviziune zice:

— Nu-i un copil. Nu încă.

Şi Miss America ţipă din nou, fără cuvinte.

În pragul uşii, pe coridor pute a fecale şi sînge. E primul scaun pe care unul dintre noi l-a avut în ultimele zile, poate în ultimele săptămîni.

E Cora Reynolds. O pisică din care a rămas doar o duhoare. Excremente.

— E acolo, aşteaptă, gîfîie Miss America, muşcîndu-şi pumnul.

Durerea îi împinge genunchii la piept. Crampele o chircesc într-o parte, în cearşafurile şi păturile mototolite.

— Aşteaptă copilul, zice Miss America.

Lacrimile se scurg pe perna ei, cenuşii.

— Nu-i copilul, spune Contesa Clarviziune. Stoarce o cîrpă şi se apleacă să şteargă sudoarea. Spune: Să-ţi zic o poveste. Ştergîndu-i faţa cu cîrpa umedă, spune: Ştiai că Marilyn Monroe a pierdut două sarcini?

Şi o clipă Miss America tace, ascultă.

Din camerele noastre ascultăm cu toţii, şi scriem. Cu urechile şi reportofoanele ciulite înspre conducte.

Din coridor, îmbrăcată în uniforma ei de soră de la Crucea Roşie, Directoarea Tăgadă strigă:

— Să punem apa la fiert?

Şi, îngenuncheată lîngă pat, Contesa Clarviziune spune:

— Da, te rog.

Tot din coridor, capul Directoarei cu tichiuţa ei de soră medicală se iţeşte prin uşa deschisă, şi spune:

— Bucătarul Asasin ar vrea să ştie... cînd să pună morcovii la fiert?

Miss America ţipă.

Şi Contesa Clarviziune strigă:

— Dacă-i o glumă, nu-i *deloc* amuzantă...

Morcovul invizibil, povestea rămasă de la Sfîntul Fără-Maţe.

Şi, din coridor, Bucătarul Asasin strigă:

— Calmează-te. Bineînţeles că-i o glumă. Zice: *N-avem* nici morcovi, nici cartofi...

Miopie

Un poem despre Contesa Clarviziune

— Un senzor electronic de urmărire, spune Contesa
Clarviziune, scuturîndu-şi brăţara de plastic.
O condiţie a eliberării ei condiţionate
din închisoare.

Contesa Clarviziune pe scenă, strînsă în plasa
unui şal negru de dantelă.
Cu un turban de catifea albastră înfăşurat în jurul capului.
Purtînd inele cu pietre de culori diferite pe fiecare deget.
Turbanul, prins în faţă cu o piatră neagră, lustruită,
onix sau agat sau sardonix,
o piatră care absoarbe totul. Care nu reflectă nimic.

Pe scenă, în locul luminii unui reflector, o secvenţă de film:
Umbrele vedetelor de cinema moarte, un reziduu
de electroni care-au ricoşat din trupurile lor
cu o sută de ani în urmă.
Electronii au trecut printr-o peliculă de celuloid,
schimbînd compoziţia chimică a oxidului de argint
şi recreînd curse de care, pe Robin Hood şi Greta Garbo.
— Radarul, spune Contesa. Sistemele de poziţionare globală,
radiografiile...
Cu două sute de ani în urmă te-ar fi ars pe rug pentru astea.
Cu o sută de ani în urmă, ar fi rîs de tine. Ţi-ar fi spus că eşti
un prost sau un mincinos.
Chiar şi azi, dacă prezici viitorul sau citeşti trecutul din
indicii

pe care nu le sesizează toată lumea...
în cele din urmă ajungi la închisoare sau la azil.
Lumea îi va pedepsi întotdeauna pe cei puţini care au talente
speciale
pe care noi, ceilalţi, nu le recunoaştem drept reale.

La audierea pentru eliberare, un psiholog a numit crima comisă de ea
„psihoză acută indusă de stres".
Un „episod izolat, atipic".
O crimă pasională.
Care n-o să se repete în vecii vecilor.
Batem în lemn.
Pînă atunci făcuse patru ani din sentinţa
de douăzeci.
Soţul o părăsise, luînd copiii.

Peste cîteva sute de ani, cînd ce-a văzut, a
citit şi ştiut,
cînd toate astea vor fi înţelese,
Contesa va fi doar un număr
de deţinut.
Un dosar.
Cenuşa unei vrăjitoare.

Ceva-ceva tot o ieşi[1]

O poveste de Contesa Clarviziune

Claire Upton sună din WC-ul aflat în spatele unui magazin de antichităţi. În spatele uşii încuiate, ecoul vocii ei răsună din pereţi şi din podea. Îşi întreabă soţul:

— Cît e de greu să desfaci o cameră video de supraveghere? Să furi caseta dinăuntru? zice şi izbucneşte în plîns.

Săptămîna asta e a treia sau a patra oară cînd Claire se află în magazinul de antichităţi. Unul dintre magazinele în care poţi intra doar dacă-ţi laşi pînă şi portmoneul la casă. Trebuie să-ţi laşi şi haina, dacă are buzunare încăpătoare. Şi umbrela, fiindcă unii lasă să cadă lucruşoare, piepteni, bijuterii, mărunţişuri, în faldurile ei. Lîngă bătrînul casier e o bucată de carton gri pe care cineva a scris cu o carioca neagră: „Nu ne place cînd furaţi de la noi!".

Scoţîndu-şi haina, Claire zice:

— Nu-s hoaţă.

Bătrînul o măsoară din priviri. Plescăie din limbă şi zice:

— Şi de ce-ai fi tu o excepţie?

Îi dă cîte-o jumătate de carte de joc pentru fiecare lucru pe care ea îl lasă la intrare. Pentru poşetă, asul de inimă roşie. Pentru haină, nouă de treflă. Pentru umbrelă, treiul de pică.

Casierul îi priveşte mîinile, buzunarele de la piept şi linia ciorapilor, căutînd umflături care să indice vreun lucru furat. În spatele tejghelei, în tot magazinul sînt agăţate mici inscripţii care te avertizează să nu furi.

---

1. *Something's got to give*, titlul ultimului film (neterminat) în care a jucat Marilyn Monroe.

Camerele video supraveghează toate culoarele şi ungherele, înfăţişîndu-le pe un mic ecran dintr-o serie de alte ecrane aliniate astfel încît bătrînul să poată sta la casă şi să le vadă pe toate.

Îi putea urmări fiecare mişcare, în alb-negru. Va şti unde se află Claire în orice clipă. Va şti tot ce ea atinge.

Magazinul e una din cooperativele alea de antichităţi în care se strîng mai mulţi vînzători sub un singur acoperiş. Bătrînul casier era singurul care lucra în ziua respectivă, şi Claire era singura clientă. Magazinul era mare cît un supermarket, dar împărţit în standuri mici. Pretutindeni erau orologii care produceau un fundal sonor, un vacarm de tic, tac, ticăieli. Peste tot erau trofee de bronz, de un portocaliu închis, murdar. Pantofi de piele chirciţi şi crăpaţi. Bomboniere din mozaic de sticlă. Cărţi cu blăniţă moale de mucegai cenuşiu. Balansoare şi coşuri de picnic din răchită. Pălării de pai.

Pe un dreptunghi de carton, lipit cu bandă adezivă de marginea unui raft, scrie: „Încîntătoare la privit, minunate la atingere, dar dacă le spargi, le CUMPERI!".

Un alt semn spune „Vezi. Încerci. Spargi. CUMPERI!".

Un altul: „Dac-o spargi aici... O DUCI ACASĂ!".

Chiar şi cu toate camerele video care o urmăresc, Claire se comportă în magazinul de antichităţi ca într-o menajerie cu animăluţe pentru paranormali. Ca într-un muzeu în care poţi atinge toate exponatele.

După Claire, toate lucrurile văzute vreodată într-o oglindă sînt tot acolo. Strat peste strat. Toate lucrurile care s-au oglindit vreodată într-un glob de Crăciun sau într-o tavă de argint, ea spune că le poate vedea. Tot ce oglindeşte e un album foto paranormal sau un film cu imaginile a ceea ce s-a petrecut în jur. Într-un magazin de antichităţi, Claire poate pipăi obiecte toată după-masa, citindu-le aşa cum alţii citesc cărţi. Căutînd trecutul încă reflectat acolo.

— E o ştiinţă, spune Contesa Clarviziune. Se numeşte *psihometrie.*

Claire te va sfătui să nu iei în mînă un cuţit cu mîner de argint pentru că ea vede încă, în lama lui, imaginea victimei unei crime ţipînd. Vede sîngele de pe mănuşa poliţistului în timp ce acesta scoate cuţitul din pieptul moartei. Claire vede întunecimea din camera probelor. Apoi o sală de judecată cu lambriuri. Un judecător în robă neagră. O spălare îndelungată în apă caldă, cu săpun. Apoi licitaţia de la poliţie. Toate astea sînt reflectate în lamă. Următoarea imagine e chiar cea de acum, a ta într-un magazin de antichităţi, gata să iei cuţitul şi să-l duci acasă. Te gîndeşti doar că-i drăguţ. Nu-i cunoşti trecutul.

— Orice lucru drăguţ, spune Claire, e de vînzare doar pentru că nu-l vrea nimeni.

Şi dacă nimeni nu vreau un lucru drăguţ, lustruit şi vechi, e dintr-un motiv îngrozitor.

Cu toate camerele împotriva hoţilor îndreptate spre ea, Claire ţi-ar putea spune totul despre supraveghere.

Cînd s-a întors să-şi ia haina, i-a dat bătrînului cele trei jumătăţi de cărţi de joc. Asul de inimă roşie. Nouă de treflă. Trei de pică.

Din spatele casei de marcat, bătrînul o întreabă:

— Doreai să cumperi ceva?

Îi dă poşeta peste tejghea, dînd din cap înspre rîndul de monitoare. Dovada faptului că o urmărise cum atingea toate lucrurile.

Atunci îl vede, în vitrina unui bufet în care stau grămădite solniţe şi păhăruţe de porţelan, înconjurat de bijuterii ieftine, un borcan plin cu un lichid alb, tulbure. Prin pîclă, un pumn minuscul cu patru degete perfecte atinge sticla.

Claire arată cu degetul, plimbîndu-şi privirile de la bufet la bătrîn, şi zice:

— Ce-i aia?

Omul se întoarce să se uite. Ia un breloc de chei de pe un cîrlig ascuns după tejghea şi se duce să deschidă bufetul. Vîrînd mîna printre bijuterii şi păhăruţe, zice:

— Ce crezi c-ar putea fi?

Claire habar n-are. Ştie doar că borcanul emite o energie formidabilă.

Bătrînul îi aduce borcanul, şi lichidul alb murdar plescăie înăuntru. Capacul e din plastic alb, înşurubat şi sigilat cu o bucată de bandă adezivă în dungi albe şi roşii. Bătrînul îşi sprijină cotul pe tejghea, şi îi apropie borcanul de faţă. Cu o mişcare din încheietură, răsuceşte borcanul pînă cînd Claire vede un ochi mic şi negru privind afară. Un ochi, şi linia unui năsuc.

Peste o clipă, ochiul dispare, pierzîndu-se înapoi în lichidul tulbure.

— Ghici, zice bătrînul. Zice: N-o să ghiceşti niciodată. Ridică borcanul, să-i arate fundul, de sticla căruia sînt lipite două fese minuscule şi cenuşii.

Bătrînul zice:

— Te dai bătută?

Aşază borcanul pe tejghea. Pe capacul de plastic alb e lipită o etichetă. Pe care e tipărită cu cerneală neagră inscripţia: „Spitalul Cedars-Sinai". Dedesubt, de mînă, cu roşu, nişte cuvinte, poate o dată, pe care hîrtia umedă le-a dizolvat. E doar o mîzgăleală care nu se poate citi.

Uitîndu-se la etichetă, Claire clatină din cap.

Oglindiţi în sticla borcanului, vede ani din urmă, zeci de ani: o încăpere cu dale verzui. O femeie desculţă, cu picioarele desfăcute, peste care e aşezată o pînză albastră. Picioarele femeii prinse în scări. Deasupra unei măşti de oxigen, Claire vede părul blond-platinat al femeii, sub care se văd rădăcinile castanii.

— E veritabil, spune bătrînul. Am testat ADN-ul cu ajutorul unui fir de păr autentificat. Toţi indicatorii se potrivesc.

Încă mai ai ocazia să-i cumperi părul pe Internet, zice omul. Resturile platinate, tăiate la coafor.

— După voi, astea care ardeţi sutiene în public, spune bătrînul, nu-i un copil – e doar ţesut. Ar putea la fel de bine să-i fie apendicele.

Citind sticla, straturile de imagini reflectate acolo, Claire vede: o lampă pe noptieră. Un telefon. Sticluţe de medicamente.

— Părul cui? întreabă ea.

Şi bătrînul zice:

— Al lui Marilyn Monroe. Zice: Dacă te interesează, să ştii că nu-i ieftin.

Asta-i o relicvă a lumii filmului, spune bătrînul. O relicvă sacră. Sfîntul Graal al colecţionarilor de suveniruri din filme. Mai tare decît papuceii cu rubine din *Vrăjitorul din Oz* sau decît sania pe nume Rosebud[1]. Ăsta e copilul pierdut de Marilyn Monroe pe cînd filma *Unora le place jazzul*, cînd Billy Wilder a pus-o să alerge pe peronul gării, dublă după dublă, pe tocuri.

Omul ridică din umeri.

— Am luat-o de la unul – care mi-a spus şi povestea adevărată a morţii ei.

Şi Claire Upton a continuat să privească filmul vechilor oglindiri în peretele bombat al borcanului.

Iată un suvenir, o relicvă asemeni mîinii unui sfînt, mumificată şi adorată într-o răcliţă de cristal dintr-o catedrală din India. Sau asemeni unei şuviţe de păr. Sau doar o fiinţă umană moartă. Băieţelul sau fetiţa care i-ar fi putut salva viaţa lui Marilyn Monroe.

Bătrînul spune:

— Pe internet poţi vinde orice.

Omul care i-a vîndut borcanul i-a spus că Monroe a fost ucisă. În vara lui 1962 fusese concediată de producătorii filmului *Ceva-ceva tot o ieşi*. George Cukor o vorbea de rău şi şefii de la studiou erau supăraţi că fugise de la

1. Sania pe care o avea Charles Foster Kane pe cînd era copil, în celebrul film al lui Orson Welles, *Cetăţeanul Kane* (1941).

filmări să-i cînte „La mulţi ani" lui Kennedy. Tocmai împlinise treizeci şi şase de ani. Familia Kennedy nu mai voia să aibă de-a face cu ea. Îmbătrînea şi n-avea pe nimeni, n-avea nimic. Cariera îi era distrusă, şi Liz Taylor atrăgea toată atenţia publicului.

— Aşa că face pe şmechera, spune bătrînul.

Monroe atrage revista *Life* de partea ei, convingîndu-i să publice un articol extins despre ea. Îl convinge pe Dean Martin să părăsească filmările la *Ceva-ceva tot o ieşi*, cînd studioul o înlocuieşte cu Lee Remick. Şi convoacă o întîlnire. La apartamentul ei din Brentwood, o mică întîlnire doar cu vîrfurile aisbergurilor care sînt studiourile de producţie. Cu fiecare studiou care deţine vreun film de-al ei.

— O fată deşteaptă ca ea, spune bătrînul, te-ai aştepta să aibă o armă la îndemînă. Ceva cu care să se apere.

Cu toţi mahării de la studiouri aşezaţi în jurul mesei ei mexicane, Monroe bea şampanie şi le spune că plănuieşte să se sinucidă. Dacă n-o reangajează pentru *Ceva-ceva tot o ieşi*, şi dacă nu-i oferă un nou contract de un milion de dolari, o să ia o supradoză. Simplu ca bună ziua.

— Ăştia de la studiouri, zice bătrînul, nu se sperie ei aşa uşor.

Rechinii ăştia au stors-o deja de tot ce avea mai bun. Monroe îmbătrîneşte, şi publicul s-a cam plictisit de ea. Dacă se sinucide, fiecare film al ei pe care-l au în arhive va fi aur curat. Îi spun: dă-i drumul, doamnă, sinucide-te.

— Tipul care mi-a vîndut borcanul, spune bătrînul, a auzit asta direct din gura unui mahăr care-a participat la întîlnire.

Monroe se ameţeşte cu şampanie. Zmeii ăia de la studiouri aşezaţi pe scaune. Avea binecuvîntarea lor. Trebuie că i-a frînt inima.

— După care, spune bătrînul, face pe şmechera cu ei.

Îşi schimbă testamentul, le spune ea. E adevărat că înţelegerile ei sînt foarte proaste în ce priveşte profitul de pe urma filmelor, dar tot primeşte cîte puţin la fiecare

relansare a producţiilor mai vechi. Filmele astea din arhive o să fie vîndute într-o bună zi la televiziune. Şi-o să se vîndă în continuare, mai ales dacă se sinucide. Ea ştie asta. O ştiu şi ei.

Moartă, o să rămînă mereu sexy. Publicul o să iubească mereu imaginea ei, pe care o deţin studiourile. Filmele astea sînt bani siguri, dacă nu cumva...

Bătrînul zice:

— Şi aici intervine testamentul ei.

O să înfiinţeze o fundaţie: Fundaţia Marilyn Monroe. Şi toate veniturile ei vor intra acolo. Şi fundaţia va distribui fiecare bănuţ unor organizaţii alese de ea. Ku Klux Klan. Partidul Nazist American. Asociaţia Nord-Americană pentru Amorul Liber dintre Bărbaţi şi Băieţi.

— Poate că unele din astea nu existau pe atunci, spune bătrînul, dar pricepi ideea.

Cînd publicul o să afle că din preţul fiecărui bilet la unul din filmele ei, cîţiva cenţi, poate chiar cinci, se duc la nazişti.... S-a zis cu vânzarile. Cu sponsorii la TV. Filmele n-or să mai valoreze o ceapă degerată.

Şi pozele cu ea goală la fel. Marilyn Monroe o să devină doamna Hitler a Americii.

— Ea-şi construise imaginea, le-a spus şefilor de studiouri. Şi tot ea putea s-o distrugă, spune bătrînul.

Claire îşi ridică privirea de la borcanul aşezat între ei, şi spune:

— Cît costă?

Bătrînul se uită la ceas. Zice că nu l-ar vinde în vecii vecilor, dar că-i bătrîn. Ar vrea să se pensioneze, nu să stea aici toată ziua şi să fie furat.

— Cît? spune Claire, cu poşeta deschisă pe tejghea, cu mîinile înmănuşate scormonind după portofel.

Şi bătrînul zice:

— Douăzeci de mii de dolari...

E cinci şi jumătate şi magazinul se închide la şase.

— Hidrat de clor, îi spune bătrînul.

Picături de anestezie, aşa a omorît-o tipul. În noaptea aia de august a găsit-o pe jumătate adormită de pastile, şi i-a vărsat o sticluţă pe gît. Sigur, un Mickey Finn se vede în ficat la autopsie, dar toată lumea a spus că şi-l cumpărase din Mexic. Chiar şi doctorul care-i scria reţetele pentru pastile a zis că din Mexic. Chiar şi el a zis că a fost sinucidere.

Douăzeci de mii de dolari.

Şi Claire spune:

— Stai să mă gîndesc. Cu ochii aţintiţi la lichidul tulbure, s-a îndepărtat de tejghea, spunînd: Trebuie să...

Bătrînul a pocnit din degete, cerîndu-i poşeta şi haina şi umbrela.

Fără să mai ia cărţile de joc, Claire i-a înmînat lucrurile peste tejghea.

Claire Upton se uită la un trofeu lustruit şi poate vedea un tînăr bărbat reflectat acolo, zîmbitor şi transpirat, ţinînd în mînă o rachetă de tenis sau o crosă de golf. Îl poate urmări cum se îngraşă, căsătorit şi cu copii. După care, trofeul nu mai arată nimic, decît interiorul unei cutii de carton. Apoi iese, ţinut în mînă de un alt tînăr. Fiul celui dintîi.

Dar borcanul ăsta era o bombă aşteptînd să explodeze. Arma unei crime aşteptînd să mărturisească. Doar atingîndu-l cu degetul simţeai un şoc electric. Un fel de avertizare.

În timp ce cutreiera prin magazin, bătrînul o urmărea pe monitoare.

În lentilele întunecate ale unor ochelari de soare, Claire vede un bărbat luptîndu-se să pună o femeie la pămînt şi să-i desfacă picioarele.

În tubul aurit al unui ruj vechi vede o faţă turtită înăuntrul unui ciorap de nailon, şi două mîini în jurul beregatei unui om culcat în pat, apoi aceleaşi mîini luînd mărunţişul, portofelul şi cheile de noptiera pe care se află rujul. Martorul.

Claire Upton şi bătrînul casier sînt singuri în magazinul întunecos, plin cu perne de dantelă îngălbenită. Cu prosoape de veselă împletite manual. Cu suporturi croşetate pentru oale. Cu seturi de farfurii de argint năclăite de un maroniu închis. Cu capete de cerbi cu coarne mari, agăţate pe pereţi.

În lama de oţel a unui brici drept, în mînerul cromat, rotunjit şi greu – Claire îşi vede viitorul oglindit acolo.

Acolo, printre cănile pentru spumă de bărbierit şi pensulele din păr de cal. Printre ferestrele cu vitralii, ca de biserică. Printre poşetuţele cu mărgele.

Singură în magazin cu copilul pierdut al lui Marilyn Monroe. Singură în acest muzeu al lucrurilor nedorite de nimeni. Toate murdărite de oglindirile unor fapte îngrozitoare.

Povestind acum, închisă în toaletă, Claire spune că a luat briciul şi s-a plimbat pe toate culoarele, uitîndu-se mereu la lamă, să vadă dacă arăta aceeaşi scenă.

Povestind acum, în baia din dosul magazinului, Claire spune că nu-i uşor să ai însuşiri paranormale.

Adevărul e că soţului ei nu-i e uşor. De pildă sînt la restaurant, şi ea îl ascultă, dar dintr-odată o cuprinde un tremur în tot corpul. O mînă se repede să-i acopere ochii, şi capul i se lasă pe spate, întorcîndu-se în cealaltă parte. Tremurînd, se uită la tine printre degete. Peste o clipă, oftează şi-şi duce pumnul la gură, muşcîndu-se de deget şi privindu-te fără un cuvînt.

Cînd o întrebi ce are, Claire răspunde:

— Mai bine să nu ştii. E aşa de groaznic...

Şi cînd o pisezi să-ţi spună... Claire spune:

— Promite-mi. Promite-mi să nu te apropii de vreo maşină în următorii trei ani...

Adevărul e că şi ea ştie că se poate înşela. Ca să verifice, ia o cutie de ţigarete din argint lustruit. Şi viitorul ei e oglindit acolo: ea ţinînd în mînă briciul.

La ora închiderii, se duce spre tejghea, şi-l vede pe bătrîn întorcînd pancarta cu „Deschis“ pe partea cu „Închis“.

Bătrînul trage jaluzeaua care acoperă geamul de la uşă. În vitrină sînt înghesuite suporturi pentru ouă. Halate pufoase de baie şi lenjerie de pat. Sticle de parfum în forma unor domnişoare din Sud, purtînd fuste bufante. Fluturi morţi înrămaţi sub sticlă. Colivii ruginite. Lămpi feroviare cu sticlă verde şi roşie. Evantaie pliante din mătase. Nimeni de pe stradă nu poate vedea înăuntru.

— Te-ai hotărît? întreabă bătrînul.

A pus borcanul la loc, în vitrina încuiată de lîngă casa de marcat. În lichidul tulbure se întrezăreşte un ochi negru şi o urechiuşă.

În timp ce bătrînul îi povestea cum fusese omorîtă Marilyn Monroe, Claire văzuse şi altceva, o imagine deformată de suprafaţa rotunjită a borcanului: un bărbat care vărsa o sticluţă printre buzele cuiva. O faţă care se răsucea în perne. Bărbatul ştersese buzele cu mîneca. Ochii i se opriseră pe noptieră. Pe telefon şi pe lampă şi pe borcan.

În vedenia lui Claire, faţa bărbatului se apropie. Cele două mîini se întind uriaşe pînă cînd învăluie borcanul în întuneric.

Faţa e a bătrînului casier, însă fără riduri. Cu păr bogat, castaniu.

În spatele tejghelei, borcanul aşteaptă pulsînd de energie. Strălucind de putere. O relicvă sacră încercînd să-i spună ceva important. O capsulă a timpului plină de poveşti şi fapte irosite aici, închise într-o cuşcă de sticlă. Mai captivante decît orice serial de la televizor. Mai adevărate decît orice documentar. Un izvor istoric primar. O mizăr mare. Copilul aşteaptă, aşteaptă să fie salvat de Claire. Să fie ascultat de Claire.

Vrea dreptate. Vrea răzbunare.

Urmărită de camerele de supraveghere, Claire ridică briciul. Spune:

— Vreau să cumpăr asta, dar nu-i văd preţul nicăieri...

Şi bătrînul se apleacă peste tejghea să se uite mai de aproape.

Dincolo de vitrină, strada e pustie. Camerele video arată magazinul, toate culoarele şi ungherele pustii.

Pe monitor, bătrînul cade pe spate, făcînd ţăndări sticla bufetului, apoi alunecă la podea într-un noian de cioburi şi sînge. Borcanul se clatină, cade, se sparge.

Sunînd acum, din toaletă, Claire Upton îi spune soţului ei:

— Era o păpuşă. Un bebeluş de plastic.

Poşeta şi haina şi umbrela îi sînt stropite cu sînge lipicios.

La telefon zice:

— Ştii ce înseamnă asta?

Şi întreabă din nou cum e mai bine să distrugă o cameră video.

20

Baroneasa Degerătură se apleacă mai aproape, ţinînd în mînă un bol de lichid aburind, şi spune:

— Nu sînt morcovi. Nici cartofi. Acuma bea-l odată.

Şi, chircită în pat, în lumina camerei video, Miss America spune „Nu". Se uită la noi ăştilalţi adunaţi în prag, cu tot cu Directoarea Tăgadă, apoi îşi întoarce faţa la perete, spunînd:

— Ştiu eu ce e aia...

Baroneasa Degerătură spune:

— Încă mai sîngerezi...

Înclinîndu-se puţin înăuntrul încăperii, Directoarea Tăgadă spune:

— Trebuie să mănînci imediat, altfel o să mori.

— Atunci să mor, spune Miss America, cu faţa înfundată în pernă.

Noi, cu toţii în hol, ascultăm. Înregistrăm. Sîntem martori.

Camera din spatele camerei din spatele camerei.

Baroneasa Degerătură se apleacă şi mai tare cu supa. În aburul care se ridică din ea, buzele ei desfigurate se reflectă în grăsimea fierbinte şi scînteietoare de la suprafaţă, şi Baroneasa zice:

— Dar noi nu vrem să mori.

Tot cu faţa la perete, Miss America spune:

— De cînd? Voi, ceilalţi, o să împărţiţi pur şi simplu povestea la mai puţini.

— Nu vrem să mori, spune Reverendul Fără Dumnezeu din prag, fiindcă nu avem congelator.

Miss America se întoarce să se uite la bolul cu supă. Ne priveşte fix pe noi toţi, pe jumătate intraţi în camera ei. Cu dinţii noştri care abia aşteaptă. Cu gura apă.

Miss America spune:

— Congelator?

Şi Reverendul Fără Dumnezeu se bate cu pumnul în frunte, ca într-o uşă, şi zice:

— Alo! Zice: Trebuie să rămîi în viaţă pînă ni se face iar foame.

Bebeluşul o să fie felul întîi. Miss America felul principal. Desertul, cine ştie?

Reportofonul din mîna Contelui Calomniei e gata să înregistreze următorul ei ţipăt peste cel dinainte. Camera Agentului Ciripel e focalizată să filmeze peste tot ce-a fost, ca să surprindă următorul eveniment important.

Însă Miss America întreabă: deci aşa vor merge lucrurile? Cu vocea tremurată şi ascuţită, ca un cîntec de pasăre. Aşa o să fie, o întîmplare groaznică după alta şi după alta – pînă murim toţi?

— Nu, spune Directoarea Tăgadă. Scuturîndu-şi părul de pisică de pe mînecă, spune: Doar unii dintre noi.

Şi Miss America spune că nu se referă doar la noi, aici, în Muzeul Nostru. Ci la viaţă în general. Oare întreaga lume e formată doar din oamenii care se mănîncă unii pe alţii? Care se atacă şi se distrug unii pe alţii?

Şi Directoarea Tăgadă spune:

— Am înţeles ce-ai vrut să spui.

Contele Calomniei scrie replica ei în carneţel. Noi ceilalţi încuviinţăm.

Mitul Nostru.

Ţinînd bolul cu supă, privindu-şi imaginea reflectată în grăsimea de la suprafaţă, Baroneasa Degerătură spune:

— Într-o vreme lucram într-un restaurant, în munţi. Ia o lingură din supa fierbinte şi o apropie de Miss America. Mănîncă, spune Baroneasa. Şi-ţi spun cum mi-am pierdut buzele...

Iertare

Un poem despre Baroneasa Degerătură

— Chiar dacă Dumnezeu n-o să ne ierte, spune Baroneasa Degerătură,
noi tot Îl putem ierta.
Ar trebui să ne arătăm mai mărinimoşi decît El.

Baroneasa pe scenă, le spune oamenilor: „Afecţiune
a gingiilor",
cînd ei se uită prea lung la ce-a rămas
din faţa ei.
Buzele sînt marginea zdrenţuită a pielii ei,
dată cu ruj unsuros.
Înăuntru, dinţii ei:
fantomele îngălbenite ale fiecărei ceşti de cafea
şi ţigări din viaţa ei pe jumătate trecută.

Pe scenă, în locul luminii unui reflector, o secvenţă de film:
Culorile schimbătoare, căzătoare, ale fulgilor de zăpadă.
Nu sînt două asemenea, micile umbre albastre.
Restul corpului ei înfofolit, înfăşurat în pleduri, izolat termic
părul vîrît sub o căciulă tricotată,
dar niciodată n-o să-i fie
destul de cald.

În mijlocul scenei, Baroneasa Degerătură spune:
— Ar trebui să-L iertăm pe Dumnezeu...
Pentru că ne-a făcut prea scunzi. Sau prea graşi. Sau prea săraci.
Ar trebui să-L iertăm că ne-a dat chelia.
Fibroza cistică. Leucemia juvenilă.
Ar trebui să-I iertăm indiferenţa şi faptul că

ne-a părăsit:
Noi, proiectul Lui pentru Expoziţia Ştiinţifică, lăsat să mucezească.
Peştişorii Lui aurii, uitaţi pînă cînd ajungem să ne mîncăm propriile excremente de pe fundul acvariului.

Cu mîinile în mănuşi groase de bucătărie, Baroneasa arată înspre faţa ei, spunînd:
— Oamenii...
Oamenii cred că odată era răpitor de frumoasă.
Pentru că arată atît de rău acum.
Oamenii au nevoie de un sentiment al dreptăţii. De ceva care să echilibreze.
Oamenii cred că are cancer, că-i vina ei, că
e pe deplin meritat.
Un dezastru cauzat chiar de ea.

Aşa că le spune:
— Folosiţi aţa de dinţi. Pentru numele lui Dumnezeu, folosiţi-o zilnic
înainte de culcare.
Şi în fiecare seară Baroneasa iartă alţi oameni.
Se iartă pe sine.
Şi-L iartă pe Dumnezeu pentru dezastrele astea care pur şi simplu
par să se întîmple.

La ceaun

O poveste de Baroneasa Degerătură

— Cînd venea februarie, obişnuia să spună domnişoara Leroy, orice şofer beat era o binecuvîntare.

Orice cuplu aflat în căutarea unei a doua luni de miere care să le repare căsnicia. Oamenii care adormeau la volan. Oricine trăgea pe dreapta să bea ceva putea fi convins de domnişoara Leroy să închirieze o cameră. Jumătate din slujba ei era să-i îmbrobodească. Să-i facă să mai bea un pahar, apoi un altul, pînă cînd nu puteau să nu rămînă peste noapte.

Desigur, uneori cazi în capcană. Alteori, obişnuia să spună domnişoara Leroy, te aşezi şi nu mai pleci cît trăieşti.

Majoritatea oamenilor se aşteptau la mai mult de la camerele din Cabană. Cadrele metalice ale paturilor jucau, balamalele barelor şi tăbliilor erau uzate. Şurubu-rile slăbite. La etaj, toate saltelele-s pline de gîlme ca nişte deluşoare, iar pernele-s plate. Cearşafurile sînt curate, dar apa de fîntînă de-aici de la altitudine e dură. Ţesăturile spălate în ea devin dure ca şmirghelul din cauza mineralelor şi prind miros de sulf.

Baia comună de la capătul coridorului e ultima picătură. De obicei, cînd călătoreşti nu-ţi iei halatul cu tine, şi asta înseamnă că trebuie să te îmbraci doar ca să urinezi. Dimineaţa cînd te trezeşti şi vrei să faci o baie, te pomeneşti cu o cadă de fontă albă şi rece, plină cu apă puţind a sulf.

Pentru ea e o plăcere să-i îndrume pe străinii ăştia din februarie spre marginea prăpastiei. Mai întîi opreşte muzica. Cu mai bine de-o oră înainte să înceapă să

vorbească, dă volumul mai încet, cu o gradaţie la fiecare zece minute, pînă cînd vocea lui Glen Campbell nu se mai aude. Cînd nu mai trece nici o maşină pe şoseaua de afară, dă şi căldura mai încet. Una cîte una trage de sforile care sting reclamele de neon la diverse mărci de bere. Dacă arde focul în şemineu, domnişoara Leroy îl lasă să se stingă.

Timp în care îi strîng ca pe-o turmă, îi întreabă ce planuri au. În februarie pe White River nu ai absolut nimic de făcut. Poate să te plimbi prin zăpadă cu palete de explorator în picioare. Să faci ski fond, dacă ţi-ai adus schiuri. Domnişoara Leroy îi lasă pe oaspeţi să aducă vorba. Toată lumea ajunge pînă la urmă la aceeaşi idee.

Şi dacă n-ajung, aduce ea vorba de baia „la ceaun".

Opririle de pe propria ei Cale a Crucii. Îşi plimbă ascultătorii pe harta poveştii ei. Mai întîi le arată cum era ea însăşi cu aproape toată viaţa ei în urmă, la douăzeci de ani, în vacanţa de vară, venită cu maşina aici pe White River, cerşind o slujbă pe vacanţă care pe vremea aia era o slujbă de vis : barmaniţă aici la Cabană.

E greu să ţi-o imaginezi pe domnişoara Leroy slabă. Dinţii ei subţiri şi albi, înainte ca gingiile să înceapă să i se retragă. Înainte să arate ca azi, cu rădăcina maronie a fiecărui dinte expusă, semănînd cu nişte morcovi plantaţi prea înghesuit, care se scot unii pe alţii din pămînt. E greu să-ţi imaginezi că vota cu democraţii. Ba chiar că-i plăceau oamenii. Domnişoara Leroy cu umbra neagră a mustăcioarei deasupra buzei de sus. E greu să-ţi imaginezi studenţi aşteptînd la coadă cîte-o oră s-o fută.

Pomenind lucrurile astea vesele şi triste despre sine o face să pară sinceră.

Îi face pe oameni s-o asculte.

Dacă ai îmbrăţişa-o acum, spune domnişoara Leroy, n-ai simţi decît sîrma ascuţită a sutienului ei.

Baie la ceaun, spune ea, făceau grupurile de tineri în excursiile lor pe falia de lîngă White River. Îţi duci berea

şi whisky-ul cu tine şi găseşti un izvor cu apă fierbinte. Majoritatea bazinelor au între 65 şi 95 de grade Celsius tot timpul anului. La altitudinea asta, apa fierbe la 92 de grade. Chiar şi iarna, la fundul vreunei rîpe îngheţate, cu malurile acoperite de zăpadă, bazinele sînt destul de fierbinţi ca să te fiarbă de viu.

Nu, aici pericolul nu sînt urşii. Nu vezi lupi, coioţi sau pume. În aval, da, la un singur clic al kilometrajului, la distanţă de doar un cîntec pe şosea, motelurile îşi încuie pubelele cu lacăt. Acolo jos, zăpada e împînzită cu urme de animale. Nopţile sînt pline de haite urlînd la lună. Aici însă, zăpada e neatinsă. Chiar şi pe lună plină e tăcere.

În amonte de Cabană, singurul lucru de care trebuie să te temi e să mori opărit. Puştii de la oraş care s-au lăsat de facultate, unii stau pe-aici chiar şi cîte doi ani. Au modul lor de-a transmite care bazine sînt în regulă, şi cum să le găseşti. Pe unde să nu umbli, fiindcă-i doar o crustă subţire de calcar sau gresie, care pare solidă ca stînca, dar abia aşteaptă să te prăbuşeşti prin ea şi să fierbi într-o supapă termală ascunsă.

Poveştile de groază se transmit şi ele. Cu un secol în urmă, doamna Lester Bannock, venită în vizită din Crystal Falls, Pennsylvania, s-a oprit o clipă să-şi şteargă ochelarii de soare aburiţi. Vîntul s-a schimbat, suflîndu-i abur fierbinte în ochi. A făcut un pas greşit şi a ieşit de pe cărare. A mai făcut unul, şi-a pierdut echilibrul şi-a aterizat pe spate în apa opărită. Încercînd să se ridice, a căzut cu faţa în apă. A început să ţipe şi nişte străini au tras-o afară.

Şeriful care a dus-o în oraş a rechiziţionat şi ultima picătură de ulei de măsline din bucătăria Cabanei. Dată prin ulei şi împachetată în cearşafuri, a murit la spital trei zile mai tîrziu, ţipînd fără încetare.

Doar cu trei ani în urmă, un puşti din Pinson City, Wyoming, abia îşi parcase camioneta cînd ciobănescul lui

german a ţîşnit din maşină. Cîinele pleosc drept în mijlocul unui bazin, şi-a murit scheunînd şi dînd din labe. Turiştii care-şi muşcau degetele îngroziţi i-au spus băiatului să n-o facă, dar el a sărit.

A ieşit la suprafaţă o singură dată, cu ochii albi, fierţi, holbaţi. Învîrtindu-se orb. Nimeni nu l-a putut atinge ca să-l înşface, după care a dispărut la fund.

Tot restul anului l-au pescuit cu plasele, bucată cu bucată, aşa cum se curăţă frunzele şi gîngăniile moarte din piscină. Cum iei grăsimea de pe-o oală de supă.

La barul Cabanei, domnişoara Leroy se opreşte ca să-i lase pe oameni să vadă o clipă imaginea în minte. Resturile din corpul băiatului învîrtindu-se toată vara în apa fierbinte, ca nişte cartofi prăjiţi sfîrîind şi prinzînd o culoare maro deschis.

Domnişoara Leroy îşi fumează ţigara.

Apoi, ca şi cum abia acum şi-ar fi amintit, spune:

— Olson Read. Şi rîde. Ca şi cum n-ar fi lucrul la care se gîndeşte în fiecare minut, fiecare ceas cînd e trează, domnişoara Leroy spune: Ar fi trebuit să-l întîlniţi şi voi pe Olson Read.

Marele, grasul, virtuosul Olson Read, cel fără de păcate.

Olson fusese bucătar aici la Cabană, un alb gras şi palid, cu buzele prea mari, umflate de sînge şi viermuind ca bucăţile de sushi pe pielea albă şi lipicioasă ca orezul a feţei sale. Olson privea adeseori bazinele fierbinţi. Îngenunchea lîngă ele cît era ziua de lungă, privind bulbucii maronii, care ardeau ca un acid.

Un pas greşit. O alunecare rapidă pe o pantă înzăpezită, şi apa fierbinte ţi-ar fi făcut ce făcea Olson cu mîncarea.

Somon copt. Tocană de pui cu măruntaie. Ouă răscoapte.

În bucătăria Cabanei, Olson cînta imnuri atît de tare încît îl auzeai din sala de mese. Olson, uriaş în şorţul lui alb care flutura pe la margini, cordonul legat tăind adînc în talia lui groasă, stătea în bar, citindu-şi Biblia în penumbră. În mirosul de bere şi fum al covorului roşcat.

Dacă venea la masa ta în camera personalului, Olson îşi pleca faţa în piept şi se lansa într-o binecuvîntare delirantă în faţa senviciului cu salam.

Cuvîntul lui preferat era „înfrăţire".

Într-o noapte, Olson a intrat în cămară şi-a găsit-o pe domnişoara Leroy sărutîndu-se cu un recepţioner, un tip care studiase ştiinţele umane la Universitatea din New York, dar se lăsase. Olson Read le-a spus că sărutul este primul pas rînduit de diavol înspre păcatul trupesc. Cu buzele lui de cauciuc, Olson le spunea tuturor că el aşteaptă pînă după căsătorie, dar adevărul era că n-avea cu cine.

Pentru Olson, White River era Grădina Raiului, dovada că lucrul lui Dumnezeu era frumos.

Olson privea izvoarele fierbinţi, gheizerele şi căldările cu mîl aburind, aşa cum oricărui creştin îi place ideea de iad. Aşa cum în orice Paradis trebuie să existe un şarpe. Privea apa opărită scoţînd aburi şi bolborosind, aşa cum se uita prin ferestruica din bucătărie la chelneriţele din sala de mese.

În ziua lui liberă, îşi lua Biblia şi hoinărea prin pădure, prin norii şi pîcla de sulf. Cînta *Neînchipuită îndurare* sau *Mai aproape, Doamne, de Tine*, însă doar strofele a cincea şi-a şasea, părţile atît de ciudate şi de puţin cunoscute încît ai fi zis că le născocise el. Umblînd peste depozitele de calcar, pe crusta subţire care se formează ca gheaţa la suprafaţa apei, Olson păşea în afara pasarelei şi îngenunchea la marginea adîncă a unui bazin împuţit şi bolborositor. Îngenuncheat acolo, se ruga cu voce tare pentru domnişoara Leroy şi pentru recepţioner. Se ruga Domnului său, Dumnezeul Atotputernic, Făcătorul Cerului şi-al Pămîntului. Se ruga pentru sufletul nemuritor al fiecărui picolo, şi-i amintea pe nume. Inventaria cu voce tare păcatele fiecărei cameriste. Vocea lui se ridica împreună cu aburul, şi se ruga pentru Nola, care-şi scurta prea tare tivul fustei şi comitea acte de sex oral cu orice client

al hotelului dornic să se despartă de douăzeci de dolari. Cu familiile de turişti stînd în siguranţă pe pasarela din spatele lui, Olson cerea îndurare pentru chelnerii Evan şi Leo, care se dedau la acte nerușinate de sodomie în fiecare noapte în dormitorul bărbaţilor. Olson se tînguia şi striga în gura mare despre Dewey şi Buddy care trăgeau aurolac dintr-o pungă de hîrtie maro în timp ce spălau vasele.

Acolo, la porţile iadului, Olson îşi ţipa părerile către cer şi pămînt. Întocmindu-şi raportul către Dumnezeu, Olson ieşea după schimbul de seară şi-ţi striga păcatele către stelele atît de strălucitoare încît luminile lor se contopeau în noapte. Cerşea îndurare lui Dumnezeu în numele tău.

Nu, nimeni nu-l avea la inimă pe Olson Read. Nimănui, orice vîrstă ar avea, nu-i place un ciripel dintr-ăsta.

Cu toţii auziseră poveştile despre femeia împachetată în cearşafuri muiate în ulei de măsline. Despre puştiul făcut ciorbă împreună cu cîinele lui. Şi Olson le asculta cu mare luare aminte, cu ochii strălucitori ca zahărul ars. Erau dovada a tot ce preţuia. Adevărul credinţei lui. Dovada că nu-ţi poţi ascunde faptele în faţa lui Dumnezeu. Că nu le poţi îndrepta. În iad o să fim vii şi treji, dar suferind în chinuri atît de groaznice încît ne vom dori să putem muri. O să petrecem o veşnicie în suferinţă, undeva unde nimeni n-o să vrea să fie în locul nostru.

Cînd ajunge aici cu povestea, domnişoara Leroy se opreşte. Îşi aprinde o altă ţigară. Îţi mai umple o halbă.

Unele poveşti, spune ea, cu cît le spui de mai multe ori, cu atît le consumi mai repede. În cazul lor, dramatismul se stinge, şi fiecare versiune pare tot mai prostească şi mai ternă. Poveştile de celălalt fel te consumă ele pe tine. Cu cît le spui de mai multe ori, cu atît devin mai puternice. Poveştile astea îţi amintesc mereu cît de prost ai fost. Şi eşti. Şi vei fi întotdeauna.

Să spui unele poveşti, zice domnişoara Leroy, e ca şi cum te-ai sinucide.

Ajunsă aici, munceşte din greu să facă povestea plictisitoare, spunînd că apa încălzită la 70 de grade Celsius provoacă arsuri de gradul trei într-o secundă.

Fenomenul termal tipic al faliei White River îl reprezintă supapele care se deschid înspre un bazin, ale cărui margini sînt acoperite cu o crustă subţire de mineral cristalizat. Temperatura medie a fenomenelor termale din lungul White River e 96 de grade Celsius.

Dacă stai o singură secundă într-o apă atît de fierbinte, cînd îţi dai ciorapii jos ţi se duce şi carnea de pe picioare. Pielea coaptă de pe mîini se lipeşte de tot ce atingi şi se desprinde perfect, ca o pereche de mănuşi de piele.

Corpul încearcă să se salveze, trimiţînd fluidele înspre arsură pentru a disipa căldura. Transpiri şi te deshidratezi mai tare decît în cel mai grav caz de diaree. Pierzi atît de mult lichid încît tensiunea scade. Intri în stare de şoc. Rapid, unul după altul, organele vitale încetează să mai funcţioneze.

Arsurile pot fi de gradul unu, doi, trei sau patru. Pot fi superficiale, de adîncime medie sau totală. În arsurile superficiale sau de gradul unu, pielea se înroşeşte fără să facă băşici. Gîndeşte-te la o arsură la plajă, şi la descuamarea ulterioară a ţesutului necrotic – pielea moartă, care se desprinde. Arsurile de adîncime totală, sau de gradul trei arată ca pielea albă, uscată a falangelor atinse din greşeală de elementii de încălzire cînd scoţi o prăjitură din cuptorul electric. În arsurile de gradul patru, eşti fript mai adînc decît grosimea pielii.

Pentru a determina suprafaţa unei arsuri, medicul foloseşte „Regula lui nouă". Capul reprezintă nouă la sută din suprafaţa totală a pielii. Fiecare braţ e nouă la sută. Fiecare picior optsprezece la sută. Faţa şi spatele trunchiului reprezintă fiecare optsprezece la sută. Plus un procent pentru gît şi obţii sută la sută.

O singură înghiţitură de apă atît de fierbinte provoacă edem al laringelui şi moarte prin asfixiere. Gîtlejul ţi se umflă şi se înfundă, şi mori sufocat.

E o adevărată poezie s-o auzi pe domnişoara Leroy ţesîndu-şi povestea. Scheletizare. Desprinderea pielii. Hipocalemie. Cuvinte lungi, care-i duc pe cei din bar departe, departe, într-o lume a abstracţiunilor inofensive. E o pauză bine-venită în povestea ei, înainte să te confruntăi cu momentele cele mai grele.

Poţi să-ţi petreci întreaga viaţă construind un zid de fapte între tine şi realitate.

Într-o noapte din luna februarie, cu mult timp în urmă, domnişoara Leroy şi Olson, bucătarul, erau singuri în Cabană. În ziua precedentă căzuse un strat de zăpadă de aproape un metru, şi utilajele de deszăpezire nu sosiseră încă.

Ca în fiecare seară, Olson Read ia Biblia în mîna lui grasă şi o porneşte la hoinăreală prin zăpadă. Pe vremea aia, coioţii erau încă un pericol. Şi pumele şi rîşii. Cîntînd: *Neînchipuită îndurare* cale de o milă, fără să repete vreun vers, Olson cutreieră, o pată albă în zăpada albă.

Cele două benzi ale drumului numărul 17 sînt acoperite de zăpadă. Reclama de neon verde a Cabanei e cocoţată pe un stîlp de oţel, ancorat în ciment, cu o bordură joasă de cărămizi în jur. Ca în fiecare noapte, lumea de-afară e doar întunericul uşor albăstriu luminat de lună, şi umbrele verticale ale brazilor din pădure.

Tînără şi subţirică, domnişoara Leroy şi l-a scos din minte pe Olson Read. Nici nu şi-a dat seama cît timp trecuse pînă cînd a auzit urletele lupilor. Îşi inspecta dinţii cu ajutorul unui cuţit lat de întins untul, ca să vadă cît de drepţi şi de albi erau. Se obişnuise să-l audă pe Olson strigînd în fiecare noapte. Vocea lui strigîndu-i numele, apoi un păcat real sau imaginar, răsuna din pădure. Fumează, striga Olson. Dansează senzual. Olson striga la Dumnezeu în numele ei.

Cînd povesteşte acum, te face să-i smulgi urmarea. Ideea că e prizonieră aici. Cu sufletul în purgatoriu. Nimeni nu vine la Cabană cu gîndul să rămînă toată viaţa. La

dracu', zice domnişoara Leroy, sînt lucruri pe care le vezi mai rele decît moartea.

Lucruri care se întîmplă, mai rele decît un accident de maşină, care te lasă naufragiat. Mai rele decît să rupi osia maşinii. Cînd eşti tînără. Şi rămîi barmaniţă la dracu-n praznic tot restul vieţii.

Cu ani şi ani în urmă, domnişoara Leroy aude urletele lupilor. Lătrăturile coioţilor. Îl aude pe Olson zbierînd, nu numele ei sau vreun păcat, ci doar zbierînd. Se duce pînă la uşa laterală a sălii de mese. Iese, aplecîndu-se peste zăpada căzută peste tot, şi îşi întoarce urechea într-acolo să audă mai bine.

Îl miroase pe Olson încă înainte să-l vadă. E mirosul micului-dejun, costiţă friptă în aerul rece. Mirosul de costiţă sau slănină tăiată gros, sfîrîind crocantă în propria untură.

Cînd ajunge aici cu povestea, radiatorul electric de pe perete porneşte întotdeauna. În clipa aia în care încăperea s-a răcit cît de mult se poate. Domnişoara Leroy cunoaşte clipa asta, o simte cum îi zbîrleşte firele de păr din mustăcioară. Ştie cînd să se oprească o secundă. Să lase un moment de linişte, şi apoi – vuuum – vuietul tînguitor al aerului cald suflat de radiator. Ventilatorul scoate un geamăt stins, îndepărtat la început, apoi puternic şi apropiat. Domnişoara Leroy s-a asigurat ca barul să fie întunecos în clipa asta. Radiatorul porneşte, geme încet, şi oamenii îşi ridică privirea. Tot ce văd în ferestre e propria lor imagine. Feţele lor pe care nu le recunosc. Uitîndu-se înapoi la ei e o mască palidă plină de găuri întunecate. Gura e o gaură întunecată, atîrnînd deschisă. Ochii lor, prea apropiaţi, sînt nişte găuri negre, holbate înspre noaptea din spatele lor.

Maşinile de-afară parc-ar fi la o sută de kilometri frigurosi depărtare. Chiar şi parcarea li se pare prea îndepărtată pentru a merge pînă acolo pe jos.

Cînd l-a găsit, faţa lui Olson Read, gîtul şi capul, ultimele zece procente din corp erau încă neatinse. Chiar frumoase, în comparaţie cu restul trupului descojit, copt.

Încă zbiera. De parcă stelelor le-ar fi păsat. Ce mai rămăsese din Olson se tîra pe malul rîului. Apoi s-a împiedicat, cu genunchii tremurîndu-i, s-a clătinat şi a părut că se dezmembrează.

Deja unele părţi lipseau. Picioarele sub genunchi, fierte şi tîrşîite pe gheaţa spartă. Muşcate şi smulse, mai întîi pielea, apoi oasele. Sîngele a fiert înăuntru, aşa că Olson nu lasă în urmă decît o dîră din propria-i grăsime. Fierbinte, topind adînc zăpada.

Puştiul din Pinson City, Wyoming, ăla care-a sărit să-şi salveze cîinele. Se zice că atunci cînd l-au tras afară, braţele i s-au făcut bucăţi, încheietură după încheitură, dar încă trăia. Scalpul i se desprinsese de craniul alb, dar încă era pe deplin conştient.

Bulbucii fierbinţi aruncau stropi în culorile curcubeului din cauza grăsimii topite a băiatului, grăsime care plutea la suprafaţă.

Cîinele a fiert pînă a ajuns o blană perfectă în formă de cîine, cu oasele deja curăţate aşezîndu-se în adîncul centrului geotermal al lumii, şi ultimele cuvinte ale puştiului au fost:

— Am futut-o. N-am ce să fac. Ce să fac?

Aşa l-a găsit domnişoara Leroy pe Olson Read în noaptea aia. Dar mai rău.

Zăpada din urma lui, pudra proaspătă din jur era amestecată cu bale.

În jurul ţipetelor lui, răspîndiţi pretutindeni, domnişoara Leroy a văzut un roi de ochi galbeni. Zăpada bătută de labele coioţilor devenise gheaţă. Amprentele cu patru degete ale lupilor. Plutind în jurul lui erau craniile prelungi ale cîinilor sălbatici. Gîfîind în dosul răsuflărilor lor albe, cu buzele negre răsfrînte pe bot. Dinţişorii lor încleştaţi, trăgînd de zdrenţele pantalonilor albi ai lui Olson, de cracii sfîrtecaţi şi aburind de conţinutul care fierbea încă înăuntru.

Într-o clipă ochii galbeni au dispărut şi a rămas ce-a rămas din Olson. Zăpada împroşcată de labele lor scînteiază încă în aer.

Sînt doar ei doi, învăluiţi de mirosul cald de costiţă. Olson pulsa de căldură, ca un cartof uriaş, fiert, afundîndu-se tot mai tare în zăpadă, lîngă ea. Pielea îi era acum plină de cruste, încreţite şi dure ca pielea de pui fript, dar desprinse şi alunecînd pe muşchii de dedesubt, care se zvîrcolesc copţi în jurul oaselor calde.

Mîinile lui i-au strîns degetele, şi cînd domnişoara Leroy a încercat să şi le retragă, pielea s-a rupt. Carnea fiartă a rămas lipită, aşa cum ţi se lipesc buzele de stîlpii de metal ai leagănelor cînd e ger afară. Cînd a încercat să se retragă, degetele lui s-au desfăcut pînă la os, coapte şi lipsite de sînge înăuntru, şi el a urlat şi-a strîns-o tare pe domnişoara Leroy.

I-ar fi fost prea greu ca să-l mişte, aşa, adîncit în zăpadă.

Era ancorată acolo, la doar douăzeci de paşi de uşa sălii de mese. Prin uşa deschisă vedea mesele aranjate pentru micul-dejun. Şemineul enorm cît un munte de piatră din sala de mese, cu buştenii arzînd înăuntru. Vedea, dar era prea departe ca să simtă căldura. A dat din picioare, alunecînd, încercînd să-l tragă pe Olson, dar zăpada era prea mare.

În loc să se mai mişte, a rămas liniştită, sperînd ca el să moară. Rugîndu-se la Dumnezeu să-l omoare pe Olson Read înainte ca ea să îngheţe. Lupii îi urmăreau cu ochii lor galbeni de la liziera pădurii. Umbrele brazilor se ridicau pînă-n cer. Stelele de deasupra curgeau unele într-altele.

În noaptea aia, Read Olson i-a spus o poveste. Povestea lui secretă cu fantome.

Cînd murim, astea-s poveştile pe care le avem pe buze. Poveştile pe care nu le spunem decît străinilor, într-un loc intim, o celulă căptuşită a nopţii. Poveştile importante, pe care le repetăm ani de zile în minte, dar nu le spunem

niciodată. Poveştile astea-s fantome, readuc morţii la viaţă. Pentru o clipă. Pentru o scurtă vizită. Orice poveste e o fantomă. Asta e a lui Olson.

Topind zăpadă în gură, domnişoara Leroy a scuipat apa pe buzele grase şi roşii ale lui Olson. Faţa lui era singurul loc pe care-l putea atinge fără să se lipească. A îngenuncheat lîngă el. Primul pas rînduit de diavol înspre păcatul trupesc. Sărutul lor, momentul pentru care Olson se păstrase neprihănit.

Aproape toată viaţa, n-a spus nimănui ce zbierase Olson. A fost o mare povară să ţină totul în ea. Acum spune oricui şi nu-i e mai bine.

Fiinţa aia de pe malul rîului, fiartă, nenorocită, strigase:

— De ce-ai făcut asta? Strigase: Ce-am făcut?

— Lupi de pădure, spune domnişoara Leroy şi rîde.

Nu ne fac necazuri. Nu aici, spune. Nu ne mai fac.

Olson a murit de ceea ce se numeşte mioglobulinurie. În arsurile foarte extinse, muşchii eliberează proteina mioglobulină. Influxul de proteină în sînge excedează rinichii. Aceştia se blochează şi corpul se umple de fluide şi de toxinele din sînge. Insuficienţă renală. Mioglobulinurie. Cînd domnişoara Leroy rosteşte cuvintele astea, parc-ar fi un magician care face un truc. Cuvintele parc-ar fi vrăji. Incantaţii.

În felul ăsta îţi trebuie o noapte întreagă să mori.

A doua zi dimineaţă a sosit plugul de deszăpezire. I-a găsit şoferul: pe Olson Read mort şi pe domnişoara Leroy adormită. Pentru că topise zăpadă în gură toată noaptea, gingiile îi erau albe. Degerate. Mîinile moarte ale lui Read erau încă prinse de ale ei, protejîndu-i degetele, calde ca o pereche de mănuşi. Timp de săptămîni, pielea îngheţată de la baza dinţilor s-a desprins moale şi cenuşie de rădăcinile maronii, pînă cînd dinţii au ajuns să-i arate aşa cum arată astăzi. Pînă cînd n-a mai avut buze.

Descuamarea ţesutului necrotic. Altă vrajă.

Nu există nimic în pădure, le spune domnişoara Leroy oamenilor. Nimic malefic. E doar ceva foarte trist şi singur.

E Olson Read, care încă nu ştie ce-a greşit. Nu ştie unde se află. Atît de cumplit şi de singur încît pînă şi lupii, pînă şi coioţii au dispărut de acolo.

Aşa funcţionează o poveste de groază. Face să răsune o frică străveche. Recreează o spaimă de demult. Ceva de care ne-ar place să credem că am trecut. Dar care încă ne înspăimîntă pînă la lacrimi. E ceva ce-ai sperat că se vindecase.

Rătăcesc pînă aici în fiecare noapte. Hoinarii ăştia care nu pot fi salvaţi, dar nici nu vor să moară. Îi auzi noaptea ţipînd, pe partea asta a faliei White River.

În unele nopţi din februarie, se mai simte încă mirosul de grăsime încinsă. De costiţă crocantă. Olson Read, care nu-şi mai simte picioarele, dar e tras înapoi. Urlînd. Cu degetele înfipte ca nişte gheare în zăpadă, tras înapoi în întuneric de toţii dinţişorii ăia încleştaţi.

21

Conform doamnei Clark, o persoană arde în medie şaizeci şi cinci de calorii pe oră în timpul somnului. Cînd eşti treaz, arzi şaptezeci şi cinci de calorii. Umblînd încet arzi două sute. Doar ca să supravieţuieşti ai nevoie de 1650 de calorii pe zi.

Corpul poate înmagazina doar aproximativ 1200 de calorii din carbohidraţi – majoritatea în ficat. Doar rămînînd în viaţă, îţi arzi aproape toate caloriile stocate în mai puţin de o zi. După care arzi grăsimi. După care muşchi.

De-acum începe corpul să se umple de cetone. Concentraţiile de acetonă-ser cresc brusc, şi respiraţia începe să-ţi miroase. Sudoarea îţi miroase a clei de aeromodele.

Ficatul şi splina şi rinichii se scofîlcesc şi se atrofiază. Nefiind folosit, intestinul scurt se umflă şi se umple de mucus. Ulcerele fac găuri în peretele colonului.

Pe măsură ce inaniţia se prelungeşte, ficatul transformă muşchi în glucoză ca să-ţi ţină creierul în stare de funcţionare. În timp, durerile de foame dispar. După aceea, doar te simţi obosit. Tot mai des eşti ameţit. Nu prea mai observi lumea din jurul tău. Nu te mai cureţi.

După ce ai ars între şaptezeci şi nouăzeci şi patru la sută din grăsimea corpului, şi douăzeci la sută din muşchi, mori.

Pentru majoritatea oamenilor, asta se întîmplă în şaizeci şi una de zile.

— Fiica mea, Cassandra, spune doamna Clark, nu mi-a spus niciodată ce i s-a întîmplat.

Cele mai multe dintre lucrurile pe care le ştim despre inaniţie, spune doamna Clark, provin de la observarea

prizonierilor din Irlanda de Nord în timp ce făceau greva foamei.

Cînd suferi de inaniţie, uneori pielea ţi se decolorează şi prinde o nuanţă albăstrie. Uneori ia o culoare maro închis. O treime dintre suferinzi se umflă – dar doar cei cu pielea palidă.

Pe peretele din fumoarul gotic, Sfîntul Fără-Maţe a numărat patruzeci de zile. Patruzeci de liniuţe trase cu creionul.

Profiturile poveştii adevărate despre supravieţuirea noastră curajoasă, în pofida unor chinuri crude, foarte crude, se împart doar la treisprezece. Acum că Miss America a sîngerat pînă a murit.

Cei mai mulţi dintre noi nici nu mai încercăm să stricăm centrala după ce o repară fantoma. Totuşi, nu ne spălăm hainele. În unele zile, de la aprinderea pînă la stingerea luminilor, zăcem în pat în cabinele noastre din spatele scenei. Fiecare îşi recită povestea pentru sine.

Dacă am avea putere, am putea împrumuta un cuţit de la Bucătarul Asasin şi să ne retezăm părul chiar lîngă scalp. O altă umilinţă la care am fost supuşi de domnul Whittier. Un alt mod de a ne face pozele *de după* mai îngrozitoare în comparaţie cu cele de *dinainte*, care chiar acum sînt lipite de stîlpii de telefon sau imprimate pe cutiile de lapte.

Reverendul Fără Dumnezeu rupe un picior de scaun şi-şi vîră lemnul în cur, ca poliţia să găsească nişte aşchii. O idee bună, furnizată de fiica doamnei Clark, Cassandra.

După lăsarea întunericului, auzim paşi. Uşile scîrţîie. Paşii fantomelor de aici. Domnul Whittier. Lady Zdreanţă. Tovarăşa Lătrău şi Miss America.

După ce fantoma i-a făcut ce i-a făcut Ducelui Vandalilor, cu toţii ne încuiem uşa după stingere. Nimeni nu se aventurează decît în grupuri de cîte doi sau trei, fiecare martor cu un alt martor, pentru a fi în siguranţă. Fiecare are la el cîte unul din cuţitele Bucătarului Asasin.

După ce s-a întors acasă, spune doamna Clark, fiica ei nu s-a mai îngrăşat. Unghiile i-au crescut la loc, dar nu şi le-a mai vopsit. Părul i-a crescut la loc, dar Cassandra doar îl spăla şi-l pieptăna. Nu l-a mai ondulat, nu l-a mai aranjat, nu l-a mai accentuat. Desigur, dinţii care-i lipseau n-au mai crescut la loc.

Hainele ei erau mărimea zero. N-avea şolduri. N-avea sîni. Doar genunchi şi umeri şi pometi ca din lagărele de concentrare. Cassandra ar fi putut purta orice, dar în fiecare zi erau aceleaşi două-trei rochii lungi. Fără bijuterii. Fără machiaj. Era aproape absentă, şi o bucată de carne stricată ar fi fost de ajuns ca s-o ucidă. Doar un pumn de pastile amestecate cu terciul de ovăz. Dac-ar fi mîncat.

Desigur, doamna Clark a dus-o la un dentist. A plătit bani buni pentru o proteză parţială. S-a oferit să plătească pentru implanturi dentare în locul dinţilor lipsă. Pentru implanturi mamare. A făcut cercetări despre anorexie.

Doamna Clark mintea şi-i spunea că e drăguţă aşa subţirică. Cassandra nu ieşea din casă pentru ca pielea ei să fie altfel decît albăstrie.

Nu, Cassandra nu mergea decît la şcoală, unde nimeni nu vorbea cu ea. Toată lumea vorbea despre ea, poveştile despre cum fusese torturată deveneau tot mai oribile cu fiecare trimestru. Chiar şi profesorii îşi lăsau imaginaţia lor mizerabilă să zburde. În cartier, toţi o opreau pe doamna Clark ca s-o bată încetişor pe mînă şi să-i spună cît de rău le părea. Ca şi cum Cassandra ar fi fost găsită moartă.

Toţi cei care se ocupaseră de caz, căutaseră cu cîinii poliţişti, au încetat să-i mai ceară amănunte. S-au plictisit ca doamna Clark să le tot răspundă „Nu ştiu. Nu ştiu. Nu *ştiu*...".

În primul an de cînd s-a întors la şcoală, notele Cassandrei au crescut. N-a încercat să mai fie majoretă. Nu juca nici baschet, nici fotbal. Citea şi se întorcea acasă, atîta tot. Se uita cum zburau păsările. Se uita cum înota peştişorul auriu.

Şi totuşi nu voia să poarte proteza chiar şi cînd doamna Clark o implora sau o amenința – o amenința că-şi face rău. Doamna Clark putea şi să-şi stingă ţigări pe mînă, şi fiica ei ar fi stat şi s-ar fi uitat. Trăgînd mirosul pe nări.

Cassandra asculta în timp ce doamna Clark o implora sau ţipa la ea, rugînd-o să facă un efort ca să fie drăguţă. Să se facă îndrăgită de ceilalţi. Să discute cu un psiholog. Să revină la o viaţă normală. Orice. Şi Cassandra doar o asculta.

— Propria mea fiică, spune doamna Clark, era la fel de prietenoasă ca o plantă de apartament.

Un robot care a luat numai 10 într-a doişpea, dar n-a mers la banchet. N-a avut nici o întîlnire. Nici o prietenă. O Cutie a Coşmarurilor care ticăia undeva pe raftul de sus.

— Stătea toată ziua, spune doamna Clark, cum stau oamenii la biserică.

Tăcută. Cu spatele drept. Cu ochii scînteietori. Dar nu cînta, nu dădea nici cel mai mic indiciu despre ce se petrecea în mintea ei. Cassandra doar privea şi asculta. Nu era fata pe care o ştia maică-sa, era altcineva. O statuie care privea în jos de pe un altar. O statuie sculptată într-o catedrală cu o mie de ani în urmă. În Europa. O statuie care ştia că fusese sculptată de Leonardo da Vinci. Aşa le părea Cassandra oamenilor.

Doamna Clark spune:

— Mă înnebunea.

Alteori era ca şi cum ar fi trăit cu un robot. Sau cu o bombă. În unele zile, doamna Clark se aştepta să sune cineva de la vreun cult, sau vreun alt ţicnit, şi s-o ceară pe ea la telefon. În unele nopţi, doamna Clark dormea cu un cuţit sub pernă şi cu uşa dormitorului încuiată.

Nimeni nu ştia ce-ar fi putut să devină fata asta tăcută. Trecuse prin lucruri pe care ei nici nu şi le puteau închipui. Atîtea chinuri şi orori încît nu mai trebuia să le pomenească oamenilor de ele. Ea nu va mai avea nevoie de drame sau bucurie sau durere cît va trăi.

Puteai intra în cameră, deschide televizorul şi mînca o pungă de popcorn, şi abia apoi îţi dădeai seama că era aşezată alături de tine pe canapea.

Chiar *într-atît* îţi dădea fiori Cassandra.

Odată, la cină, doar ele două aşezate la masă, doamna Clark a întrebat-o dacă-şi amintea de Cutia Coşmarurilor. Seara aceea de la galerie avea de-a face cu dispariţia ei?

Şi Cassandra i-a răspuns:

— M-a făcut să vreau să devin scriitoare.

După asta, doamna Clark n-a putut dormi. Voia ca fata să plece. La facultate. În armată. La mănăstire. Oriunde. Doar să plece.

Şi, într-o zi, doamna Clark a sunat la poliţie să anunţe că fiica ei dispăruse.

Desigur, o căutase în toată casa. Doamna Clark ştia cum reuşea Cassandra să se facă învizibilă în tapet sau printre dungile canapelei. Dar dispăruse de-adevăratelea.

Cu panglicile galbene fluturînd încă pe maşinile tuturor, ca nişte steaguri ale capitulării, Cassandra Clark dispăruse din nou.

Cassandra

O altă poveste de doamna Clark

Dacă există vreun şiretlic atunci cînd ai slujbă pe care o urăşti... spune doamna Clark, găseşte-ţi alta pe care s-o urăşti şi mai tare.

După ce-ţi găseşti o sarcină mai grea de făcut, treburile mai mărunte ţi se vor părea floare la ureche. Încă un motiv pentru care e bine să ai un diavol la îndemînă. Îi face pe demonii mai mici... suportabili. Altă scolie a doamnei Clark la o teorie de-a domnului Whittier.

Iubim dramele. Iubim conflictul. Avem nevoie de-un diavol sau ne creăm noi înşine unul.

Nu-i prea grav. E pur şi simplu felul în care funcţionăm. Aşa cum păsările zboară şi peştii înoată.

După ce fiica ei a dispărut a doua oară, doamna Clark a înmuiat un beţişor cu vată într-o cutie cu ulei mineral şi a astupat toate şănţuleţele dintre dalele din baie. I-a luat aproape un weekend întreg.

A şters cu o cîrpă de praf toate stinghiile înguste ale fiecărei jaluzele.

Toate muncile astea anoste i s-au părut suportabile din cauza telefonului pe care se aştepta să-l primească. De la poliţişti, să-i spună că dăduseră peste rămăşiţele Cassandrei. Sau, şi mai rău, că o găsiseră în viaţă.

Fata-robot care-şi petrecea toată ziua pictînd gaiţele albastre care îi piuiau în faţa ferestei. Sau urmărind nenorocitul ăla de peştişor auriu înotînd în cerc prin acvariu.

Străina aia... cu degete lipsă la mîini şi picioare.

Ce nu ştie doamna Clark era că poliţia a găsit-o pe Cassandra. Un cercetaş lupişor s-a întors dintr-o excursie în pădure, şi nu mai vorbeşte. Nu suflă un cuvînt despre

secret, despre descoperirea pe care o făcuse. În pădure, urcînd pe valea unui pîrîu, cățărîndu-se peste stînci în locurile în care apa băltea înainte să se reverse și să creeze un alt mic bazin mai în jos, lupișorul căutase un bazin mai măricel în care ar fi putut găsi păstrăvi. Stîncile erau împresurate și acoperite ici-colo de mușchi verde, copacii parcă se țineau unii pe alții la distanță cu crengile ca niște brațe. La umbră, Cassandra Clark era întinsă pe o parte, cu mîinile unite sub obrazul ei supt și palid, de parcă dormea. Cassandra era goală pe patul ei de mușchi gros și moale, sub frunzele unui arbust de păducel care atîrnau peste ea ca o draperie.

Lupișorul îi povestește unui om mare, care cheamă șeriful. Înainte de căderea serii, un șir întreg de detectivi urcă pe valea pîrîului. Pînă cînd se lasă întunericul s-au întors deja acasă, un grup de oameni care nu povestesc nimic despre ce-au văzut în ziua respectivă la slujbă.

Nici unul n-o sună pe doamna Clark. Acasă, așteptînd, ea întoarce toate saltelele pe partea cealaltă. Spală geamurile de la etajul al doilea. Șterge praful de pe plintele de la baza pereților. Orice treabă care de obicei te agasează e o nimica toată în comparație cu așteptarea. Doamna Clark curăță șemineul, ținînd telefonul aproape, să-l poată apuca de cum sună prima dată.

La a doua dispariție, nimeni n-a mai legat panglici galbene nicăieri. Nimeni n-a mai mers să caute din poartă-n poartă. Nimeni n-a mai aprins lumînări. Nici un paranormal n-a mai dat telefon.

N-au mai venit nici măcar televiziunile pe la doamna Clark, care curăță și curăță.

Încă o noapte a așteptat Cassandra în canion, dincolo de pîrîu, la jumătatea unei pante stîncoase, departe de orice drum forestier. Cărarea nu e marcată de nici o urmă de picior, iar picioarele ei goale erau curate, de parcă fusese cărată în brațe.

Deja e prea tîrziu să-i mai măsoare potasiul din umoarea apoasă. Braţele i se puteau îndoi, aşa că murise de mai bine de două zile. *Rigor mortis* venise şi trecuse.

Detectivii din prima echipă au atîrnat un microfon în perdeaua din crengi de păducel. Aşa cum ascund după înmormîntare cîte un microfon la mormîntul victimelor unor omoruri. Pentru că ucigaşul trebuie să se întoarcă. Ucigaşul trebuie să vorbească, să-şi spună povestea pînă cînd o consumă.

Alte poveşti te consumă ele pe tine.

S-o spună unicului public în faţa căruia poate risca, propriei victime.

Cassandra pe patul ei de muşchi. Microfonul atîrnă deasupra ei, legat la un reportofon şi la un transmiţător pe care-l recepţionează un ajutor de şerif cocoţat pe stînci în vîrful canionului. Destul de departe ca să poată strivi ţînţarii fără să se dea de gol. Ascultă mereu, cu căştile pe urechi. Aşezat pe pămîntul pe care mişună furnicile.

În căşti îi cîntă păsările. Vuieşte vîntul.

Nici n-ai crede cîţi ucigaşi se întorc să-şi ia rămas-bun. Ucigaşul şi victima au împărtăşit ceva, şi ucigaşul vine să stea la mormînt şi să vorbească despre lucruri din trecut.

Toată lumea are nevoie de public.

În căştile poliţistului bîzîie muştele negre, venite să-şi lase ouăle în pielea umedă a pleoapelor Cassandrei, ale cărei buze albastre sînt întredeschise. Muştele îşi lasă ouăle în nasul şi anusul ei.

Acasă, doamna Clark a tras cu greu frigiderul de lîngă perete ca să aspire bobina compresorului.

Pe patul de muşchi, sîngele Cassandrei s-a lăsat în partea inferioară a corpului, lăsîndu-i părţile aflate la vedere, sînii şi mîinile şi faţa, albe ca varul. Ochii îi sînt deschişi şi lipicioşi, supţi de limbile insectelor. Părul ei blond. Părul i se revarsă blond şi bogat de la ceafă, dar lipsit de strălucire, aşa cum arată părul tăiat şi mort pe podeaua unei frizerii.

Celulele ei se digeră singure, încercînd să-şi facă treaba. Disperate după hrană, enzimele din interior încep să consume membranele, şi gălbenuşul fiecărei celule se varsă afară. Pielea palidă începe să alunece pe muşchii de dedesubt. Pielea de pe mîini i se încreţeşte, i se ridează, arătînd ca o pereche de mănuşi largi din bumbac.

Pe piele îi apar nenumărate bubiţe, ca un cîmp de minuscule cicatrici de cuţit, şi fiecare bubiţă se mişcă, păscînd între piele şi muşchi. Fiecare bubiţă e larva unei muşte negre. Mănîncă stratul subţire de grăsime subcutanată, săpînd tuneluri chiar sub pielea ei. Toată suprafaţa corpului, pielea de pe mîini şi picioare, o constelaţie de umflături mobile.

În căştile poliţistului zumzăitul muştelor lasă locul hârşâitului larvelor care se deplasează cu fiecare îmbucătură.

Acasă, la un pas de telefonul tăcut, doamna Clark sortează decoraţiuni de Crăciun în praful sufocant din pod, aruncînd unele şi reîmpachetîndu-le pe celelalte. Pune etichete pe fiecare cutie.

Bacteriile aspirate în plămînii Cassandrei, bacteriile din intestine, din gură şi din nas, se divizează şi iar se divizează pentru că limfocitele nu le mai opresc. Apoi înfulecă grăsimea subcutanată şi proteinele galbene care se varsă din celulele distruse. Numărul lor explodează, umflînd stomacul palid pînă cînd umerii sînt împinşi în spate. Picioarele i se depărtează. Abdomenul Cassandrei se umflă şi devine dur, gravid de gazele prinse înăuntru, un univers de bacterii care mănîncă şi se înmulţesc.

Limba i se umflă, deschizîndu-i fălcile şi ieşind printre buzele umflate, groase cît nişte cauciucuri de bicicletă. Bacteriile sapă tuneluri prin cerul gurii, intră în craniu, unde le aşteaptă creierul, moale şi comestibil.

Acasă, doamna Clark duce telefonul din cameră în cameră, freacă pereţii şi spală abajururile lămpilor, pline de muşte moarte.

După încă o zi, creierul Cassandrei i se scurge roşumaroniu pe nas şi urechi. Masa moale se topeşte şi iese cu bulbuci prin orbitele în care ochii s-au prăbuşit.

Microfonul captează sunetul. Ca zgomotul floricelelor în cuptorul cu microunde, dar mai în surdină. Ca şi cum ai intra în apa fierbinte a unei băi, plină cu spumă, sunetul constant al spargerii bulelor. E sunetul unei ploi puternice pe o terasă de ciment. Al grindinei lovind acoperişul unei maşini. Ăsta e sunetul viermilor, care sînt deja graşi cît bobul de orez. Microfonul prinde sunetul unei ruperi şi al unui ţiuit, sunetul pielii care crapă, şi al intestinelor care se dezumflă.

Sosesc gîndacii carnivori. Şoarecii şi coţofenele. Păsările cîntă în pădure, fiecare şir de note strălucind ca nişte beculeţe colorate. O ciocănitoare ascultă cu capul plecat insectele de sub scoarţa unui copac. Bate cu ciocul să dea o gaură.

Pielea Cassandrei se lasă ca o pînză pe oase, în timp ce măruntaiele îi curg afară, îmbibînd pămîntul. Lasă în urmă doar umbra asta de piele, cadrul de oase năclăite de propria lor tină.

În căştile poliţistului, şoarecii ronţăie gîndaci. Şerpii înghit şoarecii chiţăitori. Fiecare încearcă să fie ultimul în lanţul trofic.

Acasă, doamna Clark sortează hîrtiile din camera fiicei ei, din sertarele biroului. Scrisorile pe hîrtie roz. Vechile felicitări primite de ziua ei. Şi, pe o bucată de hîrtie cu marginea perforată, smulsă dintr-un caiet cu linii, copiat de mîna Cassandrei cu creionul:

Tabără pentru scriitori: Abandonaţi-vă viaţa timp de trei luni...

Şi doamna Clark a aruncat peştişorul auriu încă viu la WC. După care şi-a luat paltonul de iarnă.

În noaptea aceea, în căştile poliţistului, o voce de femeie a spus „Acolo te-ai dus? La *tabăra* asta de scriitori, acolo te-au torturat?".

Era vocea doamnei Clark spunînd: „Iartă-mă, dar nu trebuia să te întorci. Cînd te-ai întors, nu mai erai aceeaşi". Spunînd: „Te-am iubit mult mai mult cînd erai pierdută...".

Astă-seară, spunîndu-ne povestea în holul de catifea albastră, doamna Clark spune:

— Am făcut-o cu somnifere. Stînd la jumătatea scărilor albastre şi largi, spune: În clipa în care am văzut microfonul atîrnat acolo, am rupt-o la fugă.

În noaptea aia, îl auzea pe poliţist alergînd printre arbuşti, venind s-o aresteze.

Nu s-a mai întors în casa ei curată, unde terminase toate treburile pe care le ura.

Doar cu haina pe ea şi cu poşeta în mînă, doamna Clark a sunat la numărul de pe biletul scris de Cassandra. L-a întîlnit pe domnul Whittier şi pe noi toţi.

Plimbîndu-şi privirea de la mîinile noastre bandajate la părul smuls şi la obrajii noştri scofîlciţi, doamna Clark spune:

— Nu i-am fost... nimic. Nu l-am iubit niciodată pe Whittier. Doamna Clark spune: Am vrut doar să aflu ce s-a întîmplat cu fata mea.

De fapt, domnul Whittier o ucisese pe fata pe care-o născuse ea.

Spune:

— Am vrut doar să aflu *de ce*.

22

Cînd dăm peste el, Peţitorul e singur în salonul renascentist italian. În majoritatea zilelor, cît sînt aprinse luminile, stă acolo lîngă masa lungă de lemn negru, cu fermoarul desfăcut şi satîrul într-o mînă. În ochii lui, întrebarea: să tai sau să nu tai?

Hîrrrr-şşştiu, sunetul din ritualul familiei lui.

Dovada faptului că într-o zi şi cele mai rele spaime pot să dispară pur şi simplu. Oricît de îngrozitor ţi s-ar fi părut un lucru, mîine s-ar putea să nu mai existe.

Peţitorul nu ne mai roagă să dăm cu satîrul. De ce l-am ajuta să fie în centrul atenţiei? Nu, dacă vrea să fie sculptat atît de rău – s-o facă singur.

Fiecare picior al mesei e sculptat în forma unor bile de mărimi diferite, îmbinate şi împletite într-un stîlp drept. Bilele care ating pămîntul şi tăblia mesei sînt cam cît nişte mere. Bila din mijlocul fiecărui picior e cît un pepene. Toate patru picioarele au acelaşi culoare neagră, unsuroasă. Lungă şi îngustă ca un sicriu, masa pare sculptată din ceară neagră. Lungă şi plată şi năclăită, astfel încît nu reflectă nimic.

Ca întotdeauna, Peţitorul stă cu satîrul pregătit. Cu bărbia în piept. Se uită la scula care-i iese prin fermoarul deschis aşa cum se uită pisica la o gaură de şoarece.

Salonul are acelaşi tapet vechi de satin verde de cînd ne-a lăsat dubiţa albă pe alee. Parcă am fi aici dintotdeauna. Satinul verde pare umed. Alunecos. Marginile de vopsea aurie scot în evidenţă spătarele sculptate ale scaunelor şi plintele mucezite şi aplicele rotunjite de pe care se înalţă lumînări electrice pe lîngă peretele de satin verde.

În nişele şi firidele de satin verde căscîndu-se ca nişte mici peşteri în pereţi se găsesc statui de oameni goi, atît de căptuşiţi cu muşchi încît par umflaţi. Mai înalte decît statura unui om, sînt aşezate pe piedestaluri vopsite într-un negru-verzui care se vrea malachit. Unele au suliţe şi scuturi. Altele îşi scot în afară cururile de ghips alb, stînd cu picioarele apropiate şi crupa arcuită. Fie muşchi, fie buci, de la tălpi în sus ghipsul e năclăit de amprente şi cicatrici, sfîrtecat adînc cu unghiile pînă la carnea albă şi curată, însă doar pînă la înălţimea la care ajunge un om, cam pînă la talia statuilor.

Noi urcăm dinspre promenada imperială chineză, fugind dinspre roşu înspre verde, şi azi Peţitorul şi-a scos pula de tot.

Gîfîind, tuşind, cu o mînă la inimă, Reverendul Fără Dumnezeu zice:

— Vin, oameni buni... sînt afară, pe alee.

Din spatele camerei, Agentul Ciripel spune:

— Dac-o tai, tai-o *acuma*.

Şi, cu satîrul în mînă, Peţitorul spune:

— Ce?

Sărmanul Peţitor, faţă de arătarea holbată care a ajuns, cu nas mare şi obraji supţi, pula îi e mare cît o statuie. E ultimul dintre noi încă intact. E aşa de murdar încît se lipeşte de cămaşă, pielea întinsă parcă i-ar fi crăpată şi fărîmată de venele şi vinişoarele de pe mîinile lui osoase. Venele umflate îi viermuiesc pe frunte sub piele. Tendoanele zvîcnesc şi saltă, prinse în pielea grumazului ca într-o plasă.

— Sînt nişte oameni afară, zice Veriga Lipsă, cu gura ascunsă de vîrful cărnos al nasului, care se opreşte puţin deasupra scrotului din bărbia lui păroasă. Zice: Găuresc încuietoarea cu burghiul. Sîntem pe cale să devenim *celebri*.

Peţitorul e singurul fără nici o cicatrice, n-are cum dovedi că a făcut şi altceva în afară de a nu mînca.

În jurul capului cenuşiu al sculei sale, lemnul mesei e împînzit de lovituri de încercare, fiecare în alt unghi. Lemnul sfîrtecat, înmuiat de sîngele nostru, transformat într-o pastă plină de aşchii şi ţepi, care s-a revărsat pe podea.

Urechile şi degetele noastre mîncate de pisică. Pisica mîncată de Miss America. Miss America şi copilul ei, mîncaţi de noi. Un lanţ trofic complet.

Fiecare dintre noi se luptă să fie ultimul în lanţul ăla.

Camera din spatele camerei din spatele camerei.

Contele Calomniei ridică mîna, fluturîndu-şi cele trei degete care i-au mai rămas, cu unghiile smulse, spune:

— Hai, dă-mi mie toporişca, repede. Zice: Mai am timp să mai îndur un chin.

Bucătarul Asasin se prăbuşeşte într-un scaun imperial aurit, şi-şi azvîrle pantofii din picioare. Prinzîndu-şi şosetele în dreptul degetelor mari, le întinde tot mai tare, tot mai mult, pînă cînd îi zboară din picioare. Privindu-şi degetele de la picioare, spune:

— Eu primul. Mi-au rămas mult prea multe degete.

Sărmanul Peţitor, cu şoldurile lipite de lemnul negru al mesei, cu pula zăcînd pe masă, spune:

— Nu mă grăbiţi. Cu sudoarea ţîşnindu-i din porii frunţii, spune: Voi aţi avut ocazia să suferiţi. Acum e rîndul meu.

— Atunci *suferă* odată, spune Bucătarul. Pocneşte din degetele care i-au mai rămas, şi spune:

— Sau dă-mi satîrul înapoi. Ăla-i satîrul *meu*...

Şi stă cu mîna întinsă.

Contele se apropie de masă, ţinînd reportofonul în mîini, cu microfonul metalic gata să înregistreze sunetul loviturii peste tot trecutul.

— Fii *bărbat*, spune Contele. Spune: Asta-i *ultima ta şansă*. Fii bărbat şi taie-ţi pula.

Veriga Lipsă, cu pieptul doar o claie de păr negru şi scara coastelor ieşite în afară prin cămaşa desfăcută, spune:

— Cînd se deschide uşa aia, o să fie prea tîrziu pentru noi toţi. Spune: Aşa că *grăbeşte-te.*

Şi Peţitorul se priveşte pe sine oglindit în lama lată a satîrului. Îi întinde satîrul Reverendului, şi zice:

— Mă ajuţi?

Reverendul ia satîrul, strînge mînerul cu ambele mîini şi sfîrtecă şuierînd aerul de cîteva ori.

Peţitorul oftează adînc, inspiră şi expiră şi-şi împinge şoldurile în masă.

— Nu-mi spune cînd, pur şi simplu fă-o, spune el.

Şi Reverendul spune:

— Ţine minte. Spune: O fac *doar* ca pe un hatîr.

Peţitorul închide ochii. Îşi pune mîinile în creştetul capului, cu degetele împreunate.

Şi... apoi... şi: *Hîrrrr-şşştiu.* Satîrul s-a înfipt în lemnul negru. Masa s-a oprit din vibrat şi din rezonat, şi ceva a ţîşnit şi-a căzut de partea cealaltă. Ceva roz, neclar, propulsat de un gheizer fierbinte de sînge. În timp ce din prohab îi explodează încă sîngele aburind, Peţitorul întinde o mînă după obiectul pierdut. Să-l prindă. După care genunchii i se înmoaie.

Se prinde cu ambele mîini de marginea mesei, dar degetele îi alunecă. Se loveşte cu bărbia de masă, şi dinţii îi clănţănesc puternic. După care atît Peţitorul, cît şi penisul lui sînt sub masă. Amîndoi, doar o carne cenuşie.

Sărmanul nostru Peţitor, acum e doar un decor pe care-l putem include în povestea noastră. Noua noastră păpuşă. Povestea lui de familie cu lagărul şi felaţiile e acum povestea noastră.

Veriga Lipsă se apleacă sub masă. Se ridică şi ţine în mînă bucata retezată, cenuşie, cu pielea ridată de atîtea treceri de la flasc la erecţie. La capătul retezat de satîr e doar carne obişnuită, rozalie...

— Pui-pui, al meu, spune Veriga. Îl miroase o dată, de două ori, cu nasul ridicat şi nările fremătînd, aproape atingînd carnea. Dă din umeri, zicînd: Orice găteşti în cuptorul ăla tot a floricele miroase...

Chiar şi Veriga ştie că dacă mănîncă penisul retezat, o să fie invitat la toate talk-showurile de noapte din lume, în intervalul de mare audienţă. Doar ca să descrie ce gust a avut. După care o să urmeze reclamele la sosuri pentru friptură şi la ketchup. După care propria sa carte de reţete inedite. Emisiuni şoc la radio. După care, concursuri televizate pentru tot restul vieţii.

O victimă, cineva cu degete lipsă la mîini şi la picioare ca să arate cît a suferit, va primi OK-ul întregii lumi să fie mereu de prost-gust.

Şi, cu braţele ridicate, cu palma dreaptă în semn de stop, domnişoara Hapciu spune:

— Nu se poate să faci asta.

Privindu-ne din nişele lor de satin verde, statuile despuiate sînt publicul nostru.

— Stai numa' să vezi, zice Veriga Lipsă şi-şi dă capul pe spate, cu gura deschisă larg înspre tavanul verde.

Ridică mîna drept în sus şi lasă gîlma de carne să-i cadă pe limbă. O înghite întreagă.

Mai înghite o dată şi ochii îi ies din cap. Mai înghite o dată şi faţa păroasă i se umflă, se înroşeşte. Cu ochii închişi, zbătîndu-se sub singura lui sprînceană. Se prinde cu mîinile de grumaz şi lacrimile îi ţîşnesc pe obrajii fierbinţi. Veriga Lipsă se ţine de grumaz, nu respiră. Dă roată camerei, tîrîndu-şi picioarele ca Frankenstein, un pas, apoi un altul, apoi un altul.

Faţa lui înspăimîntată cască, buzele şi dinţii lui de vîrcolac nu scot nici un sunet. Cade în genunchi pe covorul verde îmbibat de sînge, şi strînge pumnii. Îngenunchеat, se loveşte cu pumnii în stomac. Toată strădania lui – plînsul, loviturile, implorările – fără un sunet.

Nu mai e nimic pe care reportofonul Contelui să-l înregistreze după „Stai numa' să vezi".

În genunchi, Veriga Lipsă se înclină într-o parte. Cade şi zace tăcut, cu ochii închişi, cu pumnii adînciţi în burtă.

Bucătarul Asasin se uită la Conte, care se uită la domnişoara Hapciu, care adulmecă şi spune:

— Poate reuşesc să-l salveze ăia care vin să ne scoată de aici...

Şi Reverendul Fără Dumnezeu clatină din cap.

La parter, nu-i nimeni pe alee care să găurească încuietoarea cu burghiul. Nu-i nici o echipă de salvare. N-a venit nimeni să ne scoată de aici. Am minţit pentru că ne săturaserăm de Peţitorul care stătea toată ziua cu satîrul în mînă.

De-acuma, împărţim banii la mai puţin cu doi. Am rămas doar unsprezece.

Baroneasa Degerătură urcă scările cu paşi grei, ţinîndu-şi fusta cu amîndouă mîinile. Buzele ei roz, zdrenţuite ca nişte cicatrici, zîmbesc pînă-l văd pe Peţitor căzut la podea, cu hainele înnegrite de sîngele îmbibat. Lîngă el, Veriga Lipsă, cu ochii închişi strîns, ca în *rigor mortis*, pe faţa cenuşie şi păroasă.

Căscînd încreţitura ei unsuroasă, Baroneasa spune:

— Care dintre voi, căcaţii dracului, l-aţi omorît pe Peţitor?

Nici unul dintre noi, spunem. A făcut-o singur. După atîta timp, şi-a tăiat în sfîrşit scula.

Şi Veriga, săracul, s-a înecat încercînd să înfulece scula retezată.

Veriga Lipsă – ultima verigă din lanţul trofic. Ultima dacă nu punem la socoteală microbii şi bacteriile de care ne-a povestit doamna Clark şi care-au mîncat-o pe fiică-sa.

Deja ne dăm seama cum o să sune scena asta la radio. Deja ne întrebăm dacă poţi spune „penis" la televiziunea publică. Scena asta valorează mai mult decît cărţi întregi care pretind că „spun tot adevărul", şi am văzut-o doar noi. Repetiţia cu costume pentru o vedetă de cinema care într-o zi o să se sufoce cu scula tăiată a altei vedete de cinema.

Să mori sufocat, cu gîtlejul înfundat de un penis, e genul de scenă care cîştigă la Oscar.

Doar noi şi poate Baroneasa am văzut-o.

Doar că versiunile noastre vor spune că doamna Clark a tăiat penisul şi l-a obligat pe Veriga Lipsă să-l mănînce întreg. Adevărul e aşa de uşor cînd toată lumea cade de acord pe cine să dea vina.

— Nu vreau să vă stric cheful, zice Baroneasa Degerătură, dar avem nevoie de un alt personaj negativ.

Diavolul a murit – avem nevoie de-un nou diavol.

Baroneasa face slalom pînă la masa de lemn şi smulge cu ambele mîini satîrul din tăblia sfîrtecată. Spune că a ucis-o cineva de doamna Clark.

— Oricine-ar fi fost, spune Baroneasa, acuma nu prea îi e foame.

Ucigaşul a mîncat mare parte din piciorul ei stîng. Restul e în cabina ei din spatele scenei, înjunghiat în stomac.

Bucătarul Asasin scutură pumnul înspre Contele Calomniei şi spune:

— *Cretin* lacom ce eşti.

Şi Contele zice:

— Stai. Zice: Ascultă...

Tăcem cu toţii şi îi auzim stomacul. Stomacul Contelui chiorăie şi ghiorţăie, cu fantoma bebeluşului fiert înăuntru. N-a fost el.

Şi totuşi doamna Clark – diavoliţa noastră care plesnea din bici şi ne scotea unghiile – e moartă. Ce-a rămas din ea acum, doar nişte resturi.

Următorul punct pe ordinea de zi va fi să ne alegem noul diavol.

După ce mîncăm.

După cină, domnişoara Hapciu îşi suflă şi-şi trage nasul, tuşeşte şi zice că neapărat, neapărat trebuie să ne spună o poveste...

Interpretul

Un poem despre domnişoara Hapciu

— Bunica mea a făcut bani, zice domnişoara Hapciu, spunînd „Te iubesc".
În cît de multe feluri era posibil. Pentru oameni care nu puteau.

Domnişoara Hapciu pe scenă, din mînecile puloverului îi răsar
colţurile şi cutele şerveţelelor murdare îndesate înăuntru.
Şerveţele îngălbenite, mînjite cu secreţii nazale.
Îi curge nasul, lucind de muci şi sînge, şi din ochii injectaţi, cu mici fulgere roşii, i se scurg lacrimile pe obraji.

Pe scenă, în locul luminii unui reflector, o secvenţă de film:
o scenă dintr-un serial medical, cu doctori şi asistente
în halate albe, ţinînd în mînă eprubete,
ocupaţi să găsească un leac.

Trăgîndu-şi nasul, tuşind, domnişoara Hapciu spune:
— Pînă la moarte, bunica a făcut bani spunînd „La mulţi ani" oamenilor.
Spunînd „Sincere condoleanţe".
Spunînd „Felicitări". Şi „Sîntem atît de mîndri de tine!".
Şi „Crăciun fericit".
Bunica ei a spus „O aniversare fericită" în cîte feluri era posibil.
Şi „La mulţi ani de Ziua Tatălui".
Şi „La mulţi ani de Ziua Mamei"
pentru o companie care producea felicitări.

Suflîndu-şi nasul şi vîrînd batista înapoi în
mînecă, domnişoara Hapciu spune:
— Slujba bunicii era să interpreteze lucruri pentru care ceilalţi
n-aveau cuvinte.
Dar fiecare „La mulţi ani",
absolut fiecare felicitare o scria gîndindu-se la domnişoara Hapciu.
Publicul ţintă ideal al bunicii.
Şi suportul cu felicitări e contul ei în bancă, economiile ei
de cele mai bune urări, lăsate
nepoatei.
Astfel încît, după ce murea, domnişoara Hapciu a ei să vină şi
să găsească un „Te iubesc"
sau un „Sfîntul Valentin fericit" pentru momentul acela din viitorul îndepărtat.
Mult, mult după moartea bunicii ei.

— Şi totuşi, spune domnişoara Hapciu, există o felicitare, o ocazie
specială care a rămas neacoperită.
Trebuie să existe una care să spună: Îmi pare rău.
Te rog, buni.
Te rog, iartă-mă.
N-am vrut să te ucid.

Spirite rele

O poveste de domnişoara Hapciu

Se aude interfonul. Mai întîi fîşîitul unui bruiaj, apoi o voce puternică de femeie, spunînd:

— Veşti bune, drăguţo. E vocea lui Shirlee, de gardă noaptea, ieşind din difuzorul cu grilaj metalic, spunînd: Sînt şanse mari să ajungi să ţi-o pui înainte să mori...

Săptămîna asta, spune Shirlee, a fost internat un alt purtător de virus Keegan, tipul 1. Noul rezident e asimptomatic şi, pe deasupra, are o pulă enormă.

Shirlee e cea mai bună prietenă pe care o poţi avea într-un loc ca ăsta.

Ai auzit de băiatul ăla care trebuia să trăiască într-o sferă de plastic pentru că n-avea imunitate la nimic? Ei bine, locul ăsta e exact opusul. Cei care locuiesc aici, pe insula Columbia, rezidenţii permanenţi poartă germeni care ar putea ucide pe toată lumea. Virusuri. Bacterii. Paraziţi.

Şi eu mă număr printre ei.

Din cîte spune Shirlee, tipii din guvern, ăia cu trese de bronz de la marină, numesc locul ăsta Orfelinatul. I se spune Orfelinatul pentru că – dacă eşti aici – familia ta e moartă. Probabil şi profesorii tăi sînt morţi. Toţi vechii tăi prieteni sînt morţi. Toţi cei pe care i-ai cunoscut sînt morţi, şi tu i-ai ucis.

Ştiţi, guvernul e oarecum la ananghie. Sigur, ar putea să-i ucidă pe toţi – pentru binele public –, dar oamenii ăştia sînt nevinovaţi. Aşa că pretind că pot găsi remedii. Ţin oamenii închişi aici, şi le iau sînge în fiecare săptămînă pentru analize. Le dau aşternuturi curate în fiecare săptămînă şi trei mese pe zi.

Fiecare picătură de urină care iese din ei, autorităţile o sterilizează cu ozon şi radiaţii. Fiecare răsuflare e filtrată şi curăţată cu ultraviolete înainte ca aerul să se întoarcă în lumea de-afară. Locuitorii de pe insula Columbia nu răcesc. Nu ajung niciodată atît de aproape de cineva care ar putea să le dea o răceală. În afară de faptul că fiecare poartă cîte un germen care ar putea provoca pandemii, sînt cei mai sănătoşi oameni pe care nu vrei să-i întîlneşti vreodată.

Şi cade în slujba marinei să se asigure că nici n-o să-i întîlneşti.

Mai tot ce ştiu provine de la Shirlee, care e paznic de noapte. Shirlee spune că n-ai de ce să te plîngi că eşti închis aici. Spune că oamenii din lumea de-afară trebuie să muncească toată ziua, în fiecare zi, şi tot nu obţin nici jumătate din ce-şi doresc.

Shirlee îmi zice să comand un ondulator cîndva în zilele astea. Să mă fac frumoasă. Pentru viitorul meu mire. Pentru tipul ăsta nou internat, purtător de virus Keegan, tipul 1.

Aici te pui la computer şi scrii o listă cu ce-ţi doreşti. Dacă bugetul permite, sînt ale tale. Cel mai serios obstacol e cînd ai prea multe lucruri. Cărţi. CD-uri cu muzică. DVD-uri cu filme. Ţi le dau cu lopata, dar după ce le atingi, devin toxice. Cea mai mare problemă e cum să le transforme în cenuşă sterilă.

Ca să evite chestia asta, Shirlee te pune să ceri lucruri pe care *le vrea ea*. Lui Shirlee îi plac căcaturile alea învechite de Elvis Presley sau de Buddy Holly. Le pun pe listă, şi Shirlee le bagă-n buzunar cînd sosesc. Simplu şi eficient. Nu se acumulează tot felul de nimicuri toxice în cameră.

Tipii de la marină spun că nu pot deconta cărţi de poezie. Dacă vreo organizaţie care urmăreşte finanţele publice ar vedea de pildă volumul *Fire de iarbă* pe vreun document eliberat prin legea accesului la informaţie, s-ar isca

un scandal monstru. Aşa că Shirlee îmi cumpără cărţi din banii ei. Şi eu o răsplătesc comandînd CD-uri cu Elvis pe care nu le vreau. De multe ori, Shirlee vrea să mă înveţe despre ce se mai petrece în lume, cine bombardează pe cine şi cine-i noul cîntăreţ sau noua cîntăreaţă pe care toată lumea vrea să-i fută.

În schimb, eu vreau s-aud lucrurile pe care Shirlee nu mi le poate spune. Chestiile pe care am început să le uit – de pildă cum e să simţi ploaia pe piele? Sau lucruri pe care nu l-am aflat niciodată – de pildă cum e sărutul franţuzesc?

Vorbim prin interfon. Apeşi un buton cînd vorbeşti, apoi îi dai drumul ca să-l auzi pe celălalt. Chiar şi acum, cînd încerc să-mi imaginez faţa lui Shirlee, nu văd decît grilajul metalic al difuzorului de pe peretele de lîngă pat.

Shirlee mă întreabă mereu cum am ajuns aici.

Îi spun c-a fost ideea strălucită a tatălui meu.

Shirlee mă tot cicăleşte să-mi epilez picioarele. Să comand un solar. Să pedalez pe bicicleta mea ortopedică o mie de kilometri înspre nicăieri. Vocea lui Shirlee îmi spune din difuzor:

— O singură dată-i prima dată.

Am douăzeci şi doi de ani şi sînt încă virgină. Pînă azi, era aproape sigur c-o să rămîn virgină toată viaţa.

Totuşi, nu-s chiar aşa handicapată social. Aici avem voie să ne uităm la televizor. Să intrăm pe internet. Sigur, n-ai voie să trimiţi mesaje. Poţi sta în camerele de chat, citind tot ce se vorbeşte, dar nu poţi participa. Poţi citi postările de pe forumuri, dar nu poţi răspunde. Nu, guvernul te ţine la secret în numele Securităţii Naţionale.

Şi vocea lui Shirlee din difuzor spune:

— Cum te-a băgat taică-tău aici?

În clasa a douăsprezecea, oamenii din jurul meu au început să moară. Aşa cum îmi muriseră părinţii cu zece ani în urmă.

Domnişoara Frasure, profesoara mea de engleză, într-o bună zi ţine în mînă o lucrare pe care am scris-o, spune

clasei cît e de bună, şi în ziua următoare vine cu ochelari de soare, zicînd că lumina o deranjează. Mestecă aspirinele alea cu aromă de portocală pe care le dă asistenta medicală fetelor la ciclu. În loc să ne predea, stinge lumina şi ne pune un film intitulat *Cum să garnisim mîncărurile din vînat*. Nici măcar nu e un film color. E singura rolă rămasă în cabinetul audio-video.

E ultima zi în care o mai vedem pe domnişoara Frasure.

În ziua următoare, jumătate dintre colegi îi cer asistentei aspirine cu aromă de portocale. În loc de ora de engleză sîntem trimişi la bibliotecă să citim. Jumătate din colegi spun că nu văd clar să citească. În spatele unui raft de cărţi, îl las pe un băiat pe nume Raymon să mă sărute pe gură. Cît timp îmi spune că-s frumoasă, îl las să-şi vîre mîna sub tricoul meu.

A doua zi Raymon nu vine la şcoală.

A treia zi, bunică-mea se duce la urgenţă, spunînd c-o doare capul aşa de tare încît vede toate contururile negre. Orbeşte. Chiulesc şi stau în sala de aşteptare a spitalului. Aşezată pe un scaun de plastic, citesc o revistă *National Geographic*, cu paginile moi şi încreţite, în timp ce în jurul meu se îngrămădesc bebeluşi plîngînd şi bătrîni, cînd în sala de aşteptare intră un bărbat purtînd o targă. Poartă o salopetă albă şi o mască de chirurgie.

Bărbatul are părul tuns perie şi, prin mască, le spune tuturor să iasă. Trebuie să evacueze partea asta a spitalului, zice el. Mă duc să-l întreb dacă buni e bine, şi bărbatul mă apucă de braţ. Poartă mănuşi de latex. În timp ce bătrîneii şi bebeluşii plîngăcioşi o iau la picior pe hol, trecînd pe lîngă targă, omul mă opreşte în sala de aşteptare, mă întreabă dacă eu sînt Lisa Noonan, de şaptesprezece ani, cu domiciliul pe West Crestwood Drive, la numărul 3438.

Bărbatul ia de pe targă un pachet albastru sigilat în plastic transparent şi îi rupe ambalajul. Înăuntru e un costum anticontaminare din plastic şi nailon albastru, cu fermoare în faţă şi în spate.

Îl întreb din nou despre buni.

Şi bărbatul cu targa scutură costumul albastru. Îmi zice să-l îmbrac, şi mergem s-o vedem pe buni la terapie intensivă. Costumul, spune el, e pentru a o proteja pe buni, şi îl ţine de umeri, ca să pot intra în el. Un costum anti-contaminare e făcut din trei straturi de plastic, fiecare sigilat cu fermoare. E dotat cu mănuşi şi acoperitori pentru picioare, şi cu o glugă ţuguiată cu o ferestruică de plastic prin care să vezi. Fermoarul din afară se închide la spate ermetic, aşa că eşti prizonier înăuntru.

Cînd îmi scot tenişii, bărbatul îi ia cu mănuşile lui de latex şi îi sigilează într-o pungă de plastic.

La şcoală umbla zvonul că domnişoara Frasure a făcut o tomografie care a arătat o tumoare pe creier. Tumoarea era de mărimea unei lămîi, şi era plină cu un fluid gălbui, ca urina. Zvonurile spuneau că tumoarea creştea mereu.

Chiar înainte să-mi închid gluga, bărbatul cu targa îmi dă o pastilă albastră şi-mi spune s-o las să se dizolve sub limbă.

Pastila e dulce. Atît de dulce încît gura mi se umple cu salivă, pe care trebuie s-o înghit.

Bărbatul îmi spune să mă urc şi mă întind pe targă, cu capul pe pernuţa de hîrtie albă, şi mergem s-o vedem pe buni.

Îl întreb: Buni o să fie bine? Buni m-a crescut de la opt ani. E mama mamei şi a străbătut toată ţara să mă ia, după ce mama şi tata au murit amîndoi. Cînd îi spun astea, sînt deja întinsă pe targă, şi omul mă duce pe coridoarele spitalului. Prin uşile deschise se vede că toate paturile sînt goale, cu aşternuturile date la o parte, dezvăluind adînciturile în care zăcuseră bolnavii. În unele camere mai merg încă televizoarele: muzică sau oameni care discută. Lîngă unele paturi sînt tăvile de mîncare, cu supa de roşii încă aburind.

Bărbatul împinge targa aşa de repede încît dalele tavanului încep să se topească unele în altele, atît de repede încît trebuie să închid ochii să nu mi se facă rău.

În difuzoarele spitalului se tot aude „Cod portocaliu, aripa de est, etajul doi... Cod portocaliu, aripa de est, etajul doi".

Şi tot înghit gustul dulce-lipicios al pastilei.

Pastiluţele alea albastre, Shirlee spune că doar două te-ar ucide.

M-am trezit aici, în camera asta cu vedere înspre estuarul Puget, cu televizorul ăsta cu ecran lat, cu baia curată cu dale bej. Cu interfonul pe peretele de lîngă pat. Unele din hainele şi CD-urile cu muzică de acasă erau aici, în cutii de carton sigilate în plastic. Trebuie că mă urmărea o cameră video, pentru că în clipa în care m-am ridicat în şezut, interfonul a spus „Bună dimineaţa".

Buni era moartă. Raymon era mort. Domnişoara Frasure, profesoara de engleză, moartă. Asta a fost acum patru ani, dar parc-ar fi un film alb-negru pe care l-am văzut acum o sută de ani, dat în reluare la TV.

La orfelinat pierzi noţiunea timpului. Conform fişei medicale, am douăzeci şi doi de ani. Destul de mare ca să beau bere, şi m-am sărutat o singură dată, cu un băiat care a murit.

O zi, două, trei, şi viaţa mea se terminase. Nici n-am absolvit liceul.

Cînd acumulezi o încărcătură virală destul de mare ca să poţi transmite virusul Keegan de tipul 1, să nu te-aştepţi la un avocat. Sau la un asistent social. Sau la avocatul poporului. Ajungi pe insula Columbia, într-o cameră decentă ca de hotel, ca la un hotel în franciză cum ar fi Ramada Inn sau Sheraton, dar pentru tot restul vieţii. Aceeaşi cameră. Aceeaşi privelişte. Aceeaşi baie. Mîncare prin room-service. Filme pe cablu. O pătură maronie. Două perne. Un scaun maro cu spătar rabatabil.

Sînt oameni închişi aici care au făcut o singură greşeală. Au stat alături de persoana nepotrivită în avion. Sau au mers ceva mai mult cu liftul împreună cu altcineva, cu care n-au schimbat un cuvînt – şi apoi singurul lucru pe

care l-au făcut e că n-au murit. Sînt multe feluri în care poţi ajunge să-ţi petreci restul vieţii închis aici. Aici fiind o insuliţă în mijlocul estuarului Puget, în statul Washington, la Spitalul Naval de pe insula Columbia.

Cei mai mulţi ajung aici pe la şaptesprezece-optsprezece ani. Medicul rezident, doctorul Schumacher, spune că am fost expuşi la ceva cînd eram mici, un virus sau un parazit căruia i-au trebuit ani ca să se acumuleze în corpul nostru. Cînd a ajuns la încărcătura virală sau la nivelul necesar în serul sîngelui, oamenii din jurul nostru au început să moară.

În cazuri dintr-astea Centrul pentru Controlul Bolilor observă un grup de decese, şi vin echipele care te aruncă într-un costum anticontaminare şi te aduc aici, unde rămîi pînă la moarte.

Fiecare rezident de pe insula Columbia are alt germen, spune Shirlee. Vreo tulpină unică a unui virus ucigaş. Sau vreun parazit sau o bacterie fatale. De asta fiecare e izolat. Ca să nu se omoare unii pe alţii.

Totuşi, iarna primesc încălzire, zice Shirlee. Vara aer condiţionat. Primesc orice fel de mîncare doresc, peşte şi legume, sau îngheţată, senviciuri cu şuncă şi caş, totul în limita bugetului.

În zilele toride din august, spune Shirlee, fie şi numai din cauza aerului condiţionat, e fericită că lucrează aici.

Shirlee îi numeşte pe rezidenţi „vaci de sînge". În fiecare apartament există două braţe lungi de cauciuc care ies din perete, dedesubtul unei oglinzi. Braţele sînt ca nişte mănuşi lungi de cauciuc, antiglonţ. Tot la două zile, în spatele oglinzii se aprinde o lumină, dezvăluind un tehnician de laborator care îşi vîră mîinile prin mănuşile de cauciuc, îţi ia o mostră de sînge, o aşază într-o mică încintă presurizată, şi apoi o scoate în siguranţă pe partea cealaltă.

Cînd se aprinde lumina, cînd oglinda din cameră se transformă într-o fereastră, vezi camera video care e mereu acolo. Care te urmăreşte mereu. Te înregistrează.

Printre îndatoririle lui Shirlee e şi aceea de-a mîna vacile de sînge la aer, să facă puţină gimnastică.

Tot la cîteva zile, angajaţii le dau voie vacilor să-şi pună costumele izolatoare. În costum, singurul miros pe care-l simţi e cel de latex pudrat. Culegi o floare sau te întinzi în iarbă, şi tot ce simţi e latexul. În gluga sigilată îţi auzi doar propria respiraţie. Ceilalţi rezidenţi se joacă cu un *frisbee*, ştiind întotdeauna cîte minute mai au înainte ca Shirlee să-i mîne înapoi înăuntru. Sînt mereu conştienţi de lunetiştii bine plasaţi, în caz că vreun rezident ar intra în apă, dorind să evadeze. Purtînd un costum izolator, cu sistemul lui integrat de oxigen, ai putea să mergi pe fundul estuarului Puget pînă în centrul oraşului Seattle. Cu umbrele albastru-închis ale navelor trecîndu-ţi pe deasupra.

Dacă vă întrebaţi cum am scăpat...

— După ce-am umblat atîta pe sub apă, spune domnişoara Hapciu, sinusurile mele nu şi-au mai revenit.

Şi-şi şterge nasul într-o parte cu mîneca.

Pe insula Columbia, ieşiţi cu toţii pe gazonul spitalului, aruncînd discul *frisbee* de la unul la altul, în costumele lor albastre şi largi, parc-ar fi o turmă de animale împăiate. Albastre din cap pînă-n picioare. Transpirînd sub straturile de nailon cauciucat şi latex. Alergînd şi prinzînd discul, încadraţi mereu în vizorul carabinei unui soldat la marină. Nu pare prea distractiv, dar îţi vine să plîngi cînd trebuie să intri înapoi în clădire, să-ţi petreci viaţa singur între patru pereţi.

Printre ceilalţi e o fată cu ochi verzi. Un tip cu ochi căprui. În costumele alea nu vezi decît ochii altora. Shirlee zice că băiatul cu ochi căprui e celălalt purtător al virusului Keegan de tipul 1.

Tipul cel nou, cu sculă imensă. Shirlee i-a văzut-o prin oglindă.

Shirlee îmi spune ca data viitoare cînd vorbesc cu doctorul Schumacher, să-l rog să iniţieze un program de înmulţire. Să vadă dacă se poate da naştere unei generaţii

de bebeluşi imuni la tipul 1 de virus Keegan. O posibilitate înfricoşătoare ar fi ca eu şi băiatul să avem tulpini diferite de virus, şi să ne ucidem reciproc.

Sau am putea avea un copil sănătos... şi l-am ucide cu germenii noştri.

— Ia-o-ncet, zice Shirlee. Nu te gîndi la copii. Nu te gîndi la moarte.

Spune că important e să mă defloreze cineva.

Băiatul şi cu mine, închişi într-o cameră împreună. Amîndoi virgini. Camera video din spatele oglinzii ne urmăreşte, medicii speră că vom da naştere unui remediu pe care guvernul să-l breveteze. Oamenii ăia pricepuţi de la companiile farmaceutice. Da, un remediu n-ar fi rău.

Şi nici sexul n-ar fi rău.

Shirlee spune că la orfelinat s-ar putea organiza o seară de dans pentru rezidenţi, dar închipuiţi-vă costumele alea albastre şi largi, îmbrăţişîndu-se unele pe altele şi legănîndu-se pe muzică pop, pe un ring de dans... nimeni nu vrea să vadă aşa ceva.

De cele mai multe ori cînd îl văd pe doctorul Schumacher, nu-i zic nimic. Cum văd eu lucrurile, am doar cîteva amintiri şi nu vreau să le consum. Cele mai multe sînt despre salvarea planetei din ghearele unor extratereştri malefici sau despre evadări într-o barcă cu motor din ghearele unor spioni ruşi, dar astea nu-s amintiri adevărate. Sînt din filme. Uit că fata care face toate astea e o vedetă de cinema.

Pe peretele camerei mele e o panacartă înrămată pe care scrie: Eşti ocupată = Eşti fericită.

Shirlee spune că pancarte ca asta sînt în fiecare cameră. Becurile din fiecare cameră sînt cu spectru plin, simulînd lumina naturală, stimulînd producţia de vitamina D în piele, şi menţinîndu-te într-o dispoziţie bună. Shirlee spune că denumirea oficială a camerelor e „apartament rezidenţial". Al meu de pildă e „Apartamentul rezidenţial 6-B". În toate documentele sînt numită oficial Rezidentul 6-B.

Shirlee spune că, într-un studiu paralel, toate datele colectate despre rezidenţi vor fi folosite pentru a face predicţii despre cum ar putea trăi mai bine oamenii în condiţii de izolare, pe coloniile spaţiale auto-suficiente.

Mda, în unele zile, Shirlee are atîtea informaţii folositoare de împărtăşit.

— Închipuie-ţi, zice Shirlee, că eşti un astronaut care trăieşte într-un Ramada Inn, pe o planetă aflată la doar zece kilometri sud-vest de Seattle.

Vocea lui Shirlee se aude prin interfon în toiul nopţii, întrebîndu-mă despre tata, cum adică am ajuns aici din cauza lui. Apoi Shirlee dă drumul butonului ei, aşteptînd să răspund.

Babacul meu n-a avut destulă minte ca să facă o facultate, dar a ştiut cum să facă bani. Cunoştea nişte tipi care aşteptau pînă în ziua în care plecai într-o vacanţă de-o săptămînă, apoi veneau cu o echipă de muncitori şi tăiau alunul negru din curte, vechi de două sute de ani. Îi retezau crengile şi-l secţionau chiar acolo în faţa casei. Le spuneau vecinilor că tu i-ai angajat să facă treaba asta. Pe cînd te întorceai, copacul era tăiat şi dat prin gater şi tratat într-o fabrică dintr-un alt stat. Poate că era deja mobilă de alun negru.

Era genul de descurcăreţ care-i bagă în sperieţi pe oamenii cu facultate.

Bătrînul avea hărţile lui. Hărţile comorilor, le zicea.

Hărţile astea ale comorilor erau din anii '30, din timpul Marii Recesiuni economice. Guvernul, prin ceea ce se numea Administraţia Lucrărilor Publice, a angajat oameni să străbată ţara în lung şi în lat şi să înregistreze toate cimitirele abandonate din toate districtele. Din fiecare stat. Atunci, cînd multe dintre ele erau arate, sau urmau să fie date uitării sub un strat de asfalt. Cimitirele astea vechi ale pionierilor erau tot ce mai rămăsese din oraşele care dispăruseră de pe hartă cu o sută de ani înainte. Oraşe odinioară înfloritoare, acum dărăpănate şi făcute

fărîme. Sau arse din temelii de incendiile forestiere. Pe lîngă minele de aur secate. Pe lîngă linii de cale ferată închise. Tot ce rămînea era un mic cimitir, o parcelă de buruieni şi lespezi dărîmate. Hărţile cu comori ale bătrînului erau hărţile ALP-ului, indicînd unde se găseşte fiecare cimitir, cîte morminte erau, cum arătau pietrele funerare.

În fiecare vară cînd se termina şcoala, eu şi bătrînul ne luam după hărţile astea prin Wyoming şi Montana, în deşert sau printre dealuri, unde pieriseră oraşe întregi. Oraşe ca New Keegan, Montana, unde n-au mai rămas decît lespezile funerare. Era genul de pietre pentru care magazinele de articole pentru grădină de la oraş plăteau bani buni. La Seattle sau Denver. La San Francisco sau Los Angeles. O încărcătură de îngeri din granit sculptaţi manual. Sau cîini adormiţi sau mieluşei de marmură. Oamenii vor obiecte vechi şi năpădite de muşchi pe care să pună în grădinile lor nou-nouţe, ca să lea dea un aer de vechime. Ca să arate că au bani cu grămada.

În New Keegan, pe nici o piatră de mormînt nu se mai puteau citi inscripţiile.

— Cremă de ras, mi-a spus tata. Cremă de ras sau cretă. Nenorociţii dracului, cum le mai plac cimitirele.

Mi-a povestit că oamenii cărora le place să studieze pietrele funerare, să citească o inscripţie ştearsă, mîncată de timp şi de ploile acide, întind cremă de ras pe faţa lespezii. Apoi şterg excesul cu o bucată de carton, lăsînd albul doar în interiorul literelor gravate. Aşa, cuvintele şi datele sînt uşor de citit şi de fotografiat. Chestia naşpa e că în crema de ras există acid stearic. Reziduurile lăsate de oamenii ăia mîncau piatra. Alţi iubitori de pietre funerare le dau cu cretă, colorînd toată suprafaţa, astfel încît epitaful gravat să apară mai închis. Praful de cretă e ghips de Paris, ipsos, şi frecîndu-l de piatră, ajunge în fisurile şi crăpăturile invizibile ale acesteia. Cînd plouă... ghipsul absoarbe apa şi îşi măreşte de două ori volumul.

Cam tot aşa cum vechii egipteni foloseau icuri de lemn ca să crape blocuri de piatră pentru piramide, tot astfel praful de cretă făcea să crape încet faţa unei pietre de mormînt.

Toate informaţiile astea despre acidul stearic şi ghips şi piramidele egiptenilor arată că taică-meu nu era un idiot.

Îmi spunea că toţi ăştia cărora le plăceau cimitirele nu făceau decît distrugă lucrul pe care ziceau că-l iubesc.

Totuşi a fost frumoasă ziua aia pe dealul pe care se aflase New Keegan, Montana, ultima, cea mai grozavă pe care am petrecut-o cu tata. Arşiţa prăjea ierburile moarte. Erau şopîrle maronii, dintr-alea pe care dacă le prindeai rămîneai cu coada zbătîndu-se în mînă.

Dacă am fi putut citi lespezile, am fi văzut că aproape întreg oraşul pierise într-o lună. Primul grup de decese cauzate de ceea ce doctorii aveau să numească virusul Keegan. Virusul provoacă tumori cerebrale cu instalare rapidă.

Tata a vîndut încărcătura aia de îngeri şi mieluşei unui magazin de articole pentru grădină din Denver. Deja pe drumul de întoarcere mesteca aspirină şi conducea camioneta în zig-zag pe şosea. El şi mama erau morţi la spital încă înainte să ajungă bunica.

După aia, viaţa s-a calmat timp de zece ani. Pînă la domnişoara Frasure şi tumoarea ei mare cît o lămîie. Pînă cînd încărcătura virală m-a făcut contagioasă.

Azi, autorităţile nu mă pot vindeca şi nu mă pot ucide. Pot doar să controleze daunele.

Băiatul cel nou, cel cu scula, o să se simtă cum m-am simţit şi eu cînd am sosit aici. Familia i-a murit. Probabil a murit şi jumătate din şcoala lui, dacă era popular. Stînd singur în cameră în fiecare zi, o să-i fie frică, dar o să spere în remediul promis de ăştia de la marină.

Îi pot arăta cum să tragă sforile. Îl pot linişti. Îl pot ajuta să se adapteze la viaţa din orfelinat.

În ultima zi frumoasă din viaţa mea, tata a condus din Montana pînă la Denver, Colorado, unde ştia el un magazin care vindea antichităţi de căcat pentru grădină. Căprioare de fontă şi scăldătoare de ciment pentru păsări, acoperite cu muşchi. Cele mai multe, furate. Tipul de la magazin l-a plătit cu bani gheaţă şi l-a ajutat să descarce îngerii din camionetă. Tipul avea un băieţel, un puşti care a ieşit pe uşa din spate a magazinului şi s-a oprit să se uite cum munceau.

Vorbind cu Shirlee prin interfon, apăs butonul şi o întreb dacă noul rezident... n-are cumva păr roşcat, creţ şi ochi căprui.

E de vîrsta mea? O întreb dacă nu-i din Denver şi dacă părinţii lui morţi n-aveau cumva un magazin de antichităţi pentru grădină.

23

Lampa pentru stafii e singurul foc de tabără care ne-a mai rămas. Ultima noastră şansă. Becul arzător de la capătul unei tije lungi, aflat în mijlocul scenei. Valva de siguranţă care împiedica vechile teatre iluminate cu gaz să explodeze sau lumina mereu aprinsă într-un teatru nou care să împiedice stafiile să se stabilească aici.

Noi, cei rămaşi, stăm în cerc în jurul luminii, pe scenă, de unde se văd doar contururile aurite ale scaunelor din amfiteatru, balustrada de alamă şerpuind la marginea fiecărui balcon şi norii de pînză de păianjen care plutesc de-a curmezişul nopţii ăsteia electrice.

În încăperile întunecate de dincolo de alte încăperi, Peţitorul şi Veriga Lipsă sînt morţi în salonul renascentist italian. În subsolul de sub demisol putrezesc domnul Whittier şi Tovarăşa Lătrău şi Lady Zdreanţă şi Ducele Vandalilor. În cabinele lor din spatele scenei sînt Miss America şi doamna Clark. Celulele lor se mănîncă unele pe altele pînă devin doar un suc gălbui de proteine. Bacteriile frenetice le umflă intestinele şi plămînii.

Aşa că am rămas doar unsprezece, stînd în cercul de lumină.

Lumea noastră în care sînt doar oameni, o lume lipsită de umanitate.

Agentul Ciripel s-a tot învîrtit în jurul picioarelor, spărgînd becurile. La fel şi Contesa Clarviziune şi Directoarea Tăgadă.

Fiecare dintre noi, sigur că doar el face treaba asta. Fiecare dintre noi dorind să-şi facă lumea ceva mai întunecoasă. Nici unul nu ştia că toţi aveam acelaşi plan.

Victime ale toleranţei noastre scăzute la plictiseală. Propriile noastre victime. Poate e din cauza înfometării, un fel de halucinaţie, dar am rămas doar cu atît.

Un singur bec. Lampa pentru stafii.

E o lumină fără căldură, aşa că sîntem înfofoliţi în surtuce şi blănuri şi halate de baie, cu capetele îngreunate de peruci puse una peste alta şi de pălării cu boruri late. Sîntem cu toţii pregătiţi.

Cînd uşa înspre alee se va deschide, o să fim celebri. Cînd vom auzi cheia în broască, apoi cilindrii scîrţîind, apoi clic-clic şi clic-clic, cineva încercînd să aprindă lumina, o să fim gata să ne vindem povestea. Cu pometii noştri ca din lagăr pregătiţi pentru fotgrafiile din profil.

O să spunem cum domnul Whittier şi doamna Clark ne-au prostit să venim aici. Ne-au luat prizonieri, ne-au ţinut ostatici. Ne-au forţat să scriem cărţi, poeme, scenarii. Şi cînd n-am vrut, ne-au torturat. Ne-au înfometat.

Stînd în cercul nostru, cu picioarele încrucişate pe scîndurile scenei, nici nu ne putem mişca sub toate învelişurile de catifea şi stofă în carouri care ne ţin de cald. Ne stoarce toată vlaga să ne repetăm povestea unul altuia: cum doamna Clark a smuls copilul nenăscut din Miss America şi l-a făcut tocană în faţa ochilor mamei. Cum domnul Whittier l-a pus la podea pe Peţitor şi i-a retezat penisul. Apoi cum a înjunghiat-o domnul Whittier pe doamna Clark şi a înfulecat din coapsa ei pînă a crăpat. Exersăm cuvîntul *peritonită*. În şoaptă, exersăm *hernie inghinală*. Spunem *cartofi tăiaţi cheveu*.

Aşa au murit cei doi demoni, lăsîndu-ne pe noi să flămînzim.

Creionul Sfîntului a trasat o mulţime de liniuţe pe perete. Bastonaşele astea, singura lui capodoperă. Proprietarul sau agentul imobiliar sau altcineva ar trebui să vină să verifice. Poate cineva de la compania de electricitate să taie alimentarea pentru facturile neplătite.

În tăcere, orice comutator va suna tare ca un foc de armă.

Un clic ne face să ne întoarcem. Un zăngănit metalic ne face să întoarcem capetele în aceeaşi direcţie. Înspre aripile clădirii, şi dincolo, înspre uşa care dă în alee.

Se aude un schelălăit şi întunericul explodează.

Într-o lumină atît de strălucitoare, după ce-am stat atîta în întuneric, nu vedem decît alb-negru. Doar nişte forme strălucitoare înspre care clipim.

Lumina e mai puternică, mai orbitoare decît a oricărui bec.

Nu e uşa dinspre alee. Pe scenă lumina explodează ca la amiază, o rază groasă de soare de undeva de deasupra. Atît de strălucitoare încît mijim ochii, ni-i ferim cu palmele. Ziua asta nouă, atît de însorită, ne aruncă umbrele îndărăt. Umbrele noastre chircite, înfricoşate, pe ecranul din spate acoperit cu pete maronii de apă.

Pe ecran ni se văd perucile strîmbe. Trupurile noastre par atît de subţiratice, ca de păianjen, încît Tovarăşa Lătrău ne-ar spune că putem purta *orice*.

E proiectorul, dar fără film, becul proiectorului fixat asupra noastră, ca un reflector uriaş. Strălucitor ca un far. Soarele ăsta izbucneşte în mijlocul nopţii pe peretele din spatele sălii.

Nici unul dintre noi nu se poate încă ridica în picioare. Tot ce putem face e să ne ferim feţele, să ne întoarcem privirile în altă parte.

Proiectorul e atît de strălucitor încît lampa de stafii pare stinsă. Ca o lumînare de tort într-o zi de vară.

— Iar stafia noastră, spune Baroneasa Degerătură.

Copilul cu două capete al Sfîntului Fără-Maţe.

Vînzătorul de antichităţi al Contesei Clarviziune.

Detectivul particular gazat şi făcut terci cu ciocanul de Agentul Ciripel.

Domnişoara Hapciu cască, spunînd:

— Încă o scenă bună pentru povestea noastră.

Ca floricelele. Sau centrala termică reparată. Hainele spălate şi împăturite. Toate fenomenele paranormale, toate miracolele sînt doar nişte efecte speciale.

Sfîntul Fără-Maţe se întoarce înspre Mama Natură şi spune:

— Acum că sîntem episodul romantic... ce-ai zice să-mi faci masajul ăla la picioare?

Agentul Ciripel spune:

— După ce ieşim, o să mă droghez o lună întreagă...

Reverendul Fără Dumnezeu spune:

— Ard toate bisericile care-mi ies în cale...

Sîntem doar nişte mogîldeţe de stofă, blană şi păr.

Directoarea Tăgadă spune:

— Îi cumpăr Corei Reynolds o piatră funerară.

Din pereţii de dincolo de lumina strălucitoare, din locul unde ne dor ochii să privim, de atît de departe, se întoarce ecoul cuvintelor „... funerară... funerară".

Cu toţii încercăm încă să avem ultimul cuvînt. Derulîndu-şi reportofonul înapoi, Contele Calomniei porneşte caseta la cuvintele „funerară... funerară...". Şi ecoul înregistrat răsună. Ecoul unui ecou unui ecou.

Răsună, pînă cînd o voce de departe, de dincolo de soare, spune:

— Jucaţi cu sala goală.

E o voce din mormînt. E la fel ca în povestea cu Tovarăşa Lătrău care se întoarce din morţi, împleticindu-se pe scări şi cerşind o bucăţică din propriul ei trandafir tatuat. În lumina orbitoare, nimeni nu vede stafia noastră venind pe culoarul amfiteatrului. Nimeni nu-l aude umblînd înspre scenă pe covorul negru. Nimeni nu ne poate spune ce se apropie în lumina strălucitoare, pînă cînd vocea spune din nou:

— Jucaţi cu sala goală.

E domnul Whittier, bătrînul adolescent, tremurînd. Skaterul şi punkerul nostru muribund. Micul nostru diavol pătat.

Umblă. Un cadavru în tenişi. Cu o cască în jurul gîtului veştejit.

— Ia ascultaţi numai ce spuneţi, zice el. Clătinînd din cap, scuturîndu-şi puţinele fire de păr rămase, zice:

Sînteţi aşa de prinşi în a vă spune poveştile unii altora. Mereu transformaţi trecutul într-o poveste ca să vă justificaţi.

Ceea ce Sora Justiţiară ar numi o *cultură a vinovăţiei.*

Nimic nu se schimbă, zice el. Celălalt grup pe care l-a adus aici a sfîrşit în acelaşi fel. Oamenii ajung să se îndrăgostească atît de tare de propria lor durere, încît nu-i pot da drumul. Ca, de altfel, nici poveştilor pe care le spun. Ne prindem singuri în capcană.

Unele poveşti, le spui şi le consumi. Altele... şi domnul Whittier face semn înspre pielea şi oasele noastre.

— Spunînd poveşti, digerăm ce ni se întîmplă, spune domnul Whittier. Aşa ne digerăm vieţile. Experienţele.

Aşa ar spune domnul Whittier. Băieţelul care moare de bătrîneţe.

Pentru o stafie, arată bine. Scalpul lui pătat e pieptănat. Cravata îi e înnodată la gît. Unghiile îi sînt curate, semilune tremurătoare. E un adevărat adult.

— Vă digeraţi şi vă absorbiţi vieţile transformîndu-le în poveşti, spune el, aşa cum teatrul ăsta pare să digere oameni. Arată cu mîna înspre o pată de pe covor, întunecată şi lipicioasă de la mucegai, cu braţe şi picioare răşchirate.

Alte întîmplări – cele nedigerabile – te otrăvesc. Părţile cele mai rele din viaţa ta, momentele despre care nu poţi vorbi, te fac să putrezeşti în interior. Pînă ajungi ca umbra umedă a Cassandrei pe pămînt. Scufundată în propria ta mîzgă de proteine gălbui.

Dar poveştile pe care le poţi digera, pe care le poţi spune – prin ele poţi prelua controlul asupra momentelor ăstora din trecut. Le poţi modela, le poţi lucra. Le poţi stăpîni. Şi folosi pentru binele tău.

Astea sînt poveşti la fel de importante ca hrana.

Astea sînt poveşti prin care-i poţi face pe oameni să rîdă sau să plîngă sau să le fie greaţă. Sau să se sperie. Îi poţi face să se simtă aşa cum te-ai simţit şi tu. Le poţi

folosi ca să ajuți la consumarea acelui moment din trecut, atît pentru ei, cît și pentru tine. Pînă cînd momentul e mort. Consumat. Digerat. Absorbit.

Așa înghițim tot căcatul care ni se întîmplă.

Ar spune domnul Whittier.

Privindu-l, Contesa Clarviziune spune:

— Satană.

Și cuvîntul sîsîie moale ca vocea unui șarpe.

Dinspre Sora Justițiară, care-și strînge Biblia la piept, se aude:

— Diavole...

Auzindu-le, domnul Whittier oftează și spune:

— Cît ne place să avem dușmani răi...

— Ia-l pe ăsta, spune Bucătarul Asasin și aruncă un cuțit de tranșat, care zăngăne pe scenă și se oprește lîngă pantofii negri ai domnului Whittier. Bucătarul zice: Lasă niște amprente pe *ăla*. Cînd o să forțeze ușa, vei fi cel mai detestat om din America.

— Corecție, spune domnul Whittier. Cel mai detestat *infractor minor*, frate...

— Poate recunoști cuțitul, spune Agentul Ciripel.

Camera video zace lîngă el, prea grea s-o ridice.

De pe mînuța scofîlcită de inaniție și atît de osoasă a Contesei Clarviziune, brățara de urmărire a alunecat și s-a pierdut, și Contesa spune:

— Cu cuțitul ăla m-ai măcelărit.

— Și mi-ai despicat nasul, spune Mama Natură, dîndu-și capul pe spate ca să-i arate cicatricile acoperite de coji.

Diamantul lui Lady Zdreanță i se bălăngăne pe deget încît trebuie să țină pumnul strîns ca să nu-l piardă.

Și domnul Whittier își trece privirea de la nasul ei despicat la mîinile cu bandaje însîngerate ale Contelui Calomniei și la șoricul cicatrizat care a fost urechea Reverendului Fără Dumnezeu. Bate din palme o dată, cu mîinile la nivelul pieptului, și spune:

— Ei, bine... vestea bună e că... vi s-au terminat cele trei luni. Caută prin buzunarul pantalonilor şi scoate o cheie, spunînd: Sînteţi liberi.

Încuietoarea e tot înfundată cu dintele subţire de plastic al unei furculiţe. Nici vorbă să poţi vîrî cheia.

— Noaptea trecută, spune domnul Whittier, fluturînd cheia în aer, fantoma care vă e prietenă a curăţat broasca. Vă asigur, merge ca unsă.

Rămînem cu toţii în cercul nostru, unii dintre noi lipiţi de lemnul podelei din cauza sîngelui uscat. Hainele, stofa robelor şi sutanelor şi pantalonilor de călărie, ne ţin lipiţi în loc.

Domnul Whittier se apleacă să-i dea o mînă de ajutor domnişoarei Hapciu, şi spune:

— Şi Moartea Roşie îşi întinse peste tot şi peste toate nemărginita ei stăpînire...[1]. Fluturîndu-şi degetele ca ea să le apuce, spune: Mergem?

Şi ea nu-l ia de mînă. Domnişoara Hapciu spune:

— Te-am văzut murind...

Şi domnul Whittier spune:

— Pe mulţi i-ai văzut murind.

Tetrazzini ăia de curcan i-au crăpat stomacul. A murit urlînd. I-am înfăşurat cadavrul în catifea roşie şi l-am dus la subsol.

— Nu-i chiar aşa, spune domnul Whittier.

Cu ajutorul doamnei Clark, i-au înscenat moartea ca să poată urmări cursul evenimentelor. Tot ce-a făcut a fost să privească – ultima cameră – chiar şi cînd doamna Clark a murit, înjunghiindu-se ca să le cîştige simpatia, dar făcînd o treabă prea bună. Chiar şi cînd Directoarea Tăgadă găsise cadavrul şi mîncase jumătate de picior. A privit şi-atîta tot.

---

1. E A. Poe, „Masca morţii roşii", traducere de Ion Vinea. În *Prăbuşirea casei Usher. Schiţe, nuvele, povestiri*, ed. îngrijită de Liviu Cotrău, Editura Univers, 1990, p. 483.

Directoarea Tăgadă îşi ridică faţa din piept. Rîgîie şi zice:

— Are dreptate.

Din nou, domnul Whittier se apleacă să-şi ofere mîna pătată domnişoarei Hapciu. Spune:

— Îţi pot da toată dragostea pe care-o vrei. Dacă poţi trece peste diferenţa de vîrstă dintre noi.

Ea, de douăzeci şi doi de ani. El, de treisprezece – paisprezece luna viitoare.

Contele Calomniei spune:

— N-ai să ne salvezi. Rămînem aici pînă cînd ne găseşte cineva.

Mereu facem aşa, spune domnul Whittier. Din acelaşi motiv, copiii copiilor copiilor copiilor noştri vor avea şi ei războaie şi foamete şi boli. Pentru că ne iubim suferinţa. Ne iubim dramele. Dar nu recunoaştem niciodată.

Domnişoara Hapciu se întinde să-i ia mîna.

Şi Mama Natură zice:

— Nu fi proastă. Din maldărul ei de cîrpe şi păr, zice: Doar ştie că eşti infectată cu... virusul ăla pe creier. Rîde şi clopoţeii răsună şi crustele i se împrăştie peste tot, şi spune: Cum poţi crede că într-adevăr te iubeşte?

Domnişoara Hapciu se uită de la Mama Natură, la Sfînt şi la mîna domnului Whittier.

— N-ai de ales, îi spune domnul Whittier. Dacă vrei să fii iubită.

Şi Sfîntul Fără-Maţe spune:

— Nu te iubeşte. Faţa Sfîntului e numai ochi şi dinţi cînd spune: Whittier vrea doar să distrugă tot restul lumii.

Cu mîna încă întinsă înspre domnişoara Hapciu, domnul Whittier scutură cheia în cealaltă mînă, şi spune:

— Mergem?

Dacă putem ierta ce ni s-a făcut...

Dacă putem ierta ce le-am făcut altora...

Dacă putem trece peste poveştile noastre. Peste faptul că am fost răufăcători şi victime.

Poate doar atunci am putea salva lumea.

Dar rămînem pe loc, aşteptînd să fim salvaţi. Cît sîntem încă victime, sperînd să fim descoperiţi în timp ce suferim.

Clătinînd din cap, plescăind din limbă, domnul Whittier spune:

— Ce-ar fi aşa de rău? Să fim ultimii doi oameni din lume? Mîna i se strecoară şi apucă strîns degetele inerte ale domnişoarei Hapciu, şi domnul Whittier spune: De ce n-ar putea lumea să se sfîrşească tot aşa cum a început?

Şi o ridică pe domnişoara Hapciu în picioare.

Dovada

Un alt poem despre domnul Whittier

— Cum ai trăi? întreabă domnul Whittier.
Dacă n-ai muri niciodată.

Domnul Whittier pe scenă, stă drept,
pe picioare, nu cocîrjat.
Nu tremură.
Căştile i se încolăcesc în jurul gîtului,
şi din ele se aude un drum-and-bass dat tare.
Cu picioarele vîrîte în tenişi, cu şireturile desfăcute, bate din picior.

Pe scenă, în locul unei secvenţe de film, lumina unui reflector,
nu un fragment din vreo poveste veche, proiectat ca să-l ascundă.
Un reflector atît de puternic încît îi şterge toate ridurile.
Îi spală petele vîrstei.

Şi, privindu-l, eram copiii lui Dumnezeu pe care-i
luase ostatici, ca să-l facă pe Dumnezeu
să Se arate.
Ca să-I forţeze mîna.
Şi dacă am suferi îndeajuns, dacă am muri... dacă Whittier
ar putea să ne chinuie,
să ne înfometeze,
poate l-am urî şi de dincolo de viaţa asta.
L-am urî atît de mult încît ne-am întoarce să ne răzbunăm.

Dacă am muri în chinuri, blestemîndu-l pe Whittier, ne-ar
implora să ne întoarcem.

Să-l bîntuim.
Să-i aducem dovada vieţii de după moarte.
Stafiile noastre, ura noastră ar dovedi Moartea Morţii.

Rolul nostru, ne-a spus în cele din urmă: eram aici doar pentru
a suferi şi a suferi,
şi a suferi, şi a suferi,
şi a suferi, şi a muri.
Ca să dăm naştere fie şi numai unei stafii – repede.
Ca să-l alinăm pe bătrînul, muribundul domn Whittier – înainte de moarte.
Ăsta era adevăratul lui plan.
Aplecîndu-se deasupra noastră, spune:
— Dacă moartea ar însemna doar să părăseşti
scena doar cît
să-ţi schimbi costumul şi să te întorci
ca un nou personaj...
Ai lua-o mai încet? Sau mai repede?
Dacă orice viaţă e doar un joc de baschet sau o piesă care
începe şi sfîrşeşte,
iar jucătorii se duc apoi spre alte jocuri, spre noi
puneri în scenă...
În faţa acestui fapt, cum ai trăi?

Fluturînd cheia între două degete, domnul Whittier spune:
— Poţi rămîne aici
Dar cînd mori, întoarce-te
doar pentru o clipă.
Să-mi spui. Să mă salvezi. Cu dovada vieţii veşnice.
Ca să ne salvezi pe toţi,
te rog, spune-i cuiva.
Ca să facem pace adevărată pe tot pămîntul.
Fă-ne pe toţi să fim...
Bîntuiţi.

Depăşit

O poveste de domnul Whittier

În ultima lor vacanţă de familie, tatăl lui Eve i-a încărcat pe toţi în maşină şi le-a spus să se aşeze cît mai comod. Călătoria avea să dureze vreo două ore, poate chiar mai mult.

Aveau snackuri, floricele cu brînză şi cutii de suc şi chipsuri cu aromă de friptură. Eve şi fratele ei, Larry, stăteau pe bancheta din spate, împreună cu terierul lor Boston, pe nume Risky. Pe scaunul şoferului, tatăl lor a întors cheia să pornească motorul. A dat ventilatorul la maximum şi a deschis toate geamurile electrice. Lîngă el, viitoarea fostă mamă vitregă a Evei, Tracee, a zis:

— Hei, copii, ia ascultaţi aici...

Tracee a fluturat o broşură a guvernului intitulată *Ce grozav e să emigrezi*. A deschis-o, îndoind cotorul spre spate, ca să stea deschisă, şi a început să citească.

— Sîngele foloseşte hemoglobina, a citit ea, ca să transporte moleculele de oxigen de la plămîni la celulele din inimă şi creier.

Cu vreo şase luni în urmă, toată lumea a primit broşura asta prin poştă de la Inspectoratul Sanitar. Tracee şi-a scos picioarele din sandale şi şi-a ridicat picioarele pe bord. Citind cu voce tare, a spus:

— De fapt, hemoglobina *preferă* să se lege cu monoxidul de carbon. Vorbea de parcă i-ar fi fost limba prea mare, făcea pe fetiţa. Tracee a citit mai departe: Inspirînd gaze de eşapament, o tot mai mare parte a hemoglobinei se combină cu monoxidul de carbon, devenind ceea ce se numeşte *carboxihemoglobină*.

Larry îl hrănea pe Risky cu floricele, împrăştiind pulberea portocalie de brînză peste tot pe banchetă între el şi Eve.

Tatăl ei a deschis radioul, spunînd:

— Cine vrea muzică? S-a uitat la Larry în oglinda retrovizoare şi-a spus: O să îmbolnăveşti cîinele.

— Minunat, a spus Larry şi i-a mai dat lui Risky o mână de floricele portocalii. Ultimul lucru pe care-o să-l văd o să fie uşa garajului, şi ultimul cîntec, unul de The Carpenters.

Dar n-au ce să audă. N-a mai fost nimic la radio de vreo săptămînă.

Săracul Larry, el, rockerul *goth* dat cu dermatograf negru pe faţa pudrată, cu unghiile vopsite în negru şi părul lui lung şi aţos vopsit în negru, în comparaţie cu oamenii adevăraţi cărora păsările le ciugulesc ochii, cu morţii adevăraţi cu buzele desprinzîndu-se de dinţii mari, în comparaţie cu moartea adevărată, Larry parc-ar fi un clovn cu faţa foarte tristă.

Săracul Larry a stat închis în cameră zile întregi după ce-a citit reportajul de pe coperta ultimului *Newsweek*. Titlul, cu litere mari şi groase, anunţa: „E şic să fii mort".

După toţi anii ăştia în care Larry şi formaţia lui s-au îmbrăcat în zombie sau vampiri în catifele negre, tîrînd după ei giulgiuri murdare, ţopăind toată noaptea prin cimitire înfăşuraţi în rozare şi cape, toate eforturile alea, irosite. Acum şi gospodinele emigrează. Bătrînele bisericoase emigrează. Avocaţii în costumele lor de lucru emigrează.

În ultimul număr al reviste *Time*, povestea de pe copertă era „Moartea e noua viaţă".

Acum, săracul Larry a rămas cu Eve şi taică-său şi Tracee pe cap, toată familia emigrînd împreună într-un Buick cu patru uşi, parcat în garajul unei case din suburbii în stilul unui ranch cu etaj. Respirînd cu toţii monoxid de carbon şi mîncînd popcorn împreună cu cîinele.

Citind încă, Tracee spune:

— Pe măsură ce e disponibilă tot mai puţină hemoglobină pentru a transporta oxigen, celulele încep să se sufoce şi să moară.

Unele canale TV mai merg, dar nu dau decît înregistrarea video primită de la misiunea spaţială de pe Venus.

De la prostia aia de program spaţial a pornit totul. De la misiunea cu echipaj trimisă să exploreze planeta Venus. Echipajul a transmis înregistrarea video a suprafeţei planetei, faţa ei ca o grădină a paradisului. După aia, accidentul n-a fost din vina panourilor izolatoare ciobite sau inelelor O sparte sau din vina pilotului. Nici n-a fost accident. Echipajul a hotărît pur şi simplu să nu deschidă paraşutele de aterizare. Rapidă ca un meteorit, carcasa exterioară a navei spaţiale a izbucnit după scurtă vreme în flăcări. Apoi paraziţi – şi Sfîrşit.

Aşa cum al Doilea Război Mondial ne-a dat pixul, programul spaţial a dovedit că sufletul omului e nemuritor. Ceea ce toată lumea numea Pămînt era doar o staţie de procesare prin care toate sufletele trebuiau să treacă. Un pas într-un proces de rafinare. Precum turnul de separare folosit pentru a transforma ţiţeiul în benzină sau kerosen. De îndată ce sufletele oamenilor se rafinaseră pe Pămînt, ne încarnam cu toţii pe planeta Venus.

În marea fabrică a perfecţionării sufletelor umane, Pămîntul era ca un tambur din acelea folosite la lustruirea pietrelor. Toate sufletele vin aici ca să-şi piardă muchiile ascuţite, frecîndu-se unele de altele. Sîntem cu toţii meniţi să fim neteziţi de conflicte şi de chinuri de tot soiul. Să căpătăm lustru. Nu era nimic *rău* în asta. Nu era suferinţă, era *eroziune*. Era doar un alt pas de bază, important, în procesul de rafinare.

Sigur, părea o nebunie, dar exista o înregistrare trimisă de misiunea spaţială care se prăbuşise intenţionat.

La televizor dădeau doar filmul respectiv. Pe măsură ce vehiculul de aterizare orbita tot mai aproape şi mai aproape de suprafaţă, căzînd printre straturile de nori care acopereau planeta, astronauţii au trimis imagini filmate cu oameni şi animale trăind în pace, zîmbind cu toţii atît de larg încît feţele păreau să le strălucească. În

filmul transmis de astronauţi, toată lumea era tînără. Planeta era Grădina Raiului. În peisajul cu păduri şi oceane, cu pajişti înflorite şi munţi impunători, era mereu primăvară, a afirmat guvernul.

După care astronauţii au refuzat să deschidă parașutele. S-au prăbuşit, buf, drept în florile şi lacurile cu apă dulce ale Planetei Venus. Au mai rămas doar cîteva minute de filmare neclară, plină de paraziţi. Cu nişte fiinţe care păreau supermodele îmbrăcate în tunici sclipitoare dintr-un viitor SF. Bărbaţi şi femei cu plete şi picioare lungi, tolăniţi, mîncînd struguri pe treptele unor temple de marmură.

Era raiul, dar cu sex şi băutură şi cu permisiunea lui Dumnezeu.

Era o lume în care cele zece porunci erau: Chefuiţi. Chefuiţi. Chefuiţi.

— Începînd cu migrene şi greţuri, citeşte Tracee din broşura guvernului, simptomele includ un puls tot mai rapid, pe măsură ce inima încearcă să trimită oxigen creierului muribund.

Larry, fratele Evei, nu se obişnuise cu ideea de viaţă veşnică.

Larry avusese o formaţie pe nume Wholesale Death Factory[1]. Avea şi o curviştină care se ţinea după el, pe nume Jessika. Obişnuiau să se tatueze unul pe altul cu ace de cusut vîrîte în cerneală neagră. O luaseră atît de mult înaintea timpului lor, Larry şi Jessika, încît ajunseseră la marginea celor mai marginalizaţi. După care moartea a ajuns să fie tendinţa dominantă. Doar că nu se mai numea sinucidere. Acum i se spune „emigrare". Trupurile moarte, putrezite, ale oamenilor nu mai sînt cadavre. Mogîldeţele împuţite, umflate, care zac grămadă la baza oricărei clădiri înalte, sau otrăvite şi întinse pe băncile din staţiile de autobuz, se numesc acum „bagaj". Bagaje uitate.

---

1. „Fabrica de moarte angro".

Aşa cum oamenii priviseră noaptea Anului Nou ca un fel de linie trasă pe nisip. Un soi de nou început care de fapt nu se petrecea. Tot aşa priveau oamenii emigrarea, dar numai dacă *toată lumea* emigra.

Exista dovada adevărată a vieţii de după viaţă. Conform estimărilor guvernului, un număr de aproape 1 760 042 suflete fuseseră eliberate şi o duceau tot într-un chef pe planeta Venus. Restul umanităţii va trebui să treacă printr-o lungă serie de vieţi, de suferinţe, înainte de-a fi destul de rafinaţi ca să emigreze.

Să se rostogolească, erodîndu-se în Marele Tambur de Pietre.

După care guvernul a ţinut o mare şedinţă de brainstorming:

Dacă toată umanitatea murea deodată, atunci nu vor mai exista utere şi nici o modalitate de a reîncarna suflete pe Pămînt.

Dacă omenirea se stingea, atunci vom emigra cu toţii pe Venus. Fie că sîntem iluminaţi, fie că nu.

Dar... dacă rămînea şi numai un singur cuplu capabil să se reproducă, naşterea unui copil ar fi chemat un suflet. De la doar o mînă de oameni, întreg procesul ar putea începe din nou.

Pînă în urmă cu două zile puteai urmări la televizor cum rezolva mişcarea pentru emigrare problema celor care nu se supuneau. Vedeai populaţiile retrograde, nealiniate la mişcare, le vedeai forţate să emigreze de membrii Echipelor de Asistenţă la Emigrare, îmbrăcaţi în alb şi purtînd mitraliere albe şi curate. Sate întregi au fost rase cu ajutorul bombelor pentru a fi trecute la etapa următoare din proces. Nimeni n-avea să lase un cîrd de ţărănoi care-şi fluturau Bibliile să ne ţină pe toţi ceilalţi aici, pe planeta asta murdară şi învechită, pe planeta asta fără pic de stil, cînd am fi putut să ne repezim direct la următorul mare pas din evoluţia noastră spirituală. Aşa că ţărănoii au fost otrăviţi pentru a fi salvaţi.

Sălbaticii din Africa au fost ucişi cu gaz paralizant. Hoardele chineze au fost nimicite cu arme nucleare.

Le băgaserăm pe gît pasta de dinţi cu fluor şi alfabetizarea, puteam să le dăm un brînci şi cu emigrarea.

Dacă rămînea un singur cuplu de ţărănoi, ai fi putut deveni copilul lor mizerabil, neştiutor. Dacă un singur trib de orezari dintr-ăia din Lumea a Treia nu emigra, sufletul tău preţios ar fi putut fi chemat înapoi la o viaţă în care omori muşte şi mănînci terci stricat, împănat cu excremente de şobolan, sub soarele arzător al Asiei.

Şi da, desigur, existau riscuri. Să-i duci pe toţi pe Venus, împreună. Acum însă, cînd moartea murise, omenirea chiar n-avea nimic de pierdut.

Ăsta a fost şi titlul ultimului număr din *New York Times*: „Moartea a murit".

USA Today a zis: „Moartea morţii".

Moartea a fost dată în vileag. Ca Moş Crăciun. Sau Zîna Măseluţă.

Acum viaţa era singura alegere... dar acum părea ca o nesfîrşită... o eternă... o perpetuă... capcană.

Larry şi Jessika, rockeriţa lui curviştină, plănuiseră să fugă. Să se ascundă. Acum că moartea fusese adoptată în masă, Larry şi Jessika voiau să se revolte rămînînd în viaţă. O să facă o liotă de copii. O să fută ei evoluţia spirituală a întregii omeniri. Dar apoi părinţii Jessikăi îi amestecaseră otravă de furnici în laptele cu cereale de la micul dejun. Sfîrşit.

După care Larry mergea în oraş în fiecare zi să vîneze barbiturice în farmaciile abandonate. Să ia Vicodin şi să spargă geamuri, a spus Larry, îi ajungea atîta iluminare. Toată ziua fura maşini şi dădea cu ele în magazine de porţelanuri abandonate, venea acasă drogat şi pudrat cu talcul alb al airbag-urilor explodate.

Larry spunea că vrea să se asigure că lumea asta era terminată de-a binelea înainte să se mute în următoarea.

După cum îi spusese surioara lui, Eve, „Maturizează-te". Îi spusese că Jessika nu era ultima tîrfuliţă *goth* de pe faţa pămîntului.

Şi Larry o privise, dus şi clipind cu încetinitorul, şi spusese:

— Ba da, Eve. Jesse chiar era...

Săracul Larry.

De aceea, cînd tatăl le-a spus să se urce în maşină, Larry a dat din umeri şi l-a ascultat. S-a aşezat în spate, purtîndu-l în braţe pe Risky, terierul. Nu s-a mai obosit să-şi pună centura. Doar nu plecau nicăieri. Cel puţin nu în sens fizic.

Aveau la îndemînă echivalentul spiritual *new age* al ideilor care rezolvă totul, de la sistemul metric la euro. Vaccinările antipoliomielită... Creştinismul... Reflexologia... Esperanto...

Şi nici n-ar fi putut veni într-o perioadă istorică mai nimerită. Poluarea, supra-popularea, bolile, războaiele, corupţia politică, perversiunile sexuale, crimele, dependenţa de droguri... Poate că nu era mai rău decît în trecut, dar acum aveam televiziunea cîrcotaşă. Care ne reamintea mereu. O cultură a vinovăţiei. A nesfîrşitelor nemulţumiri... Cei mai mulţi oameni n-ar fi de acord, dar se plîngeau de toate de cînd se născuseră. De cum le ieşea căpşorul în lumina strălucitoare din sala de naşteri, nimic nu era în regulă. Aşa că nimic nu era mai confortabil, nimic nu le făcea atîta plăcere ca ideea asta nouă.

Doar efortul necesar pentru a-ţi menţine tăntălăul de corp fizic în viaţă, doar găsirea hranei şi prepararea ei şi spălatul vaselor, doar baia şi somnul, mişcarea şi scaunul zilnic şi perii crescuţi pe sub piele înseamnă prea multă muncă.

Aşezată în maşină, în timp ce gurile de aerisire îi suflă fum în faţă, Tracee citeşte:

— În timp ce inima bate tot mai rapid, ochii ţi se închid, îţi pierzi cunoştinţa şi leşini...

Tatăl Evei şi Tracee s-au întîlnit la sala de fitness şi-au început să se antreneze la culturism în doi. Au cîştigat

un concurs, pozînd împreună, şi-au sărbătorit căsătorindu-se. Singurul motiv pentru care n-au emigrat cu luni în urmă e că se aflau încă în vîrf de formă. Nu arătaseră niciodată atît de bine, nu se simţiseră niciodată atît de puternici. Li se rupea inima să ştie că a avea un trup – chiar unul format din muşchi proeminenţi, definiţi, cu doar doi la sută grăsime – era ca şi cînd ar fi călărit pe un măgar în timp ce restul omenirii zbura peste tot în avioane cu reacţie Lear. Era ca şi cum ai fi comunicat cu semnale de fum, în loc de celulare.

De obicei, Tracee tot mai pedala pe bicicleta ei staţionară, singură în sala mare de aerobic de la club, pedala pe muzică disco în timp ce striga încurajări unui grup de absenţi. În altă sală, tatăl lui Eve lucra cu greutăţi, dar se mărginea la aparate şi la gantere, fiindcă nu era nimeni prin preajmă să-l observe. Mai rău, tatăl şi Tracee nu mai aveau împotriva cui să concureze. Nu mai aveau pentru cine poza. Pe cine să bată.

Tatăl lui Eve le spunea gluma asta:

De cîţi culturişti e nevoie ca să înşurubeze un bec?

De patru. Unul ca să înşurubeze becul, şi trei care să se uite şi să-i spună „Pe bune, frate, eşti *enorm*!".

Pentru ei doi era nevoie de sute de oameni aplaudînd, privindu-i cum flexează şi pozează pe scenă. N-aveai cum să negi, oricît de perfecţionat cu vitamine şi colagen şi silicon ar fi fost, corpul uman se demodase.

Amuzant e că un alt lucru pe care-l spunea tatăl lui Eve era: „Dacă unul sare în fîntînă, tu ce faci, sari după el?".

Experţii ne-au explicat că era singurul moment din istorie în care se putea pune în aplicare emigrarea în masă. Avuseserăm nevoie de programul spaţial pentru a ne aduce dovada vieţii viitoare. Avuseserăm nevoie de mass media ca să răspîndească dovada peste tot în lume. Avuseserăm nevoie de armele noastre de distrugere în masă ca să fim siguri că toată lumea se supune.

Dacă vor exista generaţii viitoare, ele nu vor şti ce ştim noi. Nu vor avea uneltele pe care le-am avut noi la

îndemînă. Îşi vor trăi vieţile lor oribile, mizerabile, mîncînd excremente de şobolan, neştiind că am putea trăi cu toţii în plăceri pe Venus.

Desigur, mulţi au făcut presiuni să fie folosite armele nucleare împotriva nesupuşilor, dar vaporizarea fiecărui trib de pe insulele din Pacificul de Sud ne-a cam golit depozitele de rachete. Radiaţiile n-au migrat aşa cum am fi dorit. O iarnă nucleară s-a aşternut peste Australia timp de cîteva luni. A plouat şi au murit o groază de peşti, dar vremea şi mareele mă-sii au curăţat mizeria noastră otrăvită. Tot potenţialul ăsta de emigrare a fost irosit, întrucît Australia a fost de acord sută la sută încă din primele şase luni.

Tot gazul paralizant şi toate virusurile, toate bombele convenţionale şi nucleare s-au dovedit o dezamăgire. Nici măcar n-am fost aproape de eradicarea omenirii. Oamenii se adăposteau în peşteri. Cutreierau deşerturile vaste în spinarea cămilelor. Oricare dintre idioţii ăştia retrograzi era în stare să se fută. Spermatozoidul întîlneşte ovulul, şi sufletul e supt într-o altă viaţă anostă, în care mănînci, dormi, faci insolaţie. Pe Pămînt: planeta suferinţei. Planeta conflictului. Planeta durerii.

Pentru Echipele de Asistenţă la Emigrare, cu mitralierele lor albe şi curate, ţintele cu prioritatea numărul unu printre cei care se opuneau erau femeile între paisprezece şi treizeci şi cinci de ani. Toate celelalte femei erau ţinte cu prioritatea doi. Toţi bărbaţii care se opuneau erau ţinte cu prioritatea trei. Dacă se terminau gloanţele, o echipă în uniforme albe putea lăsa în viaţă şi un sat întreg de bărbaţi şi femei bătrîne, care să emigreze pe cale naturală.

Tracee a fost mereu îngrijorată că era o ţintă cu prioritatea unu, că s-ar putea să fie mitraliată în timp ce se ducea la sală. Dar majoritatea echipelor se aflau la ţară şi prin munţi, locuri prin care s-ar fi putut ascunde retrograzi capabili de reproducere.

Cei mai cretini dintre cretini ţi-ar fi putut deraia complet evoluţia spirituală. Pur şi simplu nu era cinstit.

Toţi ceilalţi, milioane de suflete, erau deja la petrecere. Pe înregistrarea video de pe Venus se vedeau feţele unor oameni celebri care suferiseră destul pe Pămînt şi nu mai trebuiau să se întoarcă pentru o altă viaţă. Îi puteai vedea pe Grace Kelly şi pe Jim Morrison. Pe Jackie Kennedy şi pe John Lennon. Pe Kurt Cobain. Pe ăştia-i recunoscuse Eve. Erau cu toţii la petrecere, tineri şi fericiţi pentru vecie.

Printre celebrităţile moarte hoinăreau animale dispărute pe Pămînt: porumbei călători, ornitorinci, dodo uriaşi.

La ştirile de la televizor, celebrităţile erau lăudate în clipa în care emigrau. Dacă oamenii ăştia, vedete de cinema şi formaţii rock, puteau emigra pentru binele mai mare al întregii omeniri, dacă oamenii ăştia cu bani şi talent şi faimă, care aveau toate motivele să rămînă, dacă ei puteau emigra, atunci puteam cu toţii.

În ultimul număr al revistei *People*, reportajul principal s-a numit „Croaziera celebrităţilor spre nicăieri". Mii dintre cei mai eleganţi, cei mai frumoşi oameni, designeri vestimentari şi supermodele, moguli informatici şi atleţi profesionişti, s-au urcat la bordul vasului *Queen Mary II* şi-au pornit pe mare, bînd şi dansînd, traversînd în viteză Atlanticul spre nord, căutînd, cu toată viteza înainte, un aisberg de care să se lovească.

Avioane cu reacţie închiriate se loveau de munţi.

Autocare se prăbuşeau în ocean de pe faleze înalte.

Aici, în SUA, cei mai mulţi s-au dus la Wal-Mart sau la Rite-Aid şi au cumpărat truse de drum bun. În prima generaţie de truse se găseau barbiturice împachetate într-o pungă de mărimea capului, cu un şnur de strîns în jurul gîtului. În generaţia următoare de truse se găsea o pastilă masticabilă de cianură, cu aromă de cireşe. Atîţia oameni emigrau chiar acolo pe culoarele magazinelor – emigrau fără să plătească trusele – încît cei de la Wal-Mart

le-au plasat în spatele tejghelei, împreună cu ţigările, şi te obligau să plăteşti înainte să ţi-o dea. Tot la cîteva minute se făcea un anunţ la difuzoare, un apel către clienţi să aibă bunul-simţ să nu emigreze în incinta magazinului... Mulţumim.

La început, unii au propus să se utilizeze aşa-numita metodă franţuzească. Ideea era să sterilizeze pe toată lumea. Mai întîi chirurgical, dar asta dura prea mult. Apoi prin expunerea organelor genitale la radiaţii focalizate. Însă deja aproape toţi doctorii emigraseră. Doctorii au fost printre primii care au sărit peste bord. E drept, moartea era duşmanul lor, dar fără moarte erau pierduţi. Cu inima frîntă. Fără doctori, se ocupau portarii de iradiere. Oamenii s-au ars. Reţeaua de curent a cedat. Sfîrşit.

Deja toţi oamenii *cool*, toţi cei frumoşi, emigraseră cu ajutorul cianurii în şampanie, la strălucitoare petreceri *Bon Voyage*. Se ţinuseră de mîini şi săriseră de la petreceri ţinute în mansardele zgîrie-norilor. Oamenii deja plictisiţi de viaţă, toate vedetele de cinema şi supersportivii şi formaţiile rock. Supermodele şi miliardari software nu mai existau după prima săptămînă.

În fiecare zi, tatăl lui Eve se întorcea şi le povestea cine mai plecase dintre colegii lui de birou. Cine mai emigrase din cartier. Era uşor de spus. Le creştea iarba în faţa casei. Scrisorile şi ziarele se adunau în faţa uşii. Perdelele erau mereu trase, luminile stinse, şi cînd treceai simţeai un damf dulceag, ca şi cum înăuntru ar fi putrezit fructe sau carne. În aer zumzăiau muşte negre.

Aşa arăta casa de alături, cea a familiei Frink. Şi casa de peste drum.

În primele săptămîni a fost distractiv: Larry se ducea în oraş să-şi zdrăngăne chitara singur pe scena Teatrului Civic. Eve folosea întreg mall-ul drept garderobă personală. Şcoala se terminase, şi n-avea să mai înceapă niciodată.

Se vedea că tatălui lor i se acrise deja de Tracee. Tatăl nu prea se pricepea la nimic de după începutul romantic

al unei relaţii. În vremuri normale, cam pe acum ar fi început s-o înşele. Şi-ar fi găsit o nouă puicuţă la birou. În schimb, se uita la filmul de pe Venus cu mare atenţie, aproape atingînd ecranul cu nasul în momentele cînd se vedeau oameni, grupuri de oameni frumoşi ca nişte supermodele, grămădiţi goi unii într-alţii sau legaţi ca într-un lanţ de margarete. Lingîndu-şi unii altora vinul roşu de pe trupuri. Călărindu-se fără teama de reproducere sau boală sau de osînda lui Dumnezeu.

Tracee făcea o listă de celebrităţi cu care dorea să se împrietenească după ce vor fi ajuns acolo. În vîrful listei se găsea Maica Tereza.

Deja pînă şi mamele hărţuite de copii îşi strîngeau plozii, ţipînd ca toată lumea să se grăbească să-şi bea laptele otrăvit şi să-şi mişte odată curul pe următoarea treaptă a evoluţiei spirituale. Acum pînă şi viaţa şi moartea erau faze care trebuiau zorite, aşa cum îi zoreau profesorii pe elevi din clasă în clasă pînă la absolvire – oricît ar fi învăţat sau n-ar fi învăţat. Marea cursă înspre iluminare.

În maşină, cu vocea joasă şi aspră din cauza fumului inhalat, Tracee citeşte „Pe măsură ce celulele valvelor inimii încep să moară, cele două jumătăţi, numite *ventricule*, funcţionează tot mai greoi, pompează tot mai puţin sînge prin corp...".

Tuşeşte şi citeşte:

— Fără sînge, creierul nu mai funcţionează. Peste cîteva minute veţi emigra. Şi Tracee închide broşura. Sfîrşit.

Tatăl spune:

— La revedere, planetă Pămînt.

Şi terierul Boston, Risky, înfulecă popcorn cu brînză de pe bancheta din spate.

Mirosul vomei de cîine, şi molfăielile lui Risky înghiţind-o sînt şi mai rele decît monoxidul de carbon.

Larry îşi priveşte sora, cu dermatograful întins în jurul ochilor, clipind cu încetinitorul, şi zice:

— Eve, du-ţi cîinele să vomeze afară.

În caz că ai ei au plecat pînă se întoarce, tatăl îi spune că pe tejgheaua din bucătărie se găseşte o trusă de drum bun. Îi spune lui Eve să nu întîrzie. O aşteaptă la marea petrecere.

Viitoarea fostă mamă vitregă a lui Eve spune:

— Nu ţine uşa deschisă să iasă fumul. Vreau să emigrez, nu doar să mă aleg cu leziuni pe creier, spune Tracee.

— Prea tîrziu, spune Eve şi trage cîinele după ea în curtea din spate. Acolo, soarele încă străluceşte. Păsările îşi fac cuibul, prea proaste ca să ştie că planeta e depăşită. Albinele intră în trandafirii deschişi, neştiind că întreaga lor realitate e demodată.

În bucătărie, pe tejgheaua de lîngă chiuvetă, e o trusă de drum bun, blisterul de plastic al pastilelor de cianură. Cu o nouă aromă, de lămîie. Un pachet pentru întreaga familie. Pe spatele de carton e un mic desen. Un stomac gol. Un ceas cu faţă marchează trecerea a trei minute. După care sufletul tău din desen se va trezi într-o lume de plăceri şi confort. Pe următoarea planetă. Evoluat.

Eve scoate o pastilă mare şi galbenă pe care e desenată o faţă roşie, zîmbitoare. Nu mai contează dacă au folosit o vopsea toxică. Eve scoate toate pastilele. Le duce pe toate opt la baie şi le dă drumul la toaletă.

Maşina încă merge în garaj. Cocoţată pe un scaun de grădină, Eve vede pe fereastră capetele dinăuntru, căzute pe umăr. Tatăl ei. Viitoarea fostă mamă vitregă. Fratele.

În curtea din spate, Risky stă cu botul la crăpătura de sub uşa garajului, adulmecînd fumul dinăuntru. Eve îi spune nu. Îl cheamă înapoi la soare. Acolo, unde toată strada e tăcută, cu excepţia păsărilor, bîzîitului albinelor, şi iarba pare că a crescut prea înaltă, e nevoie să fie tăiată. Fără mugetele aparatelor de tăiat iarba, ale avioanelor şi motocicletelor, cîntecul păsărilor se aude la fel de puternic ca odinioară zgomotele traficului.

După ce se întinde în iarbă, Eve îşi ridică tricoul şi lasă soarele să-i încălzească burtica. Închide ochii şi-şi freacă vîrfurile degetelor în cercuri lente în jurul buricului.

Risky latră o dată, de două ori.

Şi o voce spune:

— Hei.

Din curtea alăturată, o faţă se iţeşte deasupra gardului. Blond şi cu pistrui roz, e Adam, un băiat de la şcoală. De dinainte ca şcoala să fie închisă. Degetele lui Adam prind marginea gardului de lemn, şi băiatul se ridică în mîini pînă ajunge să se sprijine cu coatele. Cu bărbia pe mîini, Adam spune:

— Ai auzit de prietena fratelui tău?

Eve închide ochii şi spune:

— Sună ciudat, dar îmi e chiar dor de moarte...

Adam îşi azvîrle un picior în lături, peste gard. Spune:

— Ai tăi au emigrat deja?

În garaj, motorul maşinii tuşeşte şi unul dintre cilindri dă un rateu. Un ventricul îngreunat. Prin fereastră se văd nori cenuşii de fum. Motorul mai dă un rateu şi se opreşte. Nimic nu se mişcă înăuntru. Familia lui Eve e acum doar bagajul lăsat în urmă.

Şi, întinsă la soare, simţindu-şi pielea întinzîndu-se şi înroşindu-se, Eve spune:

— Săracul Larry.

Încă trasînd cercuri în jurul buricului.

Risky se plasează lîngă gard, privind în sus la Adam care-şi trece pe rînd picioarele peste gard, şi sare apoi în curte. Adam se opreşte să mîngîie cîinele. Scărpinîndu-l sub bărbie, Adam zice:

— Le-ai spus că o să avem un copil?

Şi Eve nu zice nimic. Nu-şi deschide ochii.

Adam spune:

— Dacă repornim rasa umană, ai noştri o să fie *aşa de sictiriţi* pe noi...

Soarele e aproape deasupra lor. Ceea ce pare vuietul maşinilor e doar vîntul suflînd printre casele pustii.

Să ai lucruri e depăşit. Banii sînt inutili. Statutul n-are nici un rost.

Va fi vară pentru încă trei luni, şi au conserve să le ajungă o viaţă. Asta dacă Echipele de Asistenţă la Emigrare n-o mitraliază pentru nesupunere. E o ţintă cu prioritate unu. Sfîrşit.

Eve deschide ochii şi priveşte punctul alb de lîngă orizont. Luceafărul de dimineaţă. Venus.

— Dac-o să am un copil, spune Eve, sper să fie... Tracee.

24

Domnul Whittier o conduce pe domnişoara Hapciu spre uşă. Spre lumea de afară. Ei doi, mînă în mînă. Aici e lumea noastră fără nici un diavol, Villa Diodati fără vreun monstru pe care să dăm vina. A întredeschis uşa dinspre alee, îndeajuns ca o rază de soare adevărată să intre oblic. Fîşia strălucitoare, opusul fişiei de întuneric pe care am găsit-o la sosire.

Domnişoara Hapciu, precum Cassandra Clark înaintea ei, mireasa domnului Whittier. Cea pe care vrea s-o salveze.

Becul proiectorului s-a ars. Sau a ars atît de incandescent, atît de mult – aici se întîmplă mereu ceva *dramatic*, se întîmplă mereu ceva *oribil*, se întîmplă mereu ceva *captivant* – încît a declanşat vreun întrerupător.

Baroneasa Degerătură a adormit în maldărul ei de zdrenţe şi dantelă, mormăind cu botul ei unsuros şi rozaliu. Şi Contele a adormit, vorbeşte în somn, derulîndu-şi în vis scenele din minte.

Parcă am fi cu toţii adormiţi sau inconştienţi sau visînd treji, mormîind că nimic nu-i din vina noastră. Noi sîntem prada. Tot ce s-a făcut, ni s-a făcut nouă.

Doar Sfîntul Fără-Maţe şi Mama Natură mormăind între ei. El tot aruncă priviri piezişe înspre uşă şi înspre dîra de lumină care se revarsă înăuntru. Domnul Whittier şi domnişoara Hapciu, contururile scheletelor lor negre se dizolvă în strălucirea zilei.

Noi, ceilalţi, ne dizolvăm în costumele noastre, în covor, în podea.

Mama Natură repetă ca un disc stricat:

— Opreşte-i... opreşte-i...

Ar fi un happy-end destul de bun, spune Sfîntul Fără-Maţe. Tinerii îndrăgostiţi ieşind la lumina unei zile noi. Ar putea găsi ajutoare şi salva grupul. Ei doi ar putea fi şi victime şi eroi.

Dar Mama Natură şopteşte doar:

— Prea curînd.

Trebuie să mai aştepte puţin. Tineri fiind, îşi pot permite să aştepte pînă mai mor cîţiva.

Mama Natură şi Sfîntul Fără-Maţe ar putea trăi mai mult decît bătrînul Whittier şi bolnava domnişoară Hapciu.

Privind în jur la noi, ceilalţi, ai putea pune pariu că Agentul Ciripel şi Bucătarul Asasin n-o mai duc nici o zi. Pieptul acoperit cu brocart al Contesei Clarviziune nu se mai mişcă în sus şi-n jos, buzele i s-au învineţit. Chiar sprîncenele pensate ale Reverendului Fără Dumnezeu au capitulat şi nu mai cresc.

Nu, cu cît aşteaptă mai mult, cu atît mai puţini vor rămîne la împărţeala banilor.

Cu clopoţeii răsunînd, cu mîinile pictate cu vinişoare de henna, Mama Natură îi scoate Sfîntului un pantof din picior. Degetele ei ating doar centrii plăcerii de pe talpă, şi ea îi ţine piciorul, atingerile ei făcîndu-l să-şi dea ochii peste cap.

Nu, Mama Natură şi Sfîntul Fără-Maţe pot lua tot potul. Toţi banii, zice ea, atingîndu-l în talpă. Toată gloria. Toată mila.

Cu ochii daţi peste cap, orbi, albi ca ouăle răscoapte, cu sprîncenele zbătîndu-se pînă reuşeşte să-şi smulgă piciorul, Sfîntul Fără-Maţe zice:

— *Mne eto nado kak zubî v zadniţe.*

Pantalonii şi poalele cămăşii i se întind şi se rup unde sînt lipite de scenă cu sînge, şi Sfîntul se ridică în picioare şi spune că trebuie să iasă.

Nu încă, spune Mama Natură. Cu vocea şuierînd printre dinţii încleştaţi.

Sfîntul Fără-Maţe face un pas şi se împiedică. Picioarele i se înmoaie, şi cade în patru labe. Tîrîndu-se către uşa deschisă, spune:

— Cum pot eu să-i opresc?

Şi, întinzîndu-se după el, Mama Natură îl prinde de gleznă şi spune:

— Aşteaptă.

Pe cărarea pe care lumina soarelui îi conduce spre uşă cimentul e mai cald. Tîrîndu-se amîndoi, închid ochii, orbiţi de strălucire, pipăind calea după podeaua caldă, citind ca în Braille, cu mîinile şi genunchii, pînă găsesc tocul uşii cu degetele care le-au mai rămas. Găsesc lumina soarelui cu pielea buzelor şi cu pleoapele.

În cerul îngust şi albastru al aleii păsări zboară încoace şi-ncolo. Păsări şi nori care nu sînt din pînză de păianjen. Pe un albastru care nu e catifea sau vopsea.

Cu capul scos pe uşă, Sfîntul Fără-Maţe spune:

— Ştiu unde sîntem. Mijindu-şi ochii, spune: Ei sînt tot aici. Arată cu mîna şi spune: Domnişoară Hapciu, aşteaptă...

Degetele Mamei Natură îi ţin strîns cămaşa şi turul pantalonilor, şi el continuă să se tîrască, spunînd:

— Te rog, opreşte-te.

Ieşit pe jumătate afară, trăgîndu-se în mîini prin cioburile şi gunoaiele de pe alee, toate gunoaiele minunate, încălzite de soare, Sfîntul Fără-Maţe spune:

— Opreşte-te!

Două siluete se împleticesc spre capătul aleii: fata e aproape, dar bătrînul a ajuns pînă la strada următoare, şi stă cu braţul ridicat, în timp ce un taxi trage pe dreapta.

Văzîndu-i, Sfîntul strigă:

— Domnişoară Hapciu! Strigă: Aşteaptă!

Domnişoara Hapciu se întoarce să se uite.

Şi... apoi... şi.... *Hîrrrr-şştiu*!

Cuţitul de pe podea, cuţitul de tranşat pe care Bucătarul Asasin l-a azvîrlit înspre domnul Whittier, l-a adus Mama Natură cu ei.

Cuţitul iese din pieptul domnişoarei Hapciu, zbătîndu-se cu fiecare bătaie a inimii, tot mai slab, în timp ce Mama Natură şi Sfîntul Fără-Maţe o trag înapoi în întuneric.

Cuţitul abia se mai zbate în timp ce se ridică în picioare şi forţează uşa să se închidă, cilindrii de metal ţiuie. Cerul se îngustează pînă cînd toate păsările şi norii şi albastrul dispar.

Pe alee, vocea domnului Whittier, tot mai aproape, le strigă să se oprească.

Cuţitul se zbate şi mai puţin şi Mama Natură spune:

— Ţi-am spus: Nu încă.

Şi cuţitul nu mai mişcă. Fiinţa micuţă care tuşea, se smiorcăia, strănuta, pe care am aşteptat-o cu toţii să moară de cînd am ajuns aici – e moartă, în sfîrşit.

Nu am salvat lumea, cît ne-am păstrat publicul. Am ţinut în viaţă oamenii care ne vor vedea la televizor, ne vor citi cărţile, vor vedea într-o bună zi filmul despre noi. Baza noastră de consumatori.

Sfîntul Fără-Maţe ţine uşa închisă, dar încuietoarea e deschisă cu un clic de afară. Clanţa se scutură. Sfîntul o încuie din nou şi din nou e deschisă de afară.

Sfîntul o închide şi spune „Nu". Şi încuietoarea se deschide cu cheia întoarsă de afară.

Înapoi în întuneric, în frig, Mama Natură scoate lama năclăită din domnişoara Hapciu. Mama Natură vîră lama în încuietoare şi o rupe acolo.

Încuietoarea e stricată. Cuţitul, la fel. Săraca domnişoară Hapciu, cu ochii ei injectaţi şi nasul curgîndu-i mereu, a devenit doar un decor în povestea noastră. O fiinţă transformată într-un obiect. Ca şi cum ai tăia o păpuşă de cîrpe şi-ai găsi înăuntru: intestine adevărate, plămîni adevăraţi, o inimă care bate, sînge. Mult sînge încins, lipicios.

Acum sîntem mai puţini cu unul cei care împărţim povestea. A ce ni s-a făcut.

Pe moment, sîntem tot aici. În cercul nostru întunecos, în jurul lămpii de stafii.

Vocea domnului Whittier plînge dincolo de uşa de oţel. Bate cu pumnii. Vrea să intre. Nu vrea să moară singur.

Pe moment, aşteptăm, ne repetăm povestea în Muzeul Nostru. La repetiţia noastră permanentă cu costume.

Cum ne-a închis domnul Whittier aici. Ne-a înfometat şi ne-a torturat. Ne-a omorît.

Asta recităm: Mitul Nostru.

Şi în curînd, într-o zi, lumea va veni să deschidă uşa şi să ne salveze. Lumea ne va asculta. Începînd din ziua aia însorită, lumea ne va iubi.

Poemele

Cobai 7
Obiective turistice 16
Sub acoperire 36
Produs îmbunătăţit 56
Think tank 76
Secretele meseriei 105
Eroziune 126
De închiriat 142
Privind în urmă 156
Fişa postului 172
Bîlbe 202
Consultantul 224
Voir dire 252
Planul B 270
Anticipare 283
Vacanţe americane 303
Evoluţie 323
Miopie 346
Iertare 361
Interpretul 394
Dovada 418

Poveştile

Maţe 18
Joc de picioare 38
Camera verde 58
În mizerie 79
Cîntec de lebădă 107
În ani cîineşti 128
Ambiţie 144
Postproducţie 158
Exod 174
Buimac 204
Ritual 226
Cutia Coşmarurilor 235
Apusul civil 254
Plasarea produsului 272
Să-ţi spui amarul 285
Olog 305
Teză de doctorat 325
Cap de afiş 339
Ceva-ceva tot o ieşi 348
La ceaun 363
Cassandra 381
Spirite rele 396
Depăşit 420

BIBLIOTECA POLIROM
PROZĂ XXI

„Această capodoperă întunecată va rămîne pentru totdeauna în istorie drept cel mai realist portret al epocii contemporane."

The Cincinnati News Record

„O carte care va rezista cu siguranţă probei timpului: în următoarele decenii, va fi inclusă pe toate listele de lecturi obligatorii, iar Palahniuk îşi va ocupa locul pe care îl merită în galeria titanilor literaturii."

Greensboro News & Record

„Ceea ce echilibrează dimensiunea *horror* a romanelor lui Palahniuk este capacitatea autorului de a înzestra cu o umanitate profundă chiar şi cele mai groteşti personaje. Povestirile din ***Bîntuiţii*** contrazic în asemenea măsură aşteptările cititorilor, iar calitatea lor emoţională este atît de surprinzătoare, încît decorul macabru în care se petrece acţiunea se transformă într-o scenă pe care ni se înfăţişează un adevăr zguduitor."

Publishers Weekly

„***Bîntuiţii*** este un roman care explorează pasiunea noastră pentru suferinţă şi tentaţia de a face din aceasta un produs de succes. O alegorie subtilă a lumii moderne, încărcată de o ironie sumbră!"

Booklist

RECOMANDAT DE
RE:PUBLIK
EDITURA POLIROM